

Đến Lượt Em Yêu Anh

Contents

Đến Lượt Em Yêu Anh	2
1. Chương 1: Quả Nhiên Là Báo Ứng	2
2. Chương 2: Sống Lại Bốn Năm Trước	5
3. Chương 3: Đứa Ngốc Gặp Mưa	9
4. Chương 4: Gian Tình - Cây Dù	12
5. Chương 5: Giành Gối Ôm Của Cô	15
6. Chương 6: Chính Là Quyến Rũ Anh	18
7. Chương 7: Dẫn Anh Về Nhà	21
8. Chương 8: Một Chút Mâu Thuẫn	24
9. Chương 9: Vô Tình Gặp Gỡ Trong Quán Rượu	27
10. Chương 10: Bước Đầu Tìm Hiểu	30
11. Chương 11: Quà Tặng	32
12. Chương 12: Hàn Mộ Văn Đến	36
13. Chương 13: Cô Đi Ra Ngoài Cho Tôi!	39
14. Chương 14: Làm Bạn Gái Của Anh!	42
15. Chương 15: Chúng Ta Cùng Ngủ	44
16. Chương 16: Tính Toán Vô Ích	47
17. Chương 17: Cùng Đi Ngắm Biển	50
18. Chương 18: Phong Cảnh Đẹp	53
19. Chương 19: Vị Chuối Tiêu	56
20. Chương 20: Chuẩn Bị Quà Tặng	59
21. Chương 21: Chính Là Chán Ghét Hắn	62
22. Chương 22: Mẹ Chồng Gặp Mặt Nàng Dâu	64
23. Chương 23: Đem Mình Giao Cho Anh	67
24. Chương 24: Đóng Cửa Làm Chuyện Xấu	70
25. Chương 25: Tình Yêu Bị Phát Hiện	73
26. Chương 26: Phiên Toái Tìm Tới Cửa	75
27. Chương 27:	78
28. Chương 28: Tâm Ý Ngươi Lạnh	81
29. Chương 29: Sau Khi Cãi Nhau	83
30. Chương 30: Duyên Phận Đã Hết	86
31. Chương 31: Cô Muốn Nghỉ Việc	89
32. Chương 32: Làm Sao Có Thể Không Có Cô	91
33. Chương 33: Sự Thật Dần Xuất Hiện	94
34. Chương 34: Hết Lòng Che Chở	96
35. Chương 35: Rút Ngắn Khoảng Cách	99
36. Chương 36: Đối Với Anh Không Giấu Diếm	102
37. Chương 37: Hạnh Phúc Nhỏ Của Cô	105
38. Chương 38: Cuối Cùng Cũng Sáng Tổ	108
39. Chương 39: Lần Đầu Tiên Của Cô (h)	111
40. Chương 40: Vô Hạn Cưng Chiều	114
41. Chương 41: Lại Thấy “vị Chuối Tiêu”	116

42. Chương 42: Cô Bị Đánh!	119
43. Chương 43: Cùng Nhau Đến Bạc Đầu	122
44. Chương 44: Con Cá Mắc Câu	125
45. Chương 45: Nửa Đêm Làm Chuyện Xấu	128
46. Chương 46: Đến Cục Dân Chính	131
47. Chương 47: Âm Mưu Được Như Ý?	134
48. Chương 48: Gặp Cha Mẹ	136
49. Chương 49: Coi Như Là Cầu Hôn?	139
50. Chương 50: Nếu Có Kiếp Sau...	142
51. Chương 51: Người Đàn Bà Điên Cuồng	145
52. Chương 52: Một Phút Nguy Hiểm	148
53. Chương 53: Muốn Làm Ba	151
54. Chương 54: Lựa Chọn Gian Nan	154
55. Chương 55: Dưỡng Thai	156
56. Chương 56: Kết Thúc	159

Đến Lượt Em Yêu Anh

Giới thiệu

Truyện Đến Lượt Em Yêu Anh của tác giả Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu là một chuỗi sự việc xảy ra gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-luot-em-yeu-anh>

1. Chương 1: Quả Nhiên Là Báo Ứng

Trên sân thượng, từng làn gió lạnh thổi qua, mang đậm hơi thở mùa đông. Nền xi măng vốn lạnh lẽo lại càng thêm kiên cố vô tình. Dẫm bước lên trên đường như cũng lạnh thấu đến trong lòng.

“Ồ ly tình! Chính là cô quyến rũ Mộ Vân phải hay không?” . Cho dù mang thai, gương mặt người phụ nữ vẫn rất tinh xảo, đang tức giận ra sức trách móc, ngón tay thon dài giống như lưỡi kiếm lợi hại hướng về phía nàng, hận không thể lột khắc bấm nàng thành trăm mảnh.

“Hàn phu nhân, tội danh này theo lời cô thật sự là to lắm.” Lâm cảnh nguyệt thờ ơ dùng móng tay gảy nhẹ một lọn tóc, hời hợt nói: “Nếu như hấn không muốn mắc câu, thì tôi cho dù có quyến rũ đến như thế nào cũng vô dụng đúng không ?”

“Tốt! thật sự là một tiện nhân nhanh mồm nhanh miệng!” Trần Mạt Ly đạp nghiêng đường như cán nát cả rằng, thân thể cũng có chút run rẩy. Bản thân và Hàn Mộ vân kết hôn cũng đã ba năm, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng còn được xem như là cái đuôi của tân hôn, nhưng ai ngờ đến ngay lúc mình còn chưa dứt vui mừng khi phát hiện mang thai thì chồng lại có đàn bà bên ngoài.

Nhưng ả là ai, không tính là thiên kim đại tiểu thư thì cũng là con gái độc nhất của ba mẹ, tuy rằng hận không thể đem người phụ nữ với gương mặt yêu mị trước mặt bắt tới chính tay cào nát, nhưng nàng biết chắc Hàn Mộ Vân sẽ không cùng mình ly hôn, mặc kệ là vì đứa bé trong bụng hay là vì thế lực nhà mẹ đẻ của mình.

Nghĩ tới đây, ả trở nên bình tĩnh lại, mặc dù đối với người thứ ba xen vào hôn nhân của của bọn họ là hận không thể uống máu, nhai xương. “Cô cho rằng Mộ Vân sẽ cùng tôi ly hôn ? Nằm mơ đi ! Hôm nay tôi sẽ cho cô biết, hần tuyệt đối sẽ không ly hôn, cô chính là bỏ ngay ý nghĩ đó đi !” Dứt lời, có chút hả hê dùng tay vỗ vỗ phần bụng nhô ra của mình.

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Cảnh Nguyệt tái đi, nhưng vẫn trấn định mở miệng nói: “Đứa bé ? Cô cho rằng tôi không có thể sao ? Cũng chỉ là tình trùng và trứng mà thôi”. Nàng dừng một chút, khôi phục lại bộ dáng không chút sợ hãi: “Hàn phu nhân, chắc cô còn chưa biết, Mộ Vân đã nói với tôi rất nhiều lần là hần sẽ lập tức ly hôn với cô.”

Trần Mạt Ly hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Cảnh Nguyệt, thật sự muốn ngay lập tức xông lên giết nàng! Tia lý trí thật vất vả mới tìm về được cũng biến mất trong nháy mắt: “Chẳng qua cũng chỉ là một tiện nhân dân vào kẻ có tiền, còn vọng tưởng tiến dần từng bước ? Đây cũng là giấc mộng Xuân thu của chính cô thôi !”

Giọng nói Trần Mạt Ly chua ngoa, sắc bén như một loạt cát xẹt qua màng nhĩ Lâm Cảnh Nguyệt, làm cô chịu không được nổi lên cả da gà.

“Trần Mạt Ly, tôi biết rõ tôi có lỗi với cô, cho nên vẫn nhẫn nhịn cô không nên được vòi đòi tiền!” Lâm Cảnh Nguyệt trầm giọng nói. Người thứ ba, cô chưa bao giờ nghĩ tới cái từ này sẽ dùng để chỉ bản thân mình, nhưng trong lúc cô vội vàng không phòng bị đã gặp gỡ và chú ý đến người kia.

Ngay cả khi biết hần có vợ, thậm chí có con, cô vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa, dựa vào ngực hần không chút do dự. Chỉ vì cô thương hần. Phụ nữ, luôn thật cảm tính, chỉ cần hần mỉm cười, dịu dàng cưng chiều, cô liền vì hần vượt qua biển lửa, cho dù chịu hết vạn lời chỉ trích thóa mạ cũng không thêm quan tâm.

“Có lỗi với tôi? cô còn biết có lỗi với tôi?” Trần Mạt Ly giận quá hóa cười, ả ôm bụng, từng bước từng bước đến trước mặt Lâm Cảnh Nguyệt, nhanh chóng hạ xuống một bạt tai: “Đê tiện chính là đê tiện ! đoạt chồng của người khác còn làm ra vẻ đàng hoàng !”

Tượng đất cũng mang ba phần tức giận, những áy náy trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt sau cái tát này của Trần Mạt Ly cũng nhanh chóng biến mất. Cô bắt lại cánh tay còn muốn giáng xuống của Trần Mạt Ly, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo, khiến ọi người có thể đông cứng, lạnh lùng nói: “Tôi nhân nhượng không phải vì tôi sợ cô, cô tốt nhất nên thu liễm một chút.”

Dáng dấp cô vốn đẹp, tính tình cũng lạnh lùng, khí thế lại có thể giương cao trong nháy mắt, Trần Mạt Ly nhìn đến sững sờ, một lúc lâu cũng không lên tiếng. Cánh tay bị Lâm Cảnh Nguyệt nắm cũng quên phản ứng.

Đến khi phục hồi lại tinh thần, nghĩ đến bản thân bị khí thế của Lâm Cảnh Nguyệt áp đảo thì nhanh chóng trở nên tức giận. Hung hăng rút về cổ tay của mình. Trần Mạt Ly cười có chút quỷ dị: “Cô cho rằng Mộ Vân yêu cô có đúng không ? Được, hôm nay tôi sẽ để cho cô thấy hần rốt cuộc lựa chọn như thế nào !”

Lâm Cảnh Nguyệt giật mình, chuyện ban đầu có chút nghi ngờ chưa thể xác định bây giờ lại xuất hiện khiến trong lòng có chút dao động, cô lắc lắc đầu, đem những ý nghĩ vừa mới xuất hiện ném ra sau óc, khoanh tay lạnh lùng nhìn Trần Mạt Ly, để xem người phụ nữ này có thể giở thêm trò gì.

Bất ngờ trước mắt xuất hiện một màu lam nhạt, cô trừng mắt không dám tin, nhìn con người thanh nhã đang đến gần Trần Mạt Ly, sau đó đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy nàng ta.

Hàn Mộ Vân. Vì sao hần lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

“Ông xã...” Trần Mạt Ly tựa như làm nũng tựa vào trong ngực Hàn Mộ Vân, thuận tiện còn hả hê liếc Lâm Cảnh Nguyệt một cái. Hàn Mộ Vân đem thân thể mập mạp của ả ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ, ôn hòa nói: “Nơi này gió lớn, tới đây làm gì ? không sợ bị cảm à !”

Lâm Cảnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy hoảng hốt đáng sợ, trong cổ khô khốc, một chút âm thanh cũng không phát ra được. Người đàn ông trước mặt này đã từng thề non hẹn biển với cô, ở trước mặt cô thề son sắt cả đời chỉ yêu thích mình cô. Nhưng hiện tại, ngay trước mắt cô, với người phụ nữ mà hắn nói chưa bao giờ yêu lại thể hiện vẻ mặt dịu dàng như thế.

“Cảnh Nguyệt, thật xin lỗi, cô...việc cũng nên quên đi !” Hàn Mộ Vân thở dài nói, gương mặt ôn hòa tuấn nhã mơ hồ chứa chất sầu khổ. Cánh tay đang ôm lấy Trần Mạt Ly cũng nắm thật chặt khiến ả cau mày nhưng cũng không đẩy hắn ra.

“Mộ vân....anh...anh đây là ý gì ?” Lâm Cảnh Nguyệt run rẩy mở miệng, móng tay cũng đã bấm sâu vào lòng bàn tay, cô vẫn chưa hề từ bỏ.

“Là tôi xin lỗi cô.” Hàn Mộ Vân nhắm mắt lại, giống như hạ quyết tâm thật lớn, ôm Trần Mạt Ly xoay người, tiếng nói truyền vào trong lỗ tai Lâm Cảnh Nguyệt một cách rõ ràng: “Tôi sẽ không ly hôn, cũng sẽ không vứt bỏ Mạt Ly,cô....đi thôi !”.

Đầu óc trống rỗng, Lâm Cảnh Nguyệt nghiêng mặt lão đảo lui về phía sau, trái tim đã vỡ thành từng mảnh từng mảnh, đau đớn dòng nước nhanh chóng len lõi truyền vào tận xương tủy.

Bên tai loáng thoáng vang lên tiếng mẹ thất vọng thở dài: “Cảnh Nguyệt, con hôm nay chia rẽ hạnh phúc người khác, ngày mai cũng phải chuẩn bị tốt sẽ có người khác cướp lại. Mẹ không khuyên được con, nhưng cũng cảnh báo con một lần cuối, phá hỏng gia đình người khác nhất định sẽ gặp báo ứng, huống chi bọn họ còn có một đứa bé sắp ra đời...”

Sẽ gặp báo ứng. Mẹ, mẹ nói đúng rồi, thật gặp báo ứng.

Lâm cảnh nguyệt muốn khóc, trong mắt lại một mảnh khô khốc, một giọt lệ cũng không có, người đàn ông trong tầm mắt càng ngày càng xa, trước đây không lâu hắn còn dịu dàng hôn cô, nói cho cô biết, cô là người hắn yêu thích nhất, vì cô hắn cái gì cũng có thể làm, cái gì cũng có thể bỏ qua...

Thì ra tất cả là đều là giả, mình đã thua thiệt lại còn ngây ngốc tin tưởng. Vui mừng chờ hắn cho nàng một danh phận, cho nàng một gia đình. Tất cả đều hóa thành ảo ảnh, thì ra hạnh phúc trong suy nghĩ của cô cũng chỉ là giả dối, như bọt khí vừa chạm vào lập tức vỡ tan.

Người người đều có thể nhìn ra, chỉ trừ cô, kẻ đã trúng độc dược của tình yêu. Ha ha, thật tốt. Báo ứng....tất cả đều là báo ứng...

Bóng dáng Hàn Mộ Vân cùng Trần Mạt Ly cũng nhanh chóng biến mất trên sân thượng. Lâm Cảnh Nguyệt nhìn chằm chằm bóng lưng của người đàn ông tuấn tú kia vừa lưu luyến lại tựa như oán hận. Nhưng lại không phát hiện bản thân mình đã thối lui đến sát rìa sân thượng.

Địa ngục, một bước ngắn mà thôi.

“Hàn Mộ vân!” Lâm cảnh nguyệt lớn tiếng gọi tên tuổi của hắn, giọng nói như đã dùng hết hơi sức toàn thân, “Anh đến tốt cùng có yêu hay không yêu tôi ? Tôi không muốn dây dưa, chỉ muốn nghe anh nói một câu thật lòng.”

Bóng Hàn Mộ Vân cứng đờ, dừng chân tại chỗ, dưới chân như mang theo ngàn cân nặng, một bước cũng không bước được, hồi lâu, âm thanh của hắn chậm rãi theo gió truyền đến trong tai Lâm Cảnh Nguyệt: “Không có, chưa từng có.”

Sự cương định trong giọng nói khiến một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt hoàn toàn tan biến. Tuổi thanh xuân của cô, những gì tốt nhất của cô cũng đã dành cho người đàn ông này, nhưng bây giờ đối lại hắn nói hắn không yêu cô.

Thật đáng châm chọc. Nhưng cô tự làm tự chịu. Bóng dáng của họ cũng đã biến mất trên sân thượng. Lâm Cảnh Nguyệt rút cuộc chống đỡ không nổi, chậm rãi ngã xuống, đi rồi. Nàng cái gì cũng không có....

Không chạm vào mặt đất kiên cố, lại truyền đến âm thanh gào thét, thân thể cũng nhanh chóng hạ xuống. Lâm Cảnh Nguyệt kinh hoàng mở mắt, đập vào mắt nàng không phải là khoảng sân thượng làm nàng tan nát cõi lòng mà là tầng tầng những ô kính thủy tinh, dưới sự phản xạ của ánh mặt trời đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

Lâm Cảnh Nguyệt từ từ nhắm mắt lại, trong lòng lại có một chút cảm giác được giải thoát. Cứ như vậy mà chết cũng tốt, cái gì cũng không cần chịu đựng, cái gì cũng không cần suy nghĩ, cũng sẽ không bao giờ đau lòng nữa.

Hình ảnh cuối cùng bỗng dưng lóe lên trong đầu là gương mặt một người đàn ông khác, tuần mỹ, bá đạo: “Lâm Cảnh Nguyệt, tôi cho phép em chơi, nhưng em đừng làm quá, nhớ, em nhất định là của tôi!”

Khẽ mỉm cười, lời nói tràn đầy bá đạo và tự tin như vậy không ngừng vọng lại. Hà Tử Nghiệp, anh tính sai rồi....Tôi còn không phải là người của anh. Chỉ là....Nếu có kiếp sau, tôi sẽ bồi thường cho anh, bồi thường cho anh cả đời.

Truyền tới bên tai là đủ loại âm thanh la hét cùng hoảng sợ: “A! cứu mạng đi ! có người nhảy lầu!”

“Mau gọi 120! Có người tự sát!”

Lâm cảnh nguyệt khẽ mở mắt, bầu trời xanh thẫm dần dần biến thành đen. Bên trong màu đen hỗn loạn xen lẫn một luồng đỏ sậm, đặc ý lạ thường.

“Lâm Cảnh Nguyệt, con mẹ nó, em đứng lên cho tôi ! Tỉnh lại! em không tỉnh, tôi sẽ để cho em cùng cả nhà thất nghiệp, toàn bộ phải đi ăn xin!” Người đàn ông cao lớn, rắn rỏi, đôi mắt đỏ ngạch, liều mạng gào thét đối với cô gái nằm trong vũng máu. Mười mấy người cũng kéo không được mình hắn, tư thế hết sức điên cuồng.

“Nguyệt Nha Nhi, em đứng dậy đi” Âm thanh của người đàn ông có chút ghen ngạo, cuối cùng có thể tránh thoát sự níu kéo của mọi người, bước chân lảo đảo vọt nhanh tới bên người cô, bắt chấp ôm lấy thân thể be bét máu me của cô: “Chính là tại anh, anh cũng không muốn ép em ! Em tỉnh dậy đi...”

“Nguyệt Nha Nhi. Nguyệt Nha Nhi.” từng giọt từng giọt nước mắt rơi trên gương mặt nàng Thật mát, cũng thật là ấm ỹ. Hà Tử Nghiệp, anh có thể an tĩnh một chút không? ý nghĩ cuối cùng thoáng qua. Thế giới trở nên yên lặng.

2. Chương 2: Sống Lại Bốn Năm Trước

Toàn thân vô cùng đau đớn, đầu óc cũng hỗn loạn, Lâm Cảnh Nguyệt cố gắng mở hai mắt, lọt vào trong mắt là một mảnh trắng, nhàn nhạt mùi thuốc khử trùng quanh quẩn bốn phía, không cần nghĩ cũng biết đây là bên trong bệnh viện.

Nhưng tại sao mình còn chưa chết ? Độ cao của tầng thượng công ty không thể nghĩ ngờ, mà mình lại từ chỗ đó rơi xuống, lại không có chết ? Lâm Cảnh Nguyệt cười châm chọc, chẳng lẽ tai họa thật sự do trời hay sao ?

Còn chưa kịp tiếp tục suy nghĩ, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra. Giọng nói oang oang của Trần Huyền lập tức rớt vào lỗ tai: “Ô ô...Cảnh Nguyệt à ! Bạn cuối cùng cũng tỉnh ! Bạn làm ỉn sợ muốn chết ! Tại sao lại đột nhiên té xỉu chứ !”

Té xỉu ? Đây là việc gì chứ ? Lâm Cảnh Nguyệt móm móm lỗ tai. Cô không nghe lầm chứ ?

Âm thanh gào khóc thảm thiết của Trần Huyền vẫn còn tiếp tục: “Cảnh Nguyệt à, cho dù tổng giám đốc của mình rất tuần tú, bạn cũng không đến mức hôn mê vì trai đẹp chứ ? Tại sao người ta chỉ mới nhìn bạn một cái bạn đã liền té xỉu đây ?”

Đến cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra ? Lâm Nguyệt Cảnh chợt vén chăn mền nhìn xuống bộ đồ công sở chỉnh tề màu xám tro đang mặc trên người, bộ đồ rất sạch sẽ, không có vết máu như trong tưởng tượng, chỉ là có chút nếp nhăn do nằm một thời gian dài.

Càng đáng sợ hơn, bộ đồ này chính là bộ quần áo cô mua ngay thời điểm vừa mới tốt nghiệp không lâu cho nên vẫn nhớ rất rõ ràng. Khi đó cô còn chưa dám mặc những bộ quần áo được thiết kế tinh xảo, mỗi ngày chỉ mặc những bộ áo quần nhìn có chút già dặn.

Chuyện này...Lâm Cảnh Nguyệt chợt ngồi dậy, làm cho Trần Huyền giật mình. Cô cứng ngắt quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm Trần Huyền, mở miệng một cách khó khăn: “Cho mình hỏi một chút, hôm nay là ngày mấy tháng mấy?”

Trần Huyền bị vấn đề của cô làm cho cả người khẽ run rẩy, thầm nghĩ, chẳng lẽ bị ngất đến làm hư luôn cả não hay sao? Vội vàng đưa một ngón tay quơ quơ trước mắt Lâm Cảnh Nguyệt, hỏi: “Đây là mấy?”

Lâm Cảnh Nguyệt tát một cái đấm móng vuốt ở trước mặt, hung tợn nói: “Trần Huyền! Hôm nay rốt cục là ngày mấy tháng mấy?” mang theo một chút âm hàn.

Tóc gáy của Trần Huyền cũng đã dựng lên, lau một chút cái không tồn tại gọi là mồ hôi, rụt vai mở miệng nói: “Ngày 12 tháng 7.”

Lâm Cảnh Nguyệt hoảng hốt một hồi, cả người mềm nhũn ngã lên trên giường, ngày 12 tháng 7. Mùa hè, rõ ràng cô rơi xuống lầu chính vào mùa đông, trên người còn mặc bộ lễ phục bằng nhung Hàn Mộ Vân mua ỉnh. Hơn nữa, ngày đó cô còn gọi ẹ một cuộc điện thoại nói cho bà biết mình sẽ không trở về đón năm mới.

Cô nhớ rất rõ ràng, mà bây giờ Trần Huyền dám nói hôm nay là ngày 12 tháng 7!

Lâm Cảnh Nguyệt nằm ở trên giường, giọng nói mơ hồ hỏi lần nữa: “Bây giờ là năm nào?” Cũng không nghĩ, Trần Huyền vừa nghe thấy lời mình lập tức nhảy ra khỏi cửa, dùng hết sức hét đến chói tai: “Bác sỹ! Bác sỹ! Nơi này có bệnh nhân bị mất trí trở rồi!”

Lâm Cảnh Nguyệt nâng trán thở dài, tình huống lúc này thật không bình thường, nếu Trần Huyền nói là sự thật, như vậy cô rất có thể đã gặp được hiện tượng đảo ngược thời gian, nói một cách đơn giản chính là sống lại! Chỉ có điều, ngay cả như vậy, không nghĩ cái tính tình này của Trần Huyền cũng không hề thay đổi.

Bác sỹ bị hù dọa bởi âm thanh thê thảm của Trần Huyền, vội vàng chạy tới phòng bệnh Lâm Cảnh Nguyệt, ngay cả nút áo choàng cũng chưa kịp cài hoàn chỉnh. Nhìn thấy như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt phì cười. Chợt phát hiện cuộc sống còn rất nhiều điều thú vị, mà lúc đó trong mắt mình chỉ có một Hàn Mộ Vân, cũng chưa từng nhìn đến những cái khác, có lẽ mình đã bỏ lỡ rất nhiều.

“Khó chịu chỗ nào?” Bác sỹ cúi đầu kiểm tra, vừa vội vàng hỏi. Lâm Cảnh Nguyệt còn chưa kịp trả lời đã bị Trần Huyền chen ngang: “Cô ấy, cô ấy bị mất trí! Bây giờ là năm nào tháng nào cũng không biết!” Trần Huyền kích động trừng mắt nói, đáng vẻ thật sự muốn nhào tới bên người bác sỹ để trình diễn tiết mục cầu xin bác sỹ cứu lấy Cảnh Nguyệt.

Mất trí nhớ? Bác sỹ cau mày, chỉ sang Trần Huyền hỏi Lâm Cảnh Nguyệt: “Cô ấy là ai?”

Lâm Cảnh Nguyệt không chút do dự đáp: “Là đồng nghiệp của tôi, Trần Huyền.”

Bác sỹ quay đầu nhìn Trần Huyền, Trần Huyền gật đầu một cái: “Đúng.”

“Vậy hôm nay là ngày mấy tháng mấy?”

“Ngày 12 tháng 7”. Lâm Cảnh Nguyệt bình tĩnh.

Mất trí cái rắm! Bác sỹ thầm văng tục trong lòng, hỏi đầu đáp đầy không vấp vấp. Hắn ngồi thẳng lên, nhìn Trần Huyền trách cứ: “Không cần ngạc nhiên, không có việc gì cả, bạn của cô không phải rất tốt sao? Việc trong bệnh viện rất nhiều, không có việc thì đừng rên rĩ làm trễ nãi thời gian của tôi.” Nói xong, bác sỹ nhanh bước ra khỏi phòng cũng không quay đầu lại một cái.

Để lại Trần Huyền cùng Lâm Cảnh Nguyệt mắt to trừng mắt nhỏ. Trần Huyền tức giận muốn giơ chân tại chỗ: “Là ai không có việc mà rên rĩ hả? Như vậy gọi là y đức sao? Thật sự là trí nhớ không rõ ràng!”. Lập tức, nhanh chóng kéo lấy cổ áo của Lâm Cảnh Nguyệt, nói một cách hung dữ: “Bạn rốt cục đang nổi điên cái gì?”

“Mới tỉnh, đầu óc có chút hỗn loạn, hiện tại thì đã tỉnh táo.” Lâm Cảnh Nguyệt hai tay bày ra vẻ vô tội trả lời.

“Mình giết chết bạn!” Trần Huyền rống to, thật muốn nhào tới trên người Lâm Cảnh Nguyệt. Chuyện này thật sự làm cho cô mất mặt quá thể. Thẻ diện của cô đã mất đến tìm bên trong áo lót cũng không còn, quan trọng nhất chính là hình tượng thực nữ của cô kia kìa!

“Khụ khụ” vài tiếng ho khan đem sự chú ý của Lâm Cảnh Nguyệt và Trần Huyền kéo đến ngoài cửa, cả hai quay đầu lại, hay thật, đây không phải là quản lý của họ sao ? Vội vàng ai cần đứng lên thì đứng lên, ai cần nằm xuống thì nằm xuống, trong phòng bệnh nhất thời trở nên hài hòa.

“Cảnh Nguyệt à ! Cô có làm sao không ? đang tốt tại sao lại té xỉu ? Hiện tại không sao chứ ?” Quản lý Vương hòa ái đến trước giường Lâm Cảnh Nguyệt . Dáng vẻ thật sự giống như người chú hàng xóm gần gũi thân thiết.

Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời kinh hãi, quản lý Vương ở công ty nổi danh là mặt thép, khi cô vừa đến công ty khi nhìn thấy ông đầu còn không dám ngẩng lên, hôm nay ông ấy chắc hẳn là uống nhầm thuốc gì sao ? Mặc dù trong lòng thầm oán, nhưng ngoài miệng vẫn không chần chờ: “Không có việc gì lớn, chẳng qua là tự nhiên bị trúng gió. Cám ơn quản lý quan tâm.”

“Vậy thì tốt rồi, cô tốt nhất là nên nghỉ ngơi, ngày mai cũng không cần đi làm, thứ hai tuần sau hãy trở lại làm việc.” Quản lý Vương gật đầu cười híp mắt nói. Tiếp đó lại liếc mắt nhìn qua Trần Huyền, liền thu hồi nụ cười trên mặt: “Chăm sóc Cảnh Nguyệt thật tốt, chuyện như vậy cũng không nên xảy ra nữa, có nghe hay không ?”

Trần Huyền vội vàng gật đầu, trong lòng cũng thầm nhủ: Quản lý Vương hôm nay là sao ? Tự nhiên lại đối với Cảnh Nguyệt tốt như vậy ? Chẳng lẽ Nghĩ đến điều có thể, Trần Huyền vội vàng liếc mắt nhìn về phía Lâm Cảnh Nguyệt cười như hoa lại có chút quỷ dị. Quản lý Vương nhìn thấy nhất thời run sợ cả người.

“Vậy tôi cũng không quấy rầy cô nữa, thứ hai không nên đến trễ.” Giọng quản lý Vương thật sự ôn hòa, nào có chút bóng dáng nào gọi là mặt thép cơ chứ ?

“Tạm biệt quản lý.” Lâm Cảnh Nguyệt giương giương mắt cứng ngắt. Chẳng lẽ thời gian bị đảo ngược cũng sẽ làm cho tính cách con người thay đổi ? Nhưng Trần Huyền rõ ràng vẫn còn tồn tại đáng vẻ kia !

Quản lý Vương vừa đi, Lâm Cảnh Nguyệt đang muốn xuống giường một chút chợt cảm thấy sau lưng phát lạnh, nghiêng đầu sang liền nhìn thấy Trần Huyền đang mài răng xoèn xoẹt một cách dữ dội, cười gian nhìn mình. Lâm Cảnh Nguyệt hình như nhìn thấy Trần Huyền đang ngồi trước bàn ăn, trên tay cầm dao nĩa mà cô chính là con heo sữa quay đang chảy mỡ ở trên mâm.

Cô nuốt nước bọt, cười ngượng ngùng nói: “Trần Huyền, chuyện gì cũng từ từ mà.”

“Thẳng thẳng được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!” Trần Huyền rống to một tiếng, nhìn chòng chọc vào Lâm Cảnh Nguyệt: “Nói ! Bạn và mặt thép có quan hệ gì ?”

Hả ? Quan hệ thế nào, chính là quan hệ cấp trên cấp dưới thôi ! Lâm Cảnh Nguyệt nhìn Trần Huyền, ánh mắt thuần khiết, quả thật là trong suốt như một hồ nước nhỏ.

Trần Huyền bị Lâm Cảnh Nguyệt nhìn đến đỏ mặt, thầm nghĩ, dáng vẻ của con nhóc này thật sự làm cho người khác phải thương yêu, thật giống một con thỏ nhỏ mà ! Mình đây còn không chịu nổi nói gì là đàn ông ! Đàn ông ? Đúng ! Bây giờ đang nói đến vấn đề của đàn ông, không thể để cô nàng này lừa dối vượt qua kiểm tra được.

“Nói nào!” Trần Huyền thô lỗ hét lớn, làm Lâm Cảnh Nguyệt sợ hết hồn. “Không có quan hệ tại sao ông ấy đối với bạn tốt như vậy ? Nói cho bạn biết, hôm nay nếu bạn không khai thật,...hắc hắc” Trần Huyền bóp ngón tay khành khách thật vang dội, cười tà ác nhìn Lâm Cảnh Nguyệt.

Cô có gì để khai đây ! Cô là trong sạch đấy ! Lâm Cảnh Nguyệt chu mỏ, vừa định giải thích liền bị Trần Huyền cắt đứt. “Không cho dùng mỹ nhân kế!” Nhìn thấy đôi mắt long lanh như vậy, trái tim cô thật sự là nhảy nhót vài cái đấy.

Mỹ nhân kể ? với người trước mặt ? Ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt đầy thâm ý nhìn Trần Huyền từ trên xuống dưới, chậm rãi mở miệng nói: “Bạn sẽ không phải là...hả ?”

Không có nói rõ, nhưng Trần Huyền sao lại nghe không hiểu, cô thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên chỉ vào Lâm Cảnh Nguyệt quát: “Ánh mắt bạn như vậy là sao ? À ? chị đây chính là thích đàn ông, đàn ông có cơ bụng sáu múi !”

Hì hì, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn không được cười ra tiếng, Trần Huyền này, thật sự không biết nói gì cho phải. “Được rồi, được rồi, mình với quản lý Vương thật sự không có quan hệ gì, mình mới đến công ty bao lâu, ngay cả quản lý Vương cũng không gặp được vài lần, làm sao có thể cùng ông ấy có quan hệ.”

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn Trần Huyền sắp xù lông, vội vàng lên tiếng trấn an. Trần Huyền nghiêng đầu suy nghĩ, cũng đúng, cô mỗi ngày đều cùng Cảnh Nguyệt ở chung một chỗ, cô ấy có chuyện gì mà cô không biết chứ ? Nhưng....

“Vậy tại sao ông ấy lại tốt với bạn như vậy ?”

“Mình cũng không biết.” Lâm Cảnh Nguyệt cũng không hiểu ra sao.

Trần Huyền còn muốn nói tiếp, chợt vang lên tiếng gõ cửa. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều phát hiện nghi vấn trong mắt đối phương, lại có ai tới ? Vẫn sẽ lễ độ như vậy ?

“Mời vào!” Hai người trằm miệng một lời.

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, người bên ngoài từng bước đi vào. Mũi cao, môi mỏng, sắc mặt trầm tĩnh, khí thế cường đại. Người đàn ông cao lớn, rần rở từ từ đi đến bên giường , giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Lâm Cảnh Nguyệt: “Không có sao chứ ?”

Nước mắt liền chảy xuống. Hà Tử Nghiệp. Đời này không nghĩ ở dưới tình huống này lại gặp được anh lần đầu tiên. Anh vẫn giống như trong trí nhớ, bộ dáng kiên nghị, tuấn mỹ, giờ tay nhắc chân đều tản ra sức quyến rũ đặc thù. Nhưng một người đàn ông cường thế như vậy ở kiếp trước lại vì cô mà thương tâm. Mà bản thân cô lại lạnh nhạt không chút quan tâm gì.

Hà Tử Nghiệp nhú mày, Bác sỹ của bệnh viện đang làm gì ? cô gái này chẳng lẽ đến giờ còn chưa tốt ? Sáng sớm hôm nay khi anh vừa bước đến công ty, đã chạm mặt một cô gái đang đi tới, rất đẹp, nhưng anh không có cảm giác gì. Phụ nữ xinh đẹp, anh gặp cũng nhiều, cô gái này cũng không ngoại lệ. Bất ngờ là cô này vừa nhìn thấy anh thì trực tiếp té xỉu.

Anh thật ghét loại chuyện phiền toái này, nhưng lỡ như cô này có bệnh gì nguy cấp thì biết làm sao ? Hết cách, không thết làm gì khác là đưa cô ấy đến bệnh viện bên cạnh.

Buổi tối tan việc, đi qua nơi này chợt nhớ tới cô, thuận đường liền đi vào nhìn xem. Nhưng ai có thể nói cho anh biết , vì sao cô ấy vừa nhìn thấy anh lại bắt đầu chảy nước mắt ? Hơn nữa ánh mắt kia lại mang ý gì ? Thất lạc người thân ? Đáng chết !

Hà Tử Nghiệp có chút không kiềm chế, chân mày nhú chặt có thể kìm chết một con ruồi. Phụ nữ thật sự là phiền toái. “Nếu như Lâm tiểu thư không có vấn đề gì, vậy thì cố gắng nghỉ ngơi cho tốt!” Hà Tử Nghiệp nói xong liền xoay người rời đi, gọn gàng, tuyệt không dài dòng dây dưa.

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn bóng dáng mạnh mẽ dần dần biến mất, hai mắt đăm lẹ nhưng mơ hồ mang ý cười. Cô thật cảm tạ, cảm tạ trời cao cho cô thêm cơ hội, đời này, người đàn ông này cô sẽ không bao giờ cô phụ anh nữa !

Trần Huyền đang thờ người, đến khi hồi phục lại tinh thần thì Hà Tử Nghiệp đã đi rồi. Cô lập tức nhào tới bên giường Lâm Cảnh Nguyệt, vội vàng hỏi thăm: “Bạn vì sao lại biết Tổng giám đốc của chúng ta? Nói mau ! nói mau !”

Lâm Cảnh Nguyệt bị lắc mạnh nhưng cũng chỉ nhếch miệng cười không nói. Trong trạng thái ngẩn ngơ, Trần Huyền tựa như nghe được cô nói một câu: Mình thiếu anh ấy cả đời.

3. Chương 3: Đứa Ngốc Gặp Mưa

Tay cầm chìa khóa khẽ run, nhắm mắt hít thật sâu, Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng cũng lấy được dũng khí mở cửa, trong phốc chốc, hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ đập vào mặt. Cô đứng ở cửa ngơ ngác nhìn đây phòng khách nhỏ nhỏ, bộ ghế salon nho nhỏ, một loại tình cảm phức tạp nhanh chóng tràn vào trong tim nhanh chóng làm cô nhất thời không biết cảm thấy gì.

Sau khi xuất viện cco cũng đã biết rõ tình huống hiện tại của mình. Cô đã trở lại 4 năm trước, thời điểm vừa mới tốt nghiệp đại học. Căn phòng nhỏ này cũng là vừa được mượn không lâu, ở rất gần công ty thuận tiện cho công việc của cô. Lúc ấy cô đấu tranh rất lâu mới dần lòng nặn từ kẻ rằng ra một chút tiền để thuê phòng, tạm thời cũng có cho riêng mình một chiếc ổ nhỏ.

Mới đầu vào công ty, chính là có chút mơ hồ, đối với những quy tắc của công việc đều không hiểu rõ, cũng không dám tùy tiện đi nghe ngóng, chỉ biết gập đầu yên phận làm người, thói quen phóng túng ở trong trường học cũng thu liễm bớt, mang vào chiếc mặt nạ giả dối, làm việc trong yên lặng, thỉnh thoảng có hòa theo ý tứ của lãnh đạo, tuy nhiên kỹ xảo thật sự còn rất vụng về.

Vào công ty cũng được mấy tháng, mọi người chỉ đối với nàng nhìn như không thấy, chỉ có Trần Huyền, tính tình có chút tùy tiện là luôn chăm sóc cô, thỉnh thoảng lại quan tâm, hỏi han này nọ, khiến cho cô, một người mới vừa bước vào xã hội cảm thấy thật ấm áp. Trần Huyền thật ra so với Cảnh Nguyệt cũng không lớn hơn mấy tuổi, chỉ là thời gian vào công ty dài hơn, đối với tính cách mọi người và các quy tắc ngầm có chút rõ ràng hơn nên cũng có lúc chỉ điểm một chút cho cô hiểu, trong lòng cô thật sự rất cảm kích.

Nhưng sau này, bởi vì chuyện tình liên quan đến hàn Mộ Vân, Cảnh Nguyệt đã cùng cô ấy cãi nhau. Lúc đó, Trần Huyền với tính tình trực爽 đã chỉ thẳng vào lỗ mũi của cô mắng to rằng cô không biết xấu hổ, còn nói nếu cô không rời khỏi Hàn Mộ Vân thì giữa cô và cô ấy sẽ hoafnt oàn tuyệt giao. Lúc ấy, khuôn mặt Cảnh Nguyệt vẫn không tỏ vẻ gì, nắm lấy ngón tay Trần Huyền, chậm rãi bắt lại, lạnh lùng nói: “Trần Huyền, cô cho rằng cô là gì của tôi ? Tôi cảm kích sự chăm sóc của cô, nhưng không cho phép cô hô to gọi nhỏ đối với tôi như vậy.”

Trần Huyền tức giận đến mức run cả người, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Tôi chính là mù mới xem cô là bạn, đầu óc chính là đám bột nhào mới tới đây khuyên cô. Cô thích làm gì thì làm, từ đây về sau tôi xem như không có người bạn như cô.”

“Tùy tiện” Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu không nói thêm câu nào.

Trần Huyền đập đôi giày cao gót sải bước rời đi, đi tới cửa lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã, khoe mắt Cảnh Nguyệt liếc đến, chân vừa định bước tới nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra cũng đành dừng lại. Bóng lưng khập khiễng của Trần Huyền có lẽ cả đời Cảnh Nguyệt cũng không quên, đó là lần cuối cùng các cô cùng nói chuyện.

Về sau, khi ở công ty nhìn thấy đối phương đều xem như không khí, không phải là không để ý, mà so với hẳn là ít để ý hơn thôi. Vì hẳn mà cô cái gì cũng không muốn, thể diện, tôn nghiêm....rất nhiều, rất nhiều. Chỉ cần có thể sánh vai cùng hẳn, cô có thể chịu đựng tất cả tiếng xấu.

Người khác chê cười cô không quan tâm, chỉ cần hẳn hứa hẹn cho cô một tương lai cô cũng đã rất thỏa mãn.

Tuy nhiên, ngàn lần cũng không ngờ hẳn lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ cô, có lẽ vì tương lai, cũng có thể vì đứa bé chưa ra đời kia, hoặc giả là hẳn không thể vứt bỏ được thể lực bên nhà vợ...Cô không biết, cũng không có cơ hội hỏi. Nhưng bây giờ, cô đã sớm không còn muốn biết.

Lâm Cảnh Nguyệt cắn môi, một giọt nước mắt chạy xuống. Có vui sướng, có bi thương, cô thật sự may mắn vì có thể sống lại một lần nữa, ngay tại thời điểm bản thân sắp lâm đường lỡ bước, khiến cô trở nên bi ai, vì một người đàn ông bỏ rơi tất cả rồi lại bị bỏ rơi.

Bất quá, hiện tại đều không quan trọng, một khoảng của kiếp trước cô đã bị hẳn mà sống, mà kiếp này, cô sẽ vì mình, vì những người thân yêu của mình, không để ọi người còn khổ sở, đau lòng. Lâm Cảnh Nguyệt đưa tay chùi đi nước mắt trên mặt, từ từ mỉm cười, gương mặt tinh xảo như tuyết ngọc thật sự mê người.

Kiếp này, cô may mắn đã gặp được anh trước, nhưng lần này cô sẽ không buông tay ! Kiếp trước, con người cố chấp đã vì cô chịu bao nhiêu gian khổ thì kiếp này cô sẽ bù đắp cho anh thật nhiều ngọt ngào. Sẽ không tổn thương anh như vậy nữa, kiếp trước anh yêu thương cô không điều kiện, kiếp này đổi lại hãy để cô yêu anh !

Lúc điện thoại gọi đến, Lâm Cảnh Nguyệt đang dùng máy hút bụi ra sức lau dọn nhà. Mọi vật trong nhà cũng được cô thu dọn lại ổn thỏa. Mặc dù thân thể này vẫn là chính mình, nhưng linh hồn bên trong lại chính là cô của 4 năm, thật sự không thể tiếp thu nỗi thắm mỹ ngây thơ của cô vào thời điểm này, không còn cách nào khác, cô đành cắn răng bắt đầu tổng vệ sinh, cái gì nên giặt thì phải giặt, nên bỏ đều bỏ.

Thêm một chuỗi danh sách ghi rõ những thứ cần mua, chuẩn bị đi đến siêu thị, cái nhà này nên thay đổi bao gồm cả bản thân cô.

“Trần Huyền ?” Lâm cảnh Nguyệt nói vào điện thoại.

“Cảnh Nguyệt ơi, nhanh lên qua đây giúp mình ! Bên ngoài trời đang mưa!” Trần Huyền gào hét đề - xi - ben âm thanh trong điện thoại, khiến lỗ tai Cảnh Nguyệt trở nên tê dại. Nhưng trời mưa ? Chuyện khi nào ?

Cầm điện thoại đến bên cửa sổ, bầu trời tối tăm, mây đen giăng cuộn cuộn, từng giọt mưa nặng hạt chen lẫn nhau rơi xuống, trên các căn nhà, trên cây cối, trên những chiếc xe phát ra âm thanh ùng ùng.

Lâm Cảnh Nguyệt trợn mắt, há mồm, âm thanh lớn như vậy mà cô lại không nghe thấy ? “Lâm Cảnh Nguyệt, bạn rốt cuộc có tới hay không ?” Trần Huyền bên kia tiếp tục ngược đãi lỗ tai Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt ngoáy ngoáy lỗ tai, bất đắc dĩ nói: “Bạn vẫn chưa nói là bạn đang ở đâu.” Sự mô hồ của cô bạn này chẳng lẽ không thể sửa lại một chút ?

“Á, he he, mình quên rồi, mình lập tức đến nhà bạn, bạn ở dưới lầu đón mình nhé!” Trần Huyền cười xin lỗi.

“Nhà mình ?” Lâm Cảnh Nguyệt không khỏi lên giọng, Trần Huyền vì sao đột nhiên lại muốn đến ?

“Thì sao ? Không có hoan nghênh à ?” Trần Huyền ở bên kia nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghe âm thanh vô lý của cô nàng kia, da đầu Cảnh Nguyệt có chút tê dại: “Không có, không có, mình có chút kinh ngạc thôi mà.”

“Được rồi, mau lên một chút ! Không nói nữa, mình sắp đến nhà bạn rồi!” Nói xong, Trần Huyền bộp một tiếng ngắt ngay điện thoại. Cảnh Nguyệt nhìn điện thoại thờ dài, lại không quên lấy theo cây dù, thuận tay nhặt lấy bản danh sách trên bàn bỏ vào trong túi, dù sao cũng xuống lầu, luôn tiện đi siêu thị một chuyến.

“A, mưa to thật!” Trần Huyền vừa xuống xe đã nhanh chóng chui vào trong cây dù của Cảnh Nguyệt cảm thán, vừa kéo cánh tay phải của Cảnh Nguyệt muốn tiến vào nhà.

“Bạn vào nhà mình trước đi.” Lâm Cảnh Nguyệt đưa chìa khóa cho bạn, “Mình đang muốn đi siêu thị một chuyến, lát nữa sẽ trở về.”

“Đi siêu thị làm gì ?” Trần Huyền có chút kì quái, “Bạn phải mua gì à ?”

“Đi mua một ít thức ăn, nếu không buổi trưa chúng ta phải uống gió tây bắc thôi!” Lâm Cảnh Nguyệt đưa bạn vào trong hành lang, gạt cánh tay còn nắm tay cô của Trần Huyền rồi vẫy tay rời đi.

“A, đợi đã nào....!” Trần Huyền kêu to phía sau cô, “Hả?” Cảnh Nguyệt quay đầu, chẳng lẽ cô ấy còn có chuyện gì chưa rõ hay sao ? “Khi nào thì bạn biết nấu cơm ? Bạn không phải nói là mình không biết nấu cơm sao?”

Thân thể Lâm Cảnh Nguyệt cứng đờ, liền nhớ lại lúc mới vừa tốt nghiệp đại học đúng thật sự là cô không biết nấu ăn, mỗi bữa cơm không phải ăn ngoài thì chính là ăn vặt, một mình tiêu sái, cũng thật sự thoải mái vui vẻ.

Sau khi biết Hàn Mộ Vân, hẳn không thích ăn ngoài, cảm thấy không tốt cho sức khỏe, cô liền dành thời gian học một khóa nấu ăn, lại cố gắng thực hành tại nhà, cho đến khi xác định tài nấu nướng của mình thật sự có dọn lên được bàn ăn thì rất vui vẻ chạy đến nhà của hẳn nấu cơm cho hẳn.

Thức ăn làm cho ăn mỗi ngày đều rất đa dạng, nhìn hẳn ăn vui vẻ trong lòng cô cũng rất vui mừng. Nghĩ tới đây, cô từ từ cúi đầu, là ai nói muốn buộc được tim của người đàn ông trước hết phải buộc được dạ dày của của họ ?

Trần Huyền ở phía sau nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, đột nhiên cảm thấy mặc dù cô ấy đang đứng trước mắt mình, nhưng lại có cảm giác hết sức mờ ảo muốn bắt cũng không được, trong lòng hốt hoảng, vội vàng gọi lớn: “Lâm Cảnh Nguyệt!”

“Hả?” dòng hồi tưởng bị cắt đứt, Lâm Cảnh Nguyệt hít sâu một hơi, thở ra thì trên mặt đã hồi phục vẻ tỉnh lặng, ngẩng đầu nhìn về hướng Trần Huyền, phát tay nói: “Đi lên nhà chờ mình đi, mình sẽ nhanh chóng quay lại.”

Trần Huyền sững sờ nhìn chiếc ô cùng bóng dáng Cảnh Nguyệt từ từ biến mất trong màn mưa to, cau mày quay người, có cảm giác Cảnh Nguyệt sau lần bệnh này có chút không giống, nhưng rốt cuộc không giống ở điểm nào thì lại không nói ra được. Cô lắc đầu, đi thẳng lên lầu mở cửa, có lẽ bản thân mình nghĩ quá nhiều thôi.

Siêu thị không có nhiều người, Lâm Cảnh Nguyệt đẩy xe chọn mua đồ theo danh sách, cô chỉ mua vài thứ thiết yếu cần gấp, còn những món khác, có thể mua sau, nếu không mua quá nhiều sợ rằng không cầm nổi lại không có tay để cầm ô.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút khó khăn cầm hai túi đồ đi về hướng nhà mình, quá nặng ! Cô hối hận ! Nhưng rõ ràng cô cảm thấy mua đồ không nhiều lắm mà, tại sao lại để đầy cả hai túi hàng ! Quả nhiên, cuồng mua sắm chính là bản tính của phụ nữ.

Tay bị gìm thật sự đau, Lâm Cảnh Nguyệt tinh mắt nhìn thấy một quán trà cổ kính mang kiến trúc giả cổ, mái cong cao kiêu, xem ra thật sự có khí thế, rất có phẩm vị. Bất quá, sự chú ý của nàng không phải là sự khí phái của quán trà mà chính là mái hiên có thể che mưa ở phía trước của quán.

Chịu đựng đau nhức ở trên tay, cô nhanh chóng bước tới phía trước quán trà, bỏ hai túi xuống, thu dù lại, không nhận được thở phào một chút, trên tay không có gì thật sự rất tốt.

Cuối cùng cũng thả lỏng, Cảnh Nguyệt bắt đầu quan sát người đi đường. Không chỗ nào là không vội vã, người đi lại xuyên qua các tuyến đường, tràn đầy sức sống. Còn sống, thật sự là một chuyện tốt đẹp, cảm tạ ông trời.

Chợt, cô trợn tròn mắt, ánh mắt dừng lại một chỗ. Đó không phải là cái người luôn luôn ung dung, bình tĩnh Hà Tử Nghiệp sao ? Cho dù toàn thân ướt đầm cũng không có chút rối loạn nào, vẫn giống như thường nhanh chóng bước về phía trước, vẻ mặt không mặn không nhạt.

Anh ấy vì sao ở chỗ này ? Nhà anh ở tại khu phố nhà giàu, tại sao lại xuất hiện ở khu phố công nhân này chứ ? Chỉ là kẻ ngốc này không biết tránh mưa sao, cứ như vậy dầm mưa cho dù làm bằng sắt cũng sẽ ngã bệnh thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt dậm chân một cái, cũng không nghĩ nhiều, xốc lên hai túi nilong, xông vào trong mưa, vừa chạy vừa kêu : “Hà Tử Nghiệp ! Hà Tử Nghiệp!”

Hà Tử Nghiệp lái xe đưa em họ đi học yoga, nếu là bình thường anh tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện nhàm chán này, nhưng hôm nay mưa lớn như vậy, người trong nhà đều không yên tâm để em ấy lái xe tới đây, không thể làm gì hơn là xin anh giúp đỡ một chút.

Anh nghĩ một chút cảm thấy hôm nay cũng không có việc gì quan trọng, liền gật đầu đồng ý. Không ngờ vừa mới đưa xong em họ trở về, xe lại có vấn đề, kiểm tra một lần lại không tìm ra nguyên nhân. Hà Tử Nghiệp trong lòng tức giận, nhưng cũng hết cách, chỉ đành bỏ xe đi bộ, thuận tiện gọi điện thoại cho trợ lý đem xe đến đón anh.

Dự định chạy đến siêu thị bên kia. Mưa rất lớn, Hà Tử Nghiệp cũng lười tránh, cứ như vậy không nhanh không chậm bước đi. Mới đi mấy bước đột nhiên nghe có người gọi tên mình. Âm thanh không lớn, so với tiếng mưa lại càng có vẻ vô lực, nhưng anh lại nghe thấy, quay đầu nhìn lại liền thấy nhân viên té xỉu ngày hôm qua.

Cô ấy xách theo hai túi đồ đang cố sức chạy về phía anh, thân thể gầy nhỏ trong mưa có chút suy nhược, chạy ngắt quãng từng bước từng bước, giơ nghiêng ngã một cây dù, vô cùng...đáng yêu.

Khóe miệng anh vênh lên, rồi cuộc dừng lại tại chỗ.

4. Chương 4: Gian Tình - Cây Dù

“Kẻ ngốc này, không biết tránh mưa sao ?” rút cục chạy đến bên cạnh Hà Tử Nghiệp, Lâm Cảnh Nguyệt vừa để đồ xuống đất liền dùng bắt đầu quở trách anh, “Đi nhanh lên !”. nói xong, cô liền kéo tay anh chạy về phía mái hiên trú mưa, thuận tiện còn chỉ xuống dưới chân: “Cầm đồ giúp tôi, thật sự là mệt chết mà!”

Hà Tử Nghiệp sững sờ nhìn người con gái đang chỉ huy mình một cách đương nhiên, chân mày cũng nhíu lại thật chặt, cô ấy thật sự không nhìn nhầm người chứ ? Liếc mắt xuống một chút, cánh tay trắng nõn nhỏ bé cứ như vậy siết thật chặt tay áo của anh, không có một chút gì gọi là muốn thả ra.

Đây đến cùng là tình huống gì ?

“Nhanh cầm đồ lên đi,...chúng ta đứng ở đây là đang cản đường đấy!” Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu nói với Hà Tử Nghiệp, âm thanh không tự chủ có chút nùng nịu, chiếc cầm cũng đồng thời hất về phía hai túi đồ dưới đất.

Hà Tử Nghiệp nhìn bộ dáng tròn tròn đôi mắt vênh mặt hất hàm sai khiến kia, đột nhiên cảm thấy rất thú vị, tâm tình cũng thả lỏng, không nói thêm gì, cúi người xuống xách lên hai túi đồ, theo sự lôi kéo của cô đi về phía quán trà nhỏ.

“A, mưa lớn như vậy, anh ở nơi này làm gì ?” đứng ở chỗ trú mưa, Cảnh Nguyệt vừa lau những giọt nước trên mặt liền hỏi.

Có lẽ là nhận nhầm người rồi, trước khi cô vào viện, anh cùng cô một chút quen biết cũng không có, mà cách nói chuyện này rõ ràng là thật thân quen. Cô chắc hẳn nhầm anh thành người quen, nhưng đã quen tại sao lại nhận nhầm ?

Hà Tử Nghiệp có chút nghi ngờ, nhưng cho rằng Lâm Cảnh Nguyệt đã nhận nhầm người, không hiểu tại sao lại có chút không thoải mái ở trong lòng, “Lâm tiểu thư, cô có lẽ đã nhận nhầm người rồi!”. Anh chỉnh lại nếp nhăn nơi ống tay áo do bị cô kéo, trên mặt có chút không vui.

Lâm Cảnh Nguyệt sững sờ, sau đó sắc mặt có chút trắng nhợt, cô cúi đầu. Đúng rồi, cô tại sao lại quên chứ, cô đã sống một cuộc đời khác, anh ấy sẽ không bao giờ có thể bao dung một người thất thường như cô nữa, cô bây giờ đối với anh mà nói chỉ là một nhân viên nho nhỏ, là một con người mơ hồ đã từng té xỉu trước mặt anh.

Nhớ tới ánh mắt cứng chiều trong quá khứ và thái độ xa lạ cũng như giọng nói lạnh nhạt như hiện tại của anh, hốc mắt cô nóng lên, tưởng như ngắn lại, là tự làm tự chịu sao ?

Nhìn cô nhanh chóng thần thờ lại có chút uể oải, Hà Tử Nghiệp nghi ngờ, anh đã nói cái gì đã kích cô sao ? Nhưng người này cũng thật kỳ quái, lần đầu thấy anh ở bệnh viện thì như nhìn thấy người thân, bây giờ lại đối với mình như vậy, chẳng lẽ trước đây anh và cô thật sự có quen biết nhưng hiện tại anh đã quên hay sao ?

Hà Tử Nghiệp lấy tay gõ đầu một cái, anh rất khẳng định và vô cùng xác định, trước kia anh không hề biết cô gái này, anh thật sự nên hỏi mẹ mình một chút xem trước đây anh đã từng mất trí nhớ hay chưa ?

Hà Tử Nghiệp đang trầm ngâm, đột nhiên có thứ gì được nhét vào trong bàn tay, định thần nhìn lại chính là chiếc dù nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt, “Cầm lấy, không nên để mất mưa!”. Cô nói xong những lời này, nhanh chóng chạy vọt ra, bóng dáng nhỏ nhắn nhanh chóng biến mất trong cơn mưa đang trút nước xối xả.

Hà Tử Nghiệp nhìn cây dù trong tay, thật lâu cũng không ngẩng đầu. Cô gái này đem dù của mình cho anh, nói anh không nên dầm mưa, nhưng chính cô lại đội mưa mà đi. Lựa chọn như vậy....Anh nắm cây dù thật chặt, khiến cho cán dù lạnh như băng cũng thay đổi nhiệt độ như lòng bàn tay anh.

Đêm đó, khi người giúp việc Hà gia nhìn thấy vị thiếu gia nổi tiếng cứng rắn mặc một thân tây trang màu đen lại cầm một chiếc dù hoa nhỏ màu hồng thiếu chút nữa đánh rơi cả cầm. Chẳng lẽ thiếu gia nhà bọn họ đang dùng vẻ bề ngoài cứng rắn để che giấu sự nhu nhược ở trong lòng ?

Ba mẹ Hà nhìn thấy chiếc dù nhỏ trên tay con trai cũng đã không còn bình tĩnh rồi. Mẹ Hà còn thật sự hưng phấn, chiếc dù này rõ ràng là của một cô gái đây! Con trai ngốc này của bà giống như cây vạn tuế cuối cùng cũng nở hoa ! Hơn nữa còn nở ra hoa đào! Mẹ Hà cười đến híp mắt, không thể khép miệng, đi tới bên cạnh Hà Tử Nghiệp: “Con trai à, hôm nay mưa thật lớn nhỉ!”

Hà Tử Nghiệp nhìn mẹ cứ vòng lui vòng tới bên cạnh mình lại hỏi một câu không đầu không đuôi gì, cũng không đáp lời, cúi xuống bộ tây trang đã ướt một nửa, bước thẳng về phòng của mình. Chỉ còn lại mẹ Hà đang tức giận gườm gườm tại chỗ: nhóc con khá lắm, đã tìm phụ nữ còn dám che giấu, một chút tin tức cũng không tiết lộ ! Chờ xem, bà nhất định sẽ sớm tìm ra cô con dâu không dễ dàng này!

Hà Tử Nghiệp cầm lấy chiếc dù đang nhỏ nước bước lên lầu, không biết rằng chính nó là tên đầu sỏ gây nên các loại ảo tưởng vừa mới phát sinh trong Hà gia.

Vừa bước vào phòng, anh ghét bỏ nhìn vật trong tay, thật không hiểu thẩm mỹ như thế nào lại mua được chiếc dù khó nhìn như vậy ? Thật sự muốn ném nó vào trong thùng rác !

Di chuyển một chút, cuối cùng vẫn đem vật xấu xí này vào toilet, cẩn thận mở ra để hong khô nhanh một chút, lúc này mới hài lòng bước ra ngoài thay quần áo. Ừ, anh là người có tư cách, cho dù thật sự xấu, nhưng dù sao cũng là lòng tốt của người ta đối với anh, cho nên anh không thể vứt bỏ, cũng nên trả lại cho cô gái kia.

Lúc Lâm Cảnh Nguyệt chạy về dọa Trần Huyền giật mình, cô kéo lấy Cảnh Nguyệt giúp cởi ra quần áo bên ngoài đã ướt sũng, lại luống cuống lấy khăn lông lau cho bạn, vẫn không quên quở trách: “Cây dù của bạn đâu ? chẳng lẽ ra ngoài một chút lại có thể làm mất cây dù ?”

Lâm Cảnh Nguyệt nắm tay Trần Huyền, vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Trần Huyền, cây dù của mình bị một tên mặt người dạ thú đoạt mất rồi, tên đó mặt mũi ra sao mình cũng không kịp nhìn rõ nữa !”

“Thật ?” Trần Huyền kinh hãi, sau đó tức giận mắng to: “Tại sao lại không có tư cách như vậy, lại giành một cây dù từ cô gái yếu đuối, đây còn là đàn ông sao ? Nhất định là một tên bại hoại ! Không, bại hoại cũng không bằng balabala”

Nghe Trần Huyền rít gào một chuỗi dài, nụ cười của Lâm Cảnh Nguyệt cũng lặng lẽ đến bên môi, thật tốt, thật hoài niệm một Trần Huyền như bây giờ.

Chỉ là, ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng thay đổi, thật giống một con chuột nhỏ đang ăn trộm trứng gà, Hà Tử Nghiệp thật xin lỗi nha...., cô chỉ muốn giỡn một chút mà thôi, không ngờ Trần Huyền....

Lúc này, tại Hà gia, Hà Tử Nghiệp đang ngồi trên bàn ăn chọt nhảy mũi hai cái, anh xoa xoa lỗ mũi, trên mặt có chút rối rắm, thân thể mình tại sao lại trở nên kém như vậy rồi ? Một cơn mưa nhỏ thôi cũng đã bị cảm! Xem ra, từ mai phải rèn luyện thêm một chút.

Mẹ Hà nắm đôi đũa, mắt sáng lên nhìn con trai, có gian tình, có gian tình nha, cái hắt xì này nhất định là vì con dâu đang suy nghĩ về con trai mình rồi ! Chuyện cũng đã phát triển nhanh như vậy rồi ! Ngày mai nhất định phải hành động.

Hà Tử Nghiệp bình tĩnh liếc sang cặp mắt đang sáng lên của mẹ, câu đầu tiên đã dập tắt nhiệt tình đang tràn ngập của bà: “Trên răng mẹ dính rau”

Mẹ Hà bĩu môi, ánh mắt ngán lệ nhìn sang ba Hà. Ba Hà nhìn tính trẻ con của vợ, bất đắc dĩ lắc đầu: “Nó lừa bà thôi!”

Phút chốc, mẹ Hà bắn ánh mắt phần nộ sắc bén như phi đao về phía Hà Tử Nghiệp. Hà Tử Nghiệp dưới ánh mắt đó vẫn bình tĩnh ăn xong một chén cơm, còn uống thêm nửa bát canh bí đao mới thông thả ung dung chùi miệng rời khỏi bàn ăn.

Chỉ còn lại mẹ Hà ngồi trước bàn ăn rơi lệ đầy mặt, ánh mắt của bà thật chua nha!

Thứ hai đi làm, Hà Tử Nghiệp tra được Lâm Cảnh Nguyệt là người của phòng tài nguyên, nhìn tấm hình của Lâm Cảnh Nguyệt trong tài liệu nhân viên, đập vào mắt là hình của một cái bánh bao, nhìn không được bật cười, đây là ảnh chụp của lúc nào ? lại có thể đáng yêu như vậy, nhất là còn mang theo gương mặt mập mạp biểu cảm rất trẻ con.

Hà Tử Nghiệp không nhìn được đưa tay sờ sờ hình, cảm giác lạnh như băng khiến trong lòng anh có chút không vui, gương mặt giống bánh bao như vậy phải thật là ấm áp, nhìn đầu ngón tay của mình, cũng thật là lạnh. Nếu có người thật ở đây....Nghĩ tới đây, Hà Tử Nghiệp sờ sờ lên cái cằm, cằm lên điện thoại nội bộ: “Gọi Lâm Cảnh Nguyệt ở phòng tài nguyên đến phòng làm việc của tôi một chuyện.”

Lâm Cảnh Nguyệt quen thuộc đi đến phòng làm việc của Hà Tử Nghiệp, nhìn thấy trước tiên là phần tư liệu nhân viên nằm trên bàn, đây không phải là quan trọng, quan trọng là tấm hình của cô ! Năm đó cô cũng chịu không ít sự cười nhạo của Hà Tử Nghiệp vì tấm hình này, chẳng lẽ một lần nữa lại giẫm vào vết xe đổ ?

Không, tuyệt đối không được, cô không chút suy nghĩ, dựa vào trí nhớ nhanh chóng cầm lấy tấm hình ôm vào trong ngực, cảnh giác nhìn Hà Tử Nghiệp, bộ dáng như vậy thật sự buồn cười.

Anh từ ghế đứng lên, thuận tay cầm lấy chiếc dù nhỏ màu hồng, đi tới bên cạnh Cảnh Nguyệt đưa cho cô: “Dù của cô, cảm ơn.”

Lâm Cảnh Nguyệt đưa tay cầm lấy, cán dù dường như còn lưu lại nhiệt độ của anh, trong tay cô vẫn còn rất ấm. Nhìn khuôn mặt Lâm Cảnh Nguyệt gần trong gang tấc, Hà Tử Nghiệp trong lòng có chút rục rịch muốn ngóc đầu dậy, ý tưởng không thể khống chế một lần nữa bị lý trí ép xuống, chờ anh phản ứng lại, bàn tay đã vươn đến trên gương mặt của Lâm Cảnh Nguyệt.

Cảm giác thật tuyệt, thật trơn, chỉ là quá gầy, khẳng định là không thể sờ tốt như gương mặt bánh bao trong hình. Hà Tử Nghiệp nhướn mí mắt, có chút ảo não, anh tại sao lại bỏ lỡ nàng Tiểu Bao Tử thời hiện đại này chứ.

“Này, anh làm gì thế ?” lâm Cảnh Nguyệt bị kinh sợ lui về sau một bước, gương mặt ửng đỏ chất vấn Hà Tử Nghiệp, một đôi mắt to tròn, anh có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của mình trong đồng tử của cô, tâm tình khó hiểu liền thay đổi tốt hơn, Hà Tử Nghiệp ngồi vào chiếc ghế to của mình, một tay chống cằm, hơi vênh mặt lên nhìn Lâm Cảnh Nguyệt. Dáng vẻ này thật sự mê người đến cực điểm.

Mặt Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng đỏ rục, cô vì sao không biết anh còn có một mặt lưỡi biếng như mèo Ba Tư thế này, anh không phải mỗi ngày đều nghiêm túc như ông già sao ? “Nếu anh không có gì, tôi liền ra ngoài.” Nói xong còn muốn đẩy cửa chạy trốn.

“Chậm.” Âm thanh Hà Tử Nghiệp chậm rãi vang lên từ phía sau. “Đi về thu dọn đồ đạc, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là thư ký của tôi.” Giọng điệu kiên quyết chân thật đáng tin, mang theo khí thế đặc biệt của lãnh đạo.

Cái gì ? Thư ký ! tại sao lại là cái chức vị mập mờ như vậy ? Cô mới không cần đâu ! “Tôi không muốn!” Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu cự tuyệt, đến khi cảm nhận được khí thế càng ngày càng lớn mạnh của Hà Tử Nghiệp liền bắt đầu không có tiền đồ giải thích: “ Tôi...tôi học chuyên ngành quản lý tài nguyên chuyên nghiệp, đối với công việc thư ký tôi không quen thuộc.” Lời của cô thật sự không sai, cô đối với công việc thư ký một chữ cũng không biết.

“Không sao, tôi sẽ cho cô thời gian học tập.” Hà Tử Nghiệp không quan tâm, phát tay đối với cô: “Đi xuống thu dọn đồ đạc thôi.”

Vì sao tôi phải học lại từ đầu ? Lâm Cảnh Nguyệt oán giận, nhưng đang bị ánh mắt lạnh lùng của Hà Tử Nghiệp chiếu vào, nhất thời ử rử, rụt cổ một cái lùi về phía sau, đáng vẻ thật giống cô dâu nhỏ bị khi dễ: “Tôi đi thu dọn đồ đạc.”

5. Chương 5: Giành Gối Ôm Của Cô

“Haizz....za!” đây là lần thở dài thứ một trăm tám mươi của Lâm Cảnh Nguyệt, cô cắn cái muỗng, nhìn Trần Huyền một cách đau đớn, lớn tiếng tố cáo: “Minh thật không nên tuân theo điều động của phòng nhân sự mà ! Huyền à Huyền, tuần này mình thật sự mệt mỏi, bộ xương già của mình đây cũng mau rã rời rồi!”

Thư ký của Tổng giám đốc đại nhân đương nhiên là không dễ làm, ban đầu cô đã biết, nhưng vì đến gần Hà Tử Nghiệp, cô nhịn, cố gắng xách đóng giấy vụn đồng nát của mình bước vào thang máy “thăng chức” lên tầng 48.

Thế nhưng mới hai tuần mà thôi, cô đã không chịu nổi, quả thật quá mệt mỏi, một chút thời gian rảnh rồi cũng không có ! Ngay cả ngồi xuống uống ly cà phê cũng phải nghiêng mắt nhìn về hướng Hà Tử Nghiệp, nếu phát hiện anh hơi nhú chân mày liền lập tức để ly cà phê xuống, cố gắng nặn ra một nụ cười tiêu chuẩn. Những ngày kế tiếp, cô đều ở trạng thái mất nước, nụ cười trên mặt cũng muốn cứng luôn rồi.

Nhưng cho dù vậy Hà Tử Nghiệp vẫn không hài lòng ! Mỗi ngày đều hướng gương mặt lạnh lùng về phía cô: “Thư ký Lâm, ở chỗ này cô lại làm sai rồi!”, nghe một chút, nói vậy là sao, cô đây cũng chỉ mới tiếp xúc với công việc thư ký có được hay không, dù sao cũng phải để cho cô có một thời gian thích ứng chứ, nhưng nhìn tổng giám đốc của cô giống như cơ bản đã quên chuyện này, đối với thật sự phải gọi là quá nghiêm khắc đó !

Lâm Cảnh Nguyệt khóc không ra nước mắt, bản thân cô sống lại quả nhiên là đến trả nợ cho Hà Tử Nghiệp mà, đúng không ? đúng không ?

Trần Huyền nhìn Lâm Cảnh Nguyệt khinh bỉ, trực tiếp cho “đứa trẻ” rách này một cái tát: “Kêu khổ cộng lòng !Nghĩ một chút tiền lương của bạn tăng bao nhiêu đi!”. Trần Huyền cực độ khi dễ cái người sống trong phúc mà không biết hưởng này, mới vừa tốt nghiệp đã có tiền lương cao như vậy, nếu là cô thì nằm mơ cũng sẽ bật cười, huống chi cả công ty có ai không biết tổng giám đốc của bọn họ ? Khí thế thế kia, diện mạo thế kia, chắc chắn....

“Minh không thể vì đấu gạo khom lưng, chỉ vì tự do mà phấn đấu!” Lâm Cảnh Nguyệt hung hăng xúc một muỗng cơm nhét vào trong miệng, mồm miệng không rõ: “Có bản lãnh, bạn ngày ngày....nhìn cái mặt lạnh đó thử một chút ?” Kiếp trước, khi anh dùng gương mặt nghiêm túc thổ lộ với cô, cô còn cố ý cúi đầu lật lịch tay xem hôm đó có phải là Ngày Cá tháng tư hay không, thật ra thì, cô không phải không có cảm tình với anh, một người đàn ông ưu tú như vậy, dù là không yêu, được anh yêu thương cũng đã thật sự mừng rỡ rồi.

Nhưng cô thật sự sợ cái tình bá đạo lại cực đoan kia, huống chi khi đó có Hàn Mộ Vân. Tay Lâm Cảnh Nguyệt khẽ run, mí mắt buông xuống, ánh sáng trong mắt hoàn toàn bị ngăn trở, Trần Huyền chỉ có thể nhìn thấy lông mi thật dài của cô, lay động giống như đang gánh một gánh nặng không chịu nổi.

Hàn Mộ Vân dịu dàng lại thành thực, lúc đó cô lại vừa tốt nghiệp không lâu, dễ dàng bị hấn ta thu phục làm tù binh, đàn ông hiểu người, lại biết săn sóc luôn hấp dẫn phụ nữ nhất, đặc biệt là phụ nữ vừa mới tiếp xúc với xã hội. Hàn Mộ Vân...

“Này, Cảnh Nguyệt ! Cảnh Nguyệt!” Trần Huyền dùng sức gõ vào cái đĩa của Cảnh Nguyệt, muốn gọi lại sự chú ý của cô: “Lâm Cảnh Nguyệt, tại sao bạn lại bắt đầu ngăn người rồi ?” Gần đây Cảnh Nguyệt luôn dễ ngăn người, đôi khi đang trò chuyện liền mất hồn, đã xảy ra chuyện gì sao ?

“Không có gì.” Lâm Cảnh Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn bạn khẽ mỉm cười. Đem phần cá chiên chua ngọt của mình chia qua cho Trần Huyền: “Minh ăn không hết.” Cô biết, đây luôn là món ăn Trần Huyền thích nhất,

quả thật là ăn đến trăm lần cũng không ngán nổi.

“Cảnh Nguyệt, trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao ?” Trần Huyền lo lắng nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, ngay cả món cá chiên chua ngọt cũng không hấp dẫn được lực chú ý của cô ấy. Lâm Cảnh Nguyệt ầm ập trong lòng: “Không phải, gần đây áp lực lớn quá đó mà!”

Như vậy à, Cảnh Nguyệt vừa mới tốt nghiệp, lại lập tức làm công việc với cường độ cao như vậy chắc cũng gặp nhiều việc không vừa ý ? Nhưng đây cũng là một loại tôi luyện, huống chi Cảnh Nguyệt cũng không phải là không đủ năng lực. “Thỉnh thoảng cũng nên thả lỏng một chút nha, cuối tuần này đi quán Bar thư giãn một chút được không ?” Con mắt Trần Huyền lóe sáng, nhìn chằm chằm Cảnh Nguyệt.

“Được!” Lâm Cảnh Nguyệt thuận tiện lên tiếng, nói xong mới phát giác không ổn, cô bây giờ đang là sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, tại sao đối với quán Bar lại không hề có một chút cảm giác khiếp sợ ? Kiếp trước đi nhiều hơn, hôm nay cũng chỉ là thói quen.

Mặc dù cô không nhớ 4 năm thời gian trong quá khứ, nhưng cô cảm thấy nửa tháng này cuộc sống mệt chết đi được, chưa bao giờ mệt mỏi như vậy. Thời gian 4 năm, cô đã thay đổi quá nhiều, nếu đem những thay đổi tiếp tục cố gắng che giấu tạo ra dáng vẻ u u mê mê như hiện tại thật sự là một vấn đề khó khăn. Mỗi ngày đều thật sự cẩn thận, chỉ sợ người khác nhận thấy được điều gì, Lâm gia cũng không dám trở về, thậm chí điện thoại cũng không dám gọi, cha mẹ đối với biến hóa của con cái luôn rất miễn cưỡng, cô thật sự sợ bị bại lộ.

Chỉ có Trần Huyền luôn không chỉ một lần nói cô thay đổi, mỗi lần nghe cô ấy nói như vậy cô thật sự kinh hồn bạt vía, may mà Trần Huyền tính tình cũng hay thay đổi, nên cũng không nghĩ quá nhiều, nếu không cô cũng không biết thật nên làm sao đây.

“Quyết định như vậy, chị đây dẫn em đi nâng cao hiểu biết!” Trần Huyền vỗ bàn một cái, thật sự có đủ khí thế của đàn chị: “Cô gái nhỏ, đi theo chị lặn lội đi, ha ha!” Lâm Cảnh Nguyệt im lặng, không nhìn bộ dáng phô trương hiểu thắng của Trần Huyền, cúi đầu yên lặng uống một hộp nước hoa quả, quả nhiên thần kinh của cô nàng này cũng rất lớn mật....Cô cũng không nên lo lắng một người như vậy đâu!

Ăn uống no đủ, Lâm Cảnh Nguyệt hí hóp bay vào phòng làm việc của mình, nằm sấp trên bàn, nhất thời cơn buồn ngủ cuộn cuộn kéo tới, ánh mặt trời thật tốt, thời tiết lại tốt như vậy nên ở nhà ngủ nha! Thật ra làm thư ký của Hà Tử Nghiệp cũng có chỗ tốt, ít nhất cũng có thể có được một phòng làm việc riêng. Mặc dù ở chung một chỗ với mọi người rất náo nhiệt, nhưng cô càng muốn có một không gian nhỏ thuộc về mình. A, thật là thoải mái mà, Lâm Cảnh Nguyệt ôm gối đầu lăm lăm qua lần lại, cực kỳ giống một chú mèo con trộm được miếng thịt.

Nhưng cô quên một chuyện, đó chính là phòng làm việc của cô với Hà Tử Nghiệp chỉ cách nhau một lớp thủy tinh, hai người ở giữa thật sự nhìn không sót bất cứ thứ gì đấy!

Hà Tử Nghiệp nhìn dáng vẻ lệt lệt tới ở trên bàn của cô, sờ sờ cổ mình, cô gái này vòng lui vòng tới cổ mình như vậy chẳng lẽ không sợ đứt rời hay sao ? Còn nữa, cái gối ôm đó là chuyện gì ? Lúc nào thì trong phòng làm việc có thể tùy ý chơi những thứ này ? Trên mặt gối còn thêu hoa văn rất đẹp mắt, là cô tự thêu ?

Hà Tử Nghiệp đứng lên, đi tới bên bức vách thủy tinh gõ vào cửa sổ một cái, sao ? không nghe thấy hay là cố ý không đứng lên ? Lại gắng sức gõ gõ, rốt cục ngẩng đầu, chỉ là một cái đầu tóc rối bời, nhìn thật chướng mắt. Hà Tử Nghiệp nhíu mày, còn làm dấu tay ra hiệu cho cô đến phòng làm việc của anh.

Mộng đẹp bị cắt đứt, Lâm Cảnh Nguyệt có chút bất mãn, nhưng không có cách, chỉ có thể xoa xoa mắt đang buồn ngủ cho tỉnh táo đi vào phòng làm việc của Hà Tử Nghiệp. Hôm nay cô đã có thể phân biệt rõ thực tế và quá khứ, Hà Tử Nghiệp không bao giờ còn là người có thể cưng chiều cô, bởi vì cô trở thành người có tính khí hài hước nữa rồi.

“Ngày mai sắp xếp, đi cùng với tôi đến thành phố B.” Hà Tử Nghiệp đi thẳng vào vấn đề, không kéo dài chút nào.

“Vâng?” Lâm Cảnh Nguyệt giật mình đến mức há hốc mồm, tại sao lại đột nhiên như vậy ?

“Thư ký Lâm, điều kiện cần thiết để trở thành một thư ký chính là có thể đuổi theo bước chân của ông chủ.” Hà Tử Nghiệp đi tới bên người cô, cúi đầu nhìn cô, chiều cao giữa hai người chênh lệch rõ ràng, anh cơ hồ cao hơn cô đến một cái đầu: “Không nên để cho tôi lại nhắc nhở cô.”

Cảm giác bị áp lực từ trên cơ thể anh truyền đến, trong lòng cô đau xót, ngày trước cô chỉ nhìn thấy anh đối với người khác như vậy, không nghĩ đến bây giờ thì đến phiên mình. Nhưng cô đã quyết ý ở bên cạnh anh, khi anh biến mình trở nên điên cuồng vì công việc cô sẽ nhắc nhở anh, khi anh thất ý sẽ ở bên an ủi, dành tất cả quan tâm cho anh.

“Vâng, thật xin lỗi, tôi biết rồi.” Lâm Cảnh Nguyệt cắn răng, khẽ cúi đầu, phải từ từ, cô không thể vừa bắt đầu đã hù dọa anh, để cho anh hoài nghi cô có dụng ý khác: “Nếu tổng giám đốc không có chuyện gì nữa, tôi xin phép về.” Nàng nhàn nhạt gật đầu, ngay sau đó sống lưng thẳng tắp, một loại khí thế lão luyện lưu loát quanh quẩn ở trên người, Hà Tử Nghiệp bất ngờ có chút sững sốt.

Đây là người vừa mới tốt nghiệp ? Nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt xoay người muốn đi khỏi cửa, Hà Tử Nghiệp gọi cô lại: “Đợi chút.”

“Tổng giám đốc còn có chuyện gì ?”

“Đem gối ôm của cô lấy ra.”

“Cái gì ?” Lâm Cảnh Nguyệt tròn to hai mắt, vô cùng hoài nghi mình có nghe nhầm hay không, gối ôm của cô ? Anh muốn gối ôm của cô làm gì ?

“Gối ôm!” Hà Tử Nghiệp có chút không kiên nhẫn, anh ngồi trên ghế salon lớn bằng da, mắt híp lại híp một ngụm cà phê, hơi nhíu mày, lạnh: “Thuận tiện pha cho tôi thêm ly cà phê, thêm hai muỗng đường.” Tiếng nói vừa ngưng, nhìn cô vẫn còn ngu ngốc tại chỗ, Hà Tử Nghiệp hơi nhíu mày: “Thư ký Lâm, không nghe thấy lời tôi nói sao?” Tại sao lại ngu ngốc ngơ ngác như vậy chứ ?

“A, hay thật.” Lâm Cảnh Nguyệt đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc, cầm gối ôm trên tay khóc không ra nước mắt, đây là thành quả mấy ngày của cô mới khâu ra được, ngón tay còn không biết bị đâm bao nhiêu kim mới hoàn thành xong! Tại sao phải đem cho anh chứ! Nhưng ông chủ là thượng đế, Lâm Cảnh Nguyệt bỏ qua giây dũa, ôm ôm gối dừng lại cắn: “Cho anh cướp gối ôm của tôi! Thoa nước miếng của tôi để cho anh ôm đủ!”

Hà Tử Nghiệp cầm chiếc gối khâu hai hình người nhỏ nhỏ nhìn xung quanh, dùng sức ấn một cái, còn rất mềm, ừ, gối ôm này quả nhiên đồ tốt, lúc mệt mỏi có thể ôm một cái.

Chỉ là, nhìn bàn tay mình, tại sao có chút cảm giác ướt át ? toát mồ hôi sao ?

Khi Lâm Cảnh Nguyệt bùng cà phê bước vào nhìn thấy Hà Tử Nghiệp đang nhìn chăm chăm vào bàn tay phải, tay trái của anh còn đang cầm chiến lợi phẩm chiếc gối ôm mà cô cực khổ mấy tuần lễ mới làm xong, trong lòng cả kinh, anh sẽ không nhìn ra gì chứ ?

“Thư ký Lâm.” Thanh âm trầm thấp của Hà Tử Nghiệp vang lên bên tai, Lâm Cảnh Nguyệt sợ đến chút nữa làm đổ chén cà phê, trong lòng nháy ùm ùm, thật sự phát hiện ?

“Đem máy điều hòa hạ thấp thêm hai độ.”

Phù....Lâm Cảnh Nguyệt suýt nữa cười lớn, cô hơi thấp đầu điều chỉnh tốt vẻ mặt mới bình tĩnh đập gót làm theo yêu cầu của Hà Tử Nghiệp. Nhưng trong bụng đã cười đến nội thương, anh lại cho rằng mình nóng đến toát mồ hôi ? Ha ha

Lâm Cảnh Nguyệt ghen cười thật vất vả, đến khi vừa ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, liền đến toilet cười đủ mới trở về phòng làm việc. Hà Tử Nghiệp nhìn bóng lưng xiêu xiêu vẹo vẹo của cô có chút buồn bực: Cô như vậy sẽ không ngã chứ ? Thư ký của anh quả nhiên là một sinh vật thần kỳ.

6. Chương 6: Chính Là Quyến Rũ Anh

Lâm Cảnh Nguyệt đã đến thành phố B, là đi cùng với Hàn Mộ Vân. Hắn nói: “Nhóc con, đi chơi đi, anh muốn đi với em.” Vì vậy, ngày tiếp theo Lâm Cảnh Nguyệt trực tiếp mang một chiếc túi nhỏ nhỏ đến nhà trọ của hắn, đứng ngay cửa phòng trọ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Mộ Vân trong bộ đồ ngủ, cười hả hê: “Đi thôi, không phải nói muốn cùng em ra ngoài chơi sao ?”

Lúc đó Hàn Mộ Vân mới được điều từ thành phố S tới, cô nghĩ mọi cách để đến gần hắn, cơ hội tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua ? Đương nhiên không nói hai lời liền đi theo hắn hếch mặt rất có giá. Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô tới thành phố B, hôm nay, cô cũng quay lại thành phố B nhưng người bên cạnh đã thay đổi.

Nói là muốn cô tới đây vì công việc, Lâm Cảnh Nguyệt phát hiện anh hoàn toàn coi cô như vú em, khi nói chuyện làm ăn, anh liền thay đổi dáng vẻ trầm tĩnh thường ngày, trở nên sắc bén khác thường, trong phòng họp to lớn, đem tất cả sự chú ý của mọi người tụ lại trên người anh, mà cô chỉ có thể đứng bên cạnh bưng trà dâng nước, thỉnh thoảng thay anh sắp xếp chuẩn bị tài liệu.

“Thư ký Lâm!” Hà Tử Nghiệp bước ra khỏi phòng họp, tay nắm cà vạt, hướng về phía Cảnh Nguyệt ngoắc tay, tài liệu trên tay mình cũng nhét cả vào tay cô: “Cô về khách sạn trước.” Nói xong liền chui vào trong xe. Cuộc giao dịch này anh rất xem trọng, cho nên vẫn không dám buông lời, cuối cùng cũng thành công, anh cũng nên tự thưởng mình một chút.

“Anh phải đi đâu à ?” Lâm Cảnh Nguyệt ôm tài liệu, sải bước ngăn trước cửa xe, ngưỡng mặt lên hỏi.

“Tôi không cần thiết phải báo cáo với cô.” Hà Tử Nghiệp nhìn cô một cái, có chút không vui, người thư ký này có phải hay không quản lý quá nhiều việc ?

“Tôi phải có trách nhiệm đối với ông chủ!” Lâm Cảnh Nguyệt không chút nào quan tâm đến gương mặt lạnh của anh, nói năng rất có khách phách. Thành phố B về đêm quá mức thối nát, cô dù sao cũng đã ma luyện trên xã hội 4 năm, tại sao không biết anh đang muốn đi nơi nào ? Thế nhưng người đàn ông này cô đã định rồi, làm sao có thể để cho anh đi tìm người khác.

Nhìn dáng vẻ chính nghĩa không sờn của cô, Hà Tử Nghiệp cười một tiếng, cúi đầu đến gần mặt của cô, hơi thở ấm áp phả vào trên mặt cô, ánh hoàng hôn chiếu xuống cùng với đèn đường có vẻ cực kỳ mập mờ: “Sao ? Bằng không cô đi cùng với tôi ? Ra sức đối với tôi có trách nhiệm thật tốt.” Lời của anh gần như đùa giỡn, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt cũng không phải cô gái nhỏ mới bước vào xã hội.

“Anh muốn tôi gánh trách nhiệm thế nào cũng được.” Lâm Cảnh Nguyệt nhỏ giọng, tiến lên dính sát vào thân thể của Hà Tử Nghiệp, hai cánh tay mềm mại quấn lấy vòng eo của anh, nhẹ nhàng ma xát trên dưới, hài lòng nhận thấy cơ thể của anh cứng ngay tại chỗ: “Có được hay không?” Âm thanh mị hoặc xẹt qua lỗ tai của Hà Tử Nghiệp, nháy mắt chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của anh.

Hà Tử Nghiệp chăm chú nhìn ánh mắt của cô, ham muốn trong mắt càng lúc càng thịnh, nhìn kỹ một chút thư ký của anh cũng thật không tồi. Chính là cô đây đang quyến rũ anh đúng không ? Anh giương môi, khẽ cười, chúc mừng cô, thành công.

Không chút do dự cúi đầu hôn lên môi cô, mềm mại, khiến cơ thể anh có cảm giác ham muốn cuồng dã bắt đầu cháy rừng rực. Chưa đủ! Còn chưa đủ! Đầu lưỡi vội vàng cạy ra hàm răng của cô liếm vào bên trong khoang miệng, giống như muốn hóa giải cảm giác sắp nổ tung kia.

Lâm Cảnh Nguyệt chủ động vúi lấy cổ anh, nhón chân lên đáp lại, không thua nửa phân tiết tấu cuồng dã của anh. Hai đầu lưỡi quấn quanh nhau chơi đùa, không xa không rời. Đang trong lúc Lâm Cảnh Nguyệt đắm chìm trong nụ hôn này, Hà Tử Nghiệp lại đẩy cô ra, cô trừng mắt nhìn anh, không hiểu tự nhiên anh lại nổi điên cái gì.

Mùi vị của cô thanh mát, tươi đẹp, khiến Hà Tử Nghiệp thiếu chút nữa không thể cầm giữ, nhưng tại sao nụ hôn của cô lại không có cảm giác trúc trắc ? Nếu không có kinh nghiệm thì làm sao đạt được trình độ này? Lại liên tưởng đến việc cô chủ động quyến rũ mình, sắc mặt Hà Tử Nghiệp nhất thời lạnh xuống, xem ra vị thư ký nhỏ này của mình cũng không phải là nữ sinh thanh thuần.

Nhưng tại sao vừa nghĩ tới cô cũng đã từng với người khác như vậy tim anh cũng không thoải mái, rất muốn nổi giận, rất muốn đè cô trên giường hung hăng dạy dỗ! “Xem ra thư ký Lâm Cảnh Nguyệt cũng rất phong phú.” Hà Tử Nghiệp một tay đặt tại lưng ghế màu xám bạc trên xe thể thao, mắt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, nói gần nói xa cũng đều là châm chọc.

Thì ra anh đang vì cái này, Lâm Cảnh Nguyệt liếm môi, ánh mắt mỉa mai: “Ai cũng có một thời sơ luyện phải không ? nói lại, kinh nghiệm của ông chủ so với tôi còn phong phú hơn nhiều.” Lời nói này chua chát, cô rất hiểu rõ Hà Tử Nghiệp, người này tuyệt đối sẽ không bạc đãi bản thân mình, huống chi anh lại có tiền, có thể, tại sao phải uất ức bàn tay phục vụ người anh em của mình, những thứ mỹ nữ nhuyển nhuyển kiểu kiểu khi ôm tuyệt đối sẽ thoải mái hơn.

Hà Tử Nghiệp nhanh tay nắm lấy cằm cô, lực tay rất lớn, Lâm Cảnh Nguyệt đau đớn hô lên một tiếng, thế nhưng anh lại không nhúc nhích, chỉ tiến gần đến cô: “Thật?” một thân khí thế ép Lâm Cảnh Nguyệt tựa như không thở nổi.

“Dĩ nhiên, ông chủ có muốn thử một lần hay không?” Cô hơi hí mắt nhìn anh, một chân nâng lên như nhanh như chậm cọ cọ, giống như con mèo đang nũng nịu chủ nhân.

Con người Hà Tử Nghiệp co rụt lại, bên dưới dần dần có khuynh hướng ngắc đầu, trong lòng thầm mắng một tiếng, thô lỗ xốc cô lên như xách một chú gà con nhét vào trong xe: “Trở về sẽ thu thập cô!” Ba lần bốn lượt ngang nhiên dám quyến rũ anh, thật nghĩ anh không dám làm gì cô sao?

Bánh xe bởi vì đột ngột thay đổi nên ma sát với mặt đất tạo nên âm thanh chói tai, Hà Tử Nghiệp nâng tốc độ xe đến cực hạn, nóng lòng nhanh chạy về khách sạn. Mà Lâm Cảnh Nguyệt không hề bị dọa bởi tốc độ xe, chỉ ngồi trên ghế kẻ tài xế mỉm cười quỷ dị.

Nghe nói ham muốn của đàn ông là không thể nhịn, Lâm Cảnh Nguyệt cô hôm nay coi như được tận mắt. Hà Tử Nghiệp cơ hồ là kéo cô xuống xe, một đường lúi thẳng lên phòng, giữa chừng vẫn không quên quay đầu cho cô mấy nụ hôn sâu, cơ bản không quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc hoặc mập mờ của mọi người trong đại sảnh.

Người này rốt cục có bao nhiêu nôn nóng ? Lâm Cảnh Nguyệt bị Hà Tử Nghiệp hù sợ, chẳng lẽ Hà Tử Nghiệp trước giờ đều giả bộ ? bản chất thật sự của anh là biến thái dâm dăng?

Cửa phòng vừa mở, Hà Tử Nghiệp liền đem Lâm Cảnh Nguyệt đè lên ván cửa hôm cô thật sâu, vừa thô vừa gấp cời ra y phục của cô. Đang là mùa hè, cô mặc một bộ váy thật mỏng, sức lực đàn ông lại lớn hơn người, nhìn thấy sẽ bị lột sạch sẽ, Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng cũng bắt đầu hoảng loạn, không có tiền đồ bắt đầu hô ngừng: “Hà Tử Nghiệp, Hà Tử Nghiệp, anh, anh....chờ một chút, chờ một chút!” Cô uốn éo người, muốn thoát khỏi khống chế của anh, nhưng không ngờ anh lại đem “anh em” của mình kéo ra ngoài.

“Sao? Bây giờ sợ? đã muộn!” Âm thanh trầm thấp, khàn khàn của Hà Tử Nghiệp, hơi thở cực nóng phun bên cổ trắng nõn của Lâm Cảnh Nguyệt, cô không nhịn được run rẩy một hồi, anh hài lòng nhìn biến hóa của cô, môi tiếp tục trượt lên xương quai xanh tinh xảo ra sức một chút mót vào.

“A...” Một tia rên rỉ không thể khống chế từ môi tràn ra, Lâm Cảnh Nguyệt cắn cắn môi, thầm mắng bản thân không có tiền đồ, cứ nhiên bị quyến rũ ngược! Còn không thành công làm sao như vậy được!

“Có muốn chơi trò gian trá một chút hay không?” Cô đưa tay bưng lấy gương mặt anh, đưa lưỡi ra khước môi khe khẽ liếm, vừa chọn đuôi mắt nhìn anh, ánh mắt mi hoặc kinh người, đôi mắt to ướt át làm người khác không thể cự tuyệt. Hầu hết Hà Tử Nghiệp không tự chủ chuyển động một chút, tiếng nói lại càng trở nên khô khốc, tựa như bốc lửa, cô thư ký nhỏ của anh nhất định là yếu tính biến thành.

Nhìn không chớp mắt đầu lưỡi hồng phấn của cô, Hà Tử Nghiệp hận không thể lập tức ngậm lấy vật nhỏ không an phận này! Anh mặc cho cô liếm ướt khoe miệng của mình, bàn tay từ sau lưng dần dần chuyển đến cái mông cao vút, vuốt ve có lực: “Muốn chơi cái gì?” Để xem cô có thể giữ được trò gì.

Lâm Cảnh Nguyệt nắm chặt bàn tay không an phận của anh, trong lòng không ngừng gào thét: Tên sói háo sắc này! Kiếp trước vì sao cô lại không phát hiện anh lại là một tên sói háo sắc chứ!” “Nghiệp, để cho người ta chủ động có được hay không?” Cô khẽ liếm hầu kết đang nhô ra của anh, hài lòng khi nghe được giọng nói nhỏ hơn bình thường của anh: “Tốt.”

Con cá đã mắc câu! Lâm Cảnh Nguyệt từ từ đem Hà Tử Nghiệp đẩy xuống trên thảm, thân thể mềm mại ngăn chặn anh, vừa theo dõi ánh mắt vừa từ từ mở ra áo sơ mi của anh. Động tác của cô cố ý thật chậm, không để ý chút nào đến vật đang giương cờ ra sức muốn phát động của anh. Người đàn ông này thật sự là đẹp mà, Lâm Cảnh Nguyệt vừa vuốt hình dáng cơ bụng sáu múi vừa chếp miệng.

“Nhanh lên một chút!” Người đàn ông thấp giọng ra lệnh. Bàn tay nhỏ bé mát lạnh cứ vuốt ve như vậy thật làm cho anh thiếu chút nữa không kiềm chế được trực tiếp áp đảo cô, nhưng mà anh muốn nhìn xem đến cùng là cô muốn làm gì.

“Đừng nóng vội!” Lâm Cảnh Nguyệt ngẩng đầu cười với anh một tiếng, tiếp theo cúi đầu in lên vòm ngực trần truồng của anh một cái hôn, đầu lưỡi trơn mượt liếm liếm da thịt anh, Hà Tử Nghiệp âm thanh thổ dốc càng thô nặng.

Đôi môi dần dần xuống phía dưới, dừng lại trên vòng bụng kiên cố. Thư ký nhỏ của anh cứ như vậy dùng miệng mà hôn, lại hôn, nhưng lại không đụng vào nơi mà anh cần an ủi nhất, thật sự là gấp đến chết người. “Nhanh xuống dưới!” Hà Tử Nghiệp một tay đè lại đầu cô, một tay kéo khóa quần.

Nhưng không ngờ, cô chợt bắt lại tay hấn khê hôn, sau đó ánh mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, Hà Tử Nghiệp không hiểu sao ớn lạnh cả người. “Sao vậy?”

Cô lùi ra một bước, nghiêng đầu nhìn anh, dí dỏm đáng yêu, giống như một chú chim sẻ nhỏ tò mò. Hà Tử Nghiệp chống nửa người lên, muốn đưa tay kéo cô, anh thật sự là nhịn không được rồi, “anh em” của anh cần giải quyết khẩn cấp.

“Ông chủ...” Cô cúi mắt nỉ non, âm thanh như tiếng vĩ cầm dạo quanh đầu lưỡi, tựa như đang gọi tên của người tình.

“Tới đây!” Hà Tử Nghiệp khàn giọng ra lệnh. Cô chợt nheo miệng cười với anh, ba phần thanh thúy, bảy phần quyến rũ, anh nhìn ngẩn ngơ, trái tim trong nháy mắt lỡ một nhịp đập.

“Gấp lại!” Âm thanh giòn giã, mang theo nụ cười giòn giã của cô, cứ như vậy khi anh chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng mở cửa gọn gàng rời đi.

Hà Tử Nghiệp trừng mắt nhìn cô gái nhỏ không chút do dự tông cửa chạy ra, trong đầu thoáng chút liên tưởng, thì ra ngay từ lúc ban đầu cô đã có ý trêu đùa anh! Đáng ghét! Hà Tử Nghiệp nghiêng mắt nhìn xuống phần thân dưới đang chống cao như túp lều, thầm mắng: Thật là đồ không có chí tiến thủ, người ta trêu đùa mấy cái cũng không nhịn được!

Đang suy nghĩ, cửa phòng khê mở ra, khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Cảnh Nguyệt từ trong khe cửa lộ ra nho nhỏ, cô cười khanh khách, vừa đem một cuộn giấy vệ sinh ném cho anh: “Ừ, cho anh, giữ lại lau!”

Tiểu yêu tinh này! Hà Tử Nghiệp nín tức cảnh hông, anh nhất định phải bắt được cô!

“Ai bảo cướp gối ôm của tôi!” Lâm Cảnh Nguyệt lúng liếng đôi mắt to tròn, nụ cười trong mắt muốn giấu cũng không giấu được: “Đáng đời!” Ai bảo anh muốn tìm người khác phát tiết, chính là làm cho anh tức chết! hừ! Xem anh còn dám đi tìm đàn bà bên ngoài không!

“Cô vào đây cho tôi!” Đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng rất là đáng sợ, Hà Tử Nghiệp lập tức nhảy lên, tức giận gầm thét.

Lâm Cảnh Nguyệt le lưỡi, rầm một tiếng đóng cửa lại, Hà Tử Nghiệp trầm mặt, sau một lát liền ổn định bước chân của mình, không bị đụng đầu vào trên ván cửa. Hai ta kết thù lớn! Lâm Cảnh Nguyệt cô chờ đó cho tôi! Hà Tử Nghiệp nghĩ tới gương mặt tinh nghịch lại vừa đáng ghét của cô thư ký nhỏ tay phải liền động.

7. Chương 7: Dẫn Anh Về Nhà

Hà Tử Nghiệp mang gương mặt đen như Bao Công, cả người toát ra hơi thở không nên lại gần lái xe trở về thành phố A. Lâm Cảnh Nguyệt ngồi kế bên cũng không thể nhìn cười, chắc hẳn là dực vọng chưa được thỏa mãn đây, nhìn nốt mụn hồng hồng tròn tròn trên chóp mũi là đã biết rồi, ha ha.

“Thư ký Lâm có vẻ rất hả hê nhỉ!” Hà Tử Nghiệp khoát tay lên tay lái, ánh mắt nhìn thẳng, giọng nói lạnh đến dọa người. Tối hôm qua sau khi giải quyết qua loa lại bị mất ngủ, vừa nghĩ tới cái lưỡi mướt mà của Lâm Cảnh Nguyệt, bụng sẽ chui lên một luồng khí nóng làm cho anh hận không thể mang cô nhóc này đến vùi dập cả đêm.

Anh nhớ đến lần gặp cô trong mưa, cô dùng giọng nói quen thuộc trách mắng mình, sau khi nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của anh sắc mặt lại trở nên tái nhợt, tựa như vừa muốn ra sức giấu đi điều gì, toàn thân cũng mang đậm hơi thở bi ai.

Thật ra sau này anh cũng đã nghĩ nhiều lần đến việc cô nhận nhầm người, nhưng trong miệng cô rõ ràng lại kêu tên anh: Hà Tử Nghiệp, Hà Tử Nghiệp. Âm thanh đặc biệt thanh thúy, nghe vào tai thì lòng cũng mềm nhũn.

Có lẽ nào cô thầm mến anh ?

Lăn lộn trên giường không ngủ được, trong đầu đầu là gương mặt non mềm trắng mịn của cô thư ký nhỏ, ngày thứ hai chóng mặt rời giường, soi vào trong gương thiếu chút nữa dọa đến bản thân, hai mắt thâm quầng, trên chóp mũi còn một cái mụn lớn như hạt đậu gương mặt âm trầm ở trong gương là ai đây ?

Hà Tử Nghiệp chống tay lên bồn rửa mặt than thở, chẳng lẽ phải nghe theo lời mẹ nhanh chóng đi tìm bạn gái ?

“Không có.” Lâm Cảnh Nguyệt nghiêm túc, khóe miệng lại trưng ra nụ cười tiêu chuẩn 15 độ, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ trả lời. Hà Tử Nghiệp này, ngạo khí tự cao tự đại, ghét nhất người khác không vâng lời mình, cho nên Lâm Cảnh Nguyệt thông minh để lại nụ cười của mình.

“Hả? Thật sao? Nhưng thư ký Lâm vẫn đang còn cười đấy.” Hà Tử Nghiệp quyết không tha, vì vở ác kịch của cô nhóc này đã làm cho anh đau khổ suốt đêm qua, thế nào cũng không thể để cho cô thoải mái được, đúng không ?

Tên khốn kiếp này! Lại quyết níu lấy cô không thả, không phải chỉ quyến rũ anh có một chút thôi sao? “Con người tôi có một khuyết điểm, vừa nghĩ tới ăn là sẽ cười.” Để xem còn nói thế nào !

“Thế món ăn gì lại khiến cho thư ký Lâm vừa nghĩ đến lại cười ngọt ngào như vậy?” Bình đến tướng chặn, anh không tin, mình sống trên thương trường lâu như vậy lại sẽ bị bại bởi một cô nhóc mới ra trường.

“Tự tôi làm.” Lâm Cảnh Nguyệt cắn răng nghiêng lợi, đúng là đàn ông nhỏ mọn mà.

“Thư ký Lâm biết nấu ăn?” Hà Tử Nghiệp nghiêng đầu, trong mắt lóe lên tia hứng thú, không ngờ nha: “Vậy không biết người được gọi là ông chủ đây có may mắn được ném thử hay không?” Anh nhấn mạnh hai chữ “ông chủ”, nghe thấy âm thanh Lâm Cảnh Nguyệt phẫn hận nghiêng rằng ước chừng muốn lao đến cắn anh một cái, đừng nói danh hiệu “ông chủ” này có thể dọa được cô chứ ? Thật tốt!

“Chỉ cần ông chủ không ngại!” Cô khê hất cằm, giống như một chú gà trống nhỏ trong tư thế khiêu khích. Anh cơ bản không biết cô hiểu biết anh bao nhiêu, con người này nhìn đáng vẻ lì lợm, trên thực tế miệng cũng rất yếu ớt, không thể dính đến một chút đồ cay nào. Kiếp trước vì thoát khỏi sự dây dưa của anh, mỗi ngày cô đều ăn món cay Tứ Xuyên, nhìn đáng vẻ phân vân không dám tiến vào quán của anh trong lòng cô thật thấy hả giận.

Thật là một kẻ ngốc, rõ ràng không thể ăn cay lại đi theo cô đến đủ các quán cay Tứ Xuyên, luôn rồi rầm ngồi một bên nhìn cô ăn ngấu nghiến, bản thân anh lại không dám hạ đũa, thỉnh thoảng lại cố gắng chịu đựng ăn món cá chần nước sôi mà cô “quan tâm” gấp vào trong chén ỳnh.

Cô thật là có lỗi với anh.

Lâm Cảnh Nguyệt không cùng với anh tốn hơi sức cãi vã, lại nghĩ đến tình cảnh kiếp trước trong lòng lại rất đau xót. Cô sẽ tốt với anh, giống như khi đó anh đã tốt với cô. Lâm Cảnh Nguyệt nắm chặt tay, lại một lần nữa hạ quyết tâm.

Hà Tử Nghiệp cau mày nhìn cô đang đắm chìm trong thế giới của mình, bởi vì anh muốn đến ăn chực làm cho cô cảm thấy khó chịu sao? Nhìn cô ỉu xiu cúi đầu ảo não so với bộ dạng tràn đầy chí chiến đấu giống như hai người khác biệt, bằng không, anh đây không đi là được rồi ?

“Biết đường đến cục thống kê chứ ?” Lâm Cảnh Nguyệt chợt ngẩng đầu lên hỏi anh.

“...Biết.” Đối với câu hỏi bất chợt của cô Hà Tử Nghiệp có chút không phản ứng kịp.

“Trực tiếp lái xe đến chợ gần đó, tôi muốn mua thức ăn.” Lâm Cảnh Nguyệt lật ngược khí thế chán chường, quá khứ cuối cùng cũng là quá khứ, nếu bánh xe vận mệnh vì cô mà đổi ngược, như vậy cô phải cố nắm bắt thật tốt hiện tại. Kiếp trước cô học một tay nghề nấu ăn lại chưa từng làm cho anh một bữa cơm, kiếp này cô sẽ đền bù lại.

Nói là muốn anh đẹp mặt, thực tế cô vẫn không thể hại đến dạ dày của anh, haizzz, vẫn là nên làm chút gì đó anh thích ăn vậy.

Sao ? Xem ra cô cũng không phải là không muốn anh đến! Tâm tình Hà Tử Nghiệp thoáng cái đã xua tan mây mù trở lại trong xanh, kích động tăng tốc, Lâm Cảnh Nguyệt ở bên nhắc nhở: “Ông chủ, gần đến chợ rồi, đi nhanh như vậy muốn nhận giấy phạt sao?”

Hà Tử Nghiệp lái xe chậm lại không nhịn được có chút dắc ý, xem ra thư ký nhà anh thật tốt (Tiểu Khang: Nhà anh đầy hí hí, nhận vợ vào mình rồi), suy tính chu đáo, thật tận chức trách! Nếu anh biết Lâm Cảnh Nguyệt chỉ vì không muốn bị mất mặt khi nhận giấy phạt thì sẽ có vẻ mặt gì.

Khi chuẩn bị bước lên nhà, Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu lại nhìn chiếc xe thể thao cùng Hà Tử Nghiệp bành bao, khỏe miệng giật giật, đây thật sự là phượng hoàng đến tổ chim sẻ, may mắn bản thân cô cũng không ham giàu.

Hà Tử Nghiệp đi ở phía trước thấy Lâm Cảnh Nguyệt không bước theo, xoay người lại phát hiện cô đang nhìn chằm chằm bên ngoài: “Sao vậy?” Chẳng lẽ cô muốn chạy trốn? Hay nhà này căn bản không phải nhà của cô? Nghĩ đến đây, phía dưới Hà Tử Nghiệp chợt thấy chướng đau, nói không chừng nhóc con này lại đang muốn đánh chủ ý xấu gì, không được, lần này cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể để cho cô chạy thoát!

Nghĩ liền làm, anh bước dài bắt nhanh lấy cánh tay Lâm Cảnh Nguyệt, đem cánh tay cô vững vàng cố định trong lòng bàn tay mình, hừ, xem cô còn dám chạy không!

Lâm Cảnh Nguyệt bị hành động của anh làm cho sợ hết hồn, quay đầu liền đối diện với con người trong bóng tối của hành lang đang phát sáng lấp lánh, chiếu sáng một khoảng trời nhỏ của lòng cô. Hà Tử Nghiệp nhìn chằm chằm xung quanh cô, hình như cũng không muốn thực hiện chủ ý xấu nào! Anh rút cuộc yên tâm, lực chú ý lại dời đến cánh môi mềm mại kia.

Không quên được cảm giác khi bờ môi đỏ mọng chạm lên da thịt, ầm ầm lại mang theo một chút ngưng ngừng, lại khiến cho anh bắt đầu bốc hỏa. Còn cái lưỡi nghịch ngợm kia, linh hoạt ôm lấy đầu lưỡi của mình....Hà Tử Nghiệp từ từ cúi đầu, thật là muốn lại tiếp tục được hưởng thụ thêm một lần, rất muốn!

Lâm Cảnh Nguyệt liếc một cái đã thấy rõ ý đồ của anh, tên sói đói này lại muốn phát tình! Hừ, còn lâu mới cho anh hôn. Cô nghiêng qua bên trái một bước, nhanh chạy lên lầu hai, đứng ở cửa cầu thang nhìn anh cười: “Ông chủ, nhanh một chút đi, tôi đói rồi!”

Tôi cũng đói vậy! Nhưng cô lại không cho tôi ăn! Hà Tử Nghiệp gương mặt vặn vẹo đi theo Lâm Cảnh Nguyệt lên lầu, haizzz! Đói !

Động tác Lâm Cảnh Nguyệt rất nhanh, trong khi Hà Tử Nghiệp đang rối rắm có nên đi xem phòng ngủ của cô một chút hay không, cô đã đem món ăn bưng lên bàn, thật đơn giản bốn món mặn, một món canh, Hà Tử Nghiệp ngây người.

Toàn bộ đều là món anh thích, hơn nữa lại không có hạt tiêu, là trùng hợp hay là cô...

Anh ngồi xuống bàn, cầm đôi đũa giả bộ bắt măn: “Thư ký Lâm có phải nên chăm sóc khẩu vị của khách một chút?”

Lâm Cảnh Nguyệt đang cầm chén sứ trắng bỗng dừng dừng lại, anh không thích? Làm sao có thể? Cô sẽ không nhớ sai, người này không thích ăn cay, toàn bộ thức ăn cô đều chiếu theo khẩu vị của anh để làm.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại phát hiện tia quỷ dị trong mắt. Cô lập tức phản ứng, anh đây là đang dò xét, nhất định muốn từ trong miệng cô muốn biết ít chuyện, không có cửa đâu!

Nghĩ vậy, cô đoạt lấy đôi đũa trong tay Hà Tử Nghiệp, không vui nói: “Không ăn thì bỏ xuống, tự tôi ăn!” Cô thật sự có chút tức giận, lần đầu tiên cô tận tâm làm cơm cho anh lại bị anh xem là có dụng ý khác, nếu không tại sao chưa đựng đến đã dùng khẩu khí như vậy đối với cô ?

Không thích ? Vậy thì thôi, cơm ngon không chê nhiều, tự mình cô ăn! Lâm Cảnh Nguyệt thở phì phò gấp miếng ớt xanh cắn một cái, tư thế thật giống như đang nhai thịt Hà Tử Nghiệp.

Hà Tử Nghiệp nhìn đôi tay trống rỗng lại nhìn gương mặt đang tức giận ở đối diện của cô nhóc kia, đột nhiên cảm thấy bản thân mình đã quá mức. Mặc dù điều cô đến phòng làm việc của mình chỉ là một phút dâng trà, nhưng trải qua vài tuần, anh cảm thấy quyết định ban đầu của bản thân lại rất đúng đắn.

Lâm Cảnh Nguyệt trên công việc vẫn còn rất trẻ, tuy nhiên lại rất cố gắng, mỗi tối đều tự làm thêm giờ, có nhiều ngày anh nhìn qua vách thủy tinh đều thấy cô đang vùi đầu vào đồng tài liệu, biểu cảm lại rất chăm chú để lại cho anh cảm giác vui vẻ.

Bất cứ lúc nào, khi anh nhìn thấy cô đều cảm giác cuộc sống thành thị âm trầm thật ra cũng rất dễ thở, anh cũng không để ý sự tức giận của cô, mà bây giờ, anh có thể cảm thấy cô thật sự tức giận, tức giận chính anh đã tự dò xét, giận anh không hề tin tưởng cô.

Hà Tử Nghiệp cầm lên một đôi đũa khác, lặng lẽ ăn cơm, anh không biết làm sao để cô hết giận, nói xin lỗi anh cũng không nói ra được, không chừng một hồi cô sẽ tốt lên? Có thể lại đối với mình gương hai chiếc răng mèo bén nhọn.

Không phải là không thích sao? Không thích còn ăn vui vẻ như vậy ? Lâm Cảnh Nguyệt hận hận nhìn chằm Hà Tử Nghiệp, cái miệng này thật sự cũng không giống như tâm đầu.

“Không ngờ ông chủ cũng ăn đồ ăn không mùi vị như vậy nha!” Lâm Cảnh Nguyệt có chút âm dương quái khí nói.

Quả nhiên là tức giận, Hà Tử Nghiệp cười khổ, anh cũng không muốn luôn cùng cô đối chọi gay gắt. “Ăn ngon, tôi...tôi rất thích!” Hà Tử Nghiệp ngượng ngùng, lần đầu tiên trước mặt người khác anh ăn nói mềm mỏng, cảm giác có chút không được tự nhiên.

Ui, Hà Tử Nghiệp lại cúi đầu, trăm năm khó gặp đó! Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt cũng không buông lời giễu cợt, cô biết anh thích mềm không thích cứng: “Ông chủ, tôi nấu cơm cho anh ăn có đúng không ?”

Hà Tử Nghiệp gật đầu một cái, đang muốn gì đây?

“Anh cũng rất thích có đúng không?”

Lần nữa gật đầu, càng thêm nghi ngờ.

“Anh ăn chậm hơn tôi đúng hay không?”

Gắng sức gật đầu, trong hồ lô của nhóc con này đang bán thuốc gì đây?

“Cho nên anh phụ trách rửa chén thôi!” Lâm Cảnh Nguyệt để chén cơm xuống, nhìn Hà Tử Nghiệp cứng ngắc trong nháy mắt cười tủm tỉm.

8. Chương 8: Một Chút Mâu Thuẫn

Cuộc đời Hà Tử Nghiệp thêm một lần đầu tiên: Lần đầu tiên rửa chén. Mặc dù đây là chuyện ném đi thân phận đầu tiên trong cuộc đời 30 năm của anh, nhưng làm cũng rất suông sẻ, ít nhất chưa xuất hiện tình huống đổ bể chén đĩa, tất nhiên, về phần rửa có sạch hay không thì phải đợi bữa cơm sau mới biết.

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên salon xem tivi, Lâm Cảnh Nguyệt đưa mâm trái cây cho Hà Tử Nghiệp: “Nè, ăn đi!” Cô cũng thuận tay cầm một miếng táo, cắn một cái, thật giòn, nước cũng nhiều, cắn thêm cái nữa.

Hà Tử Nghiệp nhìn cô híp mắt cắn từng miếng táo, nhìn xuống mâm trái cây, thật ngon như vậy sao? Cầm một miếng lên nhìn, rút cuộc cũng ném thử một chút, quả nhiên ăn rất ngon, dường như ngon hơn tất cả các loại trái cây trước đây anh từng ăn.

Hai người cứ như vậy cầm mâm trái cây ăn từng miếng, chỉ một lát mâm táo đã được ăn gần hết.

“Này, để lại cho tôi một miếng chứ!” Lâm Cảnh Nguyệt bắt mãi làm bầm với Hà Tử Nghiệp, miếng cuối cùng lại bị anh cướp mất, cô còn chưa ăn đủ mà!

Hà Tử Nghiệp liếc mắt, thông thả hỏi ngược lại? “Không phải cho tôi ăn sao?”

Lâm Cảnh Nguyệt nheo mắt, cô hình như là nói như vậy, cô len lén nhìn miếng táo còn lại trong tay Hà Tử Nghiệp, thật sự vẫn còn muốn ăn: “Anh thật sự có chút tự giác nào của người làm khách không hả?” Cô hung tợn nhìn anh chằm chằm, tuyệt không nhượng bộ.

Hà Tử Nghiệp cười khế, còn dám cường tình đoạt lý nữa chứ, cứ quyết không cho cô thì sẽ như thế nào? Có thể sẽ xù lông lên hay không? “Chủ yếu là thịnh tình của chủ nhà rất khó từ chối” Anh cười híp mắt, gơ miếng táo giả bộ bỏ vào trong miệng.

Nhìn thấy miếng táo sẽ bị cắn, Lâm Cảnh Nguyệt chợt nhào tới, trực tiếp “rắc rắc” cắn xuống một miếng nhỏ, nhai nhồm nhem, vừa hả hê nhìn Hà Tử Nghiệp, đuôi mắt khê treo ngược: bộ dáng thách thức, dám cùng cô đấu sao!

Hà Tử Nghiệp buồn cười, quả nhiên không khác dự đoán của anh, chỉ là....anh quay lại cười một tiếng với cô, sau đó cầm miếng táo sót lại, trước ánh mắt như sói của Lâm Cảnh Nguyệt thông thả ung dung bỏ vào miệng ăn tiếp, ăn xong còn dùng khăn giấy ưu nhã lau miệng: “Thư ký Lâm, táo thật sự rất ngọt.”

Nổ một tiếng, mặt Lâm Cảnh Nguyệt hoàn toàn đỏ ửng, đây là đùa giỡn trắng trợn! Nhưng cô lại không thể phản bác, rõ ràng do cô ngây ngốc tự động đưa tới cửa mà không phải sao?

Bạn học Lâm Cảnh Nguyệt then quá hóa giận, mặc dù từ khi sống lại cô đã quyết định đời này cô với anh sẽ không tránh khỏi dây dưa, cô cũng sử dụng hết vốn liếng để thu hút sự chú ý của anh, thậm chí cả quyền rũ cũng đem ra sử dụng rồi, nhưng mà, nhưng mà cũng không thể trắng trợn để cho anh đùa giỡn mà không đáp trả đúng không? Vì vậy từ kiều ngạo, cô lại vì bản thân quá mức chủ động mà xấu hổ.

“Anh đi chết đi!” Lâm Cảnh Nguyệt duỗi chân một cái, trực tiếp cho Hà Tử Nghiệp một cước, Hà Tử Nghiệp còn chìm đắm trong cảm giác cùng cô thư ký nhỏ ăn chung một quả táo ngọt ngào, không kịp phòng bị trực tiếp bị cô đá ngã trên ghế sofa.

Thật nhanh nhẹn và dũng mãnh! Đây là suy nghĩ đầu tiên của Hà Tử Nghiệp. Sau đó liền hiện ra cặp đùi thon dài của Lâm Cảnh Nguyệt, còn có đôi chân trắng nõn nõn nhỏ nhắn....Hà Tử Nghiệp đã muốn bốc hỏa rồi, trong lòng lay động, đều là đáng về nghịch ngợm linh động của cô thư ký nhỏ nhà mình.

Thật sự là quyến rũ người mà! Hà Tử Nghiệp ánh mắt xoay động, bị cô đạp một cước dù sao cũng nên chiếm lại chút tiện nghi cũng không có gì quá đáng, đúng không?

“Hự...” Hà Tử Nghiệp cuộn tròn thân mình nằm trên ghế, kêu rên, gò má dính sát chiếc gối ôm mềm mại, giống như đang bị thương rất nặng.

“Hà Tử Nghiệp, anh sao vậy?” Lâm Cảnh Nguyệt nghe thấy “âm thanh thống khổ của anh” có chút bối rối, không lẽ cô cô không cẩn thận đá phải bộ vị quan trọng của anh? Sao có thể chứ, rõ ràng cô chỉ đá bắp đùi của anh, nhưng nhìn anh có vẻ thật sự rất đau.

Hà Tử Nghiệp bỏ lơ câu hỏi của cô, vẫn nằm trên ghế sofa râm rì, Lâm Cảnh Nguyệt hoàn toàn luống cuống, chạy đến ngồi xổm trước mặt anh, nắm lấy tay anh vội vàng hỏi: “Diệp tử, Diệp tử, anh bị sao vậy?”

Trong lúc nguy cấp, cô không cẩn thận sử dụng tên gọi mà kiếp trước cô dành cho anh, Hà Tử Nghiệp luôn không thích cô gọi anh như vậy, cảm thấy quá nữ tính, làm hồng mặt mũi của anh. Nhưng anh càng không thích, cô lại càng gọi, gọi đến mức thành thói quen muốn sửa cũng không được.

Sau khi sống lại, cô vẫn nhắc nhở mình đừng gọi lơ miệng, mỗi lần thấy anh không xưng “ông chủ” thì cũng gọi họ tên đầy đủ, mà bây giờ, vì gấp gáp mà bật thốt từng tiếng “Diệp tử”, không chịu sự khống chế của mình.

Diệp tử ? Đây là con mẹ nó cách gọi gì ? Hà Tử Nghiệp mặt trầm xuống, thì ra cô khi ở một mình đều gọi anh như vậy sao? Cô gái này là kẻ ngốc sao? Anh cao lớn như vậy, uy nghiêm thế này sao lại có quan hệ với cái tên “Diệp tử” yếu ớt, mềm mại kia.

Xem ra phải dùng hình phạt, nếu không cô sẽ không để ông chủ như anh vào đâu.

“Diệp tử, anh rốt cuộc là bị sao hả?” giọng nói của Lâm Cảnh Nguyệt đã có chút nức nở, cô hiểu Hà Tử Nghiệp, anh rất cường ngạnh, giống như một cây gậy sắt, chưa bao giờ đưa ra bộ mặt nhu nhược đối với người ngoài, mà bây giờ, anh lại đau đến rên ra tiếng, chuyện này thật sự nghiêm túc rồi.

Lâm Cảnh Nguyệt thật sự hối hận vì đã đá anh một cước kia.

Đang tự trách, chợt người nửa chết nửa sống đang nằm trên sofa kia như một con gió ngồi bật dậy, Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy hoa mắt, phục hồi lại tinh thần đã bị anh đè ở phía dưới, âm thanh trầm ấm vang bên tai: “Diệp tử ? Thư ký Lâm đây là đang gọi tôi phải không?”

Cô sững sờ, nhìn anh chăm chú, gương mặt người này làm gì có cái gọi là khổ sở, so với gương mặt bình thường chỉ có thêm vài phần tố cáo đối với tên gọi cô dành cho anh. “Tôi có thể hỏi một chút, thư ký Lâm tại sao muốn gọi tôi như vậy, hả?”

Cho dù một lần nữa, anh vẫn để ý như cũ, chỉ là....

“Tránh ra.” Cô xoay mặt, mí mắt rũ xuống che đi vẻ khổ sở, âm thanh bình tĩnh không gợn sóng: “Anh tránh ra.” Anh đã không còn là anh trước kia, cô lại nghĩ anh xảy ra chuyện gì, nước mắt cũng nhanh tràn ra, mà anh chỉ là đang đùa giỡn với cô mà thôi, dùng chính bản thân anh để đùa giỡn.

Anh đang đùa bỡn cô, cô không quan tâm, lòng cô cuối cùng hiểu rõ, kiếp trước anh đau lòng bao nhiêu, cũng biết được bản thân mình khi đó có bao nhiêu khốn kiếp, tại sao chứ, ngày trước vì sao cô không biết quý trọng ? Nhưng không cần dùng phương thức này để đáp trả, Hà Tử Nghiệp, không cần.

Hà Tử Nghiệp bình tĩnh nhìn gương mặt của cô một hồi, cuối cùng vẫn buông cô ra. Trong nhất thời, hai người đều không nói chuyện. Hà Tử Nghiệp cảm thấy trong lòng buồn bực cực kỳ, cô tức gì chứ ? bị đá chính là anh, nên tức giận là anh, nhưng anh cũng chỉ đùa giỡn với cô một chút mà thôi, vậy mà cô lại hạ nhục cái nhìn của anh.

Anh đứng lên, cầm áo khoác trên ghế, cẩn thận mặc vào, âm thanh trầm ấm tựa như dòng nước truyền tới: “Tôi đi đây.”

Lâm Cảnh Nguyệt ôm gối, ngồi trên sofa nghe tiếng, một cái liếc cũng không nhìn anh, chỉ thản nhiên nói: “Xin cứ tự nhiên.”

Anh nghe thấy trong giọng cô mang chút buồn bực, thế nào cũng không phát tiết thêm được, “bịch” đóng cửa lại, không quay đầu ra khỏi phòng trọ của Lâm Cảnh Nguyệt, lái xe chạy thẳng tới nhà mình, trên đường tốc độ xe cũng thật đáng sợ.

Biệt thự Hà gia, mọi người nhìn thấy thiếu gia mang gương mặt Bao Công trở về, rồi rít suy đoán: chẳng lẽ lại kinh doanh thất bại ? Thiếu gia nhà họ cũng có lúc kinh doanh bất lợi ? Lập tức, mọi người lại càng thêm cẩn cù và thật thà, lau nhà cũng lau đến mức có thể soi gương, giặt quần áo cũng giặt sạch sẽ hơn bình thường mấy phần, ngay cả phòng bếp cũng đem nước nấu nhiều hơn mọi ngày một phần. Thiếu gia tâm tình không tốt, lúc này cũng không nên đụng vào để tránh bị thương tích vào mình.

Hà Tử Nghiệp cởi bỏ tây trang, mặc bộ đồ ở nhà đi xuống phòng khách ngồi vào chỗ của mình. Nhưng cho dù thế nào cũng cảm thấy thật khó chịu, di chuyển qua trái, không đúng, lại di chuyển qua phải, vẫn không đúng. Gương mặt căng thẳng, ngồi trên sofa di chuyển hết đầu này đến đầu khác, lại càng phiền não, vì sao lại phải không thoải mái! Mẹ Hà giương mắt nhìn con trai bình thường chứng chặc thành thực lại đang mang dáng vẻ vòng lui vòng tới trên sofa, thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ...lời trỉ rồi hả ?! (Chết cười với mẹ anh!)

Nghĩ vậy, mẹ Hà liền có chút lo lắng, vội vàng chạy tới hỏi: “Con trai, nhanh đi bệnh viện.” âm thanh còn mang chút nóng vội, giống như đã xảy ra việc gì quan trọng.

Đi bệnh viện làm gì? Ai bị bệnh? Hà Tử Nghiệp có chút căng thẳng: “Chuyện gì xảy ra vậy mẹ?”

Mẹ Hà túm lấy tay áo Hà Tử Nghiệp, kéo ra bên ngoài, vừa gọi lớn tài xế: “Tiểu Vương, nhanh qua đây đưa thiếu gia đi bệnh viện.”

Nghe xong lời này. Hà Tử Nghiệp cảm thấy không đúng, đưa anh đi bệnh viện? Chẳng lẽ mẹ anh hiểu lầm cái gì, anh dùng sức kéo lại ống tay áo bị cuốn nhãn thành nếp: “Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn làm gì?”

“Đi bệnh viện đó, con bị lời trỉ tại sao lại không nói với mẹ, mẹ con với nhau thì có gì phải ngượng ngùng?”

Mẹ Hà kêu to một tiếng, toàn bộ Hà gia trừ bỏ mẹ Hà, tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một từng tiếng. Lái xe Tiểu Vương đang vội vàng vàng chạy đến cũng hóa đá tại chỗ: Thiếu gia cư nhiên bị lời trỉ hả? ! Suy nghĩ một chút, lập tức bình tĩnh, không trách thiếu gia mặt đen thui trở về, hóa ra là như vậy đây! Đây là bệnh, phải trị!”

Sắc mặt Hà Tử Nghiệp trở nên xanh mét, phóng ánh mắt như dao về phía mẹ Hà, mẹ Hà lập tức rùng mình một cái, nhưng vì sức khỏe con trai, đây không là gì cả! Mẹ Hà kiên nhẫn: “Con trai, mẹ biết con coi trọng mặt mũi, nhưng bệnh không thể không trị, nghe lời mẹ nói đi nha!”

“Ai nói ẹ biết là con bị bệnh trỉ hay sao?” Hà Tử Nghiệp nặn ra từ kẻ rằng một câu nói, trong thanh âm còn mang theo cuộn gió mưa gào thét, cơ hồ còn mang theo tiếng sấm đánh ra lửa.

Mẹ Hà rút cổ, đứa con này của bà khí thế thật sự quá mạnh mẽ, thế nhưng bà cũng không làm gì sai, có gì phải sợ! Lập tức ưỡn ngực: “Con ngồi trên sofa chuyển lui chuyển tới, ngồi cũng không ngồi hẳn xuống, không phải lời trỉ thì là cái gì?”

Anh im lặng, thật may là mẹ anh không đi làm quan tòa. Anh ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua mọi người đang trộm xem náo nhiệt, chỉ đến cái ghế salon bằng da thật vừa mới mua: “Vứt đi ! Đổi lại một cái khác.” Cái ghế rách này, ngồi một chút cũng không thoải mái.

“Thiếu...thiếu gia, phải đổi thành kiểu nào đây ạ?” Quản gia run rẩy, âm nói nói ở trong lòng: Thiếu gia tôi ơi, không cần nổi giận đối với những người đứng ngay cửa như họ đâu, bọn họ chỉ len lén nhìn náo nhiệt một chút thôi, còn cái ghế salon đó, quản gia dùng ánh mắt đồng tình nhìn về chiếc ghế màu bạc, chắc chắn, thật đáng thương, mới vừa mua về đã phải bị vứt bỏ rồi.

Đổi thành kiểu nào? Hà Tử Nghiệp cau mày suy nghĩ một chút: “Đổi loại thật mềm, ngồi thoải mái.” Giống như ghế của thư ký nhà hắn.

Hả? cái ghế hiện tại đã rất mềm rồi! Quản gia vừa định nói thành lời, nhưng nhìn ánh mắt xanh đen của Hà Tử Nghiệp, nhất thời liền ngậm miệng, được rồi, ngày mai ông muốn đi tìm toàn thành phố, không cần nước để tìm được được ghế salon mềm nhất.

Giao phó xong công việc, Hà Tử Nghiệp liền quay người đi về phòng, trong lòng lại luôn có cảm giác phiền não, thật cảm tức!

“Con trai...” Mẹ Hà phía sau tội nghiệp kêu một tiếng.

“Con không có bị trỉ!” Hà Tử Nghiệp nghiêng răng nhấn mạnh! Đem tất cả những lời muốn nói của mẹ Hà cản lại trong bụng.

9. Chương 9: Vô Tình Gặp Gỡ Trong Quán Rượu

Hà Tử Nghiệp vì chứng minh sức khỏe của mình, vì trong sạch của mình, quyết định phải đến quán bar, huống chi cũng đã rất lâu anh không đến rồi, có một số việc mặc dù không cần phải nói rõ nhưng dù sao anh vẫn là một nam nhân ba mươi tuổi bình thường.

Huống chi, mẹ anh vừa nhìn anh muốn nói rồi lại không, nét mặt như vậy là đang xảy ra chuyện gì? Vì vậy một Hà Tử Nghiệp luôn trầm ổn thật sự muốn nổi nóng rồi.

“Tôi Star” Hà Tử Nghiệp một tay cầm điện thoại, một tay mở cửa xe, trực tiếp mở máy chạy thẳng đến quán Bar Star.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh trêu chọc mập mờ: “Chưa thỏa mãn dục vọng hả?”

“Thì ra mày đã được thỏa mãn no say rồi, vậy tao tự đi.” (xưng hô mày –tao giữa hai anh là xưng hô thân mật nhé mọi người). Hà Tử Nghiệp bình tĩnh, tuyệt không vì âm thanh của ai đó nhạo báng mà căm tức, chuyện như vậy, tất cả mọi người ai cũng hiểu rõ, nếu tên kia nhất định muốn tranh cãi thì anh sẵn sàng phụng bồi.

“Hắc! Hắc! Mày thật sự không đáng yêu.” Giọng nói căm tức của Vệ Minh viễn truyền vào tai Hà Tử Nghiệp, khóe môi anh vểnh lên, xuất hiện một nụ cười nhạt.

Tên này luôn cùng anh đối chọi gay gắt, nhưng mỗi lần đều tự mình bị ghen trở về, lúc thắng lúc bại, thật sự kiên nhẫn. Bọn họ là bạn tốt thời đại học, hai nhà cũng khá gần nhau, tình bạn vẫn giữ vững cho đến bây giờ.

Đủ loại ánh sáng màu sắc chiếu vào những thân người trên sàn nhảy, mộng ảo và mê ly, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, dù nam hay nữ đều muốn đem cơ thể mình ra sức thể hiện, ra sức uốn éo cơ thể, hết sức xinh đẹp. Hà Tử Nghiệp nhíu mày, so với sự ồn ào tại quầy Bar anh thích đến một nơi yên tĩnh hơn, đến nơi có thể vừa nghe nhạc vừa uống rượu từ từ thả lỏng tâm tình của chính mình.

Nhưng lúc này, sự yên tĩnh không thể thỏa mãn vấn đề vô cùng cần thiết của anh, nên không thể khác hơn là phải đến Star. Vừa vào cửa liền nhìn thấy Vệ Minh Viễn mặc một chiếc sơ mi hồng, chỉ còn cài một hạt nút, lộ ra một vùng ngực rần rỏ màu đồng, gương mặt anh tuần còn treo một nụ cười câu người, đã có vài người phụ nữ cầm ly rượu đến bên hân trêu chọc, Vệ Minh Viễn bị vây giữa một đám phụ nữ không những không tự nhiên ngược lại còn nói nói cười cười, đem một đám trêu chọc đến cười không ngừng, vừa nhìn đã biết là một cao thủ lão luyện.

Thấy Hà Tử Nghiệp bước tới, hân giờ cao ly rượu lắc vài cái xem như chào hỏi, Hà Tử Nghiệp mặt không đổi sắc ngồi xuống, Vệ Minh Viễn lập tức đẩy một ly rượu đến trước mặt anh: “Ném thử một chút, đây là loại mới của pha chế.”

Vứt cho hắn một ánh mắt ghét bỏ, anh quay sang phục vụ: “Một chai XO”

“Mạnh như vậy, muốn thêm dầu vào lửa?” Vệ Minh viễn nhấp một ngụm rượu, liếc nhìn Hà Tử Nghiệp cười với ý vị sâu xa.

Hà Tử Nghiệp không để ý tới hắn, nhẹ nhàng hộp một hộp Brandy, từ từ dùng đầu lưỡi đẩy nhẹ về phía trước để cảm nhận mùi vị cay nồng nhiệt liệt. Trong đám bạn bè của anh rất ít ai thích loại rượu cay nồng này, chỉ riêng anh lại cô đơn chung tình với Brandy, mười năm như một.

Ánh mắt sắc bén liếc vào sàn nhảy mấy cái, giống như dã thú đang lựa chọn con mồi, bắt bẻ và hà khắc, trong cặp mắt kia dường như có thể chứa đựng toàn thế giới, lại giống như không gì có thể lọt vào được.

“Sao ? đã coi trọng được đối tượng nào chưa?” Vệ Minh Viễn vừa trêu chọc cô gái bên cạnh vừa quay đầu lại hỏi Hà Tử Nghiệp. Hà Tử Nghiệp lắc đầu một cái, một hộp cạn sạch số rượu trong ly, trong lòng hơi phiền não, anh muốn loại phụ nữ nào? Xinh đẹp hay quyến rũ? Thanh thuần một chút? Tươi trẻ một chút? Hình như đều không phải.

Nếu là trước đây, anh nhất định sẽ chọn những cô gái có mái tóc dài, nhỏ nhắn, nhưng hôm nay không biết làm sao, nhìn thấy những cô những vậy đều mất hết khẩu vị, thật giống như người đang muốn ăn một món

ăn, nhìn thì vẫn thích món ăn như vậy nhưng khi món đó đặt lên trước mặt thì lại không muốn ăn nữa rồi. Trong đầu chợt thoáng hiện một gương mặt, mơ mơ hồ hồ, Hà Tử Nghiệp vừa định nghĩ nắm bắt thì lại bị âm nhạc vang dội khuấy động không thể nhớ ra được, anh day day thái dương, xem ra tối nay anh thật không nên tới nơi này.

Vệ Minh Viễn có chút kỳ quái, hẳn luôn cảm thấy Hà Tử Nghiệp đang phiền não, mặc dù vẫn là khuôn mặt nghiêm túc ấy, nhưng là bạn tốt lâu năm có lẽ nào hẳn không nhận ra được biểu tình gì sao ? “Bên kia thì sao?” Vệ Minh Viễn chỉ vào một góc ở khá xa sàn nhảy hỏi.

Hà Tử Nghiệp nhìn theo hướng hắt chỉ, một cô gái mặc chiếc áo đầm cực ngắn đang tận tình uốn éo, thân thể mềm mại cùng với những đường cong xinh đẹp đang thả sức theo âm nhạc, mái tóc hơi xoăn buông thả tạo nên những dải sóng, nhìn cực kỳ hấp dẫn. Nhưng mà, anh lắc đầu, không có hứng thú.

“Đừng nói là...” Vệ Minh Viễn khoát tay lên bả vai Hà Tử Nghiệp, ánh mắt thâm ý nhìn anh. Sau khi người này ngồi đây không biết bao nhiêu phụ nữ đã cố ý đến đây nhưng nhìn cũng không thèm nhìn một cái, vậy cũng không nói, thậm chí ngay cả loại hình bình thường yêu thích cũng không thấy hứng thú, chuyện này....chẳng lẽ áp lực công việc quá lớn, “đứng” lên không được?

“Đem móng vuốt mày lấy ra!” Hà Tử Nghiệp nhàn nhạt quét qua Vệ Minh Viễn một cái, chỉ một cái nhìn bình thường lại khiến hắt lạnh run cả người, hắt chệ cười thu tay lại, trong lòng oán thầm: Cơn giận cũng ghê gớm thật, xem ra thật sự “đứng” không được, bản thân có nên suy nghĩ đến một kỳ nghỉ ngơi không nhỉ? Lỡ như lại bị giống như Hà Tử Nghiệp thì hẳn chỉ biết khóc rống như chưa bao giờ được khóc thôi.

“Chăm dứt ý định xấu xa của mày đi.” Nhìn nụ cười thô bỉ của bạn anh liền biết hẳn đang nghĩ cái gì, Hà Tử Nghiệp lại đảo ly Brandy, tửu lượng của anh rất tốt, một bình nhỏ Brandy cũng không ảnh hưởng gì.

Vệ Minh Viễn có chút quẫn, lại bị nhìn ra rồi! Vừa định phản bác, ánh mắt chợt liếc về một chỗ, mắt chợt sáng lên, cười hưng phấn: “Mày cứ từ từ ngồi ở đây đi, tao tìm thấy con mồi, nhìn đáng hấp thật sự là một con phượng hoàng, chắc chắn, bắt đuôi kìa...” Nói xong liền để xuống ly rượu đi tới.

Hà Tử Nghiệp lơ đãng liếc mắt, chỉ liếc một cái, ánh mắt liền không thể dời đi được. Cô gái có thân hình cao gầy, mặc một chiếc váy dài xẻ àu xanh bạc hà, bắp đùi thon dài trắng như tuyết như ẩn như hiện, tư thế hấp dẫn như mời chào lại dường như cự tuyệt, mái tóc thật dài bởi vì động tác hất đầu mà có chút dính vào trên mặt, thật sự là xinh đẹp vô cùng. Nhất là trên người lại có gì đó lơ đãng, thật sự là rất rất mê người.

Ngón tay cầm ly rượu của Hà Tử Nghiệp dần dần gia tăng sức lực, ai đến nói cho anh biết, cô thư ký nhỏ của anh sao lại ở chỗ này?

Mất thấy Vệ Minh Viễn muốn đi đến trước mắt Lâm Cảnh Nguyệt, Hà Tử Nghiệp không nhận được nữa, đặt mạnh ly rượu xuống bàn, sải bước nhanh tới, cứng rắn chạy tới bên cạnh cô trước Vệ Minh Viễn, duỗi tay, trực tiếp đem cô vào trong ngực.

Lâm Cảnh Nguyệt không chịu được trước sự nấn nỉ của Trần Huyền, cộng thêm tâm tình không được tốt lắm, nên một người luôn luôn không đi sàn nhảy như cô cũng bước xuống nhảy một điệu, ai ngờ một bản cũng chưa xong lại bị người ta kéo vào ngực chiếm tiện nghi rồi.

Dám chiếm tiện nghi của cô ? Không muốn sống! Cô dâng trào tức giận, cong chân trực tiếp thọt vào nơi yếu hiểm, chỉ nghe một tiếng kêu đau vang lên, cánh tay bị ôm được buông ra, chỉ là....âm thanh này sao lại quen thuộc như vậy?

Lâm Cảnh Nguyệt ngẩng đầu, nhất thời, gương mặt vặn vẹo vì đau đớn của Hà Tử Nghiệp trực tiếp lọt vào trong mắt, trong đầu cô nổ mạnh một tiếng, xong rồi.

Hà Tử Nghiệp gắt gao nhìn cô chăm chăm, trong mắt hừng hực lửa giận thật có thể đem cả người cô thiêu đốt: “Cô kia, cô cho tôi...Ahh, chờ đó cho tôi!” Hà Tử Nghiệp khom người nhe răng trợn mắt với Lâm Cảnh Nguyệt.

“Anh...anh tại sao lại ở đây?” Đại não Lâm Cảnh Nguyệt lơ mơ phát ra, mồ hôi lạnh cũng theo sống lưng trượt xuống, nhìn ánh mắt hung ác của Hà Tử Nghiệp, quả thực có thể đem cô ăn tươi nuốt sống. Nhưng,

nhưng mà thật sự cô không phải cố ý, ai bảo anh đột nhiên tập kích, điều này cũng không thể trách cô đâu! Đôi mắt to của cô ngập nước nháy nháy, trong mắt đều là ý tứ vô tội.

Vệ Minh Viễn vì việc Hà Tử Nghiệp giành lấy cô gái hấn xem trọng mà căm tức, trong chốc lát lại nhìn thấy một kích hung hăng của Lâm Cảnh Nguyệt, nhất thời tự động dùng tay che đi hạ vị, may mắn không phải là hấn! Để ày cướp người tao xem trọng, đáng đời! Vệ Minh Viễn có chút hả hê.

Nhưng dù sao cũng là bạn tốt, huống gì lại bị thương chỗ đó, ngộ nhỡ....Khụ khụ, nên quan tâm một chút thôi! “Này, không có sao chứ?” Vệ Minh Viễn vội lấy Hà Tử Nghiệp hỏi. Nhìn đến mặt của Hà Tử Nghiệp lập tức ngẩng ra, Hà Tử Nghiệp là ai chứ, năm đó khi chiếc bình thủy tinh bị nổ tung trực tiếp bắn mảnh vỡ đến giữa hai chân mặt cũng không đổi sắc, vậy mà bây giờ liền chảy cả mồ hôi lạnh, xem ra thật sự là bị thương không nhẹ.

“Muốn đi bệnh viện hay không ?” Vệ Minh Viễn ghé vào lỗ tai bạn hỏi, trong lời nói dính vào không chút sự nóng nảy.

Hà Tử Nghiệp mím môi không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chú Lâm Cảnh Nguyệt

“Tôi...tôi thật không phải cố ý, Hà Tử Nghiệp.” Lâm Cảnh Nguyệt cũng gấp gấp, khẽ cắn răng đi tới, do dự nắm lấy tay anh: “Đi bệnh viện ?” Đồng thời thận trọng liếc mắt qua Hà Tử Nghiệp, nhìn thật thấp thòm lại lo lắng, cực giống chú sóc con bị nhốt trong lồng.

Cơn tức giận đầy người trước sự xem xét của cô liền tiêu tán trong khoảnh khắc, nhanh đến Hà Tử Nghiệp cũng không thể tin được. Chính là không thể tha cho cô, lần trước là đá bấp đùi anh, lần này còn trực tiếp đổi thành người anh em của anh! Vậy lần sau là nơi nào? Lần sau cô muốn đá nơi nào? Anh còn có nơi nào có thể chịu nổi sự hành hạ như thế của cô?

Hà Tử Nghiệp đột nhiên đẩy Vệ Minh Viễn, đôi tay bưng chặt gương mặt Lâm Cảnh Nguyệt, môi trực tiếp che kín lên trên. Anh dùng sức thô bạo hôn , hàm răng thỉnh thoảng lại cắn đôi môi mềm mại của cô, cô đau đến cau mày, muốn né tránh lại bị anh giữ chặt. chỉ có thể mặc anh càn rỡ ngang dọc trên môi cô.

“Trừng phạt!” sau một hồi lâu, Hà Tử Nghiệp rời khỏi môi cô, chìm giọng nói.

Lâm Cảnh Nguyệt tự biết đuối lý, chỉ có thể hung tợn trợn anh một cái không nói gì, trừng phạt ? Rõ ràng chính là chiếm tiện nghi!

“Ai ? Hai người biết nhau?” Vệ Minh viễn lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện.

Hà Tử Nghiệp không để ý hấn, vươn tay với Lâm Cảnh Nguyệt: “Tôi đưa cô về nhà.” Một cô gái vào lúc hơn nửa đêm chạy loạn đến quán Bar như vậy, anh nên nói cô thật đơn thuần hay là thật ngu xuẩn? Hơn nữa, nếu cô cần đàn ông, một người ưu tú đang ở bên cạnh chẳng lẽ cô lại không phát hiện?

“Tôi vì sao phải đi về.” Cô còn chưa chơi đủ đâu, anh làm rối tung hết, thật đáng ghét!

Hà Tử Nghiệp ném qua một ánh mắt lạnh lẽo, cô lập tức co cổ lại: “Trần Huyền còn ở chỗ này.” Cô khuất phục trước dám uy của anh rồi... Dững khí của cô đâu? Dững khí đâu?!

“Vệ Minh Viễn, mày phụ trách.” Hà Tử Nghiệp bỏ lại lời này, nhanh chóng bắt lấy tay Lâm Cảnh Nguyệt muốn rời đi, “Đợi chút, đợi đã nào...” Vệ Minh Viễn vội vàng ngăn anh lại.

Hà Tử Nghiệp lạnh lùng nhìn hấn, còn có chuyện gì ? Vệ Minh Viễn không ngừng rơi lệ trong lòng, hấn cuối cùng cũng biết cái gì gọi là ánh mắt sắc như kiếm rồi, lại còn là kiếm giết người đấy!

“Tao không biết người gọi là Trần Huyền.” Nhưng hấn thật sự có lý do, không phải cố ý quấy rầy chuyện tốt của bạn.

Hà Tử Nghiệp cau mày nhìn vào sàn nhảy quét một vòng: “Người mặc váy xanh dương.” Nói xong lôi kéo Lâm Cảnh Nguyệt cũng không quay đầu lại.

10. Chương 10: Bước Đầu Tìm Hiểu

“Này, anh làm gì thế?” Hà Tử Nghiệp cường ngạnh đem Lâm Cảnh Nguyệt đẩy lên xe, không nói hai lời liền nổ máy, quen thuộc chạy thẳng theo hướng nhà Lâm Cảnh Nguyệt, Lâm Cảnh Nguyệt khó hiểu nhìn anh, tại sao anh nhất định phải đưa cô về. Tuy nói anh là ông chủ, nhưng thời gian nghỉ ông chủ cũng không can thiệp được mà.

“Này?” Hà Tử Nghiệp nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén đáng sợ, giọng nói âm trầm, giống như gió lạnh thảng ba thổi vào đến xương Lâm Cảnh Nguyệt.

Cô vừa chọc gì anh sao? Không phải chỉ bị thương chút xú à? Hơn nữa nhìn anh bây giờ cũng đâu có bị sao chứ! “Hà Tử Nghiệp...” Cô rối rắm, không biết nên nói gì tiếp theo, một lần nữa xin lỗi anh? Nhưng... Cô nhìn ra cửa xe một chút, mặt trăng rất tròn đang tỏa ánh sáng êm dịu, bọn họ nói chuyện vào thời điểm ban đêm như vậy có phải là có chút mập mờ hay không?

“Về sau không nên đi đến những nơi đó!” Cô chưa kịp nghĩ nên nói gì, Hà Tử Nghiệp đã mở miệng, giọng nói kiên quyết. Giống như lời của anh chính là chân lý, Lâm Cảnh Nguyệt nhất định phải nghe theo.

Sao? Làm gì vô duyên vô cớ can thiệp vào hoạt động cô ? Sợ cô không an toàn sao?

“Yên tâm, quán Bar thôi mà!” Lâm Cảnh Nguyệt nói không để ý, cô cũng đã đi Bar nhiều lần đêm không xuể, phần lớn cũng là thả lỏng lúc rảnh rỗi, cũng chọn những nơi trị an khá tốt, sẽ không có chuyện gì.

“Tôi nói không cho, cô có nghe hay không?” Hà Tử Nghiệp thẳng gấp, Lâm Cảnh Nguyệt không đề phòng trực tiếp đụng vào trước mặt anh. Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt toát ra lửa giận, tức giận cô không nghe lời, tức giận cô cùng anh đối nghịch.

“Anh nổi điên cái gì?” Cô vuốt cái trán bị đau, giọng nói bất mãn, đột nhiên dừng xe, lại làm vẻ hung hãn, giống như cô làm chuyện thật có lỗi với anh.

“Không cho đi!” Hà Tử Nghiệp tiếp tục bá đạo, kéo Lâm Cảnh Nguyệt gần như đụng phải môi cô. Anh không biết bản thân đang tức giận cái gì, chỉ là không muốn cho cô đi đến đó, không muốn vẻ đẹp của cô hiện ra trước mắt người khác, không muốn bất cứ ai dòm ngó đến cô. Không muốn ! Những thứ này tất cả anh đều không muốn!

“Liên quan gì đến anh?” Lâm Cảnh Nguyệt, nhướn mày nhìn anh khiêu khích, anh bây giờ lấy thân phận gì để ra lệnh cho cô như vậy?

Tha thứ cho cô, cô bây giờ thật sự muốn vui vẻ cùng anh một chỗ.

Suy nghĩ của Hà Tử Nghiệp dừng lại, ngừng trên môi Lâm Cảnh Nguyệt, đúng vậy, tại sao anh lại để ý chuyện của cô như vậy chứ? Có lẽ bản thân anh đã quẩn quẩn quá nhiều.

“Thật xin lỗi!” Hà Tử Nghiệp ổn định lại cơ thể, lại khởi động xe, trời rất lâu không có mưa, có lẽ thời tiết quá khô là nguyên nhân, tâm tình cũng theo đó mà trở nên táo bạo.

Lâm Cảnh Nguyệt sững sờ, sự mong đợi trong mắt dần ảm đạm xuống, là cô quá nóng lòng. “Không có việc gì.” Không còn là anh trong quá khứ, luôn luôn nhân nhượng cô, cô phải tập thói quen từ từ với sự lạnh nhạt của anh, quên đi sự dịu dàng đã từng có.

Cô cũng không quá tin và duyên phận, lại may mắn hơn người khác một kiếp sống, như vậy cô có thể hay không vẫn hỏi lại những gì đã từng có ? Có thể hay không bồi thường lại những tổn thương trong quá khứ mà cô đã gây ra?

Cô đối với việc này rất tin tưởng tuyệt đối không nghi ngờ, cho nên từ sau khi sống lại cô luôn cố gắng sửa đổi những sai lầm ở kiếp trước. Đối với Trần Huyền càng tốt, đối với Hà Tử Nghiệp lại càng không chống đối, rất vâng lời.

Có phải chẳng ngay từ lúc bắt đầu cô đã sai lầm rồi? Kiếp trước cô nhúng tay vào hạnh phúc của người khác, chia rẽ gia đình người ta, bản thân lại được sống lại một kiếp khác phải chăng chính là sự trừng phạt của ông trời ? để cho cô vĩnh viễn không có được hạnh phúc ? Để cô trở mắt bất lực nhìn người bên cạnh quay đi ?

Sự tuyệt vọng chưa bao giờ có nháy mắt bao phủ toàn thân Lâm Cảnh Nguyệt, ngay cả lần trên sân thượng ở kiếp trước cô cũng chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy, đêm hè nóng bức nhưng cô chỉ thấy lạnh, lạnh thấu xương. Đôi tay ôm chặt ngực mình nhưng vẫn không tìm được run rẩy, mẹ, đây chính là báo ứng như người đã nói sao?

Cô vốn cho rằng, cô trả giá bằng cả mạng sống đã có thể trả lại tất cả mọi khoản nợ, thì ra còn chưa đủ, còn chưa đủ...Thì ra kiếp này, cô đã định không có người yêu thương.

Bên trong xe yên tĩnh, hai người đều không ai nói chuyện, mỗi người đều có ý nghĩ riêng của mình.

Rất nhanh đã đến nhà của Lâm Cảnh Nguyệt, Hà Tử Nghiệp tắt máy, nhưng không để cho cô xuống xe, cô có gì đó không được bình thường, anh nhạy bén nhận ra. Hơi thở vừa uể oải, vừa buồn bã, anh không muốn nhìn thấy cô như vậy! Thư ký nhỏ của anh phải linh động, nghịch ngợm, mà không phải như bây giờ, giống như một con thỏ nhỏ ôm lấy bị thương tách mình hoàn toàn khỏi thế giới bên ngoài.

“Cám ơn ông chủ.” Lâm Cảnh Nguyệt phá vỡ sự trầm mặc, âm thanh khách khí lễ phép, lòng Hà Tử Nghiệp lại nhói lên, không phải như vậy, cô trước kia cũng không nói chuyện như vậy với anh!

“Không cần khách khí...” Lời anh chưa nói hết, cô đã bịch một tiếng đóng cửa xe lại, nhìn qua cửa xe, bóng dáng mảnh khảnh dần dần đi xe, từng chút từng chút hòa vào bóng tối, anh chợt có chút hốt hoảng.

Anh nhớ bước chân của cô nhẹ nhàng đầy sức sống, không giống như bây giờ kéo dài, giống như đang mang trên lưng thứ gì đó thật nặng. Vì sao? Vì sao trong một đêm cái gì cũng thay đổi?

Hà Tử Nghiệp ra sức vò tóc, khuôn mặt anh tuần phủ một tầng phiền não, anh chợt mở cửa chạy ra ngoài, dường như hít mạnh thêm vài hơi thở đuổi theo Lâm Cảnh Nguyệt

Níu chặt cánh tay cô từ phía sau, anh khẽ thở hổn hển, hơi thở có chút không đều đặn. Cô quay đầu có chút ngạc nhiên nhìn anh, anh lại không biết nói gì, chỉ muốn níu cô thật chặt lại như vậy, không để cho cô đi, muốn đuổi đi tất cả bi thương của cô, muốn đem cô bảo hộ ở trong ngực, cho dù chỉ một giây đồng hồ cũng thật tốt.

“Còn có việc gì sao?” Lâm Cảnh Nguyệt đè nén tình cảm mãnh liệt trong lòng, mỉm cười khách khí. Diệp tử của cô đang đứng trước mặt cô, tuy nhiên nó lại thật sự cách xa cô rất nhiều.

Tất cả tín niệm cùng kiên trì sau khi sống lại trong một đêm sụp đổ, cô đã suy nghĩ kỹ, cô là không xứng để có được hạnh phúc, cô chỉ cần lặng lẽ đứng một bên nhìn anh hạnh phúc là tốt rồi, mặc dù không can tâm, rất không can tâm...

“Ông chủ?” Lâm Cảnh Nguyệt nghi hoặc nhìn anh, anh thật ra muốn làm gì?

Hà Tử Nghiệp mấp máy môi, rồi cuộc nặn ra một câu: “Không mời tôi lên uống một cốc nước sao?”

Lâm Cảnh Nguyệt bưng một ly trà xanh đến trước mặt Hà Tử Nghiệp: “Uống trà.” Cô không biết vì sao người này lại kiên trì muốn đến nhà cô ngồi một chút, nhưng nghe anh nói như vậy cô cũng rất vui mừng, cô luôn hưởng thụ từng phút từng giây khi ở bên anh.

Hà Tử Nghiệp ngồi trên ghế salon, nhẹ nhàng uống một ngụm trà, một cảm giác mát mẻ thấm vào ruột gan truyền thẳng đến đại não, hình như tất cả phiền não đều đã bị xua đi, toàn thân vô cùng sảng khoái.

Anh gờ lên ly trà trong suốt nhìn một chút, đây là loại trà gì, lại có thể đem lại hiệu quả như vậy ?

Lâm Cảnh Nguyệt ngồi bên nhìn động tác của anh, chỉ cảm thấy từ khi sống lại cô càng ngày càng không hiểu gì về anh, giống như hiện tại, anh cũng có loại cử chỉ ngây thơ như vậy sao? Cô ho nhẹ một tiếng, cũng không thể cứ im lặng mãi như vậy. “Ông chủ, anh có chuyện gì sao?” Cô thử hỏi thăm dò.

Hà Tử Nghiệp quay đầu nhìn cô, ánh mắt sắc bén dọa người: “Cô đây là muốn đuổi tôi ?” Âm thanh lạnh lẽo trực tiếp tiết lộ người này đag cực kỳ tức giận, giống như tiếp theo sẽ nhào tới bóp chặt cổ họng của cô.

Lâm Cảnh Nguyệt liên tục lắc đầu: “Không có, không có” cố sức ra dáng chân thành nhìn anh, trong lòng cũng đang thầm mắng: chẳng lẽ tối nay anh ăn nhầm thuốc súng, làm gì mà nóng tính như vậy chứ ? Quả thật không không lại phát nổ.

Hà Tử Nghiệp liếc mắt nhìn bộ dạng chân chó của cô, phiền não trong lòng có chút tiêu trừ, cúi đầu uống thêm một ngụm trà, thật là ngon! “Về sau đem cà phê trong phòng làm việc đổi hết thành trà.”

“À ?” mắt Lâm Cảnh Nguyệt trừng lớn, đối với mệnh lệnh của anh có chút sững sờ, tại sao đột nhiên lại muốn yêu cầu như vậy ?

“Là loại giống như trà này.” Hà Tử Nghiệp chỉ ly trà nhấn mạnh, cúi đầu xuống uống xong ngụm trà cuối cùng: “Rót cho tôi thêm một ly.”

“...” Cơ thể Lâm Cảnh Nguyệt cứng ngắc đi rót thêm một ly, thật mâu thuẫn, cô có nên nói cho cho anh biết là loại trà này dưới nhà cô có bán, là loại chỉ 30 đồng tiền một bao !

Thời gian chậm chậm trôi qua, kim đồng hồ đã chỉ 11 giờ, nhưng vị Đại Phật trên ghế salon vẫn ngồi vững vàng, một chút cũng không có ý muốn rời đi, Lâm Cảnh Nguyệt tay cầm điều khiển tivi lại không ngừng gật gù (buồn ngủ đây mà), lại không dám trắng trợn tiễn khách, thật sự là gấp chết cô, ngày mai còn phải giao ban đấy!

Hà Tử Nghiệp sao lại không nhìn ra là cô đang buồn ngủ, khóe mắt cũng đã ướm nhuần rồi, nhưng anh lại không muốn đi, dám đi hộp đêm! Còn không nghe theo ý kiến của anh! Vậy thì một chút trừng phạt nho nhỏ này có đáng là gì.

Thong thả ung dung để xuống ly trà trên tay, anh cũng không muốn nhìn cô chống đỡ khổ sở: “Thư ký Lâm mệt nhọc, vậy tôi trở về trước.”

Cám ơn trời đất, cuối cùng cũng đã chịu mở kim khẩu! Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa gạt lệ rồi, chỉ sợ anh đổi ý, vội vàng mở miệng tiễn khách: “Ông chủ đi thong thả!” Chỉ còn thiếu chưa cúi gập người 90 độ để tỏ lòng cung kính mà thôi.

Hà Tử Nghiệp nhìn biểu hiện của cô buồn cười đến nhin không được khóe miệng khẽ nhếch lên, đây mới đúng là dáng vẻ cô thư ký nhỏ của anh, đúng rồi, như vậy mới tốt.

“Về sau không nên đi đến những nơi phức tạp kia.” Hà Tử Nghiệp vẫn không quên dặn dò một phen, cho dù cô có lạnh lùng chống lại nhưng anh vẫn muốn nói ra khỏi miệng.

Không nghĩ lần này cô lại đơn giản đồng ý: “Được.”

Hà Tử Nghiệp cực kỳ hài lòng, vươn tay vuốt vuốt đầu cô: “Tôi đi đây.” Dịu dàng có chút kỳ cục. Bàn tay ấm áp vuốt ve trên đầu cô, động tác thân mật như vậy làm cho quyết tâm mới vừa được xây dựng trong cô sụp đổ trong khoảnh khắc, người này, vừa cứng rắn lại vừa dịu dàng như vậy, cô làm sao có thể buông tay ?

Nhìn anh đi xuống lầu, Lâm Cảnh Nguyệt vừa muốn đi vào cửa đã bị Hà Tử Nghiệp gọi lại, cô quay đầu: “Cái gì?”

“Ngày mai không nên đi làm trễ.” Anh chỉ muốn nhìn cô thêm một cái mà thôi.

“Biết rồi.” Lâm Cảnh Nguyệt có chút bất đắc dĩ, còn tưởng lại có chuyện gì! Vừa muốn đóng cửa lại, lại nghe âm thanh của anh truyền đến, nhất thời, bàn tay cầm nắm cửa của cô rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, nhịp tim cũng bắt đầu gia tăng tốc độ, đầu cũng có chút hôn mê.

Anh nói: “Thư ký Lâm, cô không có bạn trai chứ?”

11. Chương 11: Quà Tặng

“Lâm Cảnh Nguyệt.” Thứ hai vừa bước vào cửa công ty, bên tai liền vang lên âm thanh với khí thế hung hãn của Trần Huyền: “Tôi hôm qua đã xảy ra chuyện gì với bạn ?” Cô kéo cổ áo Cảnh Nguyệt thẳng đến một góc trong phòng làm việc, hung tợn nhìn bạn chăm chăm, dám thả cô lại ! Thả lại cũng không tính, quan trọng nhất là dám để lại cho cô một tên phong lưu.

“Nhất thời có chút chuyện, Huyền, bạn đừng tức giận nha.” Lâm Cảnh Nguyệt cọ cọ Trần Huyền lấy lòng: “Buổi trưa toàn bộ món cá chiên chua ngọt mình đều nhường cho bạn hết!”

“Đừng mơ tưởng!” Trần Huyền lại oang oang, cô âm trầm nhìn Lâm Cảnh Nguyệt từ trên xuống dưới: “Nói đi, bạn với tổng giám đốc của chúng ta đã có xảy ra chuyện gì?” Cô đã sớm cảm thấy họ không được bình thường, vì sao Lâm Cảnh Nguyệt đang làm tốt ở phòng nhân sự lại bị chuyển đi? Chuyện này khắp nơi đều lộ ra gian tình, gian tình đó!

Ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt lòng vòng, chợt ngồi thẳng lên, thu hồi tất cả ý cười: “Quản lý Vương, xin chào!”

Trần Huyền kinh hãi, lập tức buông ra Lâm Cảnh Nguyệt, nhìn về phía sau, trống không, vậy thì cái gì là quản lý Vương?! Còn cứ nhiên dám lừa mình! Nhìn lại thì đã không còn thấy bóng dáng của Lâm Cảnh Nguyệt! “Lâm Cảnh Nguyệt, đừng để anh bắt được bạn!” Trần Huyền tức giận gầm thét.

“Vừa sáng sớm đã có sức sống như vậy sao, Trần Huyền.”

Trần Huyền cứng ngắc quay đầu lại: “Quản lý...quản lý Chào buổi sáng.” Ai nói cho cô biết, mặt thép này tại sao lại xuất hiện!

“Buổi chiều đưa bảng báo cáo đánh giá mới của nhân viên trong tháng này lên cho tôi!” Mặt thép để lại nụ cười cực kỳ quỷ dị với Trần Huyền, thản nhiên đi qua cô.

Trần Huyền dường như muốn bất tỉnh, trời mới biết tháng này công ty bọn họ có bao nhiêu nhân viên mới, không phải tuần sau mới làm báo cáo sao? Không phải tuần sau sao?! Lâm Cảnh Nguyệt! Trần Huyền mãi rằng soàn soẹt, bạn chờ đó ỳnh!

Đang cố gắng bình phục hô hấp trong phòng làm việc Lâm Cảnh Nguyệt chỉ cảm thấy sau lưng run lên, đều nổi da gà, không khỏi vỗ trán thở dài, Trần Huyền nhất định là đang nguyên rửa cô rồi! Haizz, ai kêu cô lại đắc tội với cô ấy chứ!

Mở máy tính bắt đầu công việc, mỗi ngày cô đều phải lên lịch trình công tác cho Hà Tử Nghiệp, đối với công việc thư ký cô cũng đã dần dần nắm bắt được, tuy nhiên đôi lúc vẫn còn luống cuống, nhưng cũng không phải là vấn đề lớn lao gì. Ngón tay nhanh chóng di chuyển trên bàn phím, thỉnh thoảng lại mở ra xem một chút tài liệu bên cạnh, buổi sáng thứ hai quả nhiên là mệt mỏi.

Một loạt tiếng gõ cửa kéo Lâm Cảnh Nguyệt ra khỏi trạng thái nhập tâm với công việc: “Mời vào.” Trong lòng có chút buồn bực, toàn bộ tầng 48 chỉ có mấy phòng làm việc, bình thường người đi lên cũng không nhiều lắm, là ai sẽ tìm cô chứ?

“Lâm Cảnh Nguyệt, cùng tôi ra ngoài một chút.” Bóng dáng cao lớn anh tuần đứng ở cửa phất tay với cô.

Cô có chút hoảng hốt, cô đã càng ngày càng không nhìn thấu anh. Tối hôm qua cô thấp thỏm lo âu chờ câu nói tiếng theo của anh, bỗng nhiên anh chỉ gạt đầu một cái rồi ung dung đi xuống lầu. Tất cả mong đợi rơi vào hư không, chỉ là một câu thuận miệng của anh lại làm cho cô tưởng thật.

Được rồi, cô cho rằng anh thích cô, thật ra thì anh chỉ trêu đùa cô thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt đứng ở cửa thật lâu mới vào nhà.

“Lâm Cảnh Nguyệt?” Hà Tử Nghiệp đi tới quơ quơ tay trước mặt cô, cô giống như luôn luôn ngẩng người, vì sao cô lại có dáng vẻ đầy tâm tư kia chứ?

“A! Ông chủ, chờ một chút, lịch trình của anh chỉ còn một chút, tôi...”

“Đi theo tôi.” Anh cắt ngang, kéo cô theo hướng phòng làm việc của mình, cô thật sự không có hơi sức, anh dễ dàng nắm giữ mọi hoạt động của cô. Hà Tử Nghiệp trên mặt không biến sắc, trong bụng đã trầm ngâm, cô hình như quá gầy, phải nuôi béo mới phải, như vậy mới dễ dàng...

“Này, anh làm gì thế?”

Hà Tử Nghiệp không để ý tới cô đang om sòm bên tai, chỉ dùng sức nhấn cô xuống ghế ngồi chuyên dụng của mình, dưới ánh mắt nghi hoặc của cô, nhét vào tay cô một cây tiền nhân câu: “Tặng cho cô.”

Khóe miệng Lâm Cảnh Nguyệt giật giật, sao lại muốn đưa cho cô cây tiên nhân cầu xấu xí này chứ? Không phải cô bắt bẻ, mà cây tiên nhân cầu này đáng ghét thật sự xin lỗi chữ “cầu” đó, nơi thì lỗi một cục, nơi thì lồi một chút, khắp người đều là gai thì chỉ có cây tiên nhân cầu trước mắt đây mới có được thôi.

(Hình ảnh cây tiên nhân cầu mọi người xem ở google ca ca nhé)

Thấy cô nửa ngày cũng không có phản ứng gì, hai tay anh nắm thật chặt, cô không thích sao?

Lâm Cảnh Nguyệt đang cầm bồn cây tiên nhân cầu ngẩng đầu hỏi anh: “Anh mua?”

“Phải...không phải.” Hà Tử Nghiệp hiếm khi cà lăm, trên mặt có chút mất tự nhiên, xoay mặt, không nhìn đến ánh mắt long lanh mở to đầy nghi vấn của cô, đôi tai có chút hồng.

Đây rốt cuộc là phải hay không phải đây? Lâm Cảnh Nguyệt như rơi vào trong sương mù, thật sự có chút không rõ là anh đang muốn làm gì. “Cái này...có lợi ích gì?” Cô chỉ liếc mắt nhìn cũng không đến hai lần cây tiên nhân cầu, ra sức diễn đạt ý tứ của mình.

Hà Tử Nghiệp một hồi lâu không lên tiếng, chỉ xách cô từ ghế của mình sang ngồi trên ghế khác, lại chui vào đồng tài liệu: “Đi làm việc!” Âm thanh tuyệt đối ra lệnh

Đây là kiểu trả lời gì chứ! Lâm Cảnh Nguyệt thật muốn đem cây tiên nhân cầu trên tay ném vào đầu Hà Tử Nghiệp, mỗi lần đều như vậy, một chút giải thích cũng không có! Làm cho trái tim nhỏ của cô rung động, sau đó lại không thèm quăn, phải mông trực tiếp bỏ đi, nào có chuyện như vậy chứ.

“Tôi...”

“Tiền thưởng tháng này.” Giống như đang lo lắng trong miệng cô sẽ nhảy ra một con ếch, Lâm Cảnh Nguyệt vừa mới mở miệng liền bị Hà Tử Nghiệp chặn lại, còn dùng phương pháp hữu hiệu nhất. Đầu cũng không thèm ngẩng, chỉ một câu nói đơn giản liền đem cô tiêu diệt gọn.

Lâm Cảnh Nguyệt ôm cây tiên nhân cầu ngơ ngơ về phòng làm việc của mình, đặt nó ở một góc khuất nhất, nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục công việc. Nhưng tinh thần tập trung chưa đến hai phút lại để con chuột xuống, hấp ta hấp tấp chạy tới ôm lấy cây tiên nhân cầu đặt lên trên bàn sách.

‘Nói ày biết, chỉ vì bàn này còn rộng nên mới đem mày đến đây nhé!’

Một ngày bận rộn trôi qua, Lâm Cảnh Nguyệt khóa phòng chuẩn bị ra về, thuận đường ghé siêu thị cạnh nhà mua ít thức ăn, cô muốn tự thưởng mình một chút, thời gian này có chút vội vàng, dạ dày chính mình đã chịu uất ức lâu rồi. Vừa nghĩ tới bữa tối, Lâm Cảnh Nguyệt đã thấy bàn chân lướt như bay, hận không thể bay nhanh đến khu bán thức ăn.

Mới ra khỏi công ty vài bước, đã nghe thấy tiếng ầm còi inh ỏi, cô quay đầu theo phản xạ, đã nhìn thấy gương mặt đã đưa ra khỏi xe của Hà Tử Nghiệp: “Lên xe!” vẫn giọng điệu ra lệnh như vậy, kèm theo khí thế mười phần lãnh đạo

Làm gì đây? “Ông chủ, chúng ta không thuận đường.” Một khu nhà giàu, một khu công nhân, quả thật là cách nhau vạn dặm.

“Tôi nói lên xe!” Lông mày Hà Tử Nghiệp chống cao, đối với việc cô không nghe lời hết sức bất mãn.

Lâm Cảnh Nguyệt bắt đầu dỗi, không thể làm khác hơn là mở cửa xe ngồi lên, thôi đi, người này luôn cố chấp lại bá đạo, tốt hơn vẫn nên làm theo, để xem anh muốn làm gì. “Tôi muốn đi siêu thị mua thức ăn.” Lâm Cảnh Nguyệt nhìn anh đang trực tiếp muốn chạy thẳng đến nhà cô, nhanh chóng mở miệng.

Một câu nói, một thánh chỉ. Hà Tử Nghiệp lập tức vòng xe, quay về hướng siêu thị.

Cho đến khi Lâm Cảnh Nguyệt mua xong thức ăn, bước vào cửa nhà cũng còn cảm giác những chuyện xảy ra trước mắt quá không chân thật, ai có thể nói cho có biết tại sao người này một tắc cũng không rời cô ? nhìn động tác đổi giày, thuần thục giống như đang ở nhà của chính anh.

“Hà Tử Nghiệp...” Cô thử mở miệng: “Nhà anh không có ai sao?”

Không ai? Biệt thự Hà gia là một gia đình lớn! Hà Tử Nghiệp không để ý tới cô, đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống, lấy điều khiển trên khay trà mở tivi. Trên tivi đang chiếu đến cảnh cầu huyết của phim thần tượng.

Nữ chính đang lôi áo nam chính khóc vô cùng thê thảm: “Tại sao anh không tin tưởng em chứ? Tại sao chứ?”

Nam chính không chút do dự hất cô ta ra, vẻ mặt nguội lạnh: “Không cần giải thích nữa, chúng ta đã không còn gì để nói.”

Hà Tử Nghiệp phiền não tắt tivi, đây là cái gì chứ, quay đầu lại nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Tại sao cô còn chưa đi làm cơm?”

“Hả...được.” Lâm Cảnh Nguyệt ngơ ngác vào phòng bếp, ngơ ngác làm món ăn, ngơ ngác nấu cơm, sau đó hoàn toàn tỉnh ngộ, tại sao cô phải nấu cơm cho anh chứ!

Cô nhìn người ngồi trên ghế sofa, anh đang nhắm mắt xoay xoay huyết thái dương, trên mặt có chút uể oải, lòng mềm nhũn, anh thật sự quá bận rộn. Vị trí tổng giám đốc nhìn thì rất vinh quang, thực tế lượng công việc thật sự làm người ta lú lười, mà anh, luôn luôn xử lý rất tốt mọi công việc, tuyệt đối không kéo dài đến ngày thứ hai.

Liều mạng làm việc như vậy thì sao có thể không mệt mỏi? Lâm Cảnh Nguyệt thở dài, khom người mở tủ lấy ra một chút đồ, chút nữa sẽ nấu canh đầu cá, cho anh bồi bổ cơ thể.

Hà Tử Nghiệp ăn thức ăn thật sự rất ngon miệng, cuối cùng còn vui vẻ uống một chén canh mới đặt đĩa xuống. Thức ăn rất đơn giản nhưng anh lại cảm thấy hết sức thỏa mãn. Rất muốn cứ như vậy nương nhờ nhà cô, để cho cô nấu cơm cho anh cả đời.

“Đi rửa chén!” Lâm Cảnh Nguyệt đá chân dưới bàn của Hà Tử Nghiệp, cơm không phải ăn miễn phí đâu!

Hà Tử Nghiệp yên lặng bưng chén vào phòng bếp, động tác thuần thục chính anh cũng không tưởng tượng nổi. Vì sao anh lại ngoan ngoãn vào phòng bếp rửa chén như vậy? chỉ cần là lời nói của cô anh đều không thể tự chủ được.

“Hà Tử Nghiệp, tôi...tôi hỏi anh chuyện này”, Lâm Cảnh Nguyệt cắn môi có chút do dự, nhưng tính lui tính tới ngày này cũng nên đến, là họa thì không thể tránh được.

“cái gì?” Hà Tử Nghiệp đang rửa sạch bột trên chén, tùy tiện đáp trả một tiếng.

“Công ty chúng ta...nhân viên kỹ thuật mới có phải sắp chuyển tới hay không?”

“Cô hỏi việc này để làm gì?” rửa sạch cái chén cuối cùng, Hà Tử Nghiệp xoay người nhìn cô, ánh mắt có chút nhìn kỹ, công việc của cô chưa bao giờ tiếp xúc đến phần này, tại sao cô lại biết trước được tin tức ?

“Phải hay không?” Không biết có phải cảm giác của anh hay không, Anh cảm thấy tâm tình của cô lúc này có chút không tốt, lời nói cũng có chút vô lực.

“Đúng.” Anh dứt khoát trả lời, cũng không từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa: “Làm sao cô biết?”

“Không có, tôi chỉ là...” Lâm Cảnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh: “Ánh mắt anh như vậy là sao chứ? Nghi ngờ tôi là gián điệp?” Nhìn ánh mắt của anh, rõ ràng hoài nghi cô đang có động cơ không tốt.

Hà Tử Nghiệp thấy buồn cười, cái đầu nho nhỏ của cô rút cuộc đang suy nghĩ gì? “Không cần đoán mò.” Anh đụng vào cái trán của cô: “Cô làm cơm rất ngon.” Cho nên tôi sẽ thường xuyên đến.

“A, là sao ?Anh...anh thích là tốt rồi.” Lâm Cảnh Nguyệt có chút thụ sủng nhược kinh, gương mặt không thể không chế trở nên đỏ ửng, khóe môi cũng hơi nhếch lên.

Đôi mắt trong suốt xinh đẹp, lóe ra ánh sáng vui sướng, nụ cười thanh nhã lơ lửng trên mặt, không phụ tám chữ: môi hồng răng trắng, giai nhân thanh tú.

Ánh mắt Hà Tử Nghiệp ngừng lại ở môi cô, hầu kết bỗng nhúc nhích một cái, từ từ cúi đầu...

12. Chương 12: Hàn Mộ Vân Đến

Đôi môi đỏ mọng khát vọng đã lâu đang gằn trong gang tấc, Hà Tử Nghiệp trở nên kích động giống như cá cạn gặp nước. Gằn thêm một chút, thêm một chút nữa, nhanh chóng sẽ đến! Đúng lúc này điện thoại di động đột ngột vang lên, cắt đứt hành động của anh.

Hà Tử Nghiệp ảo não ngồi thẳng lên, dưới ánh mắt khó hiểu của Lâm Cảnh Nguyệt thô bạo nhấn phím nghe: “Alo” giọng điệu thật sự khó chịu, tràn đầy phần nộ do bị cắt đứt chuyện tốt.

Bên kia truyền đến âm thanh nhạo báng của mẹ Hà: “Ui, con trai, làm gì lại nóng tính như vậy?”

Đương nhiên là phải nóng! Hà Tử Nghiệp thầm nghĩ, kém một chút là anh đã có thể hôn được rồi!

“Chuyện gì sao?” Hà Tử Nghiệp tức giận, trong lòng oán trách, mẹ thật đúng là biết chọn thời gian.

“Không có gì, không có gì đâu” mẹ Hà trả lời thiếu chút nữa khiến Hà Tử Nghiệp học máu: “Mẹ không tìm được con nên có chút lo lắng”

Lo lắng cái rắm! Hà Tử Nghiệp không nhịn được văng tục, anh đi công tác mười ngày nửa tháng mẹ mình cũng không chú ý tới trong nhà ít đi một người, hiện tại anh chỉ về trễ một chút lại dám nói bà lo lắng! Cái này rõ ràng là đang có quỷ mà, không phải sao?

“Con trai, con đi chơi vui vẻ nhé, cùng với con dâu tương lai xây dựng tình cảm thật tốt, tối nay không trở về cũng được.”

Nghe vậy, Hà Tử Nghiệp nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đang hưng phấn ngồi trước máy vi tính chơi game, chớp mũi ngao nghễ có chút mồ hôi trong suốt, gương mặt hơi hồng, thật sự đã hoàn toàn chìm đắm bên trong, nhìn xinh đẹp đơn thuần, anh ngược lại có chút muốn ...Haizza!Nhưng....Haizzz! “Con lập tức trở về.” Hà Tử Nghiệp quăng xuống một câu, cũng không quản âm thanh kháng nghị liên miên từ mẹ bên kia điện thoại, trực tiếp tắt máy. Bị bà quấy nhiễu như vậy, quả nhiên tâm tư gì cũng không có.

“Lâm Cảnh Nguyệt!” Anh đi đến trước bàn máy tính, một tay khoác lên ghế, một tay chống trên bàn, cúi người gọi cô.

“Dạ?” Lâm Cảnh Nguyệt đang vui vẻ, nhìn thấy một cánh tay vô ích liền nhanh chóng đẩy anh qua một bên: “Đừng ngăn cản tôi!”

Hà Tử Nghiệp nhất thời đen mặt, anh ngăn cản cô chỗ nào? Chỉ vì cái trò chơi rách này mà nhìn cũng không nhìn anh một cái, còn kêu anh cản trở? “Lâm Cảnh Nguyệt!” Hà Tử Nghiệp lên giọng, nhiệt độ xung quanh nhất thời hạ xuống nhanh chóng, đem Lâm Cảnh Nguyệt từ trò chơi kéo ra.

Trong lòng thầm kêu không ổn, quay về máy tính điều chỉnh chất giọng ngọt ngào mới xoay lại mỉm cười nhìn anh: “Chuyện gì?”

“Tôi phải đi.” Thấy nụ cười của cô, sắc mặt Hà Tử Nghiệp khá hơn một chút, nhưng vẫn canh cánh trong lòng, khóe mắt liếc màn hình máy tính một cái, mấy nhân vật hoạt hình đang nhảy múa, đây là cái trò chơi rách gì? Nhớ kỹ, đi về sẽ hỏi.

Vậy thì đi đi! Lâm Cảnh Nguyệt nhìn anh kỳ quái, cô không có cản anh mà. Nhìn ánh mắt đang từ từ chuyển sang lửa giận, chợt bừng tỉnh hiểu ra, người này đang muốn cô tiễn mình đây mà! Lâm Cảnh Nguyệt không khỏi cảm thấy buồn cười, muốn cô tiễn về cứ nói thẳng, làm gì mịt mờ như vậy chứ! Lập tức tắt trò chơi đứng lên: “Đi thôi, tôi tiễn anh ra ngoài!”

Như vậy còn được, Hà Tử Nghiệp hài lòng xoay người ra cửa, làm gì có cái lý khách đi mà chủ không tiễn chứ!

Từ tối hôm đó về sau, Hà Tử Nghiệp hình như ỷ lại vào cô, mỗi ngày buổi tối nhất định đến nhà cô ăn chực, cô mỗi lần nghe anh lòng vòng bày tỏ muốn cô mời anh về ăn cơm đều giả như nghe không hiểu, có lúc còn trực tiếp lạnh lùng nhìn cô, cho đến khi dưng khí của cô tiêu sạch.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút khổ não, bọn họ hiện tại có thể xem là gì đây? Thật không thể hiểu nổi. Cô vò tóc bước vào công ty, vừa vào cửa, có chút sững sờ, chẳng nhẽ cô đi nhầm? Lui về nhìn lại một chút, không

nhầm mà! Nhưng có ai giải thích cho cô biết vì sao phòng làm việc luôn yên tĩnh lại đột nhiên xuất hiện nhiều khuôn mặt phần khởi như vậy chứ ?

“Cảnh Nguyệt, bạn đến rồi!” Trần Huyền tinh mắt, vừa nhìn thấy cô liền hưng phấn chạy đến, bắt lấy cánh tay của cô lắc mạnh: “Bạn biết không, kỹ thuật viên cao cấp điều từ thành phố S tới, đặc biệt đẹp trai! So với ông chủ của chúng ta cũng không kém!”

“Đúng vậy đó, Cảnh Nguyệt, bạn chưa nhìn thấy, anh ta mới từ đây đi, nhìn thật là người dịu dàng đó.” Đồng nghiệp Tiểu Vương mặt hoa si.

“Không sao, Cảnh Nguyệt, anh ta phải đến phòng làm việc của ông chủ, một chút bạn lên làm việc thì có thể nhìn thấy thôi!” Trần Huyền sờ sờ đầu cô, thăm than, đứa nhỏ này thật đúng là tốt số mà! “Mau lên đi, đảm bảo sẽ được nhìn thấy trai đẹp.” Trần Huyền đẩy Lâm Cảnh Nguyệt có chút dờ dẫm một cái, ghé vào bên tai cô nói nhỏ: “Có cơ hội nhớ chụp vài tấm ảnh nha!”

Lúc này, trong đầu Lâm Cảnh Nguyệt đã râm râm vang dội, Trần Huyền ở bên tai lúi rúi gì cô cũng không nghe được. Kỹ thuật viên cao cấp, Hàn Mộ Vân. Hắn cuối cùng đã đến! Cô làm sao gặp hắn? Làm thế nào đối mặt với người này?

Cô khiếp đảm, cô không dám đi lên, cô sợ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú nhu hòa kia. Kiếp trước, người kia là suối nguồn hạnh phúc của cô, vậy mà chẳng bao lâu sau, sẽ chỉ xuất hiện trong cơn ác mộng của cô, gương mặt không chút biểu tình, nói với cô: “Lâm Cảnh Nguyệt, tôi chưa bao giờ yêu cô!”

Hắn nói chắc chắn như vậy, tuyệt tình như vậy, không một tia do dự, đem một tia hi vọng cuối cùng của cô đập vỡ, cứng rắn kéo cô vào trong địa ngục. Hàn Mộ Vân, Hàn Mộ Vân, Lâm Cảnh Nguyệt nắm chặt tay, chân cũng bắt đầu run lên, một bước cũng nhấc không nổi.

“Cảnh Nguyệt, mau lên đi, không lên sẽ bị trễ!” Trần Huyền đẩy phía sau cô một cái, trong lòng có chút kỳ quái, theo cá tính của Cảnh Nguyệt tuy nói có thể không hưng phấn giống như bọn họ, nhưng cũng nên có chút ngạc nhiên chứ, nhưng bây giờ cô ấy lại không hề có những thứ biểu hiện kia, ngược lại có chút đáng sợ.

Sợ? Trần Huyền lắc đầu, làm sao có thể? Đừng nói Cảnh Nguyệt không biết kỹ sư mới tới, coi như biết cũng không có gì phải sợ.

Lâm Cảnh Nguyệt chóng mặt lên lầu, ánh mắt trống rỗng vô hồn, cô vốn đã cho rằng bản thân đã không còn vướng bận những chuyện trước kia, cho dù đó là chuyện đau thấu tâm can, nhưng dù sao cũng trải qua một kiếp, từ sau khi sống lại cũng không nghĩ sẽ quên, nhưng hôm nay, khi nghe tin hắn tới, tất cả kí ức như tràn về trong đầu cô, nhiều đến mức cô có chút không thể chống đỡ.

Cô vẫn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Cảnh Nguyệt mở máy tính, ngơ ngác nhìn vào màn hình không biết đang suy nghĩ việc gì.

Điện thoại nội bộ chợt vang lên, âm thanh the thé, Lâm Cảnh Nguyệt kinh hãi toát mồ hôi lạnh, cô khẽ thở dốc một hơi mới nhận điện: “Hai chén cà ri...Trà đến phòng làm việc của tôi.” Âm thanh trầm thấp của Hà Tử Nghiệp quanh quẩn bên tai, gọi về chút thần trí của cô.

“Vâng...” Mặc dù cô ra sức kiềm chế, thanh âm vẫn có chút run run. Nhạy cảm như Hà Tử Nghiệp vì sao không nhận ra được: “Cô bị sao vậy?”

“À? Không có, không có gì.” Lâm Cảnh Nguyệt ổn định tinh thần: “Trà sẽ nhanh được đưa vào.”

Hà Tử Nghiệp cúp điện thoại, ánh mắt mang theo vẻ suy tư, nhưng cẩn thận nghĩ một chút, cô thư ký nhỏ của anh tính tình hoạt bát, có lẽ chỉ thấy gì đó đáng sợ chút thôi. Nghĩ vậy, nét mặt anh có chút mỉm cười nhạt, tối nay phải dặn dò cô một chút, về sau không cho xem mấy thứ đáng sợ gì đó nữa.

Nhìn nụ cười trên mặt Hà Tử Nghiệp, Hàn Mộ Vân có chút giật mình, bọn họ tiếp xúc cũng mấy năm, lần đầu tiên hắn thấy biểu tình này của anh...nói thế nào nhỉ, là đang mỉm cười ?Xem ra thư ký của Hà Tử Nghiệp thật không đơn giản đâu!

Hàn Mộ Vân cười sáng tỏ một tiếng, thầm nghĩ lát nữa phải nhìn kỹ một chút để xem người như thế nào lại có thể khuấy đảo cảm xúc của Hà Tử Nghiệp.

Lâm Cảnh Nguyệt bưng trà đến trước cửa phòng làm việc của Hà Tử Nghiệp, bồi hồi đứng một lúc lâu mới dám gõ cửa, cũng nên đổi mắt, Lâm Cảnh Nguyệt thì thầm động viên trong lòng.

Đây là lần đầu tiên Hàn Mộ Vân nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt, cô gái bưng hai chén trà đi tới, đầu có chút thấp, cũng không ảnh hưởng đến hơi thở ngọt ngào mát mẻ của cô, váy xanh bạc hà dài đến gối, rất đơn giản tôn lên nét đẹp thanh xuân, hai mắt Hàn Mộ Vân không ngừng tỏa sáng, chợt có chút mong đợi cô gái này ngẩng đầu lên.

“Lâm Cảnh Nguyệt!” Hà Tử Nghiệp ngoắc ngoắc tay với cô, vẫn cảm giác đó, anh cảm thấy cô có cái gì đó không đúng.

Lâm Cảnh Nguyệt khẽ cắn răng, đúng là phải ngẩng đầu lên, vốn định tâm không suy nghĩ trực tiếp đi đến bên bàn làm việc của Hà Tử Nghiệp nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được nhìn đến trên người Hàn Mộ Vân, người này vẫn như trong trí nhớ, dáng vẻ dịu dàng ưu nhã, tùy ý tựa vào ghế salon, động tác này xuất hiện trên người hần miễn cưỡng cũng xem là có chút mùi vị phong lưu. Vì dừng lại hơn hai giây, cho nên nghe thấy âm thanh tức giận của Hà Tử Nghiệp: “Lâm Cảnh Nguyệt!”

Một khắc khi cô ngẩng đầu, Hàn Mộ Vân liền kinh diễm. Cô gái kia đứng đó như một búp bê xinh đẹp, thanh lệ dường như không nhiễm tục khí của trần thế. Lại ít đi một phần lạnh lẽo của búp bê, nhiều thêm một phần sinh động, chỉ liếc mắt một cái liền không thể dời đi được. Trên người của cô lại thơm nồng mùi vị tự nhiên, khiến người khác cảm thấy phần chân bông bột như đắm chìm trong hơi thở của mùa xuân.

Thấy Lâm Cảnh Nguyệt ngậy người nhìn chằm chằm Hàn Mộ Vân, trong lòng Hà Tử Nghiệp có chút căng thẳng, ngay sau đó liền cảm thấy lửa giận ùn ùn kéo tới, cô chỉ vì nhìn một người đàn ông lại dám không nghe theo lệnh anh! Cô có đem ông chủ như anh để vào mắt không chứ?

Hơn nữa, Hàn Mộ Vân có gì xem? Hà Tử Nghiệp cắn răng, người kia so sánh có thể hơn anh sao? Nhìn thế trạng đơn bạc, một trận gió cũng có thể thổi ngã, còn có làn da trắng như con gái, không có một chút an toàn! Cô vì sao lại nhìn hần đến ngây người!

“Đến Glan đặt một bàn.” Hà Tử Nghiệp gõ gõ bàn ra lệnh, nhìn dáng vẻ có chút hoảng hốt của Lâm Cảnh Nguyệt thì lửa giận trong lòng càng lớn: “Buổi trưa thư ký Lâm không cần đi, ở lại công ty thôi.” Tuyệt đối không thể để cô cùng Hàn Mộ Vân tiếp xúc nhiều, tuyệt đối không thể!

“Đợi chút, Tử Nghiệp!” Hàn Mộ Vân phong độ nhẹ nhàng đứng lên, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu cười một cái mới chuyển sang Hà Tử Nghiệp: “Mang theo thư ký đi đi, chúng ta hai người đâu có thú vị!” giữa bọn họ đâu chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, còn có quan hệ bạn hữu rất tốt, cho nên Hàn Mộ Vân trước mặt Hà Tử Nghiệp cũng rất tùy tiện.

Nghe lời nói của Hàn Mộ Vân, Hà Tử Nghiệp thiếu chút nữa lật bàn, tại sao thư ký của anh phải cùng hần ăn cơm? Hần cứ nằm mơ đi!

“Không được!” Hà Tử Nghiệp cứng rắn cự tuyệt, anh lạnh lùng nhìn Hàn Mộ Vân: “Cô ấy còn có việc không thể đi.”

“Chỉ là ăn một bữa cơm thôi, không sao đâu...không cần giận như vậy, cô nói có đúng không, người đẹp?” Hàn Mộ Vân nheo mắt cười dịu dàng, lời nói cũng rất có kỹ xảo, trong lúc lơ đãng liền khen Lâm Cảnh Nguyệt.

“Không...” Hà Tử Nghiệp vừa định nói chuyện lại bị Lâm Cảnh Nguyệt cắt đứt.

“Đúng vậy!” Lâm Cảnh Nguyệt cười ngọt ngào với Hàn Mộ Vân, ngây thơ như đứa trẻ, ánh mắt trong suốt: “Cho tôi đi đi, ông chủ!”

13. Chương 13: Cô Đi Ra Ngoài Cho Tôi!

Một câu nói của Lâm Cảnh Nguyệt khiến cho không khí trong phòng nhất thời lạnh như băng. Hà Tử Nghiệp che giấu bàn tay dưới bàn đã nắm thành quyền, gân xanh nhô ra có chút co giật, biểu hiện tâm tình giận dữ của chủ nhân.

“Tôi nói không cho đi, cô đi ra ngoài cho tôi!” Hà Tử Nghiệp ra lệnh vang dội, trực tiếp phát tay đem toàn bộ tài liệu trên bàn hất ngã, anh duỗi ngón tay ra cửa, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt gằm thét.

Lời vừa ra khỏi miệng mới phát giác không đúng, anh vì sao lại phát hỏa lớn với cô như vậy ? Anh có tỉnh táo không ? lý trí đâu? Nhưng trong lòng lại không hiểu vì sao lại có cảm giác nguy cơ hình như cảnh tượng trước mắt thật quen thuộc, cũng là cô đang đứng trước mặt anh, bộ dáng đáng yêu, trong mắt ngập tràn ý cười, nhưng nụ cười cũng không phải giành cho anh!

Lâm Cảnh Nguyệt xanh mặt, liếc một cái, cô cắn môi thật chặt mắt cũng đỏ lên, nhìn Hà Tử Nghiệp thật sâu, cuối cùng xoay người rời khỏi phòng làm việc.

“Tử Nghiệp, anh đang làm cái gì vậy?” Hàn Mộ Vân cau mày nhìn Lâm Cảnh Nguyệt rời khỏi, có chút không đành lòng. Giọng điệu nghiêm nghị như vậy đừng nói là một cô gái nhỏ, chính hẳn một đấng mày râu còn cảm thấy chói tai.

“Chuyện không liên quan đến anh!” Hà Tử Nghiệp phiền não đốt một điếu thuốc, hung hăng rít một hơi mới hòa hoãn giọng nói: “Đi Glan đi!”

Lần đầu tiên nhìn thấy một Hà Tử Nghiệp nóng nảy như vậy, ánh mắt Hàn Mộ Vân có chút hứng thú. Chỉ là...hắn nghiêng đầu nhìn hướng bên kia vách thủy tinh, cô thư ký nhỏ của Hà Tử Nghiệp đang cúi đầu trước bàn làm việc không biết là đang nghĩ cái gì, cảm xúc tất nhiên rất sa sút, Tại sao hắn lại cảm thấy cô rất quen thuộc?

Từng giọt nước trong suốt rơi trên mặt bàn, Hàn Mộ Vân ngẩn ra, bước chân dường như không thể khống chế muốn đi tới, hắn ổn định tinh thần một chút mới có thể kìm lại động tác của mình : “Đi thôi!”, hắn cầm chìa khóa xe, giờ giờ lên với Hà Tử Nghiệp đi trước bước ra cửa.

Gương mặt Hà Tử Nghiệp băng lạnh, dáng vẻ đã rất lạnh ngạnh lại càng thêm lạnh lùng, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng. Cô khóc.

Ngồi ở trong phòng của Glan, Hà Tử Nghiệp rõ ràng không có tâm trạng, bữa cơm chỉ tượng trưng gấp vài món, còn lại chỉ đều uống rượu. Hàn Mộ Vân đối với hành động uống rượu giải sầu của anh cũng bất đắc dĩ, hai người không ở chung một thành phố, công việc cũng rất bận rộn, thật khó khăn mới gặp được nhau một lần nhưng lại gặp tình trạng này. Cũng may về sau hẳn đều ở công ty làm việc, cơ hội còn nhiều, nhưng lúc này cũng nên tìm chủ đề hai người cùng có hứng thú để nói, hai người cứ ngồi như vậy thật sự quá kỳ cục rồi.

“Thư ký của anh vừa mới tốt nghiệp?” Hàn Mộ Vân giả vờ lơ đãng hỏi. Nhớ tới khuôn mặt thanh thuần của Lâm Cảnh Nguyệt khoe miệng có chút mỉm cười, hắn sầm một miếng thịt bò bít tết bỏ vào miệng nhai tỉ mỉ, giống như đang thưởng thức mùi vị riêng của thịt bò, cũng có thể lại đang nhớ cái gì khác.

Nghe vậy, sắc mặt vốn không tốt của Hà Tử Nghiệp lại càng thêm âm trầm, nhưng dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, anh cũng không thể vô duyên vô cớ hướng hắn nổi giận: “Ừm, cũng là người tài.”

“Mới vừa tốt nghiệp đã làm đến thư ký tổng giám đốc?” Hàn Mộ Vân mập mờ cười một tiếng: “Không ngờ anh cũng sẽ làm chuyện như vậy.” Nhưng trong lòng có chút không thoải mái, không ngờ cô gái vừa thấy đó lại cũng không đơn thuần như vẻ ngoài như vậy, không biết gương mặt đó còn lừa gạt bao nhiêu người.

“Không nên nói vậy!” Hà Tử Nghiệp trầm giọng phản bác, vô cùng chân thật: “Cô ấy làm việc quả thật rất xuất sắc!” Tuy nói điều cô ấy đến phòng mình làm việc chỉ là hành động ngẫu hứng, nhưng năng lực của Lâm Cảnh Nguyệt quả thật không thể chê trách, Huống chi, anh rất bất mãn với cách nói của Hàn Mộ Vân, nói gần nói xa đều đang chê bai cô.

Cô là hạng người gì anh hiểu, anh không cho bất kỳ ai lấy bất kỳ lý do gì để chửi bới cô! Cho dù người đó có là bạn tốt lâu năm cũng không được!

Nhưng Hà Tử Nghiệp cũng không nói nhiều, anh tự nghĩ, cái tốt của cô chỉ cần anh hiểu là được, về phần người không liên quan anh cũng không muốn nói quá nhiều chuyện của cô.

Anh tới bây giờ mới hiểu, kim cương ở bất cứ đâu đều tỏa sáng, cho dù anh có che kín cũng vô ích. Càng ngày sẽ càng có nhiều người chú ý đến cô. Muốn giữ cô bên cạnh biện pháp duy nhất chính là biến cô thành người của mình!

Chỉ là bản thân anh hôm nay giọng điệu có chút quá vội vàng, lúc đó, anh giống như bị sự ghen tỵ che mờ lý trí. Anh vốn không muốn dùng giọng điệu đó đối với cô, nhưng anh ngồi trên cao đã quen, khi đã ra lệnh, chưa bao giờ có người không dám không nghe theo. Mà hôm nay, cô không để ý sự phản đối của anh, muốn cùng Hàn Mộ Vân ăn cơm thật sự khiến anh không thể tiếp thu nổi.

Lúc anh không kịp phản ứng đã rống lên với cô, hiện tại, lòng anh đang vô cùng hối hận, hận thời gian không thể quay lại một lần, ước gì có thể bỏ lại Hàn Mộ Vân chạy về công ty để có thể an ủi cô một phen, anh nhìn thấy, khi cô ra ngoài hốc mắt cũng đỏ ửng lên rồi!

Nghĩ tới đây, Hà Tử Nghiệp hưng hăng uống một hơi lớn rượu vào trong bụng. Rượu, quả thật chẳng phải đồ tốt, tuy nhiên nó có thể làm tê dại thần kinh, làm cho người ta nhất thời quên mất khổ sở. Trên thế giới phù hoa náo động, không phải ai cũng không có khó khăn, cho nên thị trường rượu cũng càng ngày càng lớn, nhất là rượu mạnh.

Nhìn Hà Tử Nghiệp trực tiếp uống từ bình, Hàn Mộ Vân biết anh có thể đang vì chuyện vừa rồi mà phiền não, vất hết óc cũng nghĩ không ra chuyện khiến anh có thể cao hứng, vẫn là nên tiếp tục đề tài vừa rồi thôi. Ít nhất hẳn biết Hà Tử Nghiệp đối với cô thư ký nhỏ của mình không phải để ý bình thường.

“Này, cô thư ký của anh cũng thật thú vị đó, tôi...” Hàn Mộ Vân còn chưa nói hết, Hà Tử Nghiệp đang cúi đầu uống rượu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn hẳn hung tợn, ánh mắt bởi vì uống quá nhiều rượu có chút hồng hồng: “Cô ấy là của tôi đấy!”

Hàn Mộ Vân ngạc nhiên, hẳn có nói gì sao? Hơn nữa Hà Tử Nghiệp vừa mới nói gì? Cô ấy là của anh? Hẳn có nghe lầm không?

“Tôi nói.” Hàn Mộ Vân vỗ vỗ bờ vai anh, có chút bất đắc dĩ: “Anh uống say à? Có muốn về nhà bây giờ hay không?”

“Tôi không có say!” Hà Tử Nghiệp cầm chai rượu lên hớp thêm một hớp xuống bụng, găm nhẹ kháng nghị.

“Được, được, anh không có say!” Hàn Mộ Vân không thể không hòa theo anh, trong bụng cũng đã khẳng định người này đã uống say, hẳn cũng không cùng với người say so đo. “Trở về thôi, hôm nay mới đến thành phố W, tôi cũng có chút mệt mỏi.” Hẳn nói chuyện luôn luôn uyển chuyển, cũng không lấy cứng đối cứng. Qua nhiều năm như vậy, cũng lấy được danh hiệu là người khiêm tốn.

Hà Tử Nghiệp suy nghĩ một chút mới gật đầu đáp lại, lúc đi ra bước chân hơi lảo đảo, anh thật sự là uống nhiều quá.

Nhìn thấy vậy, Hàn Mộ Vân đi nhanh đến đỡ, lại bị Hà Tử Nghiệp hất tay ra, hẳn nhìn bàn tay trống rỗng của mình trong không khí trong lòng có chút tức giận: Thật sự là lòng lang dạ thú mà! Xem ra tối nay hẳn lại phải làm thêm một nhiệm vụ: đem Hà Tử Nghiệp đưa về nhà.

Nhưng không ngờ, hẳn mới vừa khôi phục tinh thần thì Hà Tử Nghiệp đã mở cửa xe ngồi vào, trực tiếp khởi động máy chạy nhanh như làn khói, Hàn Mộ Vân trợn mắt há mồm. Lập tức không dám chậm trễ, dù sao Hà Tử Nghiệp cũng uống nhiều rượu như vậy, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì thực sự phiền toái.

Nhưng cho dù Hàn Mộ Vân đạp ga kiệt sức đuổi theo vẫn không tìm thấy bóng dáng của Hà Tử Nghiệp. Hẳn không khỏi vỗ trán thở dài, hẳn đây đã gây ra nghiệt gì mà đụng phải loại chuyện như vậy chứ?

Hàn Mộ Vân không phải là người ngốc, suy nghĩ một chút, Hà Tử Nghiệp có thể là về công ty rồi, dù sao ngọn nguồn phiền não của anh ta cũng ở chỗ đó, cớ chuông phải do người buộc chuông chứ sao. Vì vậy hẳn ta trực tiếp đạp ga trở về công ty.

Không thể không nói, Hàn Mộ Vân thật sự vẫn hiểu rõ Hà Tử Nghiệp, anh đúng là về công ty, hơn nữa còn chạy thẳng đến phòng làm việc của Lâm Cảnh Nguyệt. Chỉ là khi đẩy cửa ra lại vô ích, cô không có ở nơi

đó.

Lâm Cảnh Nguyệt thật ra không hề rời khỏi công ty, cô đã không còn là cô gái nhỏ bốc đồng, biết nặng nhẹ. Tình cảm và cuộc việc nhất định phải tách bạch, đạo lý này cô vẫn hiểu được.

Mặc dù trái tim co rút rất khó chịu, nhưng vẫn chịu đựng làm xong công việc trong tay. Có lúc bận rộn cũng là một biện pháp tốt khiến mình quên đi tất cả.

Nhưng mỗi khi dừng lại, lời nói khắc nghiệt lại tràn ngập trong đầu cô. Lâm Cảnh Nguyệt nhìn căn phòng bên kia vách thủy tinh lòng lại đau thương, cô thật ra cũng không có ý gì khác, cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy. Vì Hàn Mộ Vân đột nhiên đến làm rối loạn tất cả ý định của cô, cô không phải là không oán giận, cô cũng không phải là thánh mẫu, sao có thể tha thứ người đã gián tiếp gây ra cái chết của mình. Nhưng cô cũng không có quên, tất cả đều là do cô tự chuốc lấy, cho nên hẳn biết, cô thật ra không có tư cách hận bất cứ kẻ nào.

Cô chỉ muốn lại một lần tiếp xúc với Hàn Mộ Vân, muốn tất cả tình cảm đối với hắn hoàn toàn biến mất ở trong lòng, từ đó chân chính làm người, không còn suy nghĩ.

Lâm Cảnh Nguyệt không nghĩ Hà Tử Nghiệp sẽ phản ứng lớn như vậy, trong chốc lát lòng cô cũng có chút vui mừng, cái này có phải nói rõ anh không muốn cô cùng người đàn ông khác tiếp xúc, nhưng nghĩ cẩn thận lại, nếu như kiếp trước thì còn có thể, nhưng đặt vào hoàn cảnh bây giờ lại rất không bình thường, lúc này, anh đối với cô cơ bản không có bao nhiêu tình cảm, cố gì lại vì cô mà ghen?

Có lẽ anh chỉ không muốn có người đi theo bên cạnh, dù sao bọn họ cũng là bạn tốt, một người đến sau thế nào cũng không thể so được.

Đầu óc chất đầy các ý tưởng phong phú, lại cảm thấy vì anh tức giận đối với mình mà cảm thấy uất ức, Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng phải rời phòng làm việc đi lên sân thượng.

Ba tháng sống lại, cô chưa bao giờ đặt chân lại lên nơi này, thậm chí mỗi lần nghĩ tới nơi này sẽ sợ chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nhưng Hàn Mộ Vân đến lại giống như một cơ hội để cho cô chân chính vứt bỏ quá khứ bắt đầu sống lại một cuộc đời mới.

Lâm Cảnh Nguyệt nghĩ, có lẽ sau khi cô khắc phục được sự sợ hãi đối với sân thượng này cô có lẽ sẽ đối với Hàn Mộ Vân một chút cảm giác cũng không có.

Tình yêu của cô ở kiếp trước sớm đã biến mất, hiện tại chỉ còn lại hận ý đang dây dưa thật chặt ở trong lòng.

Lâm Cảnh Nguyệt từng bước đi lên sân thượng, cô đi rất chậm, giống như đang cực kỳ kiểm chế cái gì. Trên trán đã thấm một tầng mồ hôi mịn, sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng, hai chân run run, nhưng cô vẫn không dừng lại.

Hà Tử Nghiệp không biết tại sao anh phải chạy đến sân thượng, anh dường như chưa đến nơi này, nhưng hôm nay quỷ thần xui khiến hai chân anh giống như không nghe sai bảo, trực tiếp chạy đến đây.

Vừa mới bước lên sân thượng, anh liền ngây dại, trong nháy mắt sự khủng hoảng khổng lồ chụp tới, cả người run lên, trên mặt cũng mất đi huyết sắc. Anh nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt đang đứng giữa sân thượng, gió thổi mái tóc của cô, áo voan cũng đang đưa theo gió, phiêu dật không chân thật.

Sợ, sợ hãi. Hà Tử Nghiệp không biết làm sao để hình dung cảm giác trong lòng, tại sao rõ ràng cô đứng đó nhưng anh lại cảm thấy cô không có ở đây. Hàm răng anh bắt đầu run lên, giống như bản thân đang ở dưới một hầm băng, một loại dự cảm xấu ngập tràn đầu óc của anh.

Anh nghĩ cũng không nghĩ, vọt thẳng đến ôm cô thật chặt vào trong ngực giống như quá khứ, dùng sức, hung hăng, dường như muốn nhập cô vào máu thịt của mình: “Cảnh Nguyệt....Cảnh Nguyệt....” Anh hốt hoảng, nỉ non, giống như trí nhớ lần cuối cùng của cô.

14. Chương 14: Làm Bạn Gái Của Anh!

(Từ chương này mình sẽ đổi xưng hô của 2 anh chị thành anh – em nhé mọi người)

Anh không kêu cô là thư ký Lâm hay Lâm Cảnh Nguyệt, anh gọi cô là Cảnh Nguyệt. Từng tiếng, từng tiếng, mang theo nồng đậm thương yêu. Lâm Cảnh Nguyệt vòng tay ôm chặt bờ eo của anh, mười ngón tay run rẩy nắm chặt vào nhau, sức lực như vậy. quyết tâm kiên định như vậy giống như đem toàn bộ bản thân cô giao cho anh, không giữ lại chút nào.

Thân thể của cô như ngọn lửa ấm lấp đầy trái tim anh, Hà Tử Nghiệp hít sâu hơi thở trên người cô, tâm tình hỗn loạn cũng trầm tĩnh xuống. Anh không thích nơi này, tuyệt không thích! Anh không biết tại sao mình lại có tâm tình như vậy, trước đó anh cũng đã từng đến nơi đây mấy lần, cảm thấy đứng ở đây hóng gió nhìn quang cảnh của thành phố cũng không tồi. Nhưng kể từ phút chốc nhìn thấy cô trên sân thượng như kia, anh liền cảm thấy khủng hoảng, sân thượng trống trải bỗng giống như con dã thú hung tàn đang há mồm, dường như trong nháy mắt có thể đem cô nuốt chửng.

“Làm sao anh biết em ở nơi này?” Không chất vấn vì sao anh nổi giận với mình, không gào khóc oán giận, ít nhất trong giờ khắc này cô cảm nhận được sự lo lắng của anh, như vậy là đủ rồi. Điều cô tha thiết mơ ước không chỉ là chừng đó cảm giác ấm áp, mặc dù bây giờ chỉ có một đốm lửa nhỏ, nhưng cô tin tưởng nhất định sẽ có ngày ngọn lửa đó sẽ bùng lên mãnh liệt giữa hai người bọn họ.

Tiếng nói trong trẻo, giống như đẹp yên mọi bất an, xua tan nỗi lo lắng của anh. Bây giờ cô đang ở trong ngực anh, anh xiết ôm cô thật chặt, không phải nằm mơ, cô vẫn còn ở đây.

“Làm bạn gái của anh!” Hà Tử Nghiệp buông Lâm Cảnh Nguyệt ra, đôi tay vẫn nắm lấy bả vai cô không thả, “Làm bạn gái của anh!” Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô từng chữ từng câu mà nói, không phải thỉnh cầu, vẫn là kiểu giọng ra lệnh bá đạo như cũ, nhưng vì sao cô lại cảm thấy hạnh phúc ?

“Được.” Lâm Cảnh Nguyệt khẽ mỉm cười, cầm lấy bàn tay anh đang ở trên vai cô, bàn tay thật dày thật giống như con người anh, cho cô cảm giác thật an toàn, bảo vệ toàn bộ thế giới của cô. Thế gian phù hoa, lòng người khó dò, chỉ cần có anh, như vậy có cần quan tâm ai ? Cần gì quan tâm những thứ khác?

Không ngờ tới cô sẽ đáp ứng nhanh như vậy, Hà Tử Nghiệp có chút sững sờ, duy trì động tác thật lâu, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt buồn cười: “Này!” Cô đưa tay quơ quơ trước mắt anh, lộ ra chiếc răng mèo nghịch ngợm: “Ngu?”

Hà Tử Nghiệp nghe thấy tiếng cười nhạo báng của cô mới hồi hồn, bắt được tay cô, đem đến bên môi nhẹ nhàng hôn một cái, gương mặt hỏi: “Tại sao?” Động tác vừa mờ ám lại vừa cứng chiều, hỏi cũng không khỏi nghiêm túc.

“Cái gì?” Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời nghe không hiểu.

“Tại sao đồng ý?”

Sao phải có lý do? Lâm Cảnh Nguyệt có chút không yên, chẳng lẽ anh đang dò hỏi cô? Ngắc đầu chống mắt nhìn, cặp mắt trước giờ vẫn bén nhọn giờ phút này lại có chút nhu hòa, nhưng vẫn thấy được ẩn nấp bên trong đó là khí thế duy ngã độc tôn, không phải chơi, không phải giỡn, anh là đang nghiêm túc.

Mặt Lâm Cảnh Nguyệt đỏ lên, đây coi là gì? Đây không phải là ép cô thổ lộ với anh hay sao? Nào lại có người như vậy, rõ ràng yêu cầu người khác làm bạn gái của anh, lại có thể có dáng vẻ truy vấn như vậy. Nhưng nói đến thổ lộ, anh cũng chưa nói với cô bao giờ, chỉ có một câu “ Em làm bạn gái của anh đi!” cô liền mắc câu rồi! Mặt cô cũng sắp đỏ ra máu rồi. Âm thầm mắng bản thân: Sao không dè dặt một chút! Cho dù không cần quỳ một chân trên đất thì ít nhất cũng phải có một câu anh yêu em chứ, nhưng người ta chỉ nói một câu đơn giản thì bản thân đã nhanh ba ba thuận theo rồi!

Như vậy sao được! Dễ dàng có được thì sẽ không được quý trọng, hừ, cô cũng không phải là kẻ ngồi không! Con người đen lúng liếng chuyển một cái, hất cằm lên tà nghệ nhìn Hà Tử Nghiệp: “Vậy tại sao anh lại muốn em làm bạn gái của anh?”, một đòn đánh trả, tiếp chiêu đi Hà Tử Nghiệp.

Hà Tử Nghiệp bị Lâm Cảnh Nguyệt hỏi ngược như vậy, nhất thời đông cứng, im lặng nửa ngày cũng không nói được một chữ nào. Tại sao muốn cô làm bạn gái, dĩ nhiên....đương nhiên là thích cô nha, khụ khụ, nhưng

mấy chữ như vậy dù sao anh cũng không thể nào nói ra miệng được, đôi môi đóng đóng mở mở, cuối cùng vẫn đem từ muốn nói nuốt vào trong bụng.

Hà Tử Nghiệp cho tới bây giờ đều là tình anh, trong cuộc sống cũng như trong sinh mệnh chỉ có người nhà và công việc, về phần bạn gái, thật đúng là chưa từng có, số lần đi ra ngoài giải quyết nhu cầu cũng không ít, nhưng những phụ nữ như vậy không thể xem là bạn gái, cho nên ở ba mươi năm cuộc đời của Hà Tử Nghiệp chưa từng xuất hiện cảnh tượng mặt đối mặt với người khác thổ lộ như vậy.

Mà bây giờ, cô nhóc vừa mới tốt nghiệp này lại dám ngẩng cao khuôn mặt nhỏ theo dõi anh, giống như không thể không nghe được đáp án từ chính miệng anh nói ra. Anh bị cô nhìn đến khuôn mặt muốn nóng lên, nhịp tim cũng ngày càng nhanh, trong lòng khẽ nguyên rửa một tiếng, đầu óc nhanh chóng luân chuyển, vắt sức muốn tìm cách vượt qua cửa ải này.

“Đi về!” Hà Tử Nghiệp xoay mặt không nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, kéo cô rời khỏi sân thượng.

Lâm Cảnh Nguyệt len lén liếc nhìn đôi tai ửng đỏ kia, trong lòng cười muốn nở hoa, trên mặt vẫn như cũ không biến sắc: “Nói đi, rốt cuộc là tại sao? Em thật rất muốn biết.”

Chân Hà Tử Nghiệp lảo đảo một cái, cô nhóc này vẫn chưa muốn bỏ qua rồi! Khóe mắt nhìn thấy nụ cười của cô, anh lập tức bừng hiểu ra, cô đây là đang muốn xem chuyện cười của anh! Tiếp tục như vậy thật không được, uy nghiêm của anh trước mặt cô cơ bản sẽ không còn tác dụng, không được! Bắt đầu từ hôm nay anh muốn bắt đầu chấn phu cương!

Lâm Cảnh Nguyệt không biết những suy nghĩ trong lòng Hà Tử Nghiệp, vẫn còn vụng trộm vui mừng, cô chính là cố ý không cho anh xuống được, thì sao nào? Bước chân Lâm Cảnh Nguyệt nhẹ nhàng, khắp khuôn mặt đều là dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, nhìn Hà Tử Nghiệp hàm răng ngứa ngáy.

“Nói đi! Em còn muốn nghe!” Lâm Cảnh Nguyệt cả gan tiếp tục kích thích Hà Tử Nghiệp, một bên há hê nghĩ, dừng nghĩ cô là kẻ ngốc!

Bất thành lĩnh Hà Tử Nghiệp xoay người một cái ôm cô vào trong ngực trực tiếp hôn lên môi cô, Lâm Cảnh Nguyệt trừng lớn mắt nhìn anh, không hiểu vì sao lại đổi thành như vậy, anh không phải bị cô ép đến đỏ cả mang tai, sau đó sẽ nói thích cô sao? Thế nào bây giờ lại là cô bị chiếm tiện nghi chứ?

Hà Tử Nghiệp vốn chỉ muốn dùng miệng chặn lại tâm tư của cô, nhưng khi môi chạm vào môi cô, lòng đầy tức giận cũng đổi thành khát vọng. Đầu lưỡi thuần thực cạy mở hàm răng của cô, tiến thẳng vào khoang miệng ấm áp, mang theo hơi thở cuồng hân của anh vào tận mọi góc gách.

Nhìn Lâm Cảnh Nguyệt vẫn mang bộ dáng ngốc nghếch, hai mắt mở to không thể tưởng tượng, lông mày anh nhíu lại thật chặt, lúc cùng anh hôn môi lại vẫn nghĩ được việc khác? “Nhắm mắt lại!” hơi rời khỏi môi cô, âm thanh trầm thấp ra lệnh vang lên.

Âm thanh mười phần nam tính, mang theo men say lòng người, Lâm Cảnh Nguyệt đắm chìm trong sức quyến rũ của anh, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Hà Tử Nghiệp hài lòng, lần nữa đặt lên môi của cô, cùng với chiếc lưỡi của cô triển miên một chỗ.

Lâm Cảnh Nguyệt bị anh hôn đến mềm nhũn, thân thể mơ hồ không thể chống đỡ nổi, mềm mại dựa vào người anh mới miễn cưỡng tiếp nhận được nụ hôn càng ngày càng kịch liệt. “Đủ....đủ rồi!” Cô thật vất vả mới thoát khỏi đôi môi đang như hình với bóng của anh, thở hổn hển nói ra mấy chữ. Cứ tiếp tục như vậy cô không biết mình có thể hay không bị anh hôn đến té xỉu.

“Cái gì đủ rồi? Hả?” Anh hôn nhẹ lên môi cô, hơi thở cực nóng trực tiếp thiêu cháy gương mặt cô, thanh âm đậm đà chậm rãi buông xuống, khiến cô rung động thật sâu trong lòng. Một loại cảm giác chua chua ngọt ngọt lan tràn toàn thân cô, Lâm Cảnh Nguyệt không nhịn được run một cái, Hà Tử Nghiệp như vậy thật sự rất rất khiêu gợi đến kinh người!

“Không có...không có gì!” Khuôn mặt Hà Tử Nghiệp gần trong gang tấc, lúc này anh đang cúi mắt nhìn cô, lông mi thật dài thỉnh thoảng lay động một cái lại khiến tim cô đập mạnh thêm vài nhịp, ánh mắt chuyên chú đưa nhìn trên môi cô, Lâm Cảnh Nguyệt cố gắng lấp bấp.

“A...” Hà Tử Nghiệp cười khê, nhìn nét mặt của Lâm Cảnh Nguyệt đang có xu hướng càng ngày càng nổi giận nhin không được hôn trán cô một cái. “Nhóc con!” Còn là một cô nhóc, nghịch ngợm lại yêu làm nũng, mặc dù ưa thích đấu khẩu nhưng còn chưa phải là đối thủ của anh.

“Không nhỏ!” Lâm Cảnh Nguyệt núi cổ áo anh kháng nghị, chỉ là nghĩ lại, đây chính là cơ hội phản bác rất tốt nha! Cô cười hắc hắc, đưa tay lên mặt anh chấm mút, cọt nhả như một tên lưu manh: “A...” âm thanh của cô kéo dài thật lâu, khóe mắt treo ngược: “Anh cũng đã 30 rồi, em mới 23 thôi nha!”

Hà Tử Nghiệp rét lạnh trong lòng, anh đã 30 tuổi rồi, không còn là hai mươi mấy nữa, mà cô còn trẻ tuổi như thế, giống như ánh sáng ban mai, tinh thần phấn chấn bông bông. Hà Tử Nghiệp nhất thời khó chịu, lại để tâm vào chuyện vụn vặt rồi, anh hung tợn nhìn chăm chăm vào Lâm Cảnh Nguyệt: “Anh không già!” nhìn nét mặt cười như không cười của cô, lửa giận trong lòng càng sâu: “Em là của anh! Già cũng là của anh!”

Dáng vẻ nghiêm túc khiến Lâm Cảnh Nguyệt không nhin được nữa, ôm bụng không kiên nhẫn cười thành tiếng: “Ha ha ha...Hà Tử Nghiệp, anh...” Cười đến chảy nước mắt, Hà Tử Nghiệp nắm chặt tay, trên trán cũng nổi gân xanh, một tay ôm ngang Lâm Cảnh Nguyệt đang cười đến không phản ứng kịp đi khỏi sân thượng.

“Này, anh...anh mau buông em xuống!”

“Hà Tử Nghiệp! Thả em xuống !”

“Là em sai, em sai rồi, thả em xuống có được hay không?” Lâm Cảnh Nguyệt cọ cọ cổ anh làm nũng.

“Có còn dám không?” Hà Tử Nghiệp vỗ vỗ mông cô, ưỡn ngực chất vấn.

“Không, không dám.” Lâm Cảnh Nguyệt nhăn nhó nói, biết rõ anh đang sàm sỡ cũng không dám kháng nghị, cô tượng tưởng cũng biết dáng vẻ hai người lúc này mà bị người trong công ty thấy được thì sẽ như thế nào, nước miếng của những cô nàng thầm mến Hà Tử Nghiệp cũng đủ dìm cô chết đuối rồi.

Thái độ cũng không tệ lắm, Hà Tử Nghiệp đại phát từ bi đặt nàng xuống đất, vẫn không quên dặn dò: “Về sau còn dám tái phạm thì xem anh thu thập em thế nào.”

Lâm Cảnh Nguyệt ngoài mặt gật đầu ngoan ngoãn, trong lòng lại đang cắn răng nghiền lợi, chờ, cô nhất định sẽ đem thua thiệt hôm nay đòi lại.

Hà Tử Nghiệp nhìn đồng hồ trên tay, đã đến giờ tan tầm. Dắt tay cô, khóe môi mỉm cười: “Đi thôi, chúng ta về nhà, tối nay anh muốn ăn tôm xóc tỏi.”

Làm như nhà cô là khách sạn sao? Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt phản kháng, nhưng mà, nghĩ về câu nói về nhà mà tha thứ cho anh. Hừ hừ. xem như chăm sóc kỹ một chú chó cưng hừ!

Nghĩ vậy, Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời vui vẻ, nhảy nhót nhót đi theo phía sau Hà Tử Nghiệp. Khóe môi Hà Tử Nghiệp nụ cười càng thêm rõ ràng hơn, về nhà.

15. Chương 15: Chúng Ta Cùng Ngủ

Lâm Cảnh Nguyệt không cho anh công khai quan hệ của hai người, điều này làm cho Hà Tử Nghiệp rất rối rắm. Theo ý anh, anh đã nhận định cô là bạn gái của, như vậy bọn họ nên thoải mái ở cùng một chỗ, không cần tránh né điều gì, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt không đồng ý, nói là sợ người trong công ty bàn tán.

Đối với tính tình duy ngã độc tôn của mình, Hà Tử Nghiệp cơ bản không thêm để ý đến bất cứ lời đồn đãi nào, dù sao cũng đã là người của anh, người khác thích nói sao thì nói. Nhưng cô nhóc da mặt mỏng, chết sống cũng không đồng ý, thậm chí còn lấy tức giận uy hiếp anh, hết cách rồi, anh không thể làm khác hơn là bắt lấy Lâm Cảnh Nguyệt hết hôn lại hôn, tiện nghi chiếm được không ít mới miễn cưỡng tạm đồng ý không công khai.

Lâm Cảnh Nguyệt đối với ý kiến “tạm không công khai” của anh rất là kinh hồn bạt vía, cô hiểu người này, không biết lúc nào anh sẽ thiết lập cái bẫy nho nhỏ với cô, sau đó làm bộ như chuyện của bọn họ là “không cẩn thận” bị người khác phát hiện, tất nhiên là phải an phận hưởng thụ lấy kết quả đạt được.

Nhưng đối với cái người cố chấp lại bá đạo cô cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là có thể kéo thêm một ngày thì kéo. Trước mọi người, bọn họ một là ông chủ, một là thư ký, sau lưng mọi người, anh lại ngày ngày chạy xe thể thao bóng loáng chạy đến ổ chim sẻ của cô chực ăn.

Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt. Bọn họ cứ như vậy ôn hòa giống như đôi vợ chồng già kết hôn đã lâu, ấm áp bình thản. Nhưng Hà Tử Nghiệp cảm thấy chưa đủ, anh cảm thấy cô nhóc này chỉ là thuận miệng đồng ý với anh mà thôi, thực sự đối với anh không có cảm giác gì, nếu không vì sao anh chưa từng cảm nhận được nhiệt tình của cô? Không phải nói khi đang trong tình yêu cuồng nhiệt thì cô gái nhỏ lúc nào cũng quần quýt lấy bạn trai sao? Tại sao Lâm Cảnh Nguyệt một chút phát triển theo khuya hướng này cũng không có?

Hà Tử Nghiệp ngồi tại bàn làm việc chống cằm trầm tư, một cánh tay khác vô ý thức gõ nhẹ mặt bàn, thở dài một chút, nên làm sao để cô nhóc kia càng thêm lệ thuộc vào anh nhỉ? Còn chưa nghĩ được phương pháp gì, đã hiện ra câu nói ngày đó của Lâm Cảnh Nguyệt: “Em mới 23 mà anh đã 30 rồi!”

30, 30, Hà Tử Nghiệp nhú lông mày thật chặt, chẳng lẽ nhóc con kia thật sự cảm thấy anh già? Anh chợt ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, nghĩ một chút liền cầm điện thoại nội bộ lên: “Ngày mai đi với anh đến thành phố D công tác.”

Lâm Cảnh Nguyệt nhận được điện thoại của Hà Tử Nghiệp, theo bản năng quay về phía phòng anh nhìn một chút, phát hiện anh cũng đang nhìn sang, mỉm cười với anh: “Mấy ngày?”

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô nhóc, Hà Tử Nghiệp tâm tình bỗng trở nên sáng sủa, anh suy nghĩ một vòng mới mở miệng nói: “Năm ngày!”

Lâm Cảnh Nguyệt không nghi ngờ gì, đáp một tiếng cúp điện thoại, thầm nghĩ Hà Tử Nghiệp thật rất bận rộn, lịch trình lại muốn xếp hàng dài. Hà Tử Nghiệp nhìn cô cúi đầu bận rộn lại không ngừng cười vui vẻ, năm ngày này anh thật sự rất chờ mong.

Lại cầm điện thoại lên, phân công công việc ấy quản lý, Hà đại tổng giám đốc danh chính ngôn thuận mang theo thư ký trên danh nghĩa thực sự là bạn gái mình đi thành phố D, nói thật oai là đi công tác. Một chút cũng không để ý âm thanh các quản lý chuyên môn đang kêu khổ thấu trời.

Thành phố D cách thành phố A rất xa, gần như là một nửa Trung Quốc, Hà Tử Nghiệp dĩ nhiên không thể lái xe đi, hai người liền mua vé bay thẳng đến thành phố D. Thành phố D đang là mùa du lịch, trên đường phố đầy áp người, ngay cả lái xe cũng rất khó khăn, Hà Tử Nghiệp cùng Lâm Cảnh Nguyệt đứng phoir nằng nửa giờ mới không dễ gì gọi được một chiếc taxi chạy tới khách sạn đã đặt sẵn.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút cảm thấy kỳ lạ, mỗi lần công tác Hà tử Nghiệp đều trước tiên đi bàn chuyện làm ăn, sau đó mới đến khách sạn, lần này sao lại đến thẳng khách sạn chứ? Cô mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ thuận miệng hỏi Hà Tử Nghiệp một chút.

Hà Tử Nghiệp giải thích là bởi vì thành phố D quá xa, mọi người đều muốn nghỉ ngơi hồi phục trước ngày mai mới bàn chuyện công việc. Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu một cái cũng không hoài nghi gì, nhắm mắt lại dưỡng thần, không nhìn thấy ánh mắt Hà Tử Nghiệp lóe lên u quang.

Đến khách sạn lại càng không thuận lợi, chỉ còn có một gian phòng! Lâm Cảnh Nguyệt bất mãn kháng nghị: “Chúng tôi rõ ràng đã đặt trước, ban đầu vì sao lại không thông báo lại với chúng tôi?”

Lẽ tan cười cười: “Hệ thống máy vi tính hôm qua bị hư, cho nên chúng tôi biết đã sai rồi, thật ngưng ngưng.”

“vậy tại sao không gọi điện báo cho chúng tôi biết? Chúng tôi có thể đổi một chỗ khác tốt hơn!” Lâm Cảnh Nguyệt có chút tức giận, chỉ còn dư một phòng, muốn bọn họ ngủ như thế nào chứ?

“Được rồi, Cảnh Nguyệt!” Hà Tử Nghiệp đưa tay kéo cô: “Hiện tại cũng đã đặt rồi, chịu khó một đêm thôi.” Mặc dù trong miệng nói là chịu khó, nhưng trên mặt Hà Tử Nghiệp lại không có chút nào miễn cưỡng, nhìn

kỹ thậm chí còn có thể nhìn thấy trong ánh mắt không giấu được nụ cười. Lâm Cảnh Nguyệt đang ở trong trạng thái ảo não đương nhiên không hề phát hiện.

“Chỉ có thể có một phòng thôi...” Lâm Cảnh Nguyệt cong môi oán trách, bộ họ là cô nam quả nữ, rất lúng túng đó!

“Không sao, phòng có giường lớn, giường rất lớn!” Lễ tân chen lời đúng lúc, trên mặt vẫn là nụ cười hoàn mỹ, một chút cũng không tìm ra tật xấu gì.

Lâm Cảnh Nguyệt nghe nói như thế thiếu chút nữa nổi giận, giường rất lớn, giường rất lớn, lời này nghe sao lại có vẻ kỳ cục như vậy chứ!

Đang rối rắm, Hà Tử Nghiệp đã kéo cô đi vào thang máy, vừa đi vừa nói: “Anh mệt mỏi, ngày mai còn phải bàn công việc.” Anh cũng đã nói như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt dĩ nhiên cũng hiểu chuyện không tiếp tục dây dưa, không thể làm gì khác là bất đắc dĩ bị anh kéo vào gian phòng.

Phòng rất xa hoa, nhìn cũng đủ làm lòng người thả lỏng, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt vừa vào cửa đã bắt đầu bức bối, bởi vì chỉ có một chiếc giường lớn thôi! Chiếc giường lớn như vậy có hồ chiếm cứ hơn một nửa diện tích phòng, tất cả mọi thứ đều chỉ được trang trí phụ gia, chỉ là để làm nổi bật chiếc giường lớn hoa lệ...

“Nghĩ gì vậy?” Hà Tử Nghiệp đẩy Lâm Cảnh Nguyệt đang ngẩn người: “Em tắm trước hay anh tắm trước?”

“Cái...cái gì?” Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa sặc nước miếng, lời này quả thật quá mập mờ, cô thiếu chút nữa không nhận được mà đỏ mặt.

Trên mặt Hà Tử Nghiệp không có vẻ gì, dáng vẻ vẫn không mặn không nhạt: “Tắm đó, tí nữa gọi đồ ăn đưa trực tiếp lên phòng đi!”

“A!” Mặc dù lời nói của Hà Tử Nghiệp đặc biệt đoàng hoàng, nhưng mặt Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa thiêu cháy rồi, cô xoay mặt lấp bắp nói: “Anh...anh tắm trước đi!”

“Vây cũng được!” Anh đi tới bên giường, trực tiếp lấy quần lót trong hành lý, giống như không nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt đến chảy máu của cô, thản nhiên bước qua người cô vào phòng tắm. Lâm Cảnh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cũng may, hiện tại trong phòng chỉ còn một mình cô, cô có thể tự do một chút.

Bỗng nhiên, ý nghĩ vừa mới nhô ra, cửa phòng tắm chợt mở, Hà Tử Nghiệp từ sau cửa ló đầu ra: “Có muốn cùng nhau tắm không?”

Rầm, tóc trên đầu Lâm Cảnh Nguyệt nhảy dựng, trực tiếp ném qua cái gối, người này thật muốn chết mà!

Hà Tử Nghiệp đóng cửa sờ mũi một cái, anh vẫn biết không có chuyện dễ dàng như vậy, kể từ lúc vào phòng cùng nhau, cô nhóc kia mặt vẫn hồng hồng, mềm mềm mại mại, nhìn thấy thật khiến anh hận không thể hóa thành sói nhào tới gặm nhắm cho thỏa thuê.

Aizz, Hà Tử Nghiệp yên lặng thở dài một tiếng, mở vòi sen, tuy có thời gian năm ngày, nhưng theo cái kiểu thẹn thùng của cô thư ký nhỏ, ý nghĩ của anh không biết có thể thực hiện không, thôi, đi một bước tính một bước.

Lúc Hà Tử Nghiệp tắm xong đi ra, Lâm Cảnh Nguyệt đang ăn gì đó, anh khoác khăn tắm vừa lau tóc, đi đến bên giường, nhìn gương mặt đang chôn trong mâm thức ăn của Lâm Cảnh Nguyệt hỏi: “ăn ngon vậy sao?”

Lâm Cảnh Nguyệt nghe tiếng ngẩng đầu lên, cái muống trong miệng cũng bịch một tiếng rơi xuống đất.

Toàn thân Hà Tử Nghiệp chỉ quấn một chiếc khăn tắm lỏng lẻo, gương mặt kiên nghị bình thường cũng trở nên nhu hòa một chút, ánh mắt thâm thúy lại càng trở nên đen nhánh, thật giống như một hố sâu có thể hút vào mọi vật trên thế gian. Tóc ẩm ướt, dính vào trên mặt, vẻ bén nhọn bình thường đều biến mất, chỉ còn lại vẻ tuấn lãng đến tận xương, mang theo mị hoặc như có như không.

Lúc này, anh đang cúi người nhìn mình, khăn tắm vốn rộng lại vì động tác của anh lại có chút trượt xuống, lộ ra lồng ngực bần chác, từ góc độ của Lâm Cảnh Nguyệt có thể nhìn thấy các cơ thịt xinh đẹp trên người anh.

Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy đầu óc trống rỗng, nhịp tim cũng ngày càng nhanh, đôi mắt dường như không còn là của mình, dính chặt trên người Hà Tử Nghiệp, lỗ mũi nóng một chút, cô thậm chí nghĩ là nó đang muốn nhỏ máu.

Người này còn cố tình không tự biết, lại từng chút dựa tới người cô, cách cô càng ngày càng gần, hơi thở phun trên mặt cô: “Sao lại không cẩn thận như vậy?” Anh cong người nhặt lên cái muỗng quơ quơ trước mặt cô: “Ngu?”

Lâm Cảnh Nguyệt then thùng không dám nhìn anh, không thể tin cô lại nhìn anh đến ngu người, lần này đến cổ cũng đỏ lên rồi. Đứng lên, đoạt lấy cái muỗng chạy thẳng đến phòng tắm, mở vòi nước xối sạch cái muỗng, lúc chuẩn bị đi ra lại thấy trong gương khuôn mặt đỏ không ra gì của mình. Bước chân muốn nhấc lại không đi ra được, cô dùng sức thở hỗn hển mấy cái mới dám đẩy cửa đi ra ngoài, cố gắng đè lại cảm xúc rung động trong lòng.

Thấy Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng hấp tấp vọt vào phòng tắm, khóe miệng Hà Tử Nghiệp khoi lên một chút, như không có nụ cười, anh dễ dàng gấp một miếng sò bỏ vào trong miệng, uhm...mùi vị không tệ. Không sai, anh chính là cố ý, sự thật chứng minh anh vẫn còn có sức quyến rũ! Nụ cười bên khóe miệng càng ngày càng lớn, Hà Tử Nghiệp vui vẻ ăn từng miếng từng miếng sò điệp rất vui vẻ.

“Món này làm không tệ, em nếm thử một chút.” Hà Tử Nghiệp gấp một chiếc cánh gà cho Lâm Cảnh Nguyệt, nhìn cô há miệng ngoan ngoãn trong mắt tràn đầy ý cười.

“Như thế nào?”

“Ăn rất ngon.” Gặm xong một chiếc cánh gà, Lâm Cảnh Nguyệt thành thật trả lời vấn đề của Hà Tử Nghiệp.

Hà Tử Nghiệp gật đầu một cái, nụ cười trong mắt sâu hơn, giờ giờ đôi đũa trong tay: “Đó là của anh.”

Lâm Cảnh Nguyệt đang nhai nhất thời dừng lại, khuôn mặt đã khôi phục lại bình tĩnh lại trở nên đỏ ửng, vậy thì thế nào, dù sao bọn họ hiện tại là tình nhân!

“Em có muốn nếm thử mùi vị của sò điệp nướng không?”

Anh vừa nói vừa nhích lại gần, Lâm Cảnh Nguyệt đang nghi ngờ vì sao muốn nếm mùi vị của sò điệp nướng mà anh lại muốn tới đây, Hà Tử Nghiệp đã nâng cằm cô hôn lên. Nụ hôn này kéo dài rất lâu, ngay lúc cô bị hôn cho choáng váng, cô đã hiểu được, thì ra trong miệng anh chính là hương vị của sò điệp nướng.

16. Chương 16: Tính Toán Vô Ích

Ngày thứ hai đến thành phố D, sáng sớm Hà Tử Nghiệp vừa muốn ra ngoài “bàn chuyện công việc”, khi Lâm Cảnh Nguyệt buồn ngủ xoa xoa mắt cho tỉnh táo muốn cùng anh đi ra ngoài, Hà Tử Nghiệp đã cứng rắn đem cô về bên giường, lấy thái độ kiên quyết bày tỏ “anh không cần cô phải đi theo”.

Lâm Cảnh Nguyệt cũng là một loại người lười, bình thường cũng có chút không an phận, nhưng khi phải làm chuyện đúng đắn cũng không phải dễ nói chuyện. Vừa nghe thấy lời của Hà Tử Nghiệp đã có chút không vui rồi, vốn còn có chút buồn ngủ đã hoàn toàn tan biến, nếu đã mang cô tới đây thì phải để cho cô đi cùng chứ, nếu không cô không phải đi tay không một chuyến sao? Hơn nữa, anh mặc dù bây giờ là bạn trai cô, nhưng công là công, tư là tư, cũng không thể chỉ lấy tiền mà không làm việc được.

Vì vậy Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy tỉnh mạch, cô cảm thấy bản thân mình đang hứng chịu cái nhìn khinh bỉ của ông chủ kiêm bạn trai của mình, giống như con cá chép cố gắng vùng vẫy từ trên giường đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc rối cùng ôm một góc chần chừ đứng dậy dùng lý lẽ thao thao bất tuyệt bảo hộ chân lý của mình. Hà Tử Nghiệp mặt không biểu tình nhìn cô thao thao bất tuyệt, cuối cùng ngay lúc cô nói xong đưa sang một ly nước ấm.

Lâm Cảnh Nguyệt hài lòng nhìn anh một cái, uống một ngụm nước, biểu hiện không tệ: “Được rồi, anh nên ra ngoài trước một chút đi!”

“Làm gì?” Hà Tử Nghiệp nhìn cô không hiểu, cô nhóc này nghĩ như thế nào mà lúc thì thế này lúc thì thế khác.

“Em muốn thay quần áo!” Lâm Cảnh Nguyệt nhìn gương mặt mê man của ai kia, cô tốt nhất nên nói rõ, chẳng lẽ cô có thể trước mặt anh thay quần áo sao? Mặc dù trước mắt là bạn trai cô, nhưng mà, khụ khụ, bọn họ không thể tiến triển quá nhanh, không thể quá nhanh.

Nhưng biểu hiện tối hôm qua của Hà Tử Nghiệp cũng không tệ lắm, hai mắt Lâm Cảnh Nguyệt híp lại khe cong như hai vầng trăng khuyết, không có động tay động chân, cũng không có giành chần của cô, thành thật, uhm, có thể xem như là quân tử.

“Thay quần áo làm gì?” Hà Tử Nghiệp vẫn đứng bên giường nhìn cô như cũ, cũng không nhúc nhích.

Lâm Cảnh Nguyệt hận không thể cạy đầu anh ra xem thử bên trong chứa thứ gì, rõ ràng bình thường là một người thông minh, vì sao vào lúc này lại có thể trở nên ngu ngốc như vậy? “Đương nhiên là muốn đi chung với anh bàn công việc rồi, chẳng lẽ em mặc áo ngủ đi sao?” Lâm Cảnh Nguyệt chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói.

“Không phải đã nói là tự anh đi rồi, em tốt nhất là nên ngủ đi!” Nói xong đã muốn xoay người rời đi, anh cũng không dám ở lại thêm, cô nhóc này rất là nghịch ngợm, đầu óc cũng rất nhạy bén, ngộ nhờ bị cô nhìn thấu điều gì, tấm mặt mo này của anh cũng không có nơi để trốn.

Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa phun ra ngụm máu, một phen chân lý cô vừa mới nói kia chẳng lẽ anh không hiểu? Mới vừa xác minh quan hệ đã lấn áp cô như vậy, sau này thì còn như thế nào chứ? Lâm Cảnh Nguyệt nhìn tấm lưng rộng của Hà Tử Nghiệp, ánh mắt xoay động một âm ưu nhanh chóng trôi lên trong đầu.

“Vậy cũng được.” Cô gật đầu một cái, thanh âm thật bình tĩnh, không có một chút tức giận nào như trong tưởng tượng của Hà Tử Nghiệp, Anh thở ra một hơi nhẹ nhõm, cửa ải này cuối cùng cũng qua, vừa định mở cửa rời đi, chỉ nghe cô “lơ đãng” lầu bầu: “Ừm...hình như Trần Tử Kiện đang ở thành phố D, dù sao buổi sáng cũng không có chuyện gì, mình tìm anh ấy cùng đi chơi một chút.” Dứt lời còn lộ ra nụ cười hoài niệm: “Lúc học đại học là anh em tốt, anh ấy còn nói không dưới một lần muốn mời mình đến thành phố D tìm anh ấy, bây giờ cũng đã có cơ hội rồi đây!”

Trần Tử Kiện? Hà Tử Nghiệp thính tai giật giật, tên đàn ông! Anh em tốt? đây là cái gì? Chó má! Giữa nam và nữ lấy đầu ra tình bạn bè tình khiết! Thấy tên Trần Tử Kiện hình như thăm mền cô nhóc của anh đây mà, không được! Không thể để cho cô đi!

Phút chốc, Hà Tử Nghiệp giống như chú chó săn đánh hơi được hơi xương, theo mùi vị mà chạy đến: “Cái người tên Trần Tử Kiện là ai?”

Nghe được lời anh, Lâm cảnh Nguyệt giống như kinh hãi, cô nghiêng đầu, tóc đen như thác nước đổ xuống, cùng với khuôn mặt trắng nõn càng tôn lên vẻ tinh xảo: “Ah? Anh còn chưa đi?”

Trong lòng Hà Tử Nghiệp lập tức dâng lên một mối nguy cơ lớn, cô dám nghĩ đến tên Trần Tử Kiện kia mà quên anh! Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề, phải ra sức thăm dò cái tên Trần Tử Kiện kia là ai.

Hà Tử Nghiệp đen mặt ngồi đến bên cạnh Lâm Cảnh Nguyệt, ánh mắt trầm tĩnh gắt gao nhìn chăm chăm cô: “Trần Tử Kiện là ai?”

Lâm Cảnh Nguyệt đối với lời của anh lơ đi không đáp, chỉ thúc giục anh: “Anh đi nhanh đi, nếu không một hồi lại đến trễ.”

Vì vậy Hà Tử Nghiệp nổi nóng rồi, trong lòng lại vang lên âm thanh chột dạ: Xem, mày tự lấy cái cố giế rách gì! Xem, bây giờ khéo quá hóa vụng rồi! Mặc dù trên mặt anh không nhìn ra cái gì, thật ra trong bụng đã gấp đến xoay vòng rồi, làm sao cũng nghĩ không ra biện pháp ứng phó với cô.

Mà một bên, Lâm Cảnh Nguyệt vẫn còn đang thúc giục: “Hà Tử Nghiệp, anh còn mè nheo cái gì, mau đi đi, không được tới trễ, mọi người sẽ khó chịu, anh mau đi đi, yên tâm, em chỉ ra ngoài tìm bạn học thôi!”

Chính là em đi ra ngoài tìm bạn học anh mới không yên lòng đó! Hà Tử Nghiệp trong lòng gầm thét: “Khụ khụ, anh muốn đi toilet trước!” Hà Tử Nghiệp người này thật quá bí rồi, mất thể diện thì mất thể diện, anh

đóng cửa toilet thật chặt, trực tiếp nhắn tin cho Vệ Minh Viễn, trong tin chỉ có một dòng chữ: “Năm phút sau gọi điện thoại cho tao!!!” Vì biểu hiện trình độ khẩn cấp còn đặc biệt thêm vào ba dấu chấm than.

Làm xong chuyện xấu, à Tử Nghiệp mang gương mặt bình tĩnh ra khỏi toilet, làm như sẵn sóc cong người xuống sửa lại một chút tóc trên đầu Lâm Cảnh Nguyệt: “Vậy thì đi đi, nhớ về sớm một chút.”

Sao? Đến phiên Lâm Cảnh Nguyệt phát hỏa, không nên phát triển thành như vậy đâu, rõ ràng nên là Hà Tử Nghiệp thỏa hiệp sau đó mang cô đi theo chứ, nhưng bây giờ anh ấy rõ ràng không có một chút phản đối nào, chẳng lẽ đáng về mới rồi đều là đang làm giả?

Mặt Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng đỏ rần, cô bây giờ cười hổ khó xuống, nhưng cũng không thể để Hà Tử Nghiệp thoải mái: “Được! Anh nhanh đi đi!” Cô cười ngọt ngào, trong lòng lại đang nghiền răng nghiền lợi, chờ, chờ anh trở về xem cô nổi giận giết anh như thế nào! Anh lại không hề quan tâm cô đi tìm người đàn ông khác!

Nghe được rõ ràng Lâm Cảnh Nguyệt đang đuổi mình, trong lòng Hà Tử Nghiệp thật sự khó chịu như mèo không bắt được chuột, không ngừng mắng thầm Vệ Minh Viễn, vì sao đến giờ vẫn không chịu gọi điện thoại! Chẳng lẽ không thấy tin nhắn của anh? Đừng nói lại xui xẻo như vậy chứ?

Hai người, một đứng một ngồi, một trên giường một dưới giường, vẻ mặt đều rất bình thường thật ra trong lòng lại đang tính toán toán, tự ôm đau khổ của chính mình, dĩ nhiên cũng làm cho không khí có chút trầm mặc quỷ dị, trong căn phòng yên tĩnh có thể nghe rõ âm thanh tí tách của chiếc đồng hồ trên cổ tay Hà Tử Nghiệp.

“Anh...”

“Em...”

Hai người đồng thời mở miệng nhưng không biết nói gì, lại lúng túng quay đầu, lúc muốn mở miệng, chuông điện thoại của Hà Tử Nghiệp lại vang lên. Anh dùng tốc độ nhanh nhất lấy điện thoại ra ấn nút nghe, đồng thời cách xa Lâm Cảnh Nguyệt ra một chút: “Alo, chào anh!”

Âm thanh Vệ Minh Viễn bên kia có chút âm dương quái khí: “Hà Tử Nghiệp, mày nghèo đến nỗi hai đồng cũng không chi nổi sao? Bảo tao gọi điện thoại ày làm gì?”

Lúc nhận được tin nhắn của Hà Tử Nghiệp, anh đang dùng điểm tâm sáng, thấy nội dung tin nhắn anh gần như đầy ly trà văng ra ngoài, đây thật không phải là phong cách của Hà Tử Nghiệp! Làm gì lại quỷ dị như vậy? Anh vốn muốn bỏ mặc, nhưng nghĩ đến hậu quả khi đắc tội Hà Tử Nghiệp cả người cũng nổi da gà, không thể làm gì hơn là không cam tâm tình nguyện nhìn chăm chăm vào đồng hồ trên tường, vừa thấy trôi qua năm phút liền vội vội vàng vàng gọi điện thoại, một giây cũng không chậm trễ. Vừa phỉ nhổ vừa có chút ngạc nhiên về thao tác của chính mình.

“Cái gì?” Hà Tử Nghiệp tức giận gầm thét một tiếng, dọa Vệ Minh Viễn trực tiếp từ ghế đứng dậy, điện thoại trên tay thiếu chút nữa rơi luôn xuống đất.

“Này, mày làm cái gì đó hả?” Tên này vừa mới sáng sớm lại nổi điên cái gì chứ?

“Hành trình hủy bỏ? Gặp phải gió bão sao?”

“???” Tên này nói gì?

“Tôi đã đến thành phố D rồi, công ty của các anh thật không có thành ý.” Âm thanh Hà Tử Nghiệp âm trầm mang theo hàn khí thấu xương, cho dù Vệ Minh Viễn ở cách xa vạn dặm cũng không nhịn được rùng mình, ánh mặt trời vốn đang sáng rõ cũng nhanh chóng phủ một tầng mây đen. Bất quá công ty anh làm gì đắc tội tên kia, anh vừa mới định hỏi thành lời thì Hà Tử Nghiệp đã nói.

“Tôi dù sao cũng không phải là người không hiểu đạo lý, dù sao thời tiết cũng chính là nguyên nhân.”

“Tao...”

“Vậy lúc đó các anh trực tiếp đến thành phố A, phân công lại từ đầu lần nữa, tôi không thể không đánh giá lại công ty của anh, tôi không nhìn thấy thành ý của các anh.”

“???”

“Hợp đồng tạm dừng, đến lúc đó bàn lại!” Nói xong, bộp một tiếng cắt điện thoại.

Vệ Minh Viễn bị ai đó làm ê hoặc đầu óc, tên kia nói một tràng mà một câu anh vẫn chưa kịp nói, việc này là sao đây? Chẳng lẽ tên kia đang đùa bốn anh? Trong lòng Vệ Minh Viễn nôn mửa, nhưng ngấm lại Hà Tử Nghiệp cũng không phải loại người nhảm chán như vậy, đoán không ra, chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa thiên tài và người bình thường? Vệ Minh Viễn rồi, Anh cũng không cần nhớ những chuyện này, cô gái lần trước của công ty Hà Tử Nghiệp thật đúng là mùi vị thật cay mà! Khóe môi anh khơi lên một chút ý cười, lại mở điện thoại di động: “Là tôi...” (Có mùi gian tình với chị Trần Huyền ke ke ke).

Người bên kia nghe thanh âm thanh liên tục tiếp ngắt điện thoại, Vệ Minh Viễn sờ mũi một cái, quả thật đủ cay, chỉ là ai bảo anh muốn loại hương vị này chứ!

“Nhật Bản gặp bão, các chuyến bay tạm hoãn, đối tác không thể tới.” Hà Tử Nghiệp ra vẻ tức giận, trong mắt lấp lánh ánh lạnh: “Chúng ta uống công rồi!”

Đây gọi là chuyện gì chứ! Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy chuyến này ra cửa không một chút thuận lợi, mặc dù nguyên nhân thời tiết cũng không lạ, nhưng vì sao không thể nói trước, nhất định chờ tới ngày hẹn mới thông báo? Cô giận phẫn nói: “Tại sao lại không có đạo đức công việc như vậy chứ! Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Hà Tử Nghiệp nhìn dáng vẻ của cô cảm thấy buồn cười, đùng nhẹ chóp mũi của cô, đôi mắt mang theo ý cười: “Cũng không thể ở không, vừa đúng là thời điểm tốt nhất của mùa dịch lịch tại thành phố D, coi như là đến du lịch đi!”

Du lịch? Lâm Cảnh Nguyệt mở to mắt, đây dường như là cái chủ ý không tồi! Cô đã sớm nghe nói phong cảnh thành phố D đẹp như tranh vẽ, khí hậu lại ấm áp mà vẫn chưa có cơ hội, chuyến đi này lại xem như là một cơ hội tốt, có thời gian đến năm ngày!

“Được! bây giờ em liền đi chuẩn bị!” Lâm Cảnh Nguyệt hưng phấn trực tiếp chạy thẳng vào toilet, chạy đến một nửa lại quay trở về, nhón chân in lên gương mặt Hà Tử Nghiệp một nụ hôn, mới cười hì hì chạy tiếp.

Hà Tử Nghiệp sờ sờ một bên mặt vừa mới được hôn lên, say mê trong cảm giác của nụ hôn đơn thuần không thể đơn thuần hơn nữa không thể thoát ra được.

Chợt, anh nhớ tới một chuyện, nụ cười nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, âm trầm hướng toilet kêu lớn: “Lâm Cảnh Nguyệt, em đừng nghĩ dùng sắc đẹp hối lộ anh liền không truy cứu, nói mau, tên Trần Tử Kiện kia rốt cuộc là ai?”

Kem đánh răng đầy miệng Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời bị nuốt hơn phân nửa.

17. Chương 17: Cùng Đi Ngắm Biển

Nơi Lâm Cảnh Nguyệt rất muốn đi chính là bãi biển, nhưng bây giờ đã là đầu thu, cũng không thể xuống biển bơi lội, thật vất vả mới có thể đến thành phố ven biển xinh đẹp như vậy thật sự là không cam tâm, nhưng điều kiện thời tiết là không thể thay đổi, Lâm Cảnh Nguyệt chỉ có thể đề xuống nuôi tiếc, cùng với Hà Tử Nghiệp đi dạo quanh thành phố D nổi tiếng về du lịch. Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn

Cô đội mũ lưỡi trai, mặc quần jean và áo sơ mi, cùng Hà Tử Nghiệp tay trong tay đi đến rất nhiều danh thắng, dáng vẻ thật sự không khác gì một cô học trò nhỏ, Hà Tử Nghiệp không ngừng cau mày, không phải là không thích cô mặc như vậy, nhưng cô như vậy thật sự quá nhỏ, nhìn anh đứng bên cạnh có thể là quá già hay không? Có phải hay không cùng cô không tương xứng?

Vì vậy, cả ngày Hà Tử Nghiệp đều rối rắm vấn đề này, ngay cả lúc ngắm phong cảnh cũng không yên lòng, cũng may Lâm Cảnh Nguyệt cũng không đem sự chú ý đặt trên người anh...

“Hà Tử Nghiệp, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?” Lúc nói lời này, Lâm Cảnh Nguyệt cùng Hà Tử Nghiệp đang từ viện hải dương ra ngoài, cô còn đắm chìm trong hưng phấn khi được tiếp xúc với chú cá heo nhỏ. Chú cá heo nhỏ mặc dù chưa bắt đầu tiếp nhận hệ thống huấn luyện, nhưng bởi vì được sinh ra trong viện hải dương học nên đối với người cũng rất quen thuộc, Lâm Cảnh Nguyệt đứng bên hồ bơi cẩn thận vuốt ve thân thể trơn mượt của nó, trái tim cũng bang bang nhảy thật nhanh.

Mặc kệ là truyền thuyết hay cổ tích, cá heo đều là động vật mang theo sắc thái huyền bí, luôn được xem là thiện lương, thông minh. Trước đó, Lâm Cảnh Nguyệt chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với cá heo gần như vậy, bây giờ có thể được nhìn cận loại động vật mà mình vô cùng yêu thích trong lòng đương nhiên là rất vui vẻ, thậm chí còn muốn ở luôn bên bể bơi không muốn rời đi. Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn

Đáng tiếc, đang trong mùa du lịch, du khách rất đông, cho dù cô có muốn ở lâu thêm một chút với chú cá heo nhỏ cũng không thể ích kỷ cản trở người khác, đành phải sờ sờ một cái, lưu luyến rời khỏi, lúc đi vẫn còn quay đầu lại nhìn thêm vài lần, đáng vẻ như vậy làm Hà Tử Nghiệp ề ề trong lòng, không phải chỉ cá heo sao? Thân thiện? bạn tốt của con người? Anh còn là ông chủ của cô đấy, trả lương cho cô, cũng chưa nhìn thấy cô thích anh như vậy đâu!

“Khu vui chơi!” Hà Tử Nghiệp đưa gương mặt nghiêm túc khắc ra ba chữ, Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa cho rằng cô nghe nhầm rồi, khu vui chơi? Anh nghĩ như thế nào lại đến chỗ này chứ? Hai người bọn họ đã là người trưởng thành vì sao lại còn muốn tới nơi dành cho đám con nít cơ chứ?

“Em nói...” Khóe miệng Lâm Cảnh Nguyệt giật giật, ánh mắt không tốt đẹp nhìn Hà Tử Nghiệp từ trên xuống dưới: “Anh muốn tìm lại tuổi thơ? Hay có vấn đề gì để thích đến chỗ như thế?” (Má ơi, ý chị ám chỉ anh luyến đồng đây mà ke ke)

Bị cô dùng ánh mắt như vậy dò xét gân xanh trên trán Hà Tử Nghiệp nhảy lên, cổ nén kích động muốn che miệng cô lại: “Câm miệng!”, sau đó liếc nhẹ cô một cái: “Em không biết khu vui chơi thành phố D là lớn nhất Trung Quốc sao?” Nói xong, ánh mắt dần dần biến thành khinh thường, mặc dù không nói thêm gì nữa nhưng Lâm cảnh Nguyệt thấy rõ thâm ý trong mắt anh: Ngay cả điều này em cũng không biết?

“Anh...anh làm gì nhìn em như vậy!” tai Lâm Cảnh Nguyệt có hơi hồng, “Không biết thì làm sao? Ai nói em nhất định phải biết?” đứa bé này bắt đầu ăn vạ. “Anh rõ ràng đang khi dễ em! Nào có bạn trai như anh vậy chứ?”

Bạn trai người ta không phải là bạn gái nói gì cũng đều phụ họa theo sao? Coi như không cần như vậy, cũng không cần muốn gì được đó, nhưng ít nhất thì thoảng cũng phải nói vài lời ngon ngọt chứ, vị này của cô thật “tốt”, một chút tự giác cơ bản của bạn trai cũng không có, bọn họ chẳng lẽ chỉ là quan hệ ông chủ và thứ ký sao! Chẳng lẽ sau này kết hôn rồi cũng như vậy? Cô không phải là đang tự tìm tội vào thân chứ?

Kết hôn? Nhận thấy mình đang nghĩ cái gì, mặt Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng đỏ ửng! Người ta còn chưa biểu lộ chút gì, cô tại sao lại muốn nhanh chóng dâng mình miễn phí đưa đến chứ? Việc này nhất định không thể thua kém được!

“Ý em là anh không xứng với danh hiệu bạn trai sao?” ánh mắt Hà Tử Nghiệp híp lại. trong giọng nói mang theo tia nguy hiểm. Đáng tiếc Lâm Cảnh Nguyệt đang chìm trong dòng suy nghĩ của mình không có nghe được.

“Sự thật là vậy!” Lâm Cảnh Nguyệt hít mũi uất ức kháng nghị, “Anh chính là xem em như cấp dưới của anh thôi!”

Hà Tử Nghiệp nhìn cô nhóc đang cúi gằm trước mắt, thâm suy tư: Anh thật sự kém cỏi như vậy? Làm sao có thể, anh là đàn ông chuẩn mực trên thế gian rồi! Đàn ông yêu, đặc biệt là người rất tự tin, tự tin đến từ người như anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình làm không tốt. Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn

“Được rồi.” Hà Tử Nghiệp buông tay đi về phía trước, âm thanh truyền đến tai Lâm Cảnh Nguyệt phía sau: “Anh vốn định đưa em đi xem cảnh biển đêm, nhưng nếu em không thích, vậy thì chúng ta không đi nữa!”

Ngắm cảnh biển? Lâm Cảnh Nguyệt bắt được ba chữ mấu chốt, nhất thời giống như cần phải thuốc lắc, không thể xuống biển tắm thì đi dạo quanh bờ biển cũng rất tuyệt đó! “Không có, không có, em không hề có ý đó mà!”. Lâm Cảnh Nguyệt ngay lập tức sử dụng mọi khả năng năn nỉ của mình trước mắt Hà Tử

Nghiệp: “Chúng ta đi bờ biển đi, đi bờ biển đi có được không?” Cô lôi vạt áo của Hà Tử Nghiệp, hành động làm nũng giống như đứa trẻ.

“Anh đây là người không xứng với chức vụ bạn trai đâu—” Hà Tử Nghiệp cố làm ra vẻ tiếc nuối, hai tay giơ ra nói: “Cho nên anh sửa lại ý định một chút.” Không thể không nói kể từ lúc ở cùng Lâm Cảnh Nguyệt một chỗ, Hà Tử Nghiệp cũng không phải chỉ có dáng vẻ nghiêm túc cao cao tại thượng, anh cũng đang dần thay đổi, nếu nói ngày trước anh lạnh bạc như vị thần thì hiện tại đã bắt đầu bước chân vào nhân gian rồi.

“Đừng, đừng!” Lâm Cảnh Nguyệt nóng nảy, quấn gò má trong mặt ngoài, có thể đến được nơi mình yêu thích mới là quan trọng nhất, “Mới rồi em chỉ nói giỡn thôi mà, Hà Tử Nghiệp....”

“Đùa giỡn?” Hà Tử Nghiệp nhú mày chậm rãi mở miệng, nhìn dáng vẻ luống cuống nhỏ nhắn của Lâm Cảnh Nguyệt rất hưởng thụ.

“Đúng, đúng đấy!” Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu như gà mổ thóc, nuốt nước miếng một cái, vì sao lại có cảm giác Hà Tử Nghiệp đang có âm mưu gì đấy nhỉ?

“Anh thật sự là một người bạn trai tốt?”

“Đúng!” Lâm Cảnh Nguyệt tiếp tục gật đầu

“Vậy ý của em là nói em rất thích dáng vẻ bây giờ của anh?”

“Đúng”

“À!” Hà Tử Nghiệp ánh mắt lấp lánh ánh cười, vươn tay bầm bầm khuôn mặt trắng hồng của Lâm Cảnh Nguyệt, “Anh hôm nay mới biết thì ra em lại yêu thích anh như vậy.”

Cái...cái gì?! Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi, cô đang nói cái gì đây? Thích anh, thích anh...Lâm Cảnh Nguyệt đỏ mặt, cô bị rơi vào bẫy rồi.

“Đi thôi!” Hà Tử Nghiệp dắt tay cô, vũng vàng giữ trong lòng bàn tay anh, trên mặt là ý cười ấm áp, tay cô nhóc rất mềm, rất nhỏ, thật có cảm giác.

“...Đi đâu?” Lâm Cảnh Nguyệt còn chưa hồi phục lại tinh thần từ hành vi thổ lộ đối với anh, đầu óc còn đang trống rỗng, Hà Tử Nghiệp lại bất thành linh nói ra một câu như vậy.

“Em đã nói yêu thích anh như vậy” Hà Tử Nghiệp đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “như vậy”, không ngoài dự định thấy đầu cô càng ngày càng thấp: “Anh liền dẫn em đi đến bờ biển! Nói không chừng em sẽ lại yêu anh hơn một chút.”

Chưa từng gặp ai không biết xấu hổ như vậy đấy! Hà Tử Nghiệp, đời trước anh là bức tường Cổ Thành sao! Lâm Cảnh Nguyệt trong lòng oán thầm, âm thầm cắn đầu lưỡi thua thiệt của mình một chút, cô quy tội tất cả sự thua thiệt của mình cho cái lưỡi, lại không nghĩ đến đại não mới là nguyên nhân! Kết quả không cẩn thận dùng sức....Đi_ên_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn

“Ai da...đau quá!”

“Sao vậy? sao vậy?” Hà Tử Nghiệp khẩn trương, bị đau như thế nào mới kêu thê thảm vậy chứ hả?

Lâm Cảnh Nguyệt không nói lời nào, chỉ che đầu lưỡi liên tục lắc đầu, Hà Tử Nghiệp nhìn cô một chút liền hiểu đại khái là chuyện gì đã xảy ra, có chút đỏ khốc đỏ cười, cô bé này rõ là...Nói sao với cô đây. “Cắn lưỡi? Em còn nơi nào không cắn tới nữa không?” Hà Tử Nghiệp nhìn chằm chằm môi của cô lạnh lạnh nói.

Lần này Lâm Cảnh Nguyệt lập tức hiểu rõ ý tứ của anh, nhanh chóng phủ nhận: “Không có! Không có!”

“Tốt nhất là vậy, nếu không anh không ngại giúp em.”

“...”

Đề phòng Lâm Cảnh Nguyệt lại muốn làm ra chuyện gì quái gở, Hà Tử Nghiệp đi đến quá tạt hóa bên đường mua cho cô que kem, tìm việc cho cô nhóc này làm không chừng có thể yên rồi. Lâm Cảnh Nguyệt cũng nghe lời, dọc đường đi rất ngoan ngoãn ăn kem của mình, không tranh cãi cũng không quấy rối.

Ban đầu Hà Tử Nghiệp cảm thấy biện pháp này rất tốt, nghĩ về sau nếu cô nhóc này có tức giận thì liền mua kem che lại miệng của cô, nhưng dần dần anh lại không nghĩ vậy. Lâm Cảnh Nguyệt ăn hết sức chuyên chú, cái lưỡi màu hồng thỉnh thoảng vươn ra liếm liếm, ăn từng miếng từng miếng, nghiêm túc lại xinh đẹp.

Anh chợt nghĩ đến tình cảnh khi ở khách sạn trong lần công tác trước của hai người, Lâm Cảnh Nguyệt nằm trên người anh, đôi môi mềm mại sờ sờ da anh, đầu lưỡi trên người anh lưu lại một chút dấu hồng, cảm giác tê dại từ đầu lưỡi của cô truyền đến khắp cơ thể của anh, ánh mắt anh dần dần trở nên sâu thẳm, ngày đó nếu làm được đến cuối cùng....

“Cảnh Nguyệt....” giọng nói có chút khàn khàn, anh liếm liếm đôi môi khô khốc, tiếp tục lên tiếng: “Tối nay chúng ta về sớm một chút.”

“Làm gì?” Lâm Cảnh Nguyệt không nhận thấy có chút nào không ổn, vẫn không tìm không phổi cúi đầu ăn kem của mình.

“Đi dạo quá nhiều sẽ rất mệt.”

“Em không mệt!” Để biểu đạt những lời này là thật tình, Lâm Cảnh Nguyệt còn nhấn mạnh một cái: “Thật!”

“...Anh mệt!” Hà Tử Nghiệp cắn răng nghiêng lợi.

“A?” Lâm Cảnh Nguyệt kinh ngạc quay đầu nhìn anh, phát hiện sắc mặt thật không tốt lắm, chắc là thật sự mệt mỏi, “Vây cũng được!” Thật là không được việc! Lâm Cảnh Nguyệt len lén oán thầm, chẳng lẽ cơ bắp trên người anh chỉ là để trưng cho đẹp mắt.

Hà Tử Nghiệp nhìn ý cười nghi ngờ trên nét mặt của cô cũng biết trong lòng cô đang cười trộm, nhưng mà anh không thêm để ý, chờ tối nay cô sẽ biết rốt cuộc anh có mệt hay không thôi!

18. Chương 18: Phong Cảnh Đẹp

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Cảnh Nguyệt thấy biển, nhưng là lần xúc động nhất. Thành phố D kinh tế chủ yếu chính là du lịch, chính phủ cũng rất ủng hộ xây dựng nơi này thành thành phố du lịch của cả nước, cho nên ở đây hoàn cảnh rất tốt, đã liên tục nhiều năm được đánh giá là thành phố xanh sạch đẹp.

Khi bọn họ đến thủy triều vẫn chưa xuống, nhưng bờ biển đã rất đông du khách rồi, chỉ có rời rạc vài đôi trẻ tuổi là tản bộ trên bờ cát. Nước biển trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy rõ từng viên sỏi, cọng tảo bên dưới những bọt sóng trắng mềm mại đang lăn dài trên mặt biển, đem nhuộm thắm hơn từng hạt cát vàng tinh tế như đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời, khiến cho người nhìn thấy đắm chìm trong cảm giác biển thật là khí phách. Ánh hoàng hôn vẩy vào mặt biển, một mảnh da cam, chiếu rọi trên mặt biển xanh thẳm, bên trong sự hào hùng lại mang thêm nét mềm mại ẩn giấu.

Lâm Cảnh Nguyệt khẽ nhếch miệng nhỏ, khiếp sợ không thôi, đây mới là biển chứ! Giờ khắc này, một cách hải âu nơi chân trời đập vào con người đen thẫm của cô, thậm chí cũng mang theo ánh mắt ấy của cô theo cánh hải âu xa tít, ánh mắt trong suốt và thuần túy như vậy khiến Hà Tử Nghiệp rung động mãnh liệt.

Nếu không gặp cô, anh không bao giờ nghĩ đến sẽ tìm được một người mà anh cam nguyện một đời bảo vệ, trưởng thành trong gia đình giàu sang, anh so với người thường không không dễ dàng gì có được tình cảm thật lòng, cho dù là tình thân hay tình yêu, anh đã sớm biết rõ cho nên cũng không quá mong đợi, không hi vọng tự nhiên sẽ không thất vọng.

Hà Tử Nghiệp cảm thấy bản thân sẽ cứ như vậy trải qua một đời, thậm chí có lúc anh tự thấy cứ như vậy cũng không có gì là không được, từ nhỏ đến lớn, anh luôn là người có ý thức lãnh địa vô cùng lớn, anh không thể nghĩ đến có ngày không gian của chính mình sẽ bị một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ xâm nhập vào.

Cha mẹ, nhất là mẹ anh, kể từ khi anh tốt nghiệp đại học đã bắt đầu sắp đặt những cuộc xem mắt hết sức phong phú, không phải là con cháu của thế gia hiển hách thì cũng là những cô gái như búp bê trưng bày, gương mặt tinh xảo, nói năng ưu nhã, thái độ khách khí...

Có lẽ chính từ những cuộc xem mắt đó anh đã sinh ra cảm giác không mong đợi gì về một nửa kia của đời mình, anh cần chính là một người sống, không phải là những con búp bê được trưng bày trong tủ kính để người khác dùng phân đo tinh phẩm. Nhưng không có, có lẽ chính anh sẽ mãi không tìm được. Nhiều năm như vậy, anh cũng quen với cuộc sống một người, mẹ anh ban đầu còn hận vì rèn sắt không thành thép luôn ân cần dạy bảo anh đi xem mắt, nhưng sau có lẽ cũng đã hiểu rõ biết anh đối với những cô gái kia không có hứng thú nên cũng không còn vì anh mà thu xếp nữa.

Tuy nhiên ở trước mặt anh vẫn luôn thờ dài, không lúc nào quên nhắc nhở anh đã 30 tuổi rồi, nên tìm con dâu cho bà. Anh không phải là người theo chủ nghĩa lý tưởng, không nhất định phải theo đuổi một loại tình yêu thanh cao lý tưởng, nhưng ít nhất cũng phải là một cô gái biết khóc biết cười mà không phải là loại tiểu thư quý tộc hoàn mỹ cứng nhắc.

Hà Tử Nghiệp cười nhẹ nhàng nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đã cởi giày hưng phấn gọi lui gọi tới trên bờ biển, có lẽ sự kiên trì những năm qua của anh không phải là cô ích, không phải sao? Cô nhóc trước mắt thật sự tính khí rất hoạt bát, cô không có học vị thạc sỹ ở nước ngoài, cũng không phải du học sinh nổi tiếng, mở miệng cũng toàn khiến người khác phải tức đến đên mạng, nhưng lại khiến cho người khác muốn dung túng, cưng chiều.

Một cô gái hoạt bát như vậy, không nên nhốt trong chiếc lồng son như một chú chim vàng, anh chợt nhớ Lâm Cảnh Nguyệt luôn tự xưng nhà mình chính là một cái ổ chim sẻ, chính là chú chim sẻ hoạt bát thích cười nói đã bắt thật chặt trái tim anh...

“Hà Tử Nghiệp, anh ngăn người gì vậy?” Lâm Cảnh Nguyệt đã xắn ống quần xuống nước, trong tay đang cầm một viên sỏi trắng vẩy vẩy về phía anh, viên sỏi dưới ánh mặt trời phản xạ ánh sáng vàng, xuyên qua không khí chiếu thẳng vào trong mắt anh.

Anh nheo mắt lại, trong mắt toát ra ý cười nồng đậm, xắn ống quần chạy về hướng của cô, cũng nên theo trông chừng cô nhóc thôi, nhờ đâu ham chơi quá dễ bị cảm thì không xong.

“Nhìn đi, viên sỏi này rất đẹp đó!” Lâm Cảnh Nguyệt xem viên sỏi như vật quý hiếm đặt vào tay Hà Tử Nghiệp, mắt cười híp lại một đường: “Hình dáng cũng rất đẹp nữa, về nhà em sẽ vẽ lên khuôn mặt cười cho nó, anh nói có được hay không?” Cô hưng phấn, có chút mong đợi nhìn Hà Tử Nghiệp, tuyệt giống đứa bé đạt điểm tuyệt đối đag chờ thầy giáo của mình khen ngợi.

Hà Tử Nghiệp kéo kéo khóe môi cười cưng chiều, anh vươn tay vuốt vuốt tóc cô: “Tuyệt!” Cô muốn sao thì muốn, chỉ cần cô thích.

Nghe được Hà Tử Nghiệp khẳng định, Lâm Cảnh Nguyệt càng ra sức nhặt đá, cô cúi đầu xuống, ánh mắt như đèn pha rọi xuống mặt nước tìm kiếm xung quanh, không lâu lại mò lên một khối: “Khối này thì sao? Cái này muốn vẽ gì? Vẽ cá khúc nè nhé?” Cô nghiêng đầu một chút liền hủy bỏ suy nghĩ của mình: “Không được, không thể vẽ mặt khúc, nhưng nên vẽ cái gì? Vẽ mặt con mèo thì như thế nào?”

“Được.” Hà Tử Nghiệp mỉm cười, không có chút gì là cười nhạo suy nghĩ ấu trĩ của cô.

“Còn khối này? Vẽ khuôn mặt của cún con nhé?”

“Được.”

“Anh đang gạt em sao?”

“Không có.”

“Rõ ràng là có! Hừ!” Lâm Cảnh Nguyệt thở phì phò quay đầu nhìn anh, anh cơ bản không nghiêm túc nghe cô nói chuyện, làm cô nghĩ vẽ xong sẽ đưa cho anh mấy khối!

“Anh thật sự không có!” Hà Tử Nghiệp vội vàng trấn an chú mèo nhỏ đang xù lông, “Do anh đang ngắm phong cảnh thôi mà!”

Nghe đến ngắm phong cảnh cô trở nên phấn chấn, con mắt lóe sáng nhìn anh chăm chăm: “Anh cũng cảm thấy nơi này rất đẹp sao?”

“Ừm”

“Em cũng nghĩ như vậy, thật tốt quá!” Cô lắc cánh tay Hà Tử Nghiệp, nụ cười càng phần khởi: “Sang năm chúng ta lại đến đây nữa có được không?”

“Được!”

“Thật?” Lâm Cảnh Nguyệt không dám tin nhìn anh, chỉ sợ mình nghe lầm.

“Thật”

Lâm Cảnh Nguyệt trực tiếp nhảy dựng lên khi khoe môi anh hạ xuống, trong âm thanh tràn đầy hưng phấn: “Đến lúc đó chúng ta lại tới bờ biển, lựa lúc thời tiết ấm áp, đến lúc đó có thể tắm, có thể phơi nắng....A! Phong cảnh nơi này thật là tốt!”

Nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, mắt anh nhìn chăm chăm bởi vì cô cúi người khom lưng nhặt đá mà khe hở qua cổ áo mở rộng, anh phụ họa: “Uhm, phong cảnh rất tuyệt!” trắng trắng nộn nộn, khẳng định là mềm nhũn, khụ khụ.

Lâm Cảnh Nguyệt lượm một đồng lớn đá cuội, không có chỗ để liền để vào trong áo sơ mi của mình ôm lấy, có lẽ cũng cảm thấy mình rất ngu, cô cười cười chỉ vào đồng đá trên người mình bởi vì đi bộ đang va vào nhau phát ra tiếng động rầm rầm hỏi Hà Tử Nghiệp: “Diệp tử, em cảm thấy bản thân mình rất ngốc.”

Hà Tử Nghiệp hiển nhiên đối với “cục cưng” là cô đã có sức miễn dịch, sắc mặt không đổi thực hiện một hành động mà ban đầu anh còn nghĩ không bao giờ anh có thể thực hiện được vì quá nữ tính chính là đặt lấy bàn tay cô lên tim mình: “Ngốc nữa anh cũng muốn!”

“Hắc hắc.” Lâm Cảnh Nguyệt nhích lại gần anh, cười ngây ngô: “Diệp tử, anh thật tốt!”

Hà Tử Nghiệp mỹ mãn nhận lấy khích lệ từ cô bạn gái nhỏ, đối với việc cô không phát hiện một ý nghĩa khác trong câu nói của mình cũng không ngoài dự định, nếu phát hiện ra thì còn xem là thần kỳ.

Một lát sau, dấu chân của bọn họ đã in dài một chuỗi trên bờ cát, Lâm Cảnh Nguyệt nín nghẹn vẫn muốn hỏi: “Thật ra thì....anh có phải thấy em rất khờ không?”

Hà Tử Nghiệp: “....” Cô cuối cùng cũng phát hiện rồi, phản xạ hình cung thật dài, không hổ là người anh nhìn trúng, rất đặc biệt!

Lâm Cảnh Nguyệt rất lưu luyến, nhưng Hà Tử Nghiệp cứng rắn lấy “nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mới có hơi sức tiếp tục đi tham quan” kéo cô ra taxi về khách sạn. Trên đường về, oán khí của cô toàn bộ đều được bộc phát, oán niệm lớn đến mức tài xế taxi cũng run người, người trẻ tuổi này rút cuộc đã làm gì khiến cho bạn gái mình tức giận thành bộ dáng như vậy chứ!

Nhìn khuôn mặt nho nhẩn của cô vo thành một đám, Hà Tử Nghiệp kéo cô ôm vào trong ngực của mình, nhẹ nói bên tai: “Ngày mai dẫn em đi ăn bữa đại tiệc hải sản, nghỉ ngơi không tốt sẽ ăn không ngon.”

Lâm Cảnh Nguyệt nuốt nước miếng, còn chưa ngẩng đầu nhìn anh, buồn buồn trả lời một câu: “Em cũng không phải là heo nhỏ...”

“Uhm, em không phải.” lời của Hà Tử Nghiệp hết sức thuận miệng, ngay cả dừng lại cũng không có: “Nhưng hải sản thành phố D rất nổi tiếng, có tôm he trụng dầu vùng, cua hấp, hào sổi, bào ngư xóc tỏi...rất nhiều, ngày mai dẫn em đi nếm thử một chút?”

Nước miếng Lâm Cảnh Nguyệt đều muốn rớt ra rồi, nhưng vẫn cố gắng trấn định: “Có cá hoa vàng hay không?”

Hà Tử Nghiệp vội vàng gật đầu: “Có!”

“Thêm một món cá hoa vàng hầm cách thủy.”

“Được.”

“Còn có mực nướng!”

Hà Tử Nghiệp: “....” Nguyệt Nha Nhi, anh hiểu rõ em không phải là heo nhỏ, anh thật sự hiểu!

Trở về khách sạn Lâm Cảnh Nguyệt liền chui vào phòng tắm, mặc dù rất yêu thích biển rộng, nhưng trên da dính nước biển lại rất khó chịu, trên đường về cô đều thấy rất nhớp nhúa, rất không thoải mái. Về đến liền cầm áo quần đi tắm, cảm thụ dòng nước mát lạnh rửa sạch cảm giác của nước biển ở trên người mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Hà Tử Nghiệp đặt hai tay lên đầu nằm ngửa trên giường, không biết đang nghĩ gì, tóm lại, cười hết sức....!Anh ý tứ liếc về vật trên đầu giường, lên tiếng hỏi Lâm Cảnh Nguyệt: “Cảnh Nguyệt, em thích vị chuối tiêu hay dâu tây?”

Tiếng nước trong phòng tắm không lớn, Lâm Cảnh Nguyệt dễ dàng nghe thấy vấn đề của anh, không suy nghĩ liền hô lớn: “Chuối tiêu!” vừa gọi đầu còn vừa nghĩ, Hà Tử Nghiệp lại có tâm ý ra ngoài mua hoa quả sao? Nhưng mà, quần anh muốn làm gì, bản thân mình nên hưởng thụ là được! giờ khắc này, Lâm Cảnh Nguyệt đã hoàn toàn tự đoán được chân tướng tương lai gần của mình, thật sự cô cũng không cần ra sức gì, chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi!

Nghe tiếng mở cửa phòng tắm, Hà Tử Nghiệp vội vàng mang cái hộp nhỏ trên đầu giường nhét vào ngăn kéo, ngồi thẳng lên hỏi: “Tắm xong rồi?”

Lâm Cảnh Nguyệt vừa sấy tóc vừa gật đầu nói: “Xong rồi, anh đi đi!” Cô nhìn bóng anh sắp bước vào phòng tắm đột nhiên hỏi: “Chuối tiêu đâu?”

Hà Tử Nghiệp đưa lưng về phía cô trên mặt lộ ra một nụ cười đầy thâm ý: “Đừng nóng vội, chờ anh trở lại.” Cô có muốn cũng không dùng được đúng không?

Tính xấu gì đây! Lâm Cảnh Nguyệt thầm mắng anh một câu, trực tiếp đưa cho cô không phải tốt sao? Cố tình ngăn chặn khẩu vị của cô! Nhưng anh ra ngoài mua chuối tiêu khi nào? Vừa rồi dường như anh không có đi ra ngoài mà! Lâm Cảnh Nguyệt lắc lắc vút hoài nghi ra khỏi đầu. Nghĩ đến kinh nghiệm kiếp trước, Hà Tử Nghiệp lúc này dường như cũng không có làm gì, như vậy thì cứ chờ anh trở lại thôi!

Hà Tử Nghiệp hỏa tốc tắm rửa, khoác một chiếc khăn tắm đi ra ngoài, Lâm Cảnh Nguyệt cau mày nhìn dáng vẻ của anh thật giống như lửa cháy đến nơi rồi, trong lòng buồn bực, người này gặp cái gì chứ?

‘Thích chuối tiêu?’ Hà Tử Nghiệp ném khăn lông trên tay, trong lúc Lâm Cảnh Nguyệt hỗn loạn từ từ cúi người, dán lên lỗ tai của cô thở từng hơi khí nóng: “Vậy chúng ta cùng thử một chút!”

19. Chương 19: Vị Chuối Tiêu

Thử? Thử cái gì? Thời khắc mấu chốt đầu óc Lâm Cảnh Nguyệt lại như xe bị tuột xích chậm đi nửa nhịp, lúc phản ứng kịp thì bản thân đã bị người ta đặt dưới thân, môi chặn môi. Việc này, cô nam quả nữ sống chung một phòng còn làm chuyện này thật sự rất nguy hiểm! Lâm Cảnh Nguyệt hậu tri hậu giác nghĩ đến, lại bị Hà Tử Nghiệp đè ở phía dưới không thể động đậy, đành phải nhận lấy ngọn lửa nóng từ nụ hôn của anh.

Hà Tử Nghiệp hôm dụi dằm triền miên, Lâm Cảnh Nguyệt rất nhanh đã cởi giáp đầu hàng, một tí ý thức nguy hiểm trong đầu cũng đã quăng đi mất, thậm chí còn ôm lấy đầu Hà Tử Nghiệp bắt đầu đáp lại, được sự khuyến khích của cô Hà Tử Nghiệp đương nhiên hôn càng thêm ra sức, cuốn lấy cái lưỡi của cô ra sức mút liếm, khiến Lâm Cảnh Nguyệt cảm giác tê dại ngứa ngáy có chút chịu không nổi đành phải ôm lấy gáy của anh búng búng nhẹ để gây sự chú ý, nhưng lại như chó ngáp phải ruồi tìm trúng điểm mẫn cảm của anh, lửa nóng trong người Hà Tử Nghiệp lại càng bốc cháy dữ dội, dần dần thiêu đốt đến trên người Lâm Cảnh Nguyệt.

Khi đôi tay anh nhẹ nhàng xoa nắn nơi mềm mại của cô, Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng cũng tìm được một tia thần trí còn sót lại, cảm giác tê dại trước ngực dường như đem cô mềm hóa thành một vũng nước nhỏ, lấy lại tinh thần mới phát hiện hai người đang làm gì, khuôn mặt trắng nõn trong nháy mắt đỏ ửng, vươn

tay dùng sức đẩy Hà Tử Nghiệp, đem anh từ trên môi mình kéo ra, ra vẻ hung ác nhìn anh, nói lấp bắp: “Anh...anh làm gì chiếm tiện nghi của em ?”

Khuôn mặt cô lúc này đã hồng đậm, trong ánh mắt còn lưu lại sự mê say do nụ hôn mang đến, tuy trường mắt nhưng lại không có chút huy hiếp nào, ngược lại thiếu chút nữa làm hôn Hà Tử Nghiệp cũng bay theo mắt vào ánh mắt đấy.

“Thế nào Nguyệt Nha Nhi?” Hà Tử Nghiệp cười tà ác, ngồi thẳng lên nhìn Lâm Cảnh Nguyệt ở phía dưới, anh bình thường đều có bộ mặt phớt tỉnh, vừa nhìn đã biết là một tình anh trong công việc, nhưng lúc này, nụ cười mỉa hoặc như vậy trực tiếp biến đầu óc Lâm Cảnh Nguyệt trở nên trống rỗng, ngơ ngác nhìn anh lại vô tri vô giác đưa tay lên lau khóe môi anh: “...Thật là đẹp!” Hơn nữa, anh gọi cô là Nguyệt nha Nhi, kiếp trước, chỉ có anh mới gọi cô như vậy, người khác ai cũng gọi cô: Lâm Cảnh Nguyệt, Lâm Cảnh Nguyệt chỉ có anh mở miệng liền gọi Nguyệt Nha Nhi giống như ai cũng gọi anh là Hà Tử Nghiệp, Hà Tử Nghiệp, ông chủ...mỗi người mỗi cách, nhưng Diệp Tử cũng chỉ có cô mới gọi.

Mặc dù yêu thích cô bởi vì nụ cười của mình mà ngây ngô, nhưng lúc này Hà Tử Nghiệp lại không có tâm tình trêu chọc cô, anh phải mau chóng đem cô nhóc này lừa gạt đến tay thôi! Vì vậy bạn học Lâm Cảnh Nguyệt đang ngây ngốc lại tiếp tục mơ hồ ngây ngốc mà bị hôn, một chút thần trí mới tìm được kia cũng nhanh chóng chạy biến đi đâu mất.

Hai người, một mặc áo ngủ, một khoác khăn tắm, đáng hận hơn là ngoài chiếc khăn tắm thì trên người Hà Tử Nghiệp hoàn toàn không mặc gì! Theo lời anh nói chính là: dù sao cũng sẽ nhanh chóng cởi, vậy cần gì phải mặc! Hơn nữa đáng vẻ che như không che này nói không chừng còn có thể đem cô nhóc này thành vợ con mình, anh vì sao phải mặc!

Lâm Cảnh Nguyệt nằm phía dưới Hà Tử Nghiệp nhẹ nhàng thở dốc, mơ mơ hồ hồ nghĩ đến chuyện này thật không đúng, không nên như vậy đâu, cô muốn gọi ngừng nhưng môi bị lấp kín, muốn đẩy người nào đó ra tuy nhiên bị hôn đến không còn chút hơi sức nào rồi, đừng nói đẩy Hà Tử Nghiệp, ngay cả giấy dựa một cái cũng phải thở hồng hộc.

Vì vậy, Hà Tử Nghiệp đè ép Lâm Cảnh Nguyệt, ăn đủ đậu hũ non mềm của cô, hơn nữa càng ăn lại càng không cách nào dừng lại được, làm thế nào bây giờ? Tiếp tục thôi! Anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, kẻ ngốc mới làm Liễu Hạ Huệ! Huống chi anh cũng không tính toán sẽ dừng tay.

Lâm Cảnh Nguyệt vì muốn ngủ được thoải mái nên cố tình mua áo ngủ luôn là số lớn nhất, cho nên cho dù không cần Hà Tử Nghiệp ra sức thì cái áo ngủ ngốc đã trực tiếp từ bỏ chủ nhân, khiến Hà Tử Nghiệp vấy tay nhẹ nhàng một cái đã buông lỏng đuổi nhanh đi vào.

Tay Hà Tử Nghiệp phút chốc như cá gặp nước, giống như tìm được vùng trời của mình, tận tình chơi đùa. Anh thở dài một tiếng, cảm xúc trợn nhẵn trên bàn tay quả thật khiến anh muốn ngừng mà không được. Nội tâm vốn đag rục rịch lại càng như lửa thêm dầu, ánh mắt Hà Tử Nghiệp dần dần sâu thẳm, thở dốc cũng càng thêm nặng nề, đặc biệt khi chạm đến nơi mềm mại kia thì anh hận không lập tức bỏ ván nhảy cầu, tiến thẳng vào chủ đề, nhưng anh muốn nhin, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô nhóc nhà anh.

Nhưng mà nghĩ đến lần đầu tiên, anh nhớ tới nụ hôn của cô không chút nào gọi là đơn thuần trẻ trung mà rất thuần thực, có lẽ...Không phải lần đầu tiên? Trong tim anh xuất hiện một loại cảm xúc khó tả, có ghen tỵ, có chua xót thậm chí còn có không cam lòng.

Mặc dù chính anh cũng không phải lần đầu, nhưng đàn ông đối với chuyện như vậy đặc biệt quan tâm, nhất là người con gái khiến mình động lòng. Hà Tử Nghiệp nhìn Lâm Cảnh Nguyệt sắc mặt ửng hồng nằm bên dưới, đôi môi sưng đỏ đang thở hổn hển, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt to tròn luôn mang theo sự giáo hoạt lúc này lại tràn đầy u mê giống như chú mèo nhỏ khiến người khác phải yêu thương. Anh cứ như vậy nhìn một chút, chợt bình thường trở lại, quan tâm quá khứ làm gì, ít nhất hiện tại, về sau cô là của anh, cô ở trong ngực anh, như vậy là đủ rồi!

Anh nở nụ cười phong tình vạn chủng, đang muốn cởi nút áo ngủ của Lâm Cảnh Nguyệt nhưng không ngờ cô lại kịp thời phản ứng, nhanh chóng cầm chiếc gối chen ngang hai người, anh chỉ có thể nâng lên thân thể, bất mãn nhìn cô.

“Anh...Anh là đồ sắc lang!” Lòng Lâm Nguyệt thầm hô nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã bị người này ăn sạch rồi! Thật may là cô kịp tỉnh táo khi anh đang chần chờ, nếu không đừng nghĩ có thể an toàn vượt qua đêm nay!

“Ngoan, đem gối lấy ra!” Hà Tử Nghiệp nhẹ giọng dụ dỗ, chiếc đuôi sói sau lưng lại đang lắc qua lắc lại, vừa vuốt sợi tóc mềm mại của cô hi vọng cô nghe theo, đáng tiếc không như mong muốn, Lâm Cảnh Nguyệt trực tiếp đem móng vuốt con sói nào đó chụp được, trừng mắt tố cáo: “Sắc lang! tránh ra!”

Hà Tử Nghiệp bắt được cánh tay nhỏ của cô, hôn liếm tinh tế từng đầu ngón tay, lời nói có chút mơ hồ không rõ: “Chỉ sắc với một mình em...”

“Anh...anh” Lâm Cảnh Nguyệt bị lời nói như lời tuyên thệ của anh làm cho đỏ mặt, dùng sức cắn môi nhắc nhở bản thân không thể để anh đầu độc, cô dùng sức kéo về cánh tay của mình, thừa dịp anh không để ý còn chùi chùi lòng bàn tay, Haizz! Vì sao vẫn cứ có giác tê tê đại vậy nè?

“Không để cho anh sắc!” Nhịn nửa ngày rốt cuộc xuất ra bốn chữ rất ngậy thơ, Lâm Cảnh Nguyệt thật muốn biến thành còn đà điều chui vào trong chăn. Thật quá mất mặt! Bản thân dù sao cũng đã sống hai kiếp, lại còn nói ra những lời như thế! Mặc dù tính cả hai kiếp cô cũng sống không quá dài nhưng mà, nhưng... Cô làm sao lại không hiểu lại phản bác như bị nói trúng tim đen như vậy chứ! Quả nhiên bản thân nhất định bị anh áp chế sao? Lâm Cảnh Nguyệt trong lòng âm thầm rơi lệ.

“Em rõ ràng đồng ý!” Hà Tử Nghiệp cố làm ra vẻ uất ức, móng vuốt sói còn không an phận chui vào trong áo Lâm Cảnh Nguyệt, lại bị ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt trừng trở về, Hà Tử Nghiệp bệt bệt miệng buông thông mí mắt: “Nguyệt Nha Nhi nói chuyện không giữ lời gì hết!”

Đàn ông ba mươi tuổi còn muốn làm nũng? Lâm Cảnh Nguyệt thiếu nữa chớp đến mù mắt, nhưng đợi chút, anh trừ làm nũng còn nói gì? Cô đồng ý? Cô lúc nào thì đồng ý loại điều ước như mất nước chủ quyền thế này? Cô vì sao không biết? “Em nào có đồng ý?” Lâm Cảnh Nguyệt cắn răng nghiêng lợi, nói dối cũng không cần như vậy chứ, chính anh cũng là người trong cuộc lại có thể không biến sắc mà nói dối, quan trọng hơn là lại rất lưu manh.

“Em nói em thích vị chuối tiêu”

“Em thích chuối tiêu, em đương nhiên thích vị chuối tiêu!” Lâm Cảnh Nguyệt sắp phát điên, vì sao có cảm giác suy nghĩ của bọn họ đang không ở cùng một thế giới chứ? Thích chuối tiêu cùng với loại chuyện này có quan hệ gì chứ? “Vậy thì thế nào?”

“Cho nên chúng ta liền thử một chút hương vị của chuối tiêu.”

“?” đại não của Lâm cảnh Nguyệt vẫn có chút chậm lụt vẫn chưa có thể tiếp nhận được cái loại suy nghĩ này, cô rút cuộc không giữ được bình tĩnh, bình tĩnh cái rắm! Đậu hũ của cô đã bị ăn mất một cân, không, một hai miếng cũng không còn, lại còn giả bộ cái rắm! “Anh cuối cùng vì sao lại kéo hai chuyện này cùng với nhau, ý của anh là cái gì chứ? Em...” Đợi đã nào...! Có gì đó không ổn, vị chuối tiêu? Vị dâu tây? Anh chẳng lẽ...nói là đang nói cái đó sao?

Lâm cảnh Nguyệt tê dại da đầu, liếc mắt nhìn Hà Tử Nghiệp, từ trong mắt anh cũng nhìn thấy 100% đáp án. Cô yên lặng cúi đầu xuống, thật ra chính là do đầu của cô không thông suốt...

Thừa dịp cô đang mất hồn, Hà Tử Nghiệp từ từ bu lại, mới vừa đến gần cô, Lâm Cảnh Nguyệt đột nhiên ngắc đầu, : “Hí...” Hà Tử Nghiệp che cảm bị đụng đầu, cô nhóc này cũng thật ngoan tuyệt mà!

“Đáng đời!” Lâm cảnh Nguyệt cũng không nhìn anh, trực tiếp dùng chăn bọc mình như bọc cá thật chặt, khiến sắc lang nào đó không thể thừa cô hội! Quá đáng sợ, cô lại thật tự nhiên không phòng bị cùng anh ngủ một buổi tối! Không được, ngày mai nhất định phải trở về, cô không thể tiếp tục ngây ngô với anh, cứ như vậy, cô nhất định sẽ nhanh chóng bị ăn vào trong bụng, một chút xương cốt cũng không còn!

Khụ khụ, mặc dù đã biết sẽ cho anh, nhưng cô cũng phải suy tính có gì là không đúng? Tuy rằng anh rất tốt đối với cô, không có phản đối, nhưng dù sao đó cũng là kiếp trước! Về phần kiếp này, bọn họ còn có rất nhiều thời gian, từ từ trải qua, cô không vội, không vội, Lâm Cảnh Nguyệt len lén cười một nụ cười nho nhỏ.

Hà Tử Nghiệp bên này lại không vui, một thân bốc lửa của anh thì làm sao giờ? Làm thế nào? “Nguyệt Nha Nhi...” Anh nằm bên cạnh buồn buồn không thể không gọi cô: “Nguyệt Nha Nhi...” từng tiếng từng tiếng, vừa uất ức lại không cam lòng, kêu đến mức trái tim nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt cũng rung động rồi.

“Gọi hồn đấy à?” Lâm Cảnh Nguyệt tức giận mở miệng, cũng không quản anh muốn gì: “Tự mình nhóm lửa thì tự mình giải quyết thôi!”

Nếu không phải vì em anh có thể bốc lửa cả người sao? Hà Tử Nghiệp tỏa ra oán khí nồng đậm, nhưng thấy chuyện tốt không thể nào thực hiện, không thể làm gì khác hơn là buồn bực đi vào phòng vệ sinh, trước khi đi vẫn không quên liếc mắt nhìn ngăn kéo trên đầu giường một cái, vị dầu tây, vị chuỗi tiêu đều vô dụng, uổng phí ý định của anh, cuối cùng còn phiền toái đến năm ngón tay phục vụ người anh em nữa.

Không để cho hôn, cũng không để cho sờ, thật sự là đáng ghét chết đi!

20. Chương 20: Chuẩn Bị Quà Tặng

Ngày thứ hai, Lâm Cảnh Nguyệt chết sống phải về thành phố A, cho dù Hà Tử Nghiệp nói hết nước miếng, thậm chí ngay cả loại lời thể “Anh tuyệt đối không đụng đến một sợi tóc của em” cũng nói hết ra, thật không có cảm giác an toàn mà, cô vẫn cho anh là kiểu người bình tĩnh kiêu ngạo, nhưng ai biết, lột da ra mới hiểu anh chính là một con sói đói khổng lồ.

Lâm Cảnh Nguyệt đem vật dụng thu dọn tốt trong túi hành lý, ngồi trên giường suy nghĩ nên về như thế nào, hiện tại mua vé máy bay thì không còn kịp rồi, như vậy vé xe lửa có được không? Cô đứng dậy đi đến trước máy vi tính, lên website kiểm tra một lúc, thật may, vẫn còn vài vé ghế mềm, cô không suy nghĩ liền đăng ký mua, nhưng mà, Hà Tử Nghiệp có muốn trở về hay không? Cô quay đầu nhìn về phía Hà Tử Nghiệp đang nằm trên giường: “Anh có trở về không?”

Hà Tử Nghiệp vẫn đang giận dữ, cúi đầu không quan tâm đến cô. Anh ngay lúc ở thành phố A đã bắt đầu lên kế hoạch, thật vất vả mới đem người lừa gạt đến thành phố D, thiết nghĩ dù thế nào cũng phải đem gạo sống nấu thành cơm, từ đó vững vàng trời thư ký nhỏ bên người, nhưng đừng nói cơm chín, ngay cả nước cơm anh còn không húp được một chút, cô nhóc này cơ bản không cho anh cơ hội gần gũi!

Anh thương tâm buồn bực, rõ ràng bọn họ đã xác định quan hệ, tại sao chỉ cho anh kéo tay, hôn cái miệng nhỏ ? Chẳng lẽ anh thật sự là người không đem lại cảm giác an toàn cho người khác ?

Thật ra, anh đối với việc Lâm Cảnh Nguyệt đồng ý thật sự không hiểu, nhưng ngày qua, một chút nghi vấn trong lòng đang dần dần bành trướng, anh cảm giác cô giống như đang xuyên qua anh để nhìn một người khác, từ lúc bắt đầu quen biết ban đầu chính là cách nói thân thuộc, trong quá trình lui tới ánh mắt cô thường hay vô hồn trống rỗng, mỗi lần anh đều muốn hỏi rốt cuộc cô cùng anh lui tới là vì cái gì, nhưng cách nào anh cũng không thể hỏi được.

Trên người cô mang theo loại tình cảm ảm áp mà anh chưa từng có, để cho anh không thể không nắm chặt, anh sợ đánh vỡ quan hệ của hai người. Anh có một loại trực giác, nếu anh thật sự đem mọi suy nghĩ nói ra, quan hệ của bọn họ sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Anh gần đây cũng thường nằm mơ, trong mơ anh vẫn đuổi theo một người, anh muốn cô ấy ngừng lại một chút, nhưng cho dù anh kêu thế nào, người phía trước đều không để ý đến anh, anh chỉ có thể một mình chạy và chạy, không có mục đích, không có phương hướng, mà hình ảnh cuối cùng chính là một người con gái người đầy máu me nằm trên mặt đất.

Lúc tỉnh lại luôn mồ hôi đầy người, ngực đau đớn như bị dao khoét, anh che ngực thở dốc một thời gian mới có thể khôi phục như cũ. Anh không biết vì sao mình lại mơ một giấc mơ như thế, cũng không biết người con gái trong mơ kia là ai, nhưng mỗi lần thấy Lâm Cảnh Nguyệt, bóng dáng của cô cùng người con gái nằm trong vũng máu ở giấc mơ vẫn luôn rất giống.

Anh rất lo lắng, nhưng không có cách nói với người khác, anh cứ như vậy đau khổ từng ngày, cho nên anh muốn có được cô, mặc kệ trái tim hay thân thể, nhưng cô không muốn, anh cũng không thể ép buộc, mà cảm giác không an toàn đạt đỉnh điểm vào buổi sáng nay.

“Vậy em chỉ đặt một vé.” Lâm Cảnh Nguyệt cố ý đem con chuột dè xuống đến mức kéo kẹt vang dội.

Quả nhiên, “Anh cũng về!” tham âm âm trầm của ai kia từ trên giường truyền tới, Lâm Cảnh Nguyệt cười giảo hoạt, màn hình máy tính hiển thị đặt vé thành công, số vé rõ ràng là hai vé.

Trên xe lửa, người lại rất ít, đối diện dãy ghế của Lâm cảnh Nguyệt là dãy ghế của hai người khác, cũng không biết là không có ai đặt hay là người không đến. Lâm Cảnh Nguyệt vừa trải giường chiếu vừa trộm vui mừng, tưởng đâu không được lại bất ngờ nhận được. Mấy ngày nay, ngoại trừ việc bị Hà Tử Nghiệp chiếm tiện nghi bên ngoài, dường như đều là chuyện tốt, nghĩ một chút, bọn họ đi công tác 5 ngày, mà cô dùng hai ngày đã trở về, ba ngày còn lại đương nhiên là ngày nghỉ của cô rồi, Lâm Cảnh Nguyệt nằm trên giường cười như chú hồ ly nhỏ.

Bên này, Hà Tử Nghiệp gương mặt nhăn nhó tựa vào đầu giường không nói lời nào, anh đang suy tư việc quan trọng của cuộc sống! Con người Lâm Cảnh Nguyệt di động vòng vòng, nhếch miệng cười một nụ cười xấu xa, cô đưa chân đá đá Hà Tử Nghiệp: “Lấy cho em ly nước nóng.”

Gương mặt âm trầm nghiêm trọng của Hà Tử Nghiệp có xu hướng biến thành đen, ai đó xem anh thành người phục vụ, sai bảo quá thuận tay rồi. Định quay đầu không để ý đến cô.

Lâm Cảnh Nguyệt vốn đang mong cùng anh cãi nhau giải buồn, như vậy rất tốt, toàn thân Hà Tử Nghiệp sắp biến thành cái hủ nút rồi, từ sáng đến giờ còn chưa nói lời nào, được rồi, tâm tình chưa thỏa mãn dục vọng của anh hiện tại cô tha thứ, nhưng cũng không thể đem cảm xúc lây sang người khác được, đúng không?

“Hà Tử Nghiệp, anh không ăn hạt dưa phải không?” Lâm Cảnh Nguyệt hết kể này đến kể khác.

Khóe miệng Hà Tử Nghiệp giật giật, hạt dưa? Đã bao nhiêu năm anh không ăn loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này rồi hả? nhưng mà, cô đang muốn làm anh vui lòng sao? Nhưng cô phạm sai lầm quá lớn, không thể tha thứ, anh không cần để ý đến cô!

Ai u! Lại so kè rồi, Lâm Cảnh Nguyệt âm thầm nhủ mày, tính tình cũng lớn lắm, mới vừa lui tới đã dám trưng sắc mặt như vậy cho cô nhìn sao? Nghĩ vậy, cô cảm thấy mình không thể dung túng anh, đem túi trên tay đặt lên bàn, trực tiếp bò lên giường anh.

“Diệp Tử....” cách chần cô ôm đầu anh. Nũng nịu gọi, âm thanh mềm mại tổng trẻo, chọc thẳng vào nơi sâu nhất trong lòng Hà Tử Nghiệp, cảm thấy được nhiệt độ cách chần truyền tới, Hà Tử Nghiệp tự biết mình không thể kiên trì thêm bao lâu nữa.

“Anh giận à?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt toàn vẻ uất ức, vẻ mặt cũng có chút chán nản, Hà Tử Nghiệp thiếu chút nữa đã coi chính mình thật sự làm chuyện có lỗi với cô. Đến khi bàn tay cô vỗ nhẹ lên mặt anh, anh mới phản ứng được, anh lại bị cô đầu độc rồi!

Trong lòng Hà Tử Nghiệp thầm than tức, anh thực sự thua ở trong tay cô, chỉ với vẻ mặt uất ức nhỏ nhỏ cũng có thể để cho anh ngoan ngoãn đầu hàng. Chẳng bao lâu sao, một người nói một không hai trên thương trường, dùng mảnh khóe không thấy máu để thu mua công ty khác, một con người kiên cường đứng trước mặt cô sẽ tự giác thu hồi bèn nhọn, tình nguyện vì nụ cười của cô mà làm tất cả.

Anh sờ sờ đầu cô, mỉm cười bao dung: “Không có.”

“Thật?”

“Ừm”

“Vậy tại sao không nói lời nào, cũng không giúp em lấy nước nóng?”

“Được, anh đi liền.” Hà Tử Nghiệp bước xuống giường mang giày đi lấy nước nóng cho vợ con anh. Lâm Cảnh Nguyệt ở trên giường nhìn anh cười không tìm không phổi, chỉ là khi nhìn gần có thể thấy trong mắt cô đã mông lung một mảnh.

“Đây.” Hà Tử Nghiệp cầm một ly nước nóng đưa cho cô: “Cẩn thận, coi chừng phỏng.”

Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu một cái, nhận ly nước giữ trong tay, tay của cô một năm bốn mùa đều lạnh như băng, nhất là hai mùa thu đông, từng nghe người lớn trong nhà nói cô gái tay lạnh chồng đều thương yêu, ở kiếp trước, cô không đủ trải nghiệm để chứng minh những lời này thiệt hay giả, mà kiếp này, cô vì sao không tự mình trải nghiệm một lần chứ?

Giường trên xe lửa rất hẹp, hai người thì sẽ rất chật, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt không có ý tứ muốn đi xuống, Hà Tử Nghiệp dĩ nhiên cũng không muốn như vậy. Anh đưa cô nhóc đang co rút sau lưng mình ôm vào trong ngực, cầm chống ở trên vai cô: “Thấy lạnh lắm sao?”

Hiện tại cũng chỉ đầu thu, nhiệt độ trên xe lửa cũng không thấp, vì sao cô luôn cầm theo cốc giữ nhiệt?

“Cài này à!” Lâm Cảnh Nguyệt hươ hươ cốc giữ nhiệt trong tay nói: “Tay lạnh đó, ấm tay!”

Hà Tử Nghiệp nhú mày, lấy cốc ra, nắm lấy tay cô, quả nhiên, trừ lòng bàn tay ấm do ủ cốc giữ nhiệt, mu bàn tay hay giữa các khe đều rất lạnh. Tại sao lại có thể như vậy? Anh luôn cảm thấy cô như tia sáng, ấm áp, mang theo tràn đầy sức sống, mà bây giờ, anh nắm lấy đôi tay lạnh như băng, trong lòng có chút đau đớn. Anh biết mình không hiểu hết cô, lại không nghĩ ngay cả một chuyện nhỏ như vậy cũng không hay biết.

“Kể cho anh nghe chút chuyện về em đi?” Anh cầm tay cô đưa vào bên trong áo quần của mình, đặt trên vòm ngực ấm áp, nhỏ giọng yêu cầu.

Cảm nhận nhịp tim của anh, Lâm Cảnh Nguyệt cong mắt: “Kể gì?”

“Gì cũng được.” Anh muốn nghe, chỉ cần là về cô anh đều muốn nghe.

Lâm Cảnh Nguyệt suy nghĩ một chút, rúc vào trong ngực anh, đem mọi chuyện vun vặc có thể nhớ được kể liên tục với anh. Ví như khi cô còn bé rất nghịch ngợm, luôn đi theo các bé trai trong xóm điên khùng, cùng nhau chơi bóng rổ. Ví như lúc trước có một bé trai lén lén ôm cô hôn, cô đã liên tiếp lo lắng hơn mấy tháng, sợ mình sẽ mang thai. Nghĩ tới đây, cô không nhịn được cười ra tiếng, khi đó cũng thật là ngốc mà.

Hà Tử Nghiệp néo bàn tay đã được ủ ấm của cô, ê ẩm mở miệng: “Tiếp tục.”

Một ngày này, Hà Tử Nghiệp nghe được rất nhiều chuyện về Lâm Cảnh Nguyệt, từ tiểu học đến đại học, anh biết cô từng là thủ khoa thành phố hồi cấp ba, biết cô viết thư pháp rất tốt, biết cô thời đại học từng mến một đàn anh...

Anh cảm thấy anh chưa bao giờ gần cô như vậy, dù lúc cô bị anh đè xuống giường. Anh nghe cô nói từng chút từng chút, vẫn đem cô ôm càng chặt càng chặt, ở những ngày không có anh, cô nhóc của anh bình an lớn lên, hoặc vui sướng hoặc bi thương, giống những cô gái bình thường khác, nhưng lại chính là đặc biệt nhất. Anh cảm ơn những người đã cùng cô trải qua những việc đó, cảm ơn bọn họ đem một cô nhóc linh động, lại có chút khôn vặt đến bên cạnh anh. Anh cũng vô cùng hâm mộ bọn họ, bởi vì những ngày như vậy anh chỉ có thể tưởng tượng, những quá khứ đó, anh không có tư cách bình luận, tuy vậy, tương lai những ngày còn lại, anh muốn đem chính mình khắc sâu vững vàng ký ức sinh hoạt của cô, bất cứ việc gì cũng không thể xóa được.

“Hà Tử Nghiệp.” Cuối cùng, cô nhẹ nhàng gọi tên anh, lúc này trời đã hoàn toàn tối mịt, ánh sáng từ chiếc đèn lắt lư trong xe lửa chiếu ra, tiếng nói của cô lẫn vào tiếng xình xịch của xe lửa, đều dần truyền vào lỗ tai anh: “Anh chờ, chờ ngày sinh nhật anh em sẽ chuẩn bị cho anh một phần quà...” Âm thanh của cô dần dần hạ xuống, mơ hồ đến mức anh dường như nghe không rõ, anh cũng không hỏi lại, tự cho là đã nghe được trọng điểm: “Tốt, anh chờ.”

Anh cũng không biết cô muốn tặng anh gì, trong lòng có chút nhỏ nhỏ chờ mong, bởi vì sinh nhật anh vào cuối năm, nhưng cũng không quá để ý. Cho đến ngày sinh nhật đó, thời điểm anh biết cô rất cuộc muốn tặng anh cái gì, anh nghĩ, cả đời anh cũng sẽ không quên được. Anh, sinh nhật ba mươi mốt tuổi, trở thành ngày quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

21. Chương 21: Chính Là Chán Ghét Hắn

Hà Tử Nghiệp dĩ nhiên không để cho Lâm Cảnh Nguyệt trải qua ngày 1/5 như ý muốn, anh hình như đã sớm nhìn thấu tâm tư của cô, đưa người về tới nhà liền trực tiếp nói cho cô biết ngày mai liền phải đi làm, nói xong nhanh chóng khởi động xe chạy thẳng về nhà. Kế hoạch của Lâm Cảnh Nguyệt chưa kịp thực hiện đã chết từ trong trứng nước. Mặc dù trong lòng oán thầm nhưng vẫn phải ngoan ngoãn đáp trả, dù sao cô cũng biết làm như vậy không hợp lý.

Chỉ là có chút nghi ngờ hành động không lên nhà cô “ngồi một chút” của Hà Tử Nghiệp, theo lý thuyết người nào đó ít nhất cũng phải kén một bữa cơm, nhưng bây giờ chỉ đưa cô đến dưới lầu liền quay trở về, được rồi, Lâm Cảnh Nguyệt tuyệt đối không thừa nhận bản thân có chút thất vọng. Quyết mồm lên lầu, vốn còn muốn làm một bữa tiệc lớn, nhìn lại cũng nên hủy bỏ mà thôi.

Ăn cơm, dọn nhà một cách nhanh gọn, Lâm Cảnh Nguyệt đã không tìm được việc gì để làm, suy nghĩ một chút, mùa đông cũng sắp đến rồi, cũng nên ra ngoài mua vài bộ áo quần, dù sao chất đầy trong học tủ cũng toàn “trang phục dành riêng học sinh”, đối với người trong tâm hồn đã muốn 30 tuổi thật sự nhìn sao cũng không dám mặc nữa.

Con người Lâm Cảnh Nguyệt có chút khó tính, lúc đại học, với khuôn mặt xinh đẹp cùng hơi thở thanh lãnh thể hiện trong lần huấn luyện quân sự đã nổi tiếng ngay lần đầu tiên xuất hiện, âm thầm bị không ít các bạn nam nghị luận, dần dà liền cam chịu trở thành hoa khôi học viên quản lý. Thật ra thì mọi người làm sao biết Lâm Cảnh Nguyệt thật ra không phải là tiên tử lạnh bạc không vướng khói bụi hồng trần, cô lúc đó cũng chỉ là có chút ngây ngô, mới từ trung học bước ra nên hoàn toàn không thích ứng được với cuộc sống sinh viên đại học, cho nên khi liên hoan lớp năm đầu tiên, chứng kiến Lâm Cảnh Nguyệt một người cầm chai rượu đánh gục nhiều bạn nam, thì sau đó những danh hiệu như “lãnh mỹ nhân” gì gì đó hoàn toàn biến mất.

Chỉ có người cùng cô hết sức quen thân mới biết bản chất thật sự của cô, cô tuyệt đối là điển hình của loại ngoại trong ngoại bất nhất, giống như rất ít người biết cô thích màu đỏ, hơn nữa còn là màu đỏ chói.

Lúc này, trong tay Lâm Cảnh Nguyệt đang cầm hai chiếc áo khoác, một cái màu trắng sữa, một cái màu đỏ, nhân viên bán hàng bên cạnh đang hết sức khuyên cô nên mua chiếc màu trắng sữa, nào là cái đó thật sự rất phong cách, rất hợp với khí chất của cô ...đột ngột cởi xuống chiếc áo màu trắng sữa đang thử trên người, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn chiếc áo màu đỏ trên tay, trong lòng không chút do dự: “Đem chiếc màu đỏ này gói lại.”

Nhân viên bán hàng cứng đờ, vẫn là đem chiếc áo ra phía quầy tính tiền, trong lòng len lén nghĩ: Vị khách này thật đúng là khó hiểu, rõ ràng chiếc màu trắng mặc lên rất đẹp mà lại cứ muốn màu đỏ. Bất quá, quản gì loại màu sắc người ta thích, chỉ cần bán được hàng là tốt rồi, còn lại không liên quan gì đến mình.

Lâm Cảnh Nguyệt lại đi vào thêm vài cửa hàng, đến khi mua đầy đủ trang phục và phụ kiện đi kèm mới hài lòng ngừng lại. Mặc dù bọn họ ngồi xe lửa hơn một ngày, nhưng bởi vì là giường mềm nên không có cảm giác mệt mỏi, thậm chí lúc này cô còn có chút không thỏa mãn, nhưng khi nhìn trong tay túi lớn túi nhỏ còn đến gần một quán cà phê, tạm thời nghỉ chân một chút, một hồi lại tái chiến!

Gọi một ly Caramen Macchiato, ngồi bên cửa sổ nhìn người đi lại ngoài phố, Lâm Cảnh Nguyệt nheo mắt thậm chí còn có cảm giác đặc ý như đang trộm được thời gian một ngày rảnh rỗi. Phía bên ngoài cửa kính chính là quang cảnh thành phố đang được bao phủ dưới ánh nắng chiều. Nhưng đang là cao điểm tan tầm, trên đường thật sự hỗn loạn, tiếng kèn kẹt xe, tiếng chửi rủa, tiếng còi của cảnh sát giao thông...huyền nào, nhưng lại là những hình ảnh chân thật nhất của cuộc sống sinh hoạt đời thường.

Trạm xe buýt cũng chật ních người, có nhiều người không chịu nổi đã đi tới đi lui tại bến đợi, oán trách xe buýt đến quá chậm. Mỗi một gương mặt đều mang nét riêng đặc sắc, là giàu có, là nghèo túng, có thỏa mãn, cũng có thất vọng...Mỗi khi một chiếc xe tới, mọi người đều chen chúc đi lên, mặc kệ là trí thức hay công nhân bốc vác, cũng tạm thời quên mất công việc và thân phận của mình, chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Nhà, thật sự rất ấm áp, cũng là kiếp trước cô đã vứt bỏ, cô chợt cảm thấy khó hiểu đối với mình lúc đó, biết rõ ràng làm sai, biết rõ ràng làm tổn thương rất nhiều người, tại sao lại có thể tiếp tục bước đi kiên quyết như vậy ? Chỉ dựa vào loại tình cảm mờ ảo, không xác định kia sao?

Lâm Cảnh Nguyệt hớp một ngụm nhỏ cà phê, cúi nhìn chiếc bóng in trong tách cà phê nhỏ nhỏ mỉm cười, cũng may, cô vẫn còn một lần cơ hội.

Lâm Cảnh Nguyệt hớp một ngụm nhỏ cà phê, cúi nhìn chiếc bóng in trong tách cà phê nhỏ nhỏ mỉm cười, cũng may, cô vẫn còn một lần cơ hội.

“Tiểu thư ký Lâm cũng ở đây?” Một âm thanh kinh ngạc cắt đứt suy nghĩ của Lâm Cảnh Nguyệt, âm thanh quen thuộc như vậy, quen thuộc đến nỗi cho dù cô có thể quên tất cả mọi chuyện cũng sẽ không quên âm thanh này, cô buông lỏng cơ thể mời vừa cứng nhắc, nhắm mắt lại điều chỉnh về mặt mới chậm rãi ngừng đầu lên: “Chào anh.”

Ánh mắt Hàn Mộ Vân tươi cười nhìn người trước mắt, hần vồn nghĩ muốn đi dạo một chút, đúng lúc đi qua quán cà phê này liền nhìn thấy cô, thần xui quỷ khiến liền đi vào đến bên người cô lên tiếng chào hỏi.

“Tiểu thư ký Lâm không nhớ tôi sao?” Hần gọi một ly cà phê đen, uống một hớp mới mở miệng nói, không hiểu vì sao, hần thật không thích giọng điệu công thức của cô.

“Nào có.” Trên mặt Lâm Cảnh Nguyệt vẫn giữ nụ cười khách khí, bàn tay dưới bàn lại nắm hết sức chặt. “Bên ngoài là kỹ thuật viên cao cấp được điều đến công ty, bên trong lại là bằng hữu của tổng giám đốc.” Vừa bắt đầu thì cô đã đem quan hệ giữa hần với đồng nghiệp trong công ty xây dựng lên, hoàn toàn không có một chút ý tứ muốn cùng hần làm quen. Chân mày Hàn Mộ Vân có chút cau lại, hình như...cô thư ký nhỏ của Hà Tử Nghiệp rất chán ghét hần.

“Nếu bây giờ đã là ngoài giờ làm việc, Cảnh Nguyệt cũng không cần khách khí như vậy.” Hàn Mộ Vân thân thiện tươi cười, chủ động thay đổi cách gọi đối với cô, hần cảm thấy là mình nghĩ quá nhiều, trước đây bọn họ chưa từng quen biết, chỉ mới gặp một lần ở phòng làm việc của Hà Tử Nghiệp mà thôi, cô không có lý do để ghét hần, phụ nữ mà, muốn bỏ nhào vào người hần còn không kịp, vì sao lại ghét hần chứ, về điểm này hần rất có tự tin.

“Xin lỗi, chúng ta không quen.” Lâm Cảnh Nguyệt nhàn nhạt trả lời một câu liền gọi nhân viên tính tiền, đem đồ của mình đi ra ngoài, cũng không thèm để ý đến nụ cười cứng đờ của Hàn Mộ Vân.

Vẫn giống như ngày trước, nụ cười ôn nhu nhất nhưng trái tim cũng là lạnh lùng nhất, có thể kiếp trước cô không nhìn ra, thế nhưng kiếp này, cô dùng tính mạng để đổi lại một bài học vì sao lại không nhận rõ chứ?

“Đợi chút.” Hàn Mộ Vân từ phía sau bắt được cánh tay của Lâm Cảnh Nguyệt, ngăn cản cô đi ra. Hần đây chính là bị coi thường, có lẽ ban đầu hần chỉ thấy người quen muốn vào nói vài câu mà thôi, nhưng tình cảnh mất thăng bằng lạnh lùng nhìn nhau lại khiến hần nổi lên hứng thú với cô, chẳng lẽ lại nói trước đây bọn họ từng quen biết?

“Buông ra!” Lâm Cảnh Nguyệt nhìn cổ tay bị hần nắm, lạnh giọng nói, mặc dù trên mặt cô giả bộ cứng rắn, nhưng trên thực tế trong lòng cô vừa tức giận lại vừa hốt hoảng, câu nói ngày đó trên sân thượng vẫn cất sâu trong lòng cô: “Tôi chưa bao giờ yêu cô!” luôn ở trong óc cô thoáng qua vô số lần, cô sợ, sợ mình không kiềm được trực tiếp hỏi câu hỏi kiếp trước mình chưa kịp nói.

Trong quán cà phê có rất nhiều người cũng đang nhìn về phía này, dù sao cảnh tượng như vậy cũng chỉ xuất hiện trên truyền hình, thật khó để thấy một lần, luôn luôn cố gắng nhìn cho thật kỹ. Hàn Mộ Vân không thèm để ý, hần nắm thật chặt cánh tay của Lâm Cảnh Nguyệt, trong lòng không hiểu sao lại xẹt qua một chút chua chát mất mát: “Tôi tự nhận chưa bao giờ đắc tội với thư ký Lâm” trên mặt hần đã sớm không còn nụ cười, trong mắt lại lóe ra ánh sáng lạnh lẽo: “Thư ký Lâm tại sao lại đối với tôi như vậy?”

Lâm Cảnh Nguyệt dùng sức hít mấy hơi thật sâu, đè xuống lửa giận ở trong lòng: “Không có.”

“Chưa?” Hàn Mộ Vân liền cười, “Vậy thái độ của cô như vậy là sao? Hay là cô đối với ai cũng như vậy?”

Lửa giận bị đè nén rốt cuộc cũng phun trào, Lâm Cảnh Nguyệt chột quay đầu lại nhìn Hàn Mộ Vân, đôi mắt hơi hồng, “Đúng, tôi không thích anh! Tôi chính là chán ghét anh, vậy thì sao?” Âm thanh của cô có chút lớn, đột ngột vang lên bên trong quán cà phê, không có gì nghi ngờ, tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ.

Lâm Cảnh Nguyệt giống như chưa tỉnh, cô có gì cần quan tâm, người trước mặt này cũng coi như là hung thủ gián tiếp giết người, Lúc đó, khi hắn vừa mới đến công ty, cô cũng từng đi theo các nữ đồng nghiệp khác lén lén bàn luận về hắn, hi vọng gây được sự chú ý của hắn.

Cô thật không biết hắn đã kết hôn, lại khác với Hà Tử Nghiệp bốn mùa chỉ biết mặc âu phục màu đậm, hắn luôn mặc áo quần màu nhạt, trên mặt luôn mỉm cười dịu dàng, nhìn qua cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, cô chưa bao giờ nghĩ tới hắn đã sớm kết hôn.

Cho tới khi bọn họ bắt đầu lui tới, hắn cũng không nói với cô chuyện này, cô cứ như vậy bị gạt, đến khi Hà Tử Nghiệp biết cô cùng hắn kết giao, anh rất đau lòng, muốn cô cùng Hàn Mộ Vân chia tay, anh nói với cô hắn đã có gia đình, giống như sấm sét giữa trời quang, cô không thể tin được, chạy đi hỏi hắn, hi vọng hắn sẽ cho cô một câu trả lời phủ định, nhận được cũng chỉ là một câu thật xin lỗi từ hắn.

Tuy đã nói chia tay, thế nhưng cô cũng không thể tháo được chiếc mặt nạ hắn đã mang trên người, hắn lần lượt nói xin lỗi cùng cam kết, hắn nói hắn và vợ mình chỉ là kết hôn theo ý định của gia tộc, không có một chút tình cảm, hắn nói sẽ nhanh chóng ly hôn, cô tin, cô cố gắng chờ một chút, một chút cũng đã chờ hai năm, đến cuối cùng cũng bắt đầu tự trách bản thân mình, nhưng tất cả đã không còn kịp rồi, lòng của cô đã dành hết cho người tên Hàn Mộ Vân kia rồi.

Đến cuối cùng, cô cũng trả giá đắt, tính mạng của cô. Sinh mạng được cha mẹ tâm tâm niệm niệm che chở, sự khích lệ của bạn bè. Cô không cam lòng, nhưng cũng cảm thấy giải thoát, cuộc sống xám xịt hoảng loạn như vậy, không bằng chấm dứt thôi, chỉ là trong lòng cô luôn canh cánh cha mẹ già cũng đã năm mươi cô độc cùng một người đàn ông.

Không ngờ, thật sự có đảo ngược thời gian, lần này, cô hạ quyết tâm tuyệt đối sẽ không quyến luyến bất cứ gì đối với cuộc sống trước, mà quan trọng nhất là hàn Mộ Vân dĩ nhiên càng không thể dây vào, mặc dù sẽ tức giận, sẽ đau lòng, còn chưa muốn quen biết người này, nhưng bây giờ, mười phần oán khí đời trước của cô bị sự dây dưa không rõ của hắn liên tục bộc phát ra ngoài.

Hàn Mộ Vân không ngờ cô dám nói chuyện quyết tuyệt như vậy, nhất thời sững sờ, thậm chí không biết lúc nào Lâm Cảnh Nguyệt thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hắn cũng không biết, phục hồi lại tinh thần mới phát hiện mọi người trong quán cà phê đang nhìn hắn, trong lòng có từng tia đau đớn co rút, chậm rãi, nhưng không biến mất, Hàn Mộ Vân nhìn bóng lưng còn sót lại như một chấm nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt, cắn răng nghiêng lợi nói một câu: “Cô lợi hại...”

“Tiên sinh, tiên sinh, ngài còn chưa tính tiền!” Nhân viên đuổi theo phía sau hắn gọi lớn.

Thân thể Hàn Mộ Vân cứng đờ, sắc mặt tái nhợt, xanh rồi trắng, từ trong ví rút ra vài tờ tiền mặt để đến bên bàn rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Lâm Cảnh Nguyệt à...đủ kiên cường, hắn đối với cô bắt đầu có hứng thú!

22. Chương 22: Mẹ Chồng Gặp Mặt Nàng Dâu

Cho đến khi đi đến một ngã tư, không còn nhìn thấy quán, cà phê kia nữa Lâm Cảnh Nguyệt liền đặt mông ngồi xuống ghế dài ven đường, cô ngước đầu, sắc mặt trắng bệch, con ngươi vì chịu sự kích thích lớn nên cũng có chút mở lớn, hô hấp nặng nhọc, trái tim đập không ngừng, một tay Lâm Cảnh Nguyệt gấu gao giữ ngực, dùng toàn bộ sức lực, dường như muốn đem lòng ngực đè nén thật chặt. Khuôn mặt mỹ lệ cũng trở nên vằn vẹo giống như đang chịu đựng thật nhiều đau đớn.

Rõ ràng đã nhìn thấy, tại sao khi đơn độc gặp hắn ta cô còn có thể kích động như vậy? Chết một lần còn chưa đủ sao? Lâm Cảnh Nguyệt, mày tỉnh, tỉnh đi!

Giờ khắc này Lâm Cảnh Nguyệt dường như trống rỗng, tim đau như bị dao cắt, cả người cô ngồi phịch trên ghế lạnh, khẽ co quắp.

“Cô gái! Cô gái!” Cụ ông hốt hoảng, xem ra có lẽ bệnh tim tái phát, ông nhanh chóng đi tới dùng sức đẩy Lâm Cảnh Nguyệt, “Đi bệnh viện đi!”

Thần trí Lâm cảnh Nguyệt thoáng bị gọi về, cô cố gắng từ ghế đứng dậy, nhìn chằm chằm ông cụ đứng trước mặt đang lo lắng ình, nặn ra một nụ cười vô lực: “Cháu không sao.”

Ông cụ nhìn kỹ Lâm Cảnh Nguyệt, mặc dù không còn dáng vẻ co giắt như ban nãy nhưng ông vẫn không yên lòng: “Hay là đi kiểm tra một chút, người trẻ tuổi cũng không nên lơ là thân thể của mình đâu!”

“Cháu thật sự không có việc gì.” Mặc dù bị người khác xem thành người bệnh nhưng đối với việc ông cụ thật tâm quan tâm mình, Lâm Cảnh Nguyệt trong lòng dâng lên một sự ấm áp.

“Mau về nhà đi, đừng ở bên ngoài mà lỡ phát bệnh, người trẻ tuổi bây giờ thật là!” Cụ ông bắt đầu dỗi, tiếp tục bán báo. Những người trẻ tuổi này luôn tự cậy vào tuổi tác của mình mà không đem bệnh tật quan tâm, cho nên đến lúc cơ thể có vấn đề thì đã muộn rồi!

Lâm Cảnh Nguyệt cũng không rời đi, cô chỉ ngồi cúi đầu trên ghế dài, tất cả đau đớn vừa nãy đều biến mất, giống như chỉ là cảm giác của chính cô, nhưng mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng loại đau đớn thấu tâm can như vậy lại khảm sâu vào trong xương cốt, vào trong đầu cô.

Cô không biết vì sao chỉ cần nhìn thấy Hàn Mộ Vân thì cô liền như vậy, cô vô cùng xác định loại tình yêu say đắm đối với hắn ngay từ lúc rơi xuống sân thượng đã liền biến mất, không phải bởi vì yêu không đủ sâu, không yêu hết lòng mà tự chính tay người mình yêu chặt đứt, đã sớm một chút cũng không còn. Kiếp trước đối với cô giống như một giấc mộng dài, có ngọt ngào có khổ sở, sau đó bởi vì quá đau khổ mà tỉnh lại. Cô thừa nhận là cô ích kỷ, cô cũng không muốn tiếp xúc với Hàn Mộ Vân để tự mình chuốc tội, nói đi nói lại, tất cả cũng là vì chính cô mà thôi. Nhưng cô đã tận lực né tránh các tình huống sẽ xuất hiện ở kiếp trước....tại sao hắn lại còn dây dưa không dứt?

Vẫn lại gặp hắn, thời gian giống nhau, cũng là một người, giữa bọn họ đã sớm có một khoảng cách lớn, cô không thể thân nhiên đối mặt với hắn, dù sao csi chết của cô vẫn có liên quan đến hắn. Cho dù muốn giải thoát hoàn toàn, cô cũng không muốn dùng phương thức quyết tuyệt như vậy, đó là mạng sống của cô, chỉ vì một câu nói của hắn mà không còn, cô không bỏ qua được.

Nói không hận là không thể nào, nhưng cô biết không thể nói trách nhiệm hoàn toàn thuộc về Hàn Mộ Vân, nói một cách thẳng thắn trong lòng cô còn tự trách chính mình, nếu lấy lý do cho ban đầu cô không biết hắn đã có gia đình còn có thể hiểu, nhưng sau đó cô vẫn không rời khỏi hắn, cái này hoàn toàn chính là lỗi của cô, kết quả mất đi mạng sống cũng là do cô tự tìm. Nhưng Hàn Mộ Vân, cho dù thế nào cô cũng không thể tha thứ!

Nhưng cô cũng rất may mắn, có thể quay trở về bốn năm thời gian, tìm được người yêu mình nhất, có còn gì là chưa đủ đâu? Nghĩ thông suốt, tất cả đều tốt, Lâm Cảnh Nguyệt đứng lên, xách túi lớn túi nhỏ đi về nhà, từ nay về sau cô sẽ sống thật tốt, chân thành yêu thương anh, không bao giờ tổn thương anh một lần nữa. Đem Hàn Mộ Vân tách xa ra khỏi cuộc sống của mình. Cô sẽ tự tìm lấy hạnh phúc của chính mình!

Hà Tử Nghiệp lúc này không hề biết một màn gặp gỡ giữa Lâm Cảnh Nguyệt và Hàn Mộ Vân, anh đang bị mẹ mình bức bách đến sứt đầu mẻ trán. Mẹ Hà không biết từ đâu biết được chuyện anh tự điều nhiệm thư ký mới ình, từ chút xíu manh mối này đào ra, lại tra được anh không trở về nhà ăn cơm, hầu hết thời gian lại ở trong nhà của thư ký mới, bà một mực chắc chắn cô thư ký kia chính là con dâu bí ẩn, ngày mai nhất định phải đến xem con dâu nhà bà.

Hà Tử Nghiệp tất cả chiêu thức đều sử dụng, thậm chí muốn đem Lâm Cảnh Nguyệt ném ra nước ngoài, nhưng làm như vậy không khác gì chưa đánh đã khai, cho nên hiện tại anh đang rất phiền não. Vốn Lâm Cảnh Nguyệt cũng chính là bạn gái của anh, mẹ anh muốn gặp một chút cũng không có gì, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt đã đưa ra hiệp ước không được tiết lộ chuyện qua lại giữa hai người cho người khác biết.

Anh phiền não tới rụng tóc, ngồi thở dài trên giường, anh hiểu mẹ mình, với tính tình của bà nếu biết chuyện của hai người, bảo đảm không quá một tuần lễ mọi người đều sẽ biết. Anh cũng nhờ đến sự giúp đỡ của ba mình, muốn ông coi chừng vợ mình, nhưng người ba luôn cùng chiến tuyến với anh lần này cũng không đáp ứng thỉnh cầu của anh, tư thái rõ ràng cũng muốn nhìn thấy con dâu. Hà Tử Nghiệp nhìn chằm chằm điện thoại di động, lại thở dài, anh hiện tại đang rất rối rắm chuyện có nên hay không gọi điện thông báo một tiếng cho cô nhóc kia.

Nghĩ lại, nếu cô nhóc kia biết chuyện, không chừng giao ban sáng mai cũng không dám đến, chỉ còn biết đi một bước tính một bước, cùng lắm ngày mai anh giả bộ như cái gì cũng không biết vậy. Nhưng mà nếu chỉ có vậy...Ánh mắt Hà Tử Nghiệp lập tức phát sáng, một cơ hội thật tốt đây!

Lâm Cảnh Nguyệt ngủ một giấc thật ngon, buổi sáng tỉnh lại tinh thần rất sảng khoái, sau khi dọn dẹp và ăn xong bữa sáng liền chen lấn lên xe buýt đi làm, nghĩ đến sẽ nhanh chóng được gặp Hà Tử Nghiệp, một chút lo lắng bởi vì sẽ gặp Hàn Mộ Vân cũng biến mất, hôm nay tất cả đều sẽ không giống quá khứ, cô luôn muốn hướng về phía trước.

Vào phòng làm việc cư nhiên nhìn thấy Hà Tử Nghiệp đã đến. A? Hà Tử Nghiệp muốn chuyển việc sang lao động chân tay sao? Cô gõ cửa phòng làm việc của anh, đi vào: “Ông chủ, có dự án mới sao?”

Hà Tử Nghiệp đang dùng ngón tay vẫn đang kẹp lấy cây bút máy vòng tới vòng lui, chơi tự nhiên không chán, nghe vậy không ngừng đầu: “Không có.”

Vậy tại sao anh lại tới sớm vậy chứ? Lâm Cảnh Nguyệt chưa kịp hỏi những lời này, anh đã buông bút ngoắc ngoắc tay cho cô bước đến, cô chần chừ một chút cũng bước lên: “Chuyện gì?”

Hà Tử Nghiệp nhìn Lâm Cảnh Nguyệt từ trên xuống, một phen đánh giá, cô mặc một chiếc váy màu đỏ, tay áo xấn đến tám phần, trên hông là một chiếc thắt lưng cùng màu đem chiếc eo mảnh khảnh hoàn mỹ nhấn mạnh nổi bật, bên dưới mang đôi tất da đem đôi chân dài tôn lên rất gọi cảm, chân mang đôi giày da rất có phong cách, Hà Tử Nghiệp nhìn đến không dời được mắt, anh đột nhiên phát hiện cô nhóc đang lột xác, thay đổi ngày càng chói mắt, càng ngày càng làm người khác phải chú ý.

Lâm Cảnh Nguyệt bị nhìn đến trên mặt có chút nóng, người này mới sáng đã phát điên cái gì rồi? “Anh...anh làm gì nhìn em như vậy?”

“Đi làm việc.” Hà Tử Nghiệp dời ánh mắt ra khỏi người cô, phun ra ba chữ.

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn gương mặt anh tuần kia thật sự muốn vung ột đấm, nào có ai như vậy, cái này rõ ràng là đang làm nhiễu loạn tâm thần của người khác mà, không đúng sao? Cô cắn răng dè xuống lửa giận, trở về phòng làm việc của mình, đi làm cô không thể cùng ông chủ đối chọi, chuyện gì tan việc lại nói, vừa đóng cửa thì chính là chuyện nhà rồi!

Nhưng chưa được bao lâu lại nhận được điện thoại nội bộ từ Hà Tử Nghiệp, muốn cô nhanh chóng đến phòng của anh, Lâm Cảnh Nguyệt thở phì phò đặt điện thoại xuống, người này lại muốn làm trò gì đây? Cô nhìn qua phòng của anh một chút, a? Sao lại có một phụ nữ? Chẳng lẽ hôm nay thật sự có dự án hợp tác?

Lâm Cảnh Nguyệt không dám chậm trễ, lập tức chạy tới, nhưng mới vào cửa chưa kịp nói một câu, người phụ nữ đang quay mặt với Hà Tử Nghiệp liền quay lại, nhìn thấy ánh mắt người đó sáng lên, cười khanh khách đi tới vây quanh cô, nụ cười cũng thật là rực rỡ! Ai có thể nói cho cô biết đây là đang xảy ra chuyện gì?

May là mẹ Hà cũng bị Lâm Cảnh Nguyệt đang bước vào làm cho kinh diễm, phải nói người đẹp bà đã gặp quá nhiều, nhưng cũng rất nhiều người chỉ giống như một chiếc vỏ rỗng, mà cô gái mới tới đây vừa rất xinh đẹp lại rất chân thật, nhất là phong cách, chắc chắn, người con dâu này bà nhận! Tên tiểu tử đáng chết! tìm được cô gái tốt nhất vậy lại che giấu không đưa về nhà!

“Ông...”

“Ai da...Cảnh Nguyệt đúng không?” Mẹ Hà cười đến không khép được miệng, lôi kéo cánh tay Lâm Cảnh Nguyệt không chịu thả, cô bé này đáng đáp cũng dễ nhìn, mẹ Hà len lén chùi một tí nước miếng: “Thật là một cô gái tốt.”

Lâm Cảnh Nguyệt bị vờn đến không giải thích được, người này là ai vậy? Tại sao lại biết cô? Cô nghi hoặc nhìn Hà Tử Nghiệp, Hà Tử Nghiệp co quắp nhìn mẹ mình mặt không đổi sắc ăn đậu hũ của Lâm Cảnh Nguyệt, rốt cuộc nhìn không được kéo Lâm Cảnh Nguyệt về phía mình: “Đây là mẹ anh.”

Hà Tử Nghiệp...Mẹ! Lâm Cảnh Nguyệt lập tức tròn tròn hai mắt, chuyện này...đây là ý gì?

“Ai da, ông xã cũng gọi rồi, nên làm chuyện vui đi?” mẹ Hà bắt mắt nhìn Hà Tử Nghiệp một cái, lại đem Lâm Cảnh Nguyệt lôi về tiếp tục ăn đậu hũ: “Chiếc nhẫn đâu? Nhẫn đính hôn đấy? Tiểu tử chết toi kia

sao lại keo kiệt như vậy, ngay cả một chiếc nhẫn cũng không có?”

“Cái đó, bác gái, cháu...” Lâm Cảnh Nguyệt cứng người muốn giải thích, gọi ông xã? Cô rõ ràng muốn gọi ông chủ mà? Còn nữa, tại sao mẹ Hà Tử Nghiệp lại bất ngờ đến đây? Trái tim nhỏ của cô, đây không phải là biến tướng của việc gặp người lớn sao? Áo quần của cô cũng có thể coi như thỏa đáng chứ? Tóc thì sao? Tóc có loạn không vậy?

“Người trong nhà, gọi mẹ!” mẹ Hà cười híp mắt vỗ vỗ Lâm Cảnh Nguyệt nói

“Cháu...”

“Không sao, ngày mai bắt tên tiểu tử chết toi kia đền bù lại cho con chiếc nhẫn khác, phụ nữ mình không thể chịu uất ức đâu, ông xã cũng không phải gọi không!” Mẹ Hà chỉ chỉ Hà Tử Nghiệp, vẻ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép, giống như đang nói..., thật mất mặt, một người con dâu cũng không thể bắt được.

Hà Tử Nghiệp xoa xoa thái dương có chút đau, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, mẹ đang ở đây nói gì đó, chúng con chỉ mới lui tới.” hiểu lầm như vậy, sẽ không dọa cô nhóc kia chứ?

Lâm Cảnh Nguyệt bên cạnh cũng gật đầu thật mạnh, rốt cuộc mang câu nói kia nói ra khỏi miệng: “Cháu muốn gọi ông chủ.” Việc này làm sao bây giờ, tim cô đập càng lúc càng nhanh, đầu cũng không dám ngẩng, không phải là gặp mẹ của Hà Tử Nghiệp ư, cô đây nên thế nào?

Nụ cười mẹ Hà cứng ở trên mặt, ánh mắt như dao vèo vèo bắn về phía Hà Tử Nghiệp, bà đây không phải là đang giúp anh sao, tên ngốc này!

“Không có việc gì, sớm muộn gì cũng sẽ gọi, buổi trưa tới nhà ăn cơm đi!” mẹ Hà nhìn chằm chằm Lâm Cảnh Nguyệt, trong mắt tỏa ra ánh sáng trong suốt, Lâm Cảnh Nguyệt bị nhìn nên có áp lực cực lớn, vừa định mở miệng từ chối, Hà Tử Nghiệp chợt đi tới dặt tay cô nói: “Vâng.”

23. Chương 23: Đem Minh Giao Cho Anh

Vì vậy buổi trưa, Lâm Cảnh Nguyệt với tinh thần thấp thỏm bị Hà Tử Nghiệp dắt đến Hà gia, dọc trên đường đi, mẹ Hà cười không dứt miệng, còn Lâm Cảnh Nguyệt lại thừa dịp mẹ Hà không chú ý vừa bấm vừa tròng Hà Tử Nghiệp, trong lòng Hà Tử Nghiệp âm thầm kêu khổ, cô nhóc lại bắt đầu xù lông rồi, nhưng cũng không dám phản kháng bởi vì cô đang làm lén lút.

Vừa vào nhà lớn Hà gia, cảm giác cao quý nặng nề liền đập vào trong mặt, Lâm Cảnh Nguyệt trong lòng càng khẩn trương, kiếp trước, cô chưa hề đến nhà của Hà Tử Nghiệp, bây giờ chân chính đặt chân tới mới biết thế nào gọi là hào môn, mà cô, nhiều nhất cũng chỉ có thể gọi là gia đình đầy đủ, trong lúc này, chợt có chút tự ti, bên cạnh người đàn ông này, cô thật sự xứng đôi với anh sao?

Giống như biết cô đang suy nghĩ điều gì, Hà Tử Nghiệp cầm tay cô thật chặt, dặt vào lòng bàn tay của mình: “đừng sợ.”

Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu, nhìn anh chăm chú, trong ánh mắt anh ngập tràn sự khích lệ. Ánh mắt của cô đỏ lên, nhiệt độ từ bàn tay anh làm ấm áp bàn tay của cô, cô cười rục rịch một cái với anh, chỉ cần có người này bên cạnh, cô cái gì cũng không sợ.

Mẹ Hà đem hành động của hai trẻ thu hết vào trong mắt, miệng vừa mới khép nụ cười lại có khuynh hướng toét ra, bà ở bên ngoài gõ cửa xe một cái, trêu nói: “Xuống xe, chớ lại dính vào nhau rồi!”

Khuôn mặt trắng xanh của Lâm Cảnh Nguyệt liền chuyển đỏ, như hai đám mây hồng ở trên gò má, làm cho khuôn mặt càng thêm diễm lệ không gì sánh được, Hà Tử Nghiệp ngẩn ngơ, thiếu chút nữa không thể khống chế âm thanh đang kêu gào trong lòng muốn hôn cô một cái. Lôi kéo Lâm Cảnh Nguyệt xuống xe, Hà Tử Nghiệp âm thầm liếc mắt cảnh cáo mẹ Hà một cái, đồng thời ôm thật chặt Lâm Cảnh Nguyệt, khiến cô giãy giụa cũng không có kết quả, chỉ đành để mặc anh ôm.

Mẹ Hà làm như không thấy nhìn mắt ánh mắt của anh, vừa vào cửa đã bắt đầu kêu ba Hà: “Ông già, đến nhìn con dâu này!”

Lâm Cảnh Nguyệt nghe bà nói như vậy thiếu chút nữa muốn bỏ chạy lấy người, Hà Tử Nghiệp mau tay lẹ mắt kéo lại cô, nhìn cô thẹn thùng đến lỗ tai đều đỏ, không nhìn được mỉm cười nhẹ nhàng, đem đầu của cô đặt lên vòm ngực mình: “Con dâu xấu sợ thấy cha mẹ chồng rồi sao?”

Lâm Cảnh Nguyệt vốn đang khấn trương, trên đường vẫn đang luôn lo lắng, dù sao cũng chưa chú tâm vào việc ăn mặc, bị anh nói một câu “con dâu xấu” thẹn quá hóa giận, âm thầm tổn hơi thừa lời: “Anh mới xấu xí!”

“Không xấu sao? Vậy là rất đẹp à?” đôi tay Hà Tử Nghiệp nâng đầu của cô, ánh mắt toàn ý cười: “cho ông xã nhìn một chút.”

Àm, đầu Lâm Cảnh Nguyệt cũng bốc khói xanh, cô tại sao không biết anh còn có tiềm chất lưu manh chứ? Lại đùa giỡn cô ngay cửa nhà mình! Cô hung ác trợn mắt nhìn anh, muốn hạ xuống một đấm, ai ngờ bị anh nhìn thấu hành động mờ ám, nhanh chóng bắt lấy tay cô, ánh mắt đùa giỡn lại nhìn cô, giống như đang nói...Em có có chiêu gì?

Lâm Cảnh Nguyệt bị anh chọc tức đến thiếu chút nữa mất trí nhào tới cắn một cái, vừa vặn lúc này mẹ Hà đã lôi ba Hà đến, cô vội vàng nghiêm túc đứng ngay ngắn, trái tim bùm bùm nhảy thật nhanh. Không ngờ câu đầu tiên mẹ Hà nói ra lại khiến cô thiếu chút phá công, bà chỉ vào Lâm Cảnh Nguyệt hào hứng nói với ba Hà: “Đến, con dâu ở nơi này, ở nơi này!”

Ngay cả đã nghe vài lần, Lâm Cảnh Nguyệt vẫn không nhìn được muốn cười, mẹ con nhà anh thật sự là quá khác biệt, mẹ Hà gọi con dâu thật sự quá thuận miệng nhỉ? Nhưng mà tính tình của mẹ Hà như vậy vì sao lại sinh ra đứa con trai như Hà Tử Nghiệp chứ? Len lén đánh giá ba Hà, cũng không phải là người quá nghiêm túc mà ? Nghĩ thì nghĩ, ngoài miệng vẫn ngoan ngoãn chào câu: “Bác trai mạnh khỏe!”

Nụ cười trên mặt ba Hà nhất thời trở nên nhộn nhạo, vẻ mặt ôn hòa nhìn Lâm Cảnh Nguyệt nói: “Đi vào nhà ngồi, chờ dừng ngay cửa nói chuyện.” vừa trùng mắt với Hà Tử Nghiệp: “Vì sao lại không biết chiêu đãi gì hết chứ?” ba Hà là ai, năm xưa cũng là nhân vật hô phong hoán vũ tại thành phố A, chỉ là sau khi đem công ty giao cho Hà Tử Nghiệp đã lui về cùng mẹ Hà trải qua cuộc sống nhàn nhã, phong cách sắc bén cũng bị cuộc sống thanh thản mài mòn đi rồi, nhưng cho dù là vậy trên người vẫn có khí thế lãnh đạo, liếc mắt nhìn qua, giống như nặng tựa Thái sơn, đó chính là sự tích lũy trầm ổn qua năm tháng.

Lâm Cảnh Nguyệt thụ sủng nhược kinh theo ba Hà đi vào phòng khách ngồi xuống, trên tay còn đang cầm ly trà hoa nghe quản gia đưa tới nói là trà dưỡng nhan, ngồi nghiêm chỉnh đợi nói chuyện, mặc dù thái độ của ba mẹ Hà đối với cô rất được, nhưng cô vẫn còn rất khấn trương, đây chính là ba mẹ của người yêu, đã yêu tất nhiên sẽ quan tâm tất cả mọi chuyện liên quan đến nhau, huống chi trước mặt chính là hai người chí thân của anh, loại khát vọng có được sự tán thành lại vừa sợ sai sót cứ chiếm cứ đầu óc Lâm Cảnh Nguyệt, vì vậy cô không thể không cẩn thận suy nghĩ khi nói chuyện, để tránh xuất hiện sai lầm.

Mẹ Hà vốn muốn Hà Tử Nghiệp đi khỏi, nhưng mặc kệ bà làm gì anh cũng kiên định ngồi ở bên cạnh Lâm Cảnh Nguyệt không nhúc nhích, giống như tôn thần thủ hộ, nhìn người mình bảo vệ thật chặt, không để cho cô bị tổn thương dù chỉ là một chút. Mẹ Hà cũng bất đắc dĩ không làm gì được anh, phải để cho anh ngồi lại, trong lòng lại thầm oán, chẳng lẽ bà có thể ăn bạn gái nhỏ của hần hay sao? Nhìn cách anh thể hiện, đối với bà anh còn chưa từng quan tâm như vậy đó ? Vì vậy mẹ Hà ghen, liếc Hà Tử Nghiệp vài lần lại phát hiện tất cả tinh thần con trai mình đều đặt trên người Lâm Cảnh Nguyệt, chỉ có thể ỉu xiu đập đập cái đầu nắm lấy tay ba Hà, hừ, cũng có người quan tâm bà, bà mới không cần ăn dấm với tên tiểu tử chết toi kia!

Ba Hà bất đắc dĩ nhìn vợ một cái, bao dung cầm lấy tay bà, nhìn đứa con trai mình đang bảo vệ Lâm Cảnh Nguyệt thật chặt, ôn hòa nói: “Không cần khấn trương, buổi trưa muốn ăn gì thì bảo phòng bếp làm, cứ xem như nhà mình.”

Lâm Cảnh Nguyệt cứng ngắc gật đầu một cái, khóe miệng không được tự nhiên giật giật: “Dạ cảm ơn bác, cháu cũng không kén ăn.”

Mẹ Hà nghe xong lời này vui vẻ: “Không kén ăn là tốt, thân thể khỏe mạnh mới có thể mau sớm cho bác ôm cháu.”

Nhất thời, ngoại trừ Lâm Cảnh Nguyệt đang xấu hổ túng quần cúi đầu, tất cả ánh mắt trong nhà đều đồng loạt nhìn về phía cô, Hà Tử Nghiệp vỗ trán, anh vì sao lại có bà mẹ như vậy chứ? Cô nhóc này đã đủ khấn trương, anh đã cố gắng để cô buông lỏng một chút, lần này thì tốt rồi, đoán chừng cô sẽ cứ như vậy mà càng khấn trương thôi. Ba Hà trên trán cũng nổi gân xanh, có khuynh hướng nổi bão, tốt rồi, hôm nay đoán chừng việc gì cũng không hỏi được rồi, nhìn một chút, con dâu mang về cũng đã mau biến thành dằm điếu. Lập tức thở dài một tiếng: “A Nghiệp, con mang Cảnh Nguyệt lên phòng đi, đến giờ cơm sẽ gọi các con xuống, Cảnh Nguyệt, cháu cũng đừng khấn trương, tính tình bác gái là vậy, quen dần sẽ tốt thôi, lên đi!”

Lâm Cảnh Nguyệt hốt hoảng gật đầu với ba Hà liền bị Hà Tử Nghiệp dắt lên lầu, cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa mới mềm nhũn ngã xuống giường thở phào một cái, quá quần rồi, cô hiện tại có thể nhảy cửa sổ chạy trốn không? Hà Tử Nghiệp ngồi vào bên cạnh cô vuốt ve mái tóc, âm thanh nhẹ nhàng: “Khấn trương?”

Cái này có phải nói nhảm không? Lâm Cảnh Nguyệt ném qua một cái liếc mắt, nhìn nụ cười của ai đó nhất thời tức giận dễ sợ, vì quá khấn trương nên đã quên mất anh, cô còn phải tìm anh tính sổ! Hừ, không hạ gục được mẹ Hà, cô liền khi dễ con trai bà!

“Vì sao anh đem chuyện chúng ta nói ra ngoài?” Lâm Cảnh Nguyệt khí thế hung hăng nhìn Hà Tử Nghiệp, ánh mắt hung ác có thể đem anh cắt thành nhiều mảnh nhỏ.

Hà Tử Nghiệp vội buông tay, bày tỏ việc không liên quan đến mình: “Mẹ anh tự tra ra.”

Lâm Cảnh Nguyệt nghẹn lời, vụn vụn không ngờ anh sẽ nói ra lời này, nhất thời không biết nói gì. Hà Tử Nghiệp nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ lưng của cô: “Tại sao không muốn công khai? Công ty cũng không có quy định gì nghiêm cấm tình yêu công sở. Chúng ta chỉ nói chuyện yêu đương bình thường, tại sao lại không muốn người khác biết?”

Sao lại thành anh tra hỏi cô? Lâm Cảnh Nguyệt không muốn trả lời vấn đề của anh, nhưng đôi tay sau lưng thật sự quá dịu dàng, cô hưởng thụ ôn tình của anh, không nịn được liền tung miệng: “ sẽ có lời đồn đãi.”

Hà Tử Nghiệp âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra cô quan tâm đến cái này, cũng may không phải là đối với mình không tin tưởng. “Chúng ta có cuộc sống của mình, quan tâm làm gì đến lời đồn đãi, lại nói, công ty của chính mình, anh còn không dễ dàng xử lý sao, dám nói liền trực tiếp khai trừ.” Giờ phút này, người đàn ông này rốt cuộc thể hiện khí phách của mình trước mặt Lâm Cảnh Nguyệt. Thế nhưng cô không hề chán ghét, ngược lại cảm thấy ấm áp trong lòng, có loại cảm giác được người nâng niu, che chở. Cô lắc đầu một cái: “Nhiều chuyện là ở tại người khác, huống chi,” Cô dừng một chút, giống như đang khắc chế cái gì, đầu cũng cúi thấp: “Người như anh cơ bản không hề biết đến sự đáng sợ của lời đồn”. Kiếp trước, những người đó biết chuyện cô cùng Hàn Mộ Vân lui tới, bao nhiêu lời ác độc đều đập vào trên người cô, bao nhiêu lần cô bị người nói đến nước mắt ngậm mi nhưng không thể không thẳng lưng ngẩng đầu làm người, nhưng mà, đó chẳng qua là vẻ ngoài, sau lưng không biết cô đã bao nhiêu lần khóc tỉnh từ trong mơ, nhưng cô không hề từ bỏ, chỉ vì một câu có ẩn tình khác từ hần, chỉ vì hần nói muốn cô tin tưởng hần.

Hà Tử Nghiệp ngây ngẩn cả người, mặc dù không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhưng bị thương cực hận như vậy không cần nhận thấy qua ánh mắt, hình như tổn mát từ chính trong lòng cô, khắc sâu bén nhọn như vậy, khiến lòng anh cũng không nịn được mà đau đớn, cô bé của anh đến tột cùng đã trải qua chuyện gì? Vì sao cô chưa từng nói qua với anh?

Cánh tay ôm cô tự nhiên buộc chặt, sức lực thật lớn như muốn khảm cô vào trong ngực, Lâm Cảnh Nguyệt biết đây là phương thức an ủi đặc biệt của anh, mũi khịt khịt, đem nước mắt sắp rơi ra để lại, cô vòng tay ôm lấy hông anh, tiếng nói nhỏ đến đáng thương: “Diệp Tử, anh đừng...có thể hay không sẽ không còn quan tâm em?”

“Đang nói bậy gì đó?” trên đỉnh đầu vang lên âm thanh tức giận của anh, hai vai bị anh gắt gao nắm lấy, anh nhúu chặt chân mày nhìn cô, trong ánh mắt chính là lửa giận: “Lâm Cảnh Nguyệt, em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

Cô không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn anh, từng chút từng chút, từ cái trán đến chân mày, đem từng nét nhỏ trên khuôn mặt thu vào mắt. Trong lòng đột nhiên xuất hiện một sự lo lắng, Hà Tử Nghiệp nóng nảy đẩy ngã cô trên giường, vội vàng hôn lấy môi cô, Lâm Cảnh Nguyệt không phản kháng, ngoan ngoãn để anh hôn, thậm chí thỉnh thoảng còn đáp lại. Có lẽ thái độ lấy lòng như vậy của cô khiến nụ hôn của anh từ từ trở nên dịu dàng, giống như muốn thông qua môi truyền tình yêu đến đáy lòng cô, triền miên mà thương tiếc.

Hồi lâu, Hà Tử Nghiệp từ trên môi cô rời đi, trán dựa vào trán cô: “Em không có cảm giác an toàn là trách nhiệm của người bạn trai như anh, anh cần phải làm gì để cho em an tâm đây.”

Lâm Cảnh Nguyệt nghi hoặc nhìn anh, không biết anh muốn làm gì.

Hà Tử Nghiệp cười nhẹ một tiếng, kéo tay cô thả vào phía dưới của mình: “Em cảm thấy đem mình giao cho anh rất thua thiệt, như vậy anh chịu uất ức đem anh giao cho em vậy.”

24. Chương 24: Đóng Cửa Làm Chuyện Xấu

Nhất thời Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy khí huyết dâng trào, mặt đỏ ửng, đầu óc cũng rối loạn hết lên, cô tuyệt đối không ngờ rằng Hà Tử Nghiệp có thể làm ra chuyện như vậy, nhìn lại kinh nghiệm kiếp trước, anh cho dù có yêu hay không cũng chỉ có một loại dáng vẻ mà thôi, tại sao ở bên nhau càng lâu cô càng không thể hiểu hết được anh đây? Tại sao có thể muốn cô sờ chỗ “đó” của anh chứ! Tên lưu manh này! Cô chính là bị mù mới xem anh là người quân tử đấy!

Cô liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của Hà Tử Nghiệp, nhưng cho dù ra sức thế nào cũng không thoát được. Ngược lại càng thêm hoảng sợ phát hiện vì sự giãy giụa này khiến cho phía dưới ai đó giống như...có khuynh hướng càng ngày càng lớn! Lâm Cảnh Nguyệt run lên, kinh hoảng nhắm nửa con mắt phán kháng: “Đừng, buông ra!” Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô thật sự muốn tát ình một cái, rõ ràng là anh sờ cô, vì sao cô không thể hùng hổ chỉ trích anh kia chứ, ngược lại văng vẳng, dạ dạ ? Không lẽ là nô tính!

“Cảnh Nguyệt!... Cảnh Nguyệt!” hô hấp Hà Tử Nghiệp có chút nặng nề, âm thanh phát ra liên tục cũng trở nên khàn khàn, mang theo nồng đậm mùi vị mồ hôi, rót vào trong tai Lâm Cảnh Nguyệt lại cảm giác có chút khác thường. Cảm giác, mờ ám ? Lâm Cảnh Nguyệt hận không thể bóp chết tiểu ác ma trong lòng đang chảy nước miếng, lúc nào? Khi nào thì lại phạm phải sắc dục như vậy chứ! Cá chết lưới rách, bà đây muốn đứng lên! Âm thầm tự động viên mình, Lâm Cảnh Nguyệt cứng rắn giả bộ kiên cường, không biết rằng dáng vẻ của cô như vậy trong mắt Hà Tử Nghiệp thật sự là đáng yêu đến cực điểm.

Cầm lấy tay của cô dùng sức nhấn một cái, cho dù còn cách quần, sự ma sát cũng nhanh chóng mang đến cho Hà Tử Nghiệp một loại cảm giác say mê không nhận được á một tiếng, nhìn mặt Lâm Cảnh Nguyệt mặt ngày càng đỏ, đến tai cũng đỏ ửng luôn rồi. “Cảnh Nguyệt, Nguyệt Nha Nhi...sờ sờ nó, sờ sờ!” Hà Tử Nghiệp cúi xuống, nỉ non bên tai Lâm Cảnh Nguyệt, hơi thở nóng rực vấy vào tai, vào cổ của cô, khiến cho cô cảm thấy tê dại toàn thân, cơ thể thiếu chút nữa đã mềm nhũn ra rồi, Hà Tử Nghiệp, người này chỉ tùy tiện tìm một chút là đã có thể tìm được điểm mẫn cảm của bà đây rồi sao?

“Không, em không muốn!” Cô uốn éo muốn từ dưới người anh thoát ra, lại bị anh gắt gao ngăn chặn, động tác uốn éo như vậy càng giống như phối hợp với anh, hô hấp của anh càng trở nên nặng nhọc, Lâm Cảnh Nguyệt cũng từ trong đáy mắt phát hiện được động tác của mình chính là đang đùa với lửa, lập tức dừng lại, ánh mắt lo lắng luân chuyển, tiến lùi đều thật khó!

“Ngaoan, nghe lời!” Hà Tử Nghiệp hôn nhẹ lên cái cổ trắng mịn, đầu lưỡi quét qua da, ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng bị che phủ bởi một làn nước, khóe mắt cũng có chút đỏ lên, có chút mờ mịt, Hà Tử Nghiệp rên sát khi còn nóng, rồi khỏi chiếc cổ trắng như tuyết lại ngậm mút vành tai tinh tế của cô, phát ra âm thanh như tiếng nước đọng, Lâm Cảnh Nguyệt bị làm cho chóng váng, khi nào bị anh cầm tay lôi vào trong quần của anh cũng không biết.

Cho đến khi môi anh rời khỏi lỗ tai của mình cô mới tìm lại được chút thần trí, lúc này mới phát hiện không biết khi nào trong tay cô đã bị lấp đầy một cây “bàn ủi” vừa nóng lại vừa cứng. Thấy vậy Lâm Cảnh Nguyệt then thừng đến cổ cũng đỏ hồng, không quan tâm đến bất cứ gì nữa, chỉ muốn đem thứ đang cầm trong tay thả ra.

Cô chột rút tay về, lại quên Hà Tử Nghiệp không có cởi quần, chỉ kéo khóa kéo ra mà thôi, động tác như vậy, vừa vặn hợp ý Hà Tử Nghiệp. “Azz...” một tiếng ngấm khàn khàn của Hà Tử Nghiệp phát ra, toàn thân Lâm Cảnh Nguyệt cứng đờ, bàn tay bị kẹt ở khóa kéo cũng không có sức để rút về. Quá...quá sắc! Cô không nhịn được nuốt nước miếng, cuối cùng cũng biết vì sao có người đàn ông chỉ vì bởi một tiếng rên trên giường của người phụ nữ mà trở nên hưng phấn, thật quá mất hồn, trời ạ, cô cũng là một người phụ nữ bình thường thôi!

“Nguyệt Nha Nhi, chuyển động, chuyển động.” Hà Tử Nghiệp thừa lúc cô mất hồn, nhanh tay nhanh chân cởi quần ra, nhích nhích vòng eo. Bàn tay của cô nhóc nhà anh lạnh lạnh, mềm nhũn, cầm lấy nơi yếu ớt của anh, tư vị thật sự mất hồn. Cho dù trước kia có làm cùng người khác cũng không có sáng khoái như vậy. “Nguyệt Nha Nhi...” Lúc này Hà Tử Nghiệp bỏ đi vẻ kiên cường, trên mặt hoàn toàn là ẩn nhẫn, lăm lăm mồ hôi, đôi mắt vốn bén nhọn khẽ nheo lại, bên trong đen tối âm trầm, môi mỏng khẽ nhếch, phun ra từng luồng hơi thở nóng rực, cảm giác này thật khiến cho người ta muốn chảy máu mũi, Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy có chút nhột trong lỗ mũi, trong lòng âm thầm kêu khổ, ai u, ông xã nhu cầu quá lớn, mình cũng rất khó xử nha! A, bây, bây, là bạn trai!

Cuối cùng không muốn anh lại chịu khổ nhẹn nữa, cô quay đầu không nhìn dáng vẻ động tình của anh, bàn tay đang nắm vật kia chậm rãi di chuyển. Cảm nhận được sự phối hợp của cô, Hà Tử Nghiệp cũng sẽ không trối buột tay cô, dĩ nhiên tay anh cũng không nhả rời. Còn đang mang áo khoát ? rất đơn giản chỉ cần một tay liền cởi được! Về phần môi ngon bên trong, không cần nhìn, tay trực tiếp chui vào khe nâng thân thể của cô, thuần thực mở nút cài áo ngực, đạt được mục đích. Bàn tay nắm hai khối mềm mại xoa nắn, nơi mẫn cảm nhất cũng đang tuân theo động tác của cô, khoái cảm xông thẳng vào óc, Hà Tử Nghiệp thoái mái đến nỗi thiếu chút nữa không khống chế được bắn ra ngoài.

Bàn tay Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng bị chất lỏng của anh thấm ướt, cô đỏ mặt cắn môi, hai tay vẫn duy trì động tác, lúc nhanh lúc chậm, thỉnh thoảng vượt qua đỉnh, thỉnh thoảng lại chăm sóc hai quả bóng nhỏ, đem Hà Tử Nghiệp đưa đến mây xanh.

Thoải mái qua đi, Hà Tử Nghiệp nằm trên giường bình phục hô hấp, đầu óc vẫn còn đắm chìm bên trong cảm giác vui thích, mỗi động tác của cô đều được phóng lớn trong đầu óc anh vô số lần, đôi tay bé nhỏ trắng nõn, lúc nhanh lúc chậm...nắm giữ tiết tấu của anh, khóa miệng toét ra một nụ cười, động tác của cô nhóc mới nhuần nhuyễn làm sao! Không đúng! Thuần thực! nhất thời, Hà Tử Nghiệp từ trong khoái cảm tỉnh táo lại, tại sao một cô nhóc lại đối với loại chuyện này quen thuộc, lão luyện như vậy? Chẳng lẽ cô đã từng với người khác làm loại chuyện này? Nghĩ đến đây, ghen tỵ và chua chát trong nháy mắt bao trùm toàn lên anh, cô là của anh! Của một mình anh! Tại sao có thể cùng người khác làm loại chuyện thân mật này.

Lúc này, Hà Tử Nghiệp đã đem chuyện tình nghi thông suốt lúc trước quên sạch, anh lật người đè lên trên Lâm Cảnh Nguyệt còn đang chưa hồi hồn, cắn lỗ tai của cô hung tợn nói: “Nói, anh có phải là người duy nhất không?” hàm răng mang tính uy hiếp cắn nhẹ lên lỗ tai của cô, hình như chỉ cần câu trả lời không làm anh hài lòng anh sẽ cắn đứt lỗ tai của cô.

“Nổi điên cái gì, cút ngay!” Lâm Cảnh Nguyệt đẩy lồng ngực của anh muốn đẩy anh từ trên người cô xuống, nhưng không ngờ lại rước đến sự bất mãn của ai đó: “Không nói? Con chưa biết sợ?” bàn tay tà ác lại bắt đầu chuyển động, nắm được hai điểm đỏ thắm của cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “nói hay không?”

Cảm giác tê dại nhất thời xông thẳng vào đầu óc của cô, cắn môi, cô thật vất vả để khống chế không phát ra tiếng rên, trợn mắt nhìn Hà Tử Nghiệp một cái, vẫn còn phải bắt đầu dĩ ừ một tiếng. Thế nhưng loại đáp án mập mờ này sao khiến Hà Tử Nghiệp hài lòng ? Anh dùng chân tách ra hai chân của cô, thẳng lưng làm vài động tác cọ xát, cố ý hạ thấp giọng nói bên tai cô: “ngoan ngoãn nói! Vậy em nghĩ muốn thật sự làm một lần không? Hả?” Chữ “hả” kéo thật dài, mang theo ý vị uy hiếp mạnh mẽ. Lâm Cảnh Nguyệt trước sự uy hiếp của anh, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, đỏ mặt tía tai nói: “thứ, lần đầu tiên.” Người này thật sự đáng ghét đến chết thôi!

Nghe được đáp án này, Hà Tử Nghiệp chẳng những không buông tha cô ngược lại còn tiếp tục truy vấn: “Lần đầu tiên tại sao lại làm lão luyện như vậy?” Muốn lừa gạt anh? Không có cửa đâu! Hôm nay anh nhất định phải hỏi cho đến cùng.

Ai u, đã được lợi còn lên mặt! lửa giận của Lâm Cảnh Nguyệt cũng cháy tới, xem cô là con thỏ nhỏ phải không, còn muốn khi dễ sao? Nhưng mà, cô len lén liếc người còn chưa mặc quần kia, cũng muốn suy tính đến sự an toàn của bản thân trước! Suy nghĩ một chút, Lâm Cảnh Nguyệt nắm lấy cổ áo của Hà Tử Nghiệp đem anh kéo xuống: “cúi xuống, em nói cho nghe.”

Hà Tử Nghiệp hoài nghi nhìn cô, nhưng vẫn không nén được muốn biết câu trả lời nên đem lỗ tai ghé đến bên môi cô.

Lâm Cảnh Nguyệt gạt môi gian trá, rống to một tiếng: “Anh chẳng lẽ không biết thứ nằm trong ổ cứng gọi là phim sex Nhật Bản sao?” giọng nói có thể so sánh là kinh thiên động địa, khiến cho Hà Tử Nghiệp chấn động cả ngày vẫn chưa hồi phục được một nửa thần trí. Sau một lúc lâu, lỗ tai vẫn còn ong ong, đợi đến lúc tỉnh táo lại thấy cô nhóc kia đang mỉm cười hả hê nhất thời trở nên đỏ khốc đỏ cười, thật may phòng ốc nhà anh cách âm rất tốt, nếu không giọng nói như vậy có lẽ đã truyền khắp nhà rồi, ngày mai cha mẹ lại tới hỏi hấn, bỏ qua người làm trong nhà, có thể cũng đã biết cái gì nằm trong “ổ cứng” rồi.

Cưng chịu sờ sờ đầu cô nhóc, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, Hà Tử Nghiệp lật người bước xuống giường sửa sang lại quần áo, mắt tươi cười nhìn Lâm Cảnh Nguyệt còn nằm ngáy đơ trên giường. “Được rồi, được rồi, anh biết rồi, cô hồ nhỏ.”

“Anh đang nói ai?” Lâm Cảnh Nguyệt trở mình, từ trên giường bò dậy hận hận nhìn Hà Tử Nghiệp. Bộ dáng thật sự giống một con mèo đang xù lông vì bị giẫm phải đuôi. Hà Tử Nghiệp nhìn dáng vẻ tức giận của cô, không thể không chế mà phì cười, “vợ” yêu của anh thật đúng là một quả bồ đào ngon ngọt mà.

Nghe anh thì thầm, Lâm Cảnh Nguyệt càng thêm quẫn bách, hung hăng oán hận xuống giường: “Không để ý tới anh, em đây chính là không thèm để ý đến anh, em muốn xuống nhà, không muốn nhìn thấy anh!” cô nhóc tức giận rồi, Hà Tử Nghiệp vừa muốn xuống nước năn nỉ, lại thấy Lâm Cảnh Nguyệt mới đó trông mắt đã đỏ, nước mắt xoành xoạch rơi xuống. Anh cuống quýt kéo cô qua: “thế nào? Sao vậy?” Là lỗi của anh, mặt của cô nhóc này thật là mỏng lắm!

“Ô! Ô...em làm sao gặp người! tất cả đều là tại anh!” nước mắt Lâm Cảnh Nguyệt rơi càng dữ, cô run rẩy chỉ vào chất lỏng màu trắng khả nghi trên áo khoác đỏ của mình: “ô, ô...làm sao giờ? Làm sao đây?”

Người Hà Tử Nghiệp cứng đờ, hồng bét, mới vừa rồi tham hưởng thụ, nhất thời vong tình bắn đến trên người cô, nhưng bây giờ hối hận cũng đã chậm. Vội vàng kéo cô nhóc qua, cởi bỏ áo khoác trên người cô, kiên nhẫn dụ dỗ: “Ngoan, Nguyệt Nha Nhi, cởi ra là được, không sao!”

“Nhưng, em mặc cái gì?” Lâm Cảnh Nguyệt mắt sưng đỏ nhìn anh.

“Mặc...mặc của anh vậy!”

“Đừng, như vậy chính là chưa đánh đã khai rồi! em bị anh hại thảm rồi!” Lâm Cảnh Nguyệt hất tay của anh ra, chạy thẳng đến bên cửa sổ, mê hoặc nói: “Lầu hai này có cao hay không, em có thể nhảy xuống? Xong rồi, em không có mặt mũi gặp người!”

Hà Tử Nghiệp hoảng sợ, mặt cũng đổi sắc, đây chính là lầu hai, sợ cô nhóc này thật sự muốn nhảy xuống, vội vàng đem người ôm thật chặt vào trong ngực, dịu dàng an ủi: “Không sao, ai cũng không suy nghĩ gì, anh đảm bảo, xem, ở kia không phải có mâm đựng hoa quả sao, cứ nói là dính nước hoa quả, sẽ không ai nghi ngờ.”

“Có thật không?” Lâm Cảnh Nguyệt tội nghiệp nhìn anh, nhìn đến tâm Hà Tử Nghiệp cũng mềm nhũn. Liền vội vàng gạt đầu: “Thật thật.”

Đúng lúc này quần gia lên gõ cửa nói cơm tối đã chuẩn bị xong, muốn mời bọn họ xuống dùng cơm, Hà Tử Nghiệp từ trong ngăn tủ lấy ra một chiếc áo khoác qua người cô: “Xuống nhà đi, không có việc gì, cứ tin anh.”

Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt không cam lòng theo sát vào người Hà Tử Nghiệp đi xuống nhà, trong lòng âm thầm tôn hơi thừa lời, chờ! Chuyện này sau này sẽ tính! Cô đợi! Cô nhất định sẽ đem vùng đất bị đóng chiếm cướp trở về!

25. Chương 25: Tình Yêu Bị Phát Hiện

Lúc Lâm Cảnh Nguyệt cùng Hà Tử Nghiệp xuống nhà, mẹ Hà nhìn thấy chiếc áo Lâm Cảnh Nguyệt khoác trên người, ánh mắt lóe lóe, nhìn lại sắc mặt của Lâm Cảnh Nguyệt, có chút ửng hồng, đưa con nhà mình đi bên cạnh lại đang cẩn thận che chở, trong lòng cảm thấy nhộn nhạo, lập tức hiểu rõ trên lầu vừa mới xảy ra chuyện gì. Tâm tình mẹ Hà tốt hơn, tự mình bồi thêm cho Lâm Cảnh Nguyệt một chén cơm, cười híp mắt nói: “Cảnh Nguyệt à, không nên khách sáo nhé, muốn ăn cái gì thì ăn, với không tới thì để A Nghiệp gấp cho nhé!”

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn nụ cười mập mờ bên môi mẹ Hà, da đầu cảm thấy tê dại, gượng dạ một tiếng liền cúi đầu ăn cơm, hận không thể đem nguyên cái đầu chôn chặt vào bát, Hà Tử Nghiệp nhìn cô rồi lại nhìn sang mẹ mình, mặt nhất thời đen lại, nhìn như vậy không phải là đang vạch trần anh sao, lần này thì tốt rồi, nhóc con kia da mặt vốn đã rất mỏng, sau này không biết phải tốn bao nhiêu công phu mới có thể đem người tới đây lần nữa đây.

Trên bàn cơm này, trong lòng mỗi người đều có tính toán, Lâm Cảnh Nguyệt chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thật dài, cuối cùng cũng đợi đến lúc dọn bàn, cuối cùng mẹ Hà cũng ngừng gấp thức ăn cho cô, và cuối cùng Hà Tử Nghiệp cũng đặt đũa xuống, cô thở dài nhẹ nhõm một cái, rốt cuộc ăn xong rồi! Mặc dù trên bàn toàn món ngon đầy đủ sắc hương vị, nhưng đối mặt với mẹ Hà nhìn chằm chằm bằng đôi mắt muốn đốt người, bên cạnh là mặt lạnh Hà Tử Nghiệp đang ra sức quan tâm mình, cô thật sự ăn không vô, thậm chí ngay cả khẩu vị cũng cảm thấy có chút đau đớn mở ảo.

Cho nên sau khi ăn cơm, lại nghỉ ngơi một lát cô liền len lén sử dụng ánh mắt ra ám hiệu cho Hà Tử Nghiệp, cô muốn trở về, thế nhưng Hà Tử Nghiệp lại làm như không nhìn thấy! Lâm Cảnh Nguyệt tức giận muốn đâm cho anh một quyền. Hết cách rồi, người ta không để ý tới mình thì mình phải tự đến. Lâm Cảnh Nguyệt đứng lên, nhìn lại bên ngoài một chút bèn nói với mẹ Hà: “Bác gái, đã đến giờ làm việc, cháu muốn trở về đi làm.”

Mẹ Hà nghe Lâm Cảnh Nguyệt nói như vậy lòng càng thêm vui vẻ, nàng dâu này thật tốt, không cậy vào bản thân là bạn gái của ông chủ mà làm mưa làm gió, ngược lại rất tuân thủ quy định của công ty, nghĩ vậy bà càng thấy hài lòng, liếc mắt nhìn Hà Tử Nghiệp: cô con dâu này bà quyết định rồi! Hà Tử Nghiệp nhận được ánh mắt của mẹ liền nhìn ngược lại: Đó là đương nhiên.

“Thật là đứa bé ngoan.” Mẹ Hà cười híp mắt về phía Lâm Cảnh Nguyệt nói, đồng thời chỉ trích Hà Tử Nghiệp: “Như vậy bác cũng không giữ nữa, cùng A Nghiệp đi làm đi thôi.”

Lời này không khác nào lệnh đặc xá đối với Lâm Cảnh Nguyệt, cô cảm động đến suýt rơi nước mắt, thiếu chút nữa đã cúi người khom lưng chào, rốt cuộc có thể giải thoát rồi! Nhưng câu nói tiếp theo của mẹ Hà liền khiến cô thiếu chút hiện nguyên hình, mẹ Hà nói: “Mấy ngày nữa lại đến chơi nhé, bác sẽ dọn nhà bếp chuẩn bị món ngon chờ cháu, không được không đến nhé!”

Lâm Cảnh Nguyệt thầm kêu xong rồi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười hoàn mỹ: “Dạ, bác gái, mấy ngày sau cháu sẽ đến thăm bác.” Cô mới không muốn đến đâu! Lần này đã bị anh buộc làm loại chuyện đó, ai biết lần sau có anh có áp đảo cô trực tiếp đem cô làm chuyện gì gì kia không!

Hà Tử Nghiệp ở bên cạnh lắc đầu, ánh mắt cô nhóc kia như vậy, nhìn cái đã biết đang có chủ ý xấu gì rồi, mẹ mình còn đang vui mừng thế kia, aizz, thật là thèm con dâu đến mờ mắt mà!

Lúc bọn họ đi ra, ông bà Hà còn đưa đến cửa lớn, mẹ Hà vẫn nói lại câu nói kia “Mấy ngày sau lại đến nhé.”, Hà Tử Nghiệp thật sự không nghe nổi nữa, nắm tay Lâm Cảnh Nguyệt đưa vào trong xe, đóng cửa lại, đem con dâu của mẹ Hà lừa chạy, để lại mẹ Hà ở phía sau lưu luyến nhìn bóng lưng của họ.

“Anh trực tiếp đem em về nhà.” Hà Tử Nghiệp nói với Lâm Cảnh Nguyệt, cô nhóc này không có áo khoác, nhất định sẽ không mặc áo của anh, anh chỉ có thể đưa cô về nhà, haizz, làm cho cô phát bực rồi, làm sao để có thể xoa dịu bây giờ nhỉ?

“Nếu không anh còn muốn để em đi làm sao?” Lâm Cảnh Nguyệt hung tợn hỏi ngược lại, đồ lưu manh này, còn nghĩ rằng anh là người có nhiều bản lĩnh, không ngờ lại là một tên đại sắc lang, hại cô trước mặt cha mẹ anh đều mất hết mặt mũi rồi.

Hà Tử Nghiệp cười khỏ, quả nhiên giận thật rồi, “Cảnh Nguyệt, tối nay anh mời em ăn cua được không?” Anh không biết đồ ngọt, không biết làm sao mới khiến cô hết giận, chỉ nhớ lúc họ đến thành phố D, Lâm Cảnh Nguyệt rất thích ăn cua hấp, huống gì cô gái nhỏ này đối với việc ăn uống luôn không có sức chống cự, nói không chừng dụ ăn sẽ khiến cô quên chuyện trưa nay?

“Anh nghĩ em ngốc sao?” Lâm Cảnh Nguyệt dùng đầu ngón tay dí dí bờ vai của anh, giọng điệu rất là khinh thường: “Muốn dùng ăn dụ dỗ em? Không có cửa đâu! Em nói cho anh biết, Hà Tử Nghiệp, em thật sự muốn nổi dậy rồi!” Không tôn trọng ý muốn của cô liền áp đảo cô, mặc dù, khụ khụ, cô cũng có thưởng thức đáng về mỹ nam ý loạn tình mê của anh, nhưng uy tín của cô cứ như vậy đã không còn, cô muốn ngược anh mấy ngày, xem anh còn dám khi dễ cô nữa không!

“Không có! Anh chính là muốn mời em ăn cơm.” Hà Tử Nghiệp lên tiếng phủ nhận, đánh chết cũng không thừa nhận anh nghĩ như vậy. Nhưng cô nhóc này tại sao trong một đêm liền trở nên thông minh như vậy chứ, xem ra con đường “lần nữa” khai trai của mình thật sự khó khăn đây!

Không khí trầm mặc, Lâm Cảnh Nguyệt không muốn để ý đến anh, mà Hà Tử Nghiệp lại đang suy nghĩ làm cách nào để cô hòa hoãn, đến khi hồi phục lại tinh thần Hà Tử Nghiệp mới phát hiện bọn họ đã đến dưới nhà Lâm Cảnh Nguyệt! Đường vì sao lại gần vậy chứ, anh còn chưa nghĩ ra được cách gì đâu!

Lâm Cảnh Nguyệt cũng mặc kệ anh đang nghĩ gì, chờ anh dừng xe liền mở cửa, một câu bắt chuyện cũng không nói, Hà Tử Nghiệp không biết làm gì hơn, đứng nhìn đến khi không thấy bóng lưng của cô nữa mới lái xe rời đi. Đồng thời gọi đến bộ phận nhận sự: “Thư ký Lâm hôm nay không khỏe, xin nghỉ buổi chiều, uhm, cứ như vậy!”

Công ty bên kia, một nữ nhân viên hướng về điện thoại si mê, âm thanh thật dễ nghe, nhất định là một anh chàng đẹp trai, thì ra Lâm Cảnh Nguyệt có bạn trai á...,lại còn che giấu, thật sự quá bí ẩn rồi. Cô nhân viên quay đầu nhìn thẳng về phía Trần Huyền đang gõ máy, nghĩ là làm, nói không chừng có thể moi ra một ít tin tức: “Này, Trần Huyền, Lâm Cảnh Nguyệt lúc nào thì có bạn trai?”

Ai? Trần Huyền mờ mịch, từ trong đồ con số hồi phục lại tinh thần: “cô nói cái gì?”

“Lâm Cảnh Nguyệt đó, cô có bạn trai thật sao?”

“Cái gì.” Trần Huyền cười nhạo một tiếng: “Làm sao có thể!” Nếu Lâm Cảnh Nguyệt có bạn trai vì sao cô lại không biết.

“Cô còn không tin!” cô nhân viên nóng nảy: “Mới vừa có người đàn ông gọi cho phòng chúng ta nói Lâm Cảnh Nguyệt không thoải mái, muốn xin nghỉ, đó không phải là bạn trai là cái gì, không phải chỉ có bạn trai mới biết rõ tình hình nhất sao?”

“Cảnh Nguyệt không thoải mái? Thật?” Trần Huyền có chút nóng nảy, theo cô biết gần đây Lâm Cảnh Nguyệt không có qua lại với bất cứ người đàn ông nào, khẳng định cũng không có bạn trai, nếu thật bị bệnh không thể không có người chăm sóc ?

“Tôi còn có thể gạt cô sao?” cô nhân viên đem lá đơn xin nghỉ phía trên ghi tên Lâm Cảnh Nguyệt, thối thối tờ giấy chưa khô mực đưa đến cho Trần Huyền: “Nhìn đi, tôi chính là điền đơn nghỉ phép cho cô ấy đó.”

“Được rồi, tôi cũng muốn xin nghỉ!” Trần Huyền nói xong, lôi áo khoác chạy ra bên ngoài, cô phải nhanh đến nhà Lâm Cảnh Nguyệt xem một chút, cô gái này tuổi còn nhỏ, cũng sẽ không biết tự chăm sóc mình, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì đã muộn. “sao?Trần Huyền! Trần Huyền!” Cô nhân viên ở phía sau kêu lớn, nhưng Trần Huyền mất điếc tai ngơ, cô nhân viên bắt đắc dĩ lại điền thêm một lá đơn xin nghỉ với tên của Trần Huyền. Một lần xin nghỉ hai người, đều không có ý kiến của quản lý, không biết quản lý mặt thép kia

biết được sẽ như thế nào. Nghĩ tới đây, cô nhân viên run lên, nên làm chuyện của mình thôi, ngộ nhờ bị quản lý mặt thép chộp được thì rất nguy.

Cho đến lúc ngồi lên taxi Trần Huyền mới nhớ mình nên gọi điện thoại đến Lâm Cảnh Nguyệt hỏi thăm một chút, thăm mắng mình thần kinh thô, Trần Huyền vẫn để điện thoại trong túi, dù sao một lát nữa cũng đến nhà, nên tiết kiệm tiền điện thoại không nên lãng phí.

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt đang nằm trên giường, thuận tiện suy tư cách làm người. Cô cảm thấy mình hôm nay chịu thiệt lớn, lại có thể thuận theo ý Hà Tử Nghiệp làm loại chuyện đó, dè dặt dè dặt chứ, Lâm Cảnh Nguyệt thâm ảo não, định lực của mình quả thật quá kém, chỉ có vài ánh mắt, vài nụ hôn cô đã không chịu nổi, lại bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng, chẳng lẽ bản chất của mình thật sự là một sắc nữ? Lâm Cảnh Nguyệt thở dài, người ta nói dễ dàng có được thì sẽ không biết quý trọng, mình như vậy cũng có thể xem là tự mình đưa tới cửa đúng không, Hà Tử Nghiệp có thể thấy cô quá dễ hơi không? Có thể xem cô là người quá dễ dàng không?

Lâm Cảnh Nguyệt càng nghĩ càng xa, cuối cùng cảm thấy Hà Tử Nghiệp cơ bản là không thích cô! Càng nghĩ lòng càng khó chịu, Lâm Cảnh Nguyệt bùm mặt lần lộn trên giường, cũng chỉ giúp anh sờ sờ một chút thôi, tại sao lại nghĩ nhiều như vậy? Quả nhiên là nợ kiếp trước cô thiếu anh, cho nên kiếp này càng phải ngoan ngoãn trả lại toàn bộ cho anh.

Ai, Lâm Cảnh Nguyệt đi đến nhà bếp, lấy một quả táo cắn, hừ, Hà Tử Nghiệp, nếu anh dám không cần cô, cô liền cắn chết anh! Đang nhai, chuông cửa chọt vang, Lâm Cảnh Nguyệt trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ Hà Tử Nghiệp đến rồi hả? Suy nghĩ một chút, lại đem nụ cười như hoa để xuống, trưng ra gương mặt thối mới đến mở cửa, nhìn một cái liền ngẩn ra, chuyện này...Trần Huyền tại sao lại tới nhà cô vào lúc này?

Trần Huyền quyết tâm phá cửa để vào, ra sức nhấn chuông, ai ngờ mới nhấn hai cái cửa đã mở rồi, người “bệnh đến xin nghỉ” lại đang ngậm một quả táo nghiêng cổ nhìn cô, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, tựa như đang hỏi cô vì sao đến đây. Người nào đó khuôn mặt hồng hào, cũng có thể so với quả táo trên tay rồi!

Trần Huyền tức giận đến thở hụt một hơi, như vậy xem ra cô nhóc này lười biếng nên nói dối rồi, cô tiến lên một bước, trực tiếp cho đũa bé hừ này một cái tát: “Ai kêu bạn giả bệnh hả? Làm mình sợ muốn chết!”

“Ồ...mình...mình không có...” miếng táo trong miệng còn chưa nuốt xuống, Lâm Cảnh Nguyệt nói chuyện cũng hàm hồ.

“Được rồi, nhanh đem thứ trong miệng nuốt xuống đi.” Trần Huyền nhìn cô như vậy có chút phiền lòng, Lâm Cảnh Nguyệt không dám chậm trễ, hai ba miếng đã giải quyết xong quả táo, ngồi xuống bên cạnh Trần Huyền cười lấy lòng: “Huyền à, bạn nghe ai nói mình bị bệnh vậy?”

Vừa nhắc tới cái này, Trần Huyền liền tức: “Bộ phận hành chính đó, nói là bạn trai bạn...” nói tới đây Trần Huyền chột dừng lại, vỗ đầu nhìn chằm chằm Lâm Cảnh Nguyệt ép hỏi: “Nói, bạn trai bạn là ai?”

“Ha ha...” Lâm Cảnh Nguyệt cười gượng, ánh mắt né tránh không dám nhìn Trần Huyền, dáng vẻ đúng thật là có tật giật mình, lấp ba lấp bắp trả lời: “Đâu, làm gì có bạn trai nào.” Thật ra thì Trần Huyền vốn cũng không nhớ đến việc bạn trai của cô, cho nên hỏi chỉ là đơn thuần giải trí mà thôi, nhưng nhìn dáng vẻ của bạn tốt lúc này, trốn trốn tránh tránh thật khiến Trần Huyền không thể không nghi ngờ, chẳng lẽ cô nàng này thật sự có bạn trai? “Nói mau! Nếu không liền có đại hình phục vụ!” Trần Huyền cười âm trầm, cặp móng thuận tiện bấm lên cổ Lâm Cảnh Nguyệt, hình như nếu cô không trả lời liền sẽ bị bóp chết.

Lâm Cảnh Nguyệt nuốt nước miếng, thôi, dù sao sớm muộn gì cũng biết! Hôm nay liền nói ra thôi! “Việc đó, Huyền, bạn trai mình thật là...Hà Tử Nghiệp.”

26. Chương 26: Phiền Toái Tìm Tới Cửa

“Người nào? Bạn nói người nào?” Trần Huyền vươn cổ ngoáy ngoáy lỗ tai, trong miệng thì thảo: “Mình nhất định nghe lầm...nhất định nghe lầm!” Lâm Cảnh Nguyệt ho khan hai tiếng, nắm cánh tay đang ngoáy

lỗ tai của Trần Huyền: “Huyền, Huyền, bạn nghe mình nói, mình...”

Lời còn chưa dứt liền bị Trần Huyền cắt đứt: “Bạn vừa mới nói là sự thật?” Trong mắt Trần Huyền lấp lánh ánh sáng, chỉ là ánh sáng giống như mũi kiếm lợi hại. Lâm Cảnh Nguyệt nhắm mắt gật đầu một cái, nhìn thấy vẻ mặt Trần Huyền càng thêm cứng nhắc, trong lòng bắt đầu suy đoán xem bao lâu thì cô bạn mới bắt đầu bộc phát. Quả nhiên, không hổ là bạn xấu, Lâm Cảnh Nguyệt với mới suy nghĩ thì Trần Huyền đã đánh tới: “Thành thật khai báo! Lúc nào thì bắt đầu quyến rũ lãnh đạo?”

Khóe miệng Lâm Cảnh Nguyệt giật giật, cái gì quyến rũ? Vì sao người khác ở chung một chỗ thì nói là yêu thương, còn cô và Hà Tử Nghiệp liền kêu là quyến rũ? Vốn muốn dùng chính nghĩa để phản bác, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Trần Huyền, Lâm Cảnh Nguyệt thông minh lựa chọn thật thà khai báo: “Bọn mình...Bọn mình mới ở chung một chỗ không lâu.” Đúng, thật là không lâu, chỉ mới mấy tháng thôi.

“Khai nhanh, quá trình quyến rũ với đại kim quy là như thế nào?” Trần Huyền bước đến trước mặt cô, gương mặt hào hứng bừng bừng. Lâm Cảnh Nguyệt có chút rối rắm: “Huyền à, thương lượng một chút nhé, bạn không cần cứ mở miệng là quyến rũ với dụ dỗ có được không hả?”

“Không cần nghiền ngẫm từng chữ một!” Trần Huyền hí mắt, ánh mắt như ánh đèn pha dọi vào trên người Lâm Cảnh Nguyệt: “Nói cho chị nghe, làm sao lại có thể đem ông chủ mặt lạnh của chúng ta thu vào tay hả?”

Lâm Cảnh Nguyệt ngàn lần im lặng, có cần phải lưu manh như vậy hay không chứ? Có cần không chứ? Lâm Cảnh Nguyệt không biết nói sao, trên thực tế bọn họ cũng không có gì để nói, hai người rất ăn nhịp với nhau, ngay cả một chút bất đồng cũng không tìm thấy.

“Chuyện này cho tới bây giờ vẫn không đang hoàng! Mình...” Lời còn chưa nói hết, điện thoại Trần Huyền liền vang lên, Trần Huyền nghĩa một cái, giống như gặp phải ôn dịch trực tiếp vứt điện thoại lên giường. Hiếm khi thấy Trần Huyền như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt tò mò liếc điện thoại của bạn một cái: Hồ ly thôi. A? Đây là một biệt danh. Ánh mắt di chuyển, nhìn thấy dáng vẻ nhe răng trợn mắt của bạn, Lâm Cảnh Nguyệt mỉm cười giảo hoạt. Một tay chụp lấy điện thoại nhấn nút trả lời: “Alo.”

Bên kia trầm mặc một chút, sau đó truyền đến giọng nói từ tính của đàn ông, có vẻ mang chút tức giận: “Cô là ai?”

“Này, này, Lâm Cảnh Nguyệt!” Trần Huyền gương nanh múa vuốt nhào tới giành điện thoại, trên mặt còn mang theo một chút phiếm hồng khả nghi, ai? Cảnh tượng trăm năm hiếm gặp đây! Trần Huyền lại biết đỏ mặt?! Nghĩ vậy, nụ cười của Lâm Cảnh Nguyệt càng thêm ý vị sâu xa, cô tránh khỏi Trần Huyền, vừa định mở miệng, bên kia điện thoại đã lên tiếng trước: “Cô là Lâm Cảnh Nguyệt?”

“Anh biết tôi?”

“Cô còn nhớ ngày ở quán bar không, tôi là bạn của Hà Tử Nghiệp, Vệ Minh Viễn.”

“À...” Lâm Cảnh Nguyệt cười xấu xa nhìn Trần Huyền đang cúi đầu ủ rũ, kéo dài giọng nói: “Anh là Vệ Minh Viễn à a a!” Không quá bất ngờ, mặt Trần Huyền lại càng đỏ hơn. Thì ra là như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt cười trộm trong lòng, chính là hoa đào đang tới a! “Anh tìm Trần Huyền có chuyện gì?”

“Kêu cô ấy đến Noãn các gặp tôi, lập tức! Ngay lập tức!” Vệ Minh Viễn nhấn mạnh ba từ cuối, lại tăng thêm một câu: “Nói với cô ấy, nếu dám không đến, về sau mỗi ngày tôi đều đến công ty tìm cô ấy đấy!”. Lâm Cảnh Nguyệt đồng tình nhìn về phía Trần Huyền, chúa ơi, người kia cũng không phải dễ chọc đâu!

Cúp điện thoại chỉ nghe thấy âm thanh tức giận của Trần Huyền léo nhéo: “Tên kia nói gì?” Lâm Cảnh Nguyệt cố ý bỏ qua ánh mắt giết người của Trần Huyền, chậm rãi đi thẳng vào phòng bếp rót một cốc nước, đến khi uống được nửa cốc, dưới ánh mắt giết người của Trần Huyền mở miệng nói: “Anh ta nói muốn bạn ngay lập tức đến Noãn Các, nếu không mỗi ngày đều sẽ đến công ty tìm bạn.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe Trần Huyền giận dữ mắng một tiếng, liền nhanh chóng cầm túi xách chạy thẳng đến cửa. Lâm Cảnh Nguyệt vui vẻ nhìn dáng vẻ của bạn, đứa nhỏ này chỉ là hung dữ bên ngoài mà thôi, thực tế cũng chỉ là con cọp giấy không có sức chiến đấu gì!

“Lâm Cảnh Nguyệt, bạn đợi đó! Sổ sách hôm nay chờ mình trở lại sẽ tính toán với bạn!” Trần Huyền bỏ lại một câu liền ba chân bốn cẳng chạy mất. Lâm Cảnh Nguyệt cũng không sợ uy hiếp của cô, có được nhược điểm hôm nay của bạn, cô còn sợ con cọp giấy Trần Huyền sao?!

Cô hả hê mở máy tính xem tin tức, chưa xem được hai phút, điện thoại đã vang lên, cầm lên nhìn, nụ cười liền đông lại. Dây số điện thoại kia là dây số duy nhất cô nhớ được trong kiếp trước, đến bây giờ vẫn không quên, Hàn Mộ Vân! Hắn gọi cho cô làm gì? Lâm Cảnh Nguyệt cười lạnh, dứt khoát tắt máy, hắn có thể gọi, nhưng cô có nhận hay không là quyền của cô. Nhưng mấy giây sau hắn lại gọi, cô tiếp tục tắt, hắn gọi lại, vẫn là không nghe!

Lâm Cảnh Nguyệt bực bội nhìn màn hình điện thoại, cô hôm nay cùng hắn đấu, để xem hắn có thể gọi bao nhiêu lần? Bỗng nhiên, điện thoại trở nên yên lặng, mấy phút vẫn không vang lên, Lâm Cảnh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, không cần đấu với hắn cô tự nhiên là vui mừng. Nhưng đợi đến lúc nhận được tin nhắn của hắn thì cô biết tự mình đã vui mừng quá sớm.

“Xuống lầu, tôi đang ở dưới lầu nhà cô, tôi hiểu rõ quan hệ giữa cô và Hà Tử Nghiệp, nếu cô không muốn để cho người khác biết, vậy thì xem cô có thành ý hay không rồi!”

Mẹ kiếp, Lâm Cảnh Nguyệt phát điên với cái tin nhắn này, mới vừa cười chuyện Trần Huyền, hiện tại quả báo đã đến rồi! Uy hiếp cô? Đang ở dưới lầu nhà cô? Hắn vì sao lại biết được địa chỉ nhà cô chứ? Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những việc này, quan trọng nhất là đuổi hắn đi nhanh, nhưng tuyệt đối không muốn cùng hắn có liên quan gì. Trực tiếp xóa bỏ!

Lại một tin nhắn tới: Cảnh Nguyệt, chúng ta nên nói chuyện, cô xuống đi, tôi bảo đảm không cùng cô dây dưa. Lâm Cảnh Nguyệt khế cắn răng, đặt điện thoại lên bàn ở phòng khách rồi đi xuống. Một lần cuối cùng, cô tự nhủ, sau lần này sẽ thật sự không cùng hắn có quan hệ gì nữa.

Hắn quả nhiên ở dưới lầu, áo khoác màu vàng nhạt, có vẻ cao lớn tuấn tú, trên gương mặt là nụ cười quen thuộc, nhìn thân thiết như vậy, dịu dàng như vậy. Nhưng tất cả đều là giả, tất cả chỉ để che đậy bộ mặt giả dối của hắn mà thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt đi đến phía trước Hàn Mộ Vân một khoảng cách, lạnh lùng nhìn hắn: “Xin hỏi anh có chuyện gì?”

Hàn Mộ Vân nhìn toàn thân người đáng bước tới, nhịp tim dần dần rối loạn. Lâm Cảnh Nguyệt như vậy, mất đi một phần nghiêm túc khi làm việc, lại thêm một chút tư vị thanh thần, làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải có chút động lòng. Cho đến khi cô đứng trước mặt hắn, trái tim hắn sắp xé rách ngực mà nhảy ra, hắn cuối cùng đã hiểu vì sao, vì sao mình chỉ vì một câu chán ghét của cô ấy lại trở nên rối loạn.

“Đi tìm một quán ngồi một chút đi.”

“Không cần, cứ nói chuyện ở đây, nói xong tôi còn muốn lên nhà.”

“Tìm một chỗ, hoặc là tôi tự lên nhà, cô chọn.” Hàn Mộ Vân cười tao nhã khạc ra lời nói không cho phép cự tuyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt nhăn mặt, kiếp trước vì sao không phát hiện ngoài khả năng gạt người, khả năng làm phiền của hắn cũng không hề thua kém chút nào nhỉ! Cô cười lạnh, cho hắn vẻ mặt không tốt đẹp gì: “Bên kia có một tiệm trà sữa.” Kiếp này, hắn đừng mơ tưởng có bất cứ dính dấp gì đến cô, muốn lên nhà của cô? Không có cửa đâu!

Hàn Mộ Vân dường như đoán được cô sẽ không mời hắn lên nhà, không hề giật mình đi theo sau cô, đôi tay tà tà cắm trong túi, có vẻ lơ đãng mở miệng hỏi: “Cảnh Nguyệt, tôi dường như chưa từng đắc tội với cô?”

“Không có.” Lâm Cảnh Nguyệt vẫn không nhìn hắn, anh không có lỗi với tôi, anh chỉ muốn mạng của tôi.

“Vậy tại sao cô lại đối với tôi như vậy, như vậy...” Hắn dừng lại một chút, giống như đang tìm từ thích hợp, “Lạnh nhạt?” Thật ra thì hắn vốn dùng từ “coi như kẻ thù” nhưng lại sợ làm cô nổi giận.

“Trời sinh nhặt nhèo.” Lâm Cảnh Nguyệt lười nói nhiều với hắn, đi thẳng vào bên trong tiệm trà sữa tìm chỗ ngồi xuống, chọn một ly, cũng không quan tâm đến Hàn Mộ Vân đi theo. “Cho một ly trà sữa, cảm ơn.”

Hàn Mộ Vân thật ra cũng không thích loại thức uống con gái này, nhưng đã đến rồi cũng hết cách. Hắn ngồi đối diện Lâm Cảnh Nguyệt, nhìn dung nhan của cô, bất tri bất giác có chút ngây dại.

“Anh có gì muốn hỏi sao?” Nhìn thấy ánh mắt của hắn vẫn dính ở trên mặt mình, Lâm Cảnh Nguyệt khó chịu mở miệng trước, kiếp trước yêu bao nhiêu thì kiếp này càng hận bấy nhiêu. Có lẽ Hàn Mộ Vân đối với cô là một người đặc biệt, có thể ghi tạc thật sâu trong lòng cô, cho dù như thế nào cũng sẽ không quên.

Hàn Mộ Vân hồi phục tinh thần vuốt vuốt trán, có chút cẩn thận nói: “Cảnh Nguyệt, nói thật, có lẽ tôi đã có chút đặc thù với cô, nhưng cô cũng nên nói cho tôi biết chứ, không thể cứ xử tội tôi như vậy, chúng ta đều là đồng nghiệp cùng công ty, bình thường cúi đầu không thấy ngẩng đầu liền gặp, như vậy sẽ rất lúng túng.”

Lời nói uyển chuyển, hết sức thuyết phục của hắn rót vào lỗ tai Lâm Cảnh Nguyệt lại châm chọc đến sợ. “Đồng nghiệp cùng công ty?” Lâm Cảnh Nguyệt vuốt vuốt chiếc thìa nhỏ trong tay cười: “Nói vậy, anh đều muốn làm thân với tất cả nhân viên của công ty? Sau đó đều đi đến nhà của mọi người thăm hỏi?”

Hàn Mộ Vân có chút quần bách cũng tức giận, cô gái này tại sao cứ châm chọc hắn, hắn mới tới công ty có mấy ngày? Hắn thật sự không nhớ được ngoại trừ lúc gặp cô ở phòng làm việc của Hà Tử Nghiệp thì có còn lúc nào đã gặp mặt chứ.

“Cảnh Nguyệt, chúng ta cũng không đánh đổ nữa, nếu ngày trước tôi có làm gì để cho cô không vui, thì nơi đây tôi nhận lỗi với cô. Chúng ta cũng bỏ qua đi, có thể là tôi vô tâm, tôi thật sự là muốn cùng cô vui vẻ chung đụng.”

Bỏ qua? Lâm Cảnh Nguyệt chợt muốn cười lớn, mà trên thực tế cô cũng đã làm như vậy, cô cười đến nước mắt cũng muốn chảy ra, bốn năm ẩn nhẫn, cuối cùng còn đền mạng, đều muốn cô bỏ xuống cho qua? Có khả năng sao? Hàn Mộ Vân nhìn cô cười có chút khó hiểu, không hiểu vì sao cô lại chợt trở nên điên cuồng như vậy. Đang muốn mở miệng, Lâm Cảnh Nguyệt chợt đứng lên: “Nói cho anh biết Hàn Mộ Vân!” Cô từ trên cao nhìn xuống, âm thanh mang lực: “Ở trên đời này, với ai tôi cũng có thể vui vẻ chung đụng, duy chỉ có anh là không được.”

“Tại sao?” Lời nói chưa kịp suy nghĩ đã bật ra, vì sao chỉ có hắn là không được? Tại sao không cho giải thích liền xử hắn tử hình? Tại sao trong mọi người chỉ duy nhất không muốn gặp hắn? Hắn cuối cùng đã làm cái gì?

“Ha ha...” cô cười, lại có bi thương tràn ra trong ánh mắt, đó là hơi thở đã trải qua cực hạn bi thương mới có được, Hàn Mộ Vân không khỏi ngồi yên trên ghế, quên cả đứng dậy. Hơi thở thê lương bao quanh cô, ánh mắt đen như mực, cô không tự hiềm nhìn thẳng hắn, từng câu từng chữ mà nói: “Hàn Mộ Vân, anh vừa mới kết hôn không lâu chứ?”

27. Chương 27:

Hàn Mộ Vân sững sờ, trong lòng có dự cảm xấu, vì sao cô lại biết chuyện này? Rõ ràng là... những đúng là đã kết hôn, hắn gật đầu một cái: “Đúng.”

Khóe miệng Lâm Cảnh Nguyệt có chút châm chọc, ánh mắt sắc bén giống như có thể làm hắn bị thương: “Thay tôi chuyển lời hỏi thăm đến Hàn phu nhân.” Ném xuống những lời này, cô liền không nhìn đến Hàn Mộ Vân, sải chân bước ra khỏi cửa, vạt áo bị gió thổi nhẹ nhàng đong đưa, không hề vướng bận, giống như đã buông xuống được tất cả, toàn thân trở nên nhẹ nhàng, sẽ không còn một chút liên quan đến quá khứ.

“Đợi đã nào...!” , mang chút kích động, hắn không thể kiềm chế mở miệng gọi cô: “Đợi chút, Cảnh Nguyệt, đợi đã nào...!” Hắn không muốn cô cứ rời đi như vậy, giờ phút này hắn bắt đầu đối diện chân thật với tình cảm không bình thường của mình đối với cô.

Lâm Cảnh Nguyệt đứng lại nhưng không có quay đầu, cô cố gắng để cho thân hình mình đứng thẳng, chậm rãi thoai mái nói: “Chờ? Hàn Mộ Vân, anh là chưa có vợ hay là không có kết hôn? Anh dựa vào gì để bắt tôi chờ?”

Thiên ngôn vạn ngữ chỉ vì một câu này mà không thể thốt ra. Hắn đã kết hôn, trong nhà đã có vợ, hắn không thể không kiêng kỵ mà giống như những người độc thân khác theo đuổi thứ mình muốn. Nhưng mà, thật sự không phải dạng này, hắn còn tự do, cuộc hôn nhân này cơ bản chỉ là một tờ hôn ước, hắn và người gọi là vợ kia một chút quan hệ cũng không có, thậm chí trước khi bọn họ kết hôn hắn còn chưa gặp cô ta được mấy lần. Hàn Mộ Vân nắm chặt tay, hắn vốn cho rằng cuộc hôn nhân này chỉ là vẻ bề ngoài, cho nên khi cha mở miệng hắn cũng hờ hững đồng ý, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa hề có ý nghĩ muốn kết hôn với cô gái nào, cho nên hắn vẫn có thể ăn nói với trưởng bối hai nhà. Nhưng tại sao, cũng chỉ mới mấy tháng, tất cả đều thay đổi, vì sao lại đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời của hắn nhưng càng lúc lại càng chệch xa như vậy?

“Cảnh Nguyệt, cô nghe tôi giải thích...”

Lâm Cảnh Nguyệt sớm đã hết kiên nhẫn, cô không để hắn nói hết lời đã cười lạnh mở miệng: “giải thích cái gì? Anh vốn không yêu cô ta? Anh sẽ lập tức ly hôn?”

Thân thể Hàn Mộ Vân cứng đờ, tại sao cô ngay cả nhìn cũng chưa mà lại biết kế tiếp hắn muốn nói gì? Nhưng hắn là thật lòng, cho nên không cần phải chột dạ: “Đúng, Cảnh Nguyệt, cô có thể cho tôi một cơ hội hay không, tôi...” Hắn cắn răng, đem tất cả bản khoả nói ra: “Tôi thích em.”

Lâm Cảnh Nguyệt đưa lưng về phía hắn, cười khanh khách, giống như đang nghe một câu chuyện cười. Mặt Hàn Mộ Vân dần đen lại, coi như cô không chấp nhận tâm ý của hắn cũng không nên cười nhạo. Lúc này hắn đã sớm quên đi thân phận của mình, quên mất mình là người đã kết hôn, nhất là đã quên cô gái trước mặt hắn là bạn gái của bạn tốt. “Lâm Cảnh Nguyệt, cô...”

“Nghe nói lời của đàn ông lúc trên giường không thể tin, không ngờ cho dù không ở trên giường cũng không thể nào tin.” Lời nói nhẹ nhàng của cô truyền đến lỗ tai Hàn Mộ Vân thật giống như mang theo sức nặng ngàn cân, đập nát trái tim hắn thành từng mảnh: “Đã kết hôn lại còn ra ngoài trêu chọc người phụ nữ khác, còn có thể đường hoàng như vậy, là anh quá tự tin hay là tôi quá ngu?” Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu lại, hơi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt hờ hững, không mang theo chút tình cảm nào: “Xin hỏi, tôi là người phụ nữ thứ mấy được anh thổ lộ sau hôn nhân? Thứ mười? hai mươi?...”

“Đủ rồi!” Trong mắt Hàn Mộ Vân nhóm lên lửa giận, bàn tay cũng nắm thật chặt, cơ bắp toàn thân cũng bó lên, dáng vẻ sẽ lập tức nhào tới xé xác Lâm Cảnh Nguyệt. Lâm Cảnh Nguyệt không chút sợ hãi, vẫn bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nói trúng tim đen? Thẹn quá hóa giận?” Đuôi mắt cô hếch lên, khoe môi mỉm cười, nhìn cực kỳ mỉa mai hoặc hấp dẫn: “Được Hàn thiếu nhìn trúng làm tình nhân thật sự là vinh hạnh của tôi.”

Nụ cười xinh đẹp như vậy lại tựa như đóa hoa bỉ ngạn nhuộm máu dưới địa ngục, rực rỡ đầy nguy hiểm, đã thương ánh mắt của Hàn Mộ Vân. Một khắc đó, trái tim hắn dường như bị ai hung hăng nắm lấy, đau đớn đến không thể hít thở. Hắn muốn cho cô biết, cô không thích hợp cười như vậy, hắn thích dáng vẻ cười lộ ra hai chiếc răng mèo nhỏ; muốn cho cô biết, một chút hắn cũng không có lừa cô, sự thật hắn cùng Trần Mạt Ly một chút quan hệ cũng không có; muốn nói cho cô biết ngay từ cái nhìn đầu tiên hắn đã đối với cô cảm thấy rất quen thuộc, nhịp tim cũng thiếu đi nửa nhịp; muốn nói cho cô biết buổi tối hắn đã bắt đầu mất ngủ, mỗi khi nghĩ đến cô đều không thể ngủ, càng cố quên lại càng không ngủ được; muốn nói cho cô biết... hắn muốn nói cho cô biết thật nhiều thật nhiều, ngẩng đầu lên đã không còn thấy bóng dáng cao gầy trước mặt.

Chỉ loáng thoáng nghe cô nói một câu: Tôi sẽ không cho anh cơ hội gạt tôi nữa. Hàn Mộ Vân lắc đầu, thật sự khổ sở, mình đã nghe lầm rồi sao? Nữa? tại sao lại có nữa? bọn họ cơ bản bắt đầu còn chưa có.

Buổi trưa, tâm tình Hà Tử Nghiệp có chút bất an, nghĩ đến dáng vẻ tức giận của Lâm Cảnh Nguyệt vừa thấy đáng yêu lại vừa nhứt đầu, một đồng tài liệu trên bàn cũng không muốn xử lý, nhìn sao cũng thấy phiền lòng, giương mắt nhìn căn phòng trống không bên cạnh, trong lòng càng thêm bất ổn. Trước kia, mỗi khi cô ở đây, anh chỉ cần ngược mắt đã có thể nhìn thấy bóng dáng của cô, lúc thì bận rộn lúc thì thanh

nhàn, anh đã sớm quen với việc cô luôn xuất hiện trong tầm mắt, mây bây giờ bất chợt vắng cô, hẳn cảm thấy thật trống trải như rơi vào hư không.

Lại ném thêm một phần tài liệu, Hà Tử Nghiệp chộp lấy chìa khóa xe trên bàn, đang hoang nghĩ sớm, nếu không có tâm tình để làm việc, không bằng đi tìm việc mình thích làm, Hà Tử Nghiệp chưa bao giờ tự bực đãi mình.

Trực tiếp chạy xe đến nhà cô, trên đường Hà Tử Nghiệp không ngừng tưởng tượng đến vẻ mặt của cô sẽ như thế nào khi thấy anh, là vui mừng hay tức giận? Nhưng mặc kệ thế nào, chỉ cần nghĩ đến sự sinh động của cô anh đều không khỏi mỉm cười. Trên thương trường thành phố D đều biết Hà Tử Nghiệp còn trẻ đã tiếp quản công ty, thủ đoạn lại không lưu tình, so với người cha chỉ hơn chứ không kém. Đã ra tay nhất định sẽ thành công, quả quyết lại cứng rắn, tàn nhẫn lại vô tình, bất cứ lúc nào, chỉ cần nhắc đến cái tên Hà Tử Nghiệp, các công ty đều nghĩ đến hoạt động của mình gần đây có chọc đến con sói này không.

Nhưng không ai nghĩ người đàn ông này không phải vô tình, chẳng qua là chưa để cho anh gặp được người có thể mở được cánh cửa lòng. Mà lúc này, anh đang tươi cười lái xe, nụ cười trên mặt thật sự khiến lòng người say mê, cả người càng trở nên tuấn lãng.

Trên thế giới này có biết bao nhiêu người, xấu đẹp, cao thấp, toàn bộ đều không lọt vào mắt anh. Chỉ có em, là duy nhất, có thể đi sâu vào lòng anh, không bao giờ phai nhạt.

Vừa đến dưới nhà Lâm Cảnh Nguyệt, Hà Tử Nghiệp không chờ đợi, liền xuống xe, lúc này anh mới biết anh lại nhớ cô như thế, anh muốn thật nhanh nhìn thấy cô, càng nhanh càng tốt. Mở cửa vào nhà, lại trống vắng không có ai. Khuôn mặt mừng rỡ hóa thành thất vọng, cô vì sao không có nhà? Cô đã đi đâu? Lấy điện thoại gọi cho cô, tiếng chuông lại vang lên bên tai, anh ngạc nhiên nhìn về phía bàn phòng khách, điện thoại của cô đang vang in ỏi. Bất đắc dĩ tắt máy, cô nhóc này, ra ngoài lại không mang điện thoại.

Hà Tử Nghiệp buồn chán ngồi trên sofa, ánh mắt liếc đến điện thoại của cô, suy nghĩ một chút liền cầm đến điện thoại. Trên màn hình là hình vẽ một chú mèo, anh cảm thấy buồn cười, quả nhiên là một cô nhóc. Bài hát trong di động không ít, hình ảnh cũng rất nhiều, Hà Tử Nghiệp xem một chút, lại mở đến mục tin nhắn. Tim đập hơi nhanh, thậm chí có chút chột dạ, đây có tính là nhìn lên bí mật của cô không? Không ngờ anh lại có ngày làm loại chuyện nhảm chán này.

Ngón tay vừa mở ra tin nhắn đầu tiên, Hà Tử Nghiệp liền tối mặt, cái gì mà nói chuyện? Không dây dưa? Cái gì cùng cái gì? Đây là có người đang theo đuổi vợ của anh sao? Hà Tử Nghiệp càng nghĩ càng giận, cô chưa từng nói với anh chuyện này, anh còn không biết tồn tại một tên đàn ông như vậy! Hơn nữa tên này còn rất lớn lối, còn dám đến nhà của vợ anh! Hà Tử Nghiệp dậm mạnh xuống ghế sofa, chờ cô về anh nhất định phải hỏi rõ! Nhưng mà... Cô bây giờ đang ra ngoài cùng tên kia sao? Hà Tử Nghiệp ngồi không yên, thật sự muốn chạy đến bên cô kéo cô trở về, thuận tiện thể hiện quyền sở hữu công khai trước mặt tên kia. Nhưng nhìn đến điện thoại trên tay, nhất thời lại muốn trút giận, anh còn không biết cô bây giờ đang ở đâu.

Anh chờ, nhìn lại nhìn đồng hồ trên tay, Lâm Cảnh Nguyệt vẫn chưa trở lại. Hà Tử Nghiệp bụng đầy lửa giận, có gì lại nói lâu như vậy? Nói mấy câu cự tuyệt không được sao? Anh bức bối đi tới đi lui trong phòng khách, sắc mặt ngày càng tối. Cuối cùng, khi anh muốn đứng lên chạy đi tìm người thì Lâm Cảnh Nguyệt trở về.

Sắc mặt cô có chút không tốt, hơi tái nhợt, lòng Hà Tử Nghiệp đau nhói, ở bên ngoài chịu uất ức sao? Lâm Cảnh Nguyệt nhìn thấy Hà Tử Nghiệp liền kinh hãi: “Anh sao lại ở đây?” Còn nữa, anh vào nhà bằng cách nào? Anh có chìa khóa nhà cô sao?

Nói gì vậy? Lời quan tâm trong miệng bị Hà Tử Nghiệp nuốt xuống, mặt đen thui hỏi Lâm Cảnh Nguyệt: “Em đi đâu vậy hả?”

Lâm Cảnh Nguyệt đag cởi áo khoác tay liền dừng lại, sau đó rũ mắt xuống: “Đi ra ngoài dạo phố.”

Cô lại nói dối! Vì một người đàn ông khác! Hà Tử Nghiệp bùng nổ lửa giận, cuối cùng còn không thể khống chế được mình, anh bước đến bên cạnh Lâm Cảnh Nguyệt, ra sức làm cho vẻ mặt thật bình tĩnh, nhưng âm thanh âm trầm lại tiết lộ tâm trạng của anh lúc này: “Em đang nói dối.”

“Em không có.” Lâm Cảnh nguyệt nhàn nhạt đáp lại, sau đó đẩy ra Hà Tử Nghiệp đang cản trước mắt mình: “Em đau đầu, đi ngủ trước một chút, anh tùy tiện.” Nói xong liền muốn trở về phòng.

“Người kia là ai?” Âm thanh của anh từ phía sau truyền đến, mơ hồ mang theo một chút điên cuồng.

“Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Nói! Em rút cuộc đi gặp người nào?” Hà Tử Nghiệp sải bước đến trước mặt cô, đôi tay nắm chặt bả vai thon gầy của cô chất vấn. Hàm răng cắn chặt, đường nét trên mặt trở nên sắc bén, ánh mắt lạnh lẽo nhìn gắt gao Lâm Cảnh Nguyệt, khiến cô cảm thấy lạnh từ đầu đến chân.

Lâm Cảnh Nguyệt, lặng yên đứng tại chỗ không trả lời, mặc cho Hà Tử Nghiệp lắc mạnh bả vai mình. Rèm mi thon dài che đi tầm mắt, anh không thể nhìn thấy anh mắt của cô.

“Nguyệt Nha Nhi, tên kia là ai?” Thái độ của anh chợt thay đổi, cúi xuống nỉ non dịu dàng bên tai cô, giống như đang nói lời ân ái. Lâm Cảnh Nguyệt nhắm mắt bồng cảm thấy nhói lòng, cô giống như một con ếch đang bị con rắn theo dõi.

28. Chương 28: Tâm Ý Ngươi Lạnh

“Không có đi đâu, anh tránh ra, em thật sự rất mệt mỏi, có chuyện gì mai chúng ta lại nói.” Lâm Cảnh Nguyệt day day huyết thái dương, xé chiều hôm nay cùng Hàn Mộ Vân gặp mặt đã phí hết tinh lực của cô, bây giờ cô thật sự không muốn có bất kỳ dính líu gì đến hắn. Bỗng nhiên, nghe được câu này, sức lực trên tay Hà Tử Nghiệp liền gia tăng, khiến Lâm Cảnh Nguyệt hô đau một tiếng, anh muốn bóp nát bả vai cô sao? “Tôi thật sự không biết chỉ đi ra ngoài một chút lại có thể khiến cho cô mệt mỏi đến như vậy.” Âm thanh của anh lạnh lẽo đến vô cùng, giống như thổi gió lạnh vào trong xương, khiến lòng cô cũng đau đớn. Anh trừng mắt lạnh lùng nhìn cô như vậy không thể cùng so sánh với người mặc dù bá đạo nhưng luôn dịu dàng vô cùng mà cô vẫn luôn biết kia.

“Ý anh là gì?” Lâm Cảnh Nguyệt chặt hất cánh tay đang giam cầm mình, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, âm thanh mang theo chút tức giận. Cô chỉ là đi ra ngoài một chút, vì sao anh lại phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ anh không thấy cô thật sự mệt mỏi sao?

“Trong lòng cô tự rõ” Ánh mắt Hà Tử Nghiệp híp lại: “Nói đi, xé chiều đã cùng tên nào hẹn hò?” Dứt lời còn sợ chưa đủ liền tăng thêm một câu: “Có phải là tên mà cô thường nói thầm trong miệng, Trần Tử Kiện?”

Lâm Cảnh Nguyệt tức cười, thường nói thầm? Cô không phải chỉ nói qua một lần ư, anh vẫn còn nhớ như vậy? “Anh không cần cố gây sự! Hà Tử Nghiệp, em không biết anh lại là người gây thơ như vậy!”

“Gây thơ?!” Hà Tử Nghiệp lạnh lùng hỏi ngược lại, “Cô nói tôi gây thơ?” Anh càng nói thì lửa giận càng lớn, cuối cùng thậm chí còn gào lên: “Con mẹ nó, cô ra ngoài lêu lổng với đàn ông chẳng lẽ tôi không thể hỏi một câu sao?”

“Hà Tử Nghiệp, anh đem những lời vừa rồi nói lại một lần!” Lâm Cảnh Nguyệt gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh mắt anh, không hề sợ sự tức giận đang bao quanh con người anh, “Lêu lổng? Tôi trèo lên giường đàn ông hay là thế nào? Anh nói rõ ràng cho tôi!”

Sắc mặt Hà Tử Nghiệp xanh mét, cùng đàn ông lên giường? Cô thật dám nói. “Tôi thật là quá dung túng cô.” Anh nắm chặt quả đấm, tiến gần đến Lâm Cảnh Nguyệt, gân xanh cũng nổi trên mu bàn tay, giống như đang đè nén chính mình: “Cô biến mất một buổi chiều, một chút giải thích cũng không có sao?”

Lâm Cảnh Nguyệt giấu cột nhìn dáng vẻ tức giận của Hà Tử Nghiệp, chợt nhếch môi cười, nhón chân hôn lên môi anh, Hà Tử Nghiệp sững sờ, ngay lập tức không khách khí hôn ngược lại, đổi góc độ mút vào môi cô, dần dần liền có chút đắm chìm trong đó, ngay cả biểu tình có chút không bình thường của Lâm Cảnh Nguyệt cũng không chú ý tới.

Bàn tay nhỏ mềm mại của cô trước lần đưa vào bên trong áo sơ mi của anh, vuốt ve lồng ngực kiên cố, sau đó trượt dần xuống hông, lục lọi đến thắt lưng, dễ dàng cởi ra thắt lưng, lại tiếp tục trượt xuống, đưa vào bên trong quần lót của anh.

Thân thể Hà Tử Nghiệp cứng đờ, sau đó để mặc bản thân chìm trong khoái cảm của cô mang lại, bàn tay lại ở trên người cô thăm dò. “Thoải mái không?” Lâm Cảnh Nguyệt ghé vào bên tai anh nhẹ nhàng hỏi nhỏ, tốc độ trên tay dần dần nhanh hơn. Hà Tử Nghiệp không đáp, nhưng tiếng thở thô dốc đã bán đứng cảm giác của bản thân anh lúc này. Động tác Lâm Cảnh Nguyệt chợt dừng lại, Hà Tử Nghiệp cau mày, có chút bất mãn nhìn cô, không hiểu cô muốn làm gì. “Dừng ngừng...tiếp tục.”

Lâm Cảnh Nguyệt lại không lưu luyến chút nào đẩy anh ra, trên mặt lạnh nhạt, không còn nụ cười sáng rõ hồn nhiên như quá khứ: “Quả nhiên, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.” Cô nhìn chằm chằm trong suốt trên tay nói nhỏ, sau đó ngẩng đầu nhìn Hà Tử Nghiệp: “Cút đi!”

Lúc này, hông Hà Tử Nghiệp có chút buông lỏng, trên mặt còn lưu lại dấu vết kích tình, trán rịn một tầng mồ hôi mịn. Anh không nghĩ cô lại có thể nói như vậy, hung hăng nắm lấy cằm của cô, không thềm để ý đến bản thân mình quần áo đang nhếch nhác, lửa giận hừng hực trong mắt giống như có thể thiêu cháy cả thế gian: “Lâm Cảnh Nguyệt, cô tự đâm đầu vào chỗ chết sao?” Ánh mắt Hà Tử Nghiệp sắc bén, sự áp bức khổng lồ từ trên người anh truyền tới, dường như muốn dùng ánh mắt băm nát Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng lại không hề biết những lời này đã phạm đến đại kỵ của Lâm Cảnh Nguyệt.

“Chết? Tôi còn sống chưa đủ, hơn nữa anh chưa nghe tại họa do trời sao?” Lâm Cảnh Nguyệt trực tiếp hất bỏ tay anh, chán ghét dùng một góc khăn trải bàn chùi bàn tay từng chạm qua anh: “Nói anh cút không nghe thấy sao? Chẳng lẽ Đại tổng giám đốc Hà một ngày kiếm bạc tỷ nên đầu óc mèm mèm chết rồi, một câu đơn giản nghe cũng không hiểu?”

“Được lắm, cô điên rồi, Lâm Cảnh Nguyệt.” Hà Tử Nghiệp giận quá hóa cười, khoe môi trái của anh giờ cao, nhìn hết sức mê hoặc, lửa giận trên người nhanh chóng thu về, thay vào đó là vẻ u ám vô tình, giống như vừa mới bước ra từ địa ngục, mang theo vẻ khát máu điên cuồng. Anh không hề thương tiếc cô nữa, trực tiếp đè cô ngã trên mặt đất, lực tấn công quá lớn khiến phía sau lưng của cô đau đến chết lặng, sắc mặt tái đi, lại cắn môi không lên tiếng, trái lại tiếp tục khiêu khích: “Thế nào? Muốn trèo lên tôi?” Lâm Cảnh Nguyệt chậm rãi cười, lại chọc điên người, cô vươn tay vuốt ve gương mặt tuấn dật của Hà Tử Nghiệp: “Đáng đáp không tệ, tôi cũng không xem là thua thiệt. Muốn xài tư thế nào, quỳ hay nằm sấp? nam trên nữ dưới? hay là,...” ánh mắt cô sáng đến đáng sợ, đâm vào con người Hà Tử Nghiệp cũng thấy đau: “Tôi đoán một chút, có lẽ anh thích dùng bằng miệng?”

Hà Tử Nghiệp thở hổn hển mới tiếng mới miễn cưỡng đè nén ý muốn bóp chết cô ở trong lòng, khuynh hướng bạo lực càng lúc càng lớn trong anh, anh thậm chí còn kích động muốn hủy diệt tất cả: “Cô cứ như vậy chờ không nổi muốn tôi cười sao? Đúng thôi, dù sao lần đầu tiên đi công tác đã nhịn không nổi muốn leo lên giường của tôi rồi.” Môi Hà Tử Nghiệp mân thanh một đường thẳng, ngay sau đó đưa tay cởi nút trên áo cô của cô: “Tôi thỏa mãn cô, tránh việc cô đi khắp nơi quyến rũ đàn ông!” Một lời miết giọng nhẹ nhàng như vậy lại hóa thành lưỡi dao sắc bén nhất thế gian, một dao cắt vào trái tim của Lâm Cảnh Nguyệt. Chỉ mới sáng hôm nay, anh còn dịu dàng ôm cô, từng tiếng từng tiếng gọi bên tai cô Nguyệt Nha Nhi, Nguyệt Nha Nhi, chỉ mới qua nửa ngày, tất cả đều đã thay đổi, chỉ vì cô ra ngoài một chuyến mà không cùng anh nói rõ ràng.

Khí lạnh từng chút từng chút đi vào trong lòng cô, Lâm Cảnh Nguyệt u mê, đột nhiên cô cảm thấy mình sai lầm rồi, cô sống lại, vốn muốn sống thật tốt, cũng vì mục tiêu đó mà nỗ lực, mà bây giờ, nhìn ánh mắt khinh miệt lạnh lẽo của anh, cô có chút không rõ, có lẽ cô nên đoạt tuyệt tất cả những thứ liên quan đến quá khứ, cô luôn suy nghĩ đến anh, nhưng kiếp trước đã biến mất từ khi cô rơi từ sân thượng xuống, cô bây giờ đang sống chính là bốn năm trước lượm lại! Cô có thật sự có thể thoát khỏi số phận định trước ở kiếp trước hay không?

Trong khi cô mất hồn, Hà Tử Nghiệp đã sắp đem cô bóc sạch sẽ, da cảm thấy lạnh lẽo, Lâm Cảnh Nguyệt lấy lại tinh thần, mới phát hiện anh sắp tháo bỏ áo ngực của mình. Mặc dù đang làm chuyện thân mật như vậy, nhưng trong mắt anh chỉ một mảnh băng giá, không còn nhu tình như trong quá khứ, Lâm Cảnh Nguyệt mở to mắt. đột nhiên đưa tay đẩy anh, nhanh chóng ngồi dậy.

“Sao? Không muốn? Tôi có thể xem cô đang lạt mềm buộc chặt không?” Hà Tử Nghiệp kéo tay cô đặt lên đó một nụ hôn lạnh bạc, chê cười nhìn Lâm Cảnh Nguyệt: “Vậy thì cô...còn bày đặt lập bàn thờ trình tiết!” Câu nói sau không thể nói là không độc, chuẩn xác đâm sâu vào lòng Lâm Cảnh Nguyệt, đâm đến đầm đìa máu tươi, cả trái tim cũng vỡ nát thành từng mảnh vụn, trên thế giới thật sự có người như vậy, khi cứng chiều có thể đem cả thế giới dâng lên, lúc chán nản lại có mặt không đối sắc, cầm kiếm đâm vào ngực người? Cô giơ tay lên tát một cái, không hề lueu tình, cô dùng hết tất cả sức lực lúc này của mình, Hà Tử Nghiệp bị cô đánh quay đầu một hồi lâu cũng không cử động.

“Anh rút đi, cũng không cần tới đây, Tôi đây không tiếp nổi con người bằng thanh ngọc khiết như Hà đại thiếu gia”. Lâm Cảnh Nguyệt trực tiếp đẩy anh, đứng lên, âm thanh yên lặng không gợn sóng, giờ phút này, cô như trở về với kiếp trước, cho dù bị mọi người cười nhạo vẫn kiên cường, cho dù bị uất ức vô cùng cũng không bao giờ trước mặt người khác rơi một giọt nước mắt. cô biết, có lẽ lúc này chỉ cần cô rơi vào giọt nước mắt, nói vài lời giải thích dẫu dài chuyện liền xong, đây là tuyệt chiêu hay nhất mà phụ nữ có thể sử dụng khi cùng người đàn ông gây gổ, cô cũng không phải là chưa sử dụng. Nhưng mà bây giờ, cô tuyệt không muốn làm như vậy. Nếu muốn giữ một người phải sử dụng đến sự mềm yếu thì giữa hai người làm sao có thể gọi là yêu? Phụ nữ kiên cường sẽ không có ai yêu, cô biết, nhưng cô không biết là tại vì sao có một ngày cô phải kiên cường trước mặt anh.

Cô có thể trước mặt anh làm nũng, nhưng trước mặt anh rơi nước mắt, cho anh một phần ngây thơ được cất giữ sâu trong lòng. Điều kiện đầu tiên là anh phải hiểu cô, hiểu được cách yêu thương cô.

Hà Tử Nghiệp ngồi dưới đất cúi thấp đầu một lúc lâu, cuối cùng vẫn quay đầu rời đi. Lâm Cảnh Nguyệt không nháy mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh biến mất sau cánh cửa dày, chợt cười, so với khóc còn khó coi hơn. Cô vào toilet lấy cây lau nhà, cẩn thận lau sàn nhà một lần thật sạch sau đó yên tĩnh ngồi trên sa lon xem tivi, một giọt nước mắt cũng không có, bình tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Là người sống hai kiếp, cô đã học được sự bình tĩnh khi nhìn bóng lưng rời đi của người đàn ông.

29. Chương 29: Sau Khi Cãi Nhau

Ngày thứ hai đi làm, Lâm Cảnh Nguyệt vẫn không có chút nào khác thường. Sắc mặt đỏ thắm, mặc áo khoát màu đen, nhìn vẫn ngọt ngào động lòng người. Vẫn cẩn thận tỉ mỉ xử lý tài liệu công ty, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, cô có thể bình tĩnh nhìn vào mắt anh, đối với việc anh ra lệnh nói gì nghe nấy, cũng không có mỉm cười tạm biệt với anh.

Hà Tử Nghiệp muốn nhìn xem cô có thể kiên trì bao lâu, chỉ là bên ngoài anh thể hiện lãnh đạm nhưng trái tim đã bắt đầu thấp thỏm, cô gái của anh giống như đã thay đổi sau một đêm, trở nên tỉnh táo, cô gái chu mỏ làm nũng ngày trước đã không còn tìm thấy, mặc dù có hoảng hốt cũng rất lo lắng, nhưng anh lại không muốn thỏa hiệp, cho dù trước mắt là người anh yêu, nhưng chủ nghĩa đàn ông thấm ở trong xương lại khiến anh không thể cúi đầu.

“Thư ký Lâm, cà phê lạnh rồi, pha lại ly khác!”

“Vâng, ông chủ.”

“Lên lịch trình cuối tuần cho tôi, một tiếng sau tôi muốn nhìn thấy nó trên bàn.”

“Vâng, ông chủ.”

“Đem phòng của tôi dọn lại, quá bừa bộn.”

“Vâng, ông chủ.”

.....

Cho dù yêu cầu của anh có quá đáng thế nào cô cũng không phản kháng, an phận đi làm công việc anh nói, khéo léo đến đau lòng, gặp quỷ mới đau lòng! Hà Tử Nghiệp đắm một đắm lên bàn làm việc, sáng nay câu

hắn nghe nhiều nhất chính là: Vâng, ông chủ. Cô không phải rất lợi hại sao? Ngay cả anh cũng không để vào mắt mà? Vì sao lại trở nên nghe lời như vậy? Hà Tử Nghiệp hơi mím môi, nhìn căn phòng trống rỗng bên cạnh, cô đã đi xuống căn tin ăn cơm.

Uhm, ...anh cũng giống như đã đói, vậy thì cũng đi xuống ăn thôi! Thời tiết bên ngoài có chút lạnh, hay là đến căn tin công ty ăn, dường như thức ăn ở căn tin cũng không tệ. Hà Tử Nghiệp nghiêm mặt không chút do dự đi đến căn tin, cơ bản đã quên kể từ khi mình tiếp quản công ty đến nay chưa từng đến căn tin ăn một bữa cơm nào.

Lâm Cảnh Nguyệt ngồi đối diện với Trần Huyền, một đĩa cơm đầy, cô cầm muỗng múc một chút cơm, thỉnh thoảng bị Trần Huyền cướp một miếng thịt bò, không thể làm khác hơn là không cầm muỗng lên một miếng khác. Cô gái ngốc này! Ngay cả cơm của mình cũng không giữ được! Khó trách lại gầy như vậy, một trận gió cũng có thể thổi bay! Còn cái cô Trần Huyền kia, lại dám giành cơm của vợ con anh, thật là to gan lớn mật.

Trần Huyền đang hưởng thụ mỹ vị của miếng thịt bò, chợt cảm thấy sau lưng ớn lạnh, miếng thịt bò trong miệng cũng mất ngon, cô nhìn quanh một chút, không thể nào nha, vị trí này của cô không thể bị gió lạnh thổi đến được!

“Sao vậy?” Lâm Cảnh Nguyệt thấy cô hết nhìn đông lại nhìn tây liền mở miệng hỏi.

“Lạnh.” Trần Huyền nuốt cơm xuống bụng, run rẩy nói một chữ. Lâm Cảnh Nguyệt liếc cô một cái rồi cúi đầu ăn cơm của mình, lạnh đi, tốt nhất lạnh chết cô, cũng không biết tự nhiên lại nổi điên cái gì.

“Này, Cảnh Nguyệt, bạn xem, người đó, người đó...” Trần Huyền chợt kêu tên Lâm Cảnh Nguyệt, âm thanh có chút vội vàng, run rẩy chỉ theo hướng cửa sổ căn tin: “Người kia sao lại giống tổng giám đốc của chúng ta vậy nhỉ?”

Tay cầm muỗng của Lâm Cảnh Nguyệt dừng lại, cũng không nhìn theo hướng Trần Huyền nói, cô cúi đầu nhàn nhạt nói một câu: “Ăn cơm của bạn đi.”

“Hả? Thái độ của bạn là sao vậy? Là bạn trai bạn đó.” Trần Huyền không cam lòng thọt Lâm Cảnh Nguyệt, đối với thái độ của bạn tốt rất là kinh ngạc.

“Thái độ gì?” tay Lâm Cảnh Nguyệt nắm chặt cái muỗng: “Bạn đối với Vệ Minh Viễn là thái độ gì?”

Trần Huyền đỏ mặt, cười ha ha: “Ăn cơm, ăn cơm.” Hiển nhiên là không muốn Lâm Cảnh Nguyệt nhắc tới người kia, Lâm Cảnh Nguyệt cũng không nhạo báng cô, chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm. Bên này cô nghĩ muốn ăn thật ngon, thì bên kia Hà Tử Nghiệp lại không nghĩ như vậy, anh bưng đĩa, trước ánh mắt soi mói của toàn thể nhân viên đi thẳng về hướng của Lâm Cảnh Nguyệt, ngồi xuống bên cạnh cô. Trần Huyền nhất thời bị miếng cơm trong miệng làm nghẹn, sau khi nuốt xuống trực tiếp bỏ lại một câu: “Mình ăn no.” chân liền như bôi dầu biến mất.

Lâm Cảnh Nguyệt không thèm nhìn Hà Tử Nghiệp một cái, tự nhiên ăn cơm của mình, một chút ánh mắt cũng không chia cho anh, Hà Tử Nghiệp nhất thời buồn bực. Anh biết hôm qua mình có chút quá đáng, nhưng lời đã nói ra cũng như hắt nước, muốn cũng không thu về được, huống chi, hôm qua là cô kích anh, lời theo lời, vết thương cũng theo đó mà tạo thành, tối về, nhớ lại lúc đó, sắc mặt của cô tái nhợt mới cảm thấy hối hận. Cũng không thể bỏ qua thể diện nhận lỗi với cô. Vốn cho rằng, sáng nay tìm cách gây khó khăn cô sẽ kháng nghị, sau đó có thể tìm được bậc thang, thuận tiện nói xin lỗi với cô. Nhưng cô chỉ im lặng chịu đựng, đem mọi anh muốn nói ngăn ở trong bụng. Anh gạt bỏ mặt mũi, làm đến bước này cũng không dễ dàng, nhưng cô đây là thái độ gì, lại không thèm nhìn đến anh?!

“Thư ký Lâm, đây là thái độ đối với ông chủ sao?” Hà Tử Nghiệp nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đang làm gì đó thì làm, vẫn không giữ được, anh mất tinh tảo rồi, uy phong khiến người khác sợ hãi trước mặt cô cũng không dùng được rồi.

Lâm Cảnh Nguyệt cúi đầu cười lạnh, lần nữa ngẩng đầu lên vẻ mặt đã bình thản: “Ông chủ, anh từ từ ăn.” Nói xong trực tiếp bưng đĩa đến thùng rác, toàn bộ thức ăn có vài loại chưa từng động tới toàn bộ đổ vào thùng.

Con người Hà Tử Nghiệp đột nhiên co rút lại, chợt phát hiện anh không hiểu rõ cô, anh tại sao không biết cô lại là một người ngoan tuyệt như vậy, anh cho rằng cô ngây thơ, trẻ trung nhưng không ngờ, trong xương tủy cô lại là một người quyết tuyệt. Trong lòng vô cùng chua xót, cô gái lệ thuộc vào anh đi đâu rồi, vì sao lúc này cho dù một cái liếc mắt cũng không muốn nhìn đến anh?

Chiếc muông sắt trong tay cũng bị cầm đến biến dạng, sắc mặt Hà Tử Nghiệp càng ngày càng đen, cuối cùng cũng ném đĩa đuối theo. Có người nhạy cảm nhanh chóng đánh mùi được vị bát quái, nhất thời toàn bộ công ty đều là suy đoán quan hệ giữa Hà Tử Nghiệp và Lâm Cảnh Nguyệt.

Hà Tử Nghiệp cuối cùng vượt qua cánh cửa thang máy sắp khép lại đuối kịp Lâm Cảnh Nguyệt, lúc này, cô đang đứng trong thang máy, sắc mặt có chút tái, đôi mắt đen to tròn bình tĩnh, mái tóc dài nhu thuận xõa xuống bờ vai, môi hồng răng trắng, cả người thanh tú, tinh xảo như búp bê. Lòng Hà Tử Nghiệp mềm nhũn, nếu cô chịu cúi đầu trước, anh nhất định không so đo chuyện lúc trước, mặc kệ người đàn ông nào, anh không tin mình không hơn một người tuy tiện, hơn nữa nhìn tin nhắn ngày đó, cô nhóc nhất định đã thắng thắng từ chối tên kia rồi.

Hà Tử Nghiệp cố làm ra vẻ trấn định bước vào thang máy, đứng bên cạnh Lâm Cảnh Nguyệt, anh đoán rằng trong lúc này cô sẽ nói vài lời với anh, cũng theo sự lên cao của thang máy qua từng tầng lầu mà lòng trầm xuống, có lẽ, vừa mới bắt đầu anh đã đi sai phương hướng rồi.

Rốt cuộc, Hà Tử Nghiệp không nén được lửa giận: “Lâm Cảnh Nguyệt, cô không có gì nói với tôi sao?” Anh nghiêng người, giam cầm cô vào bên trong vòng tay mình, lấy tư thế kẻ mạnh đối mặt với cô. Không ngờ, nét mặt cô cũng không biến đổi, chỉ hơi cuộn mi lên nhìn anh, không mặn nhạt nói: “Tổng giám đốc, buổi chiều không có việc gì đặc biệt.”

“Còn có cái gì?” Hà Tử Nghiệp cắn răng, tiếp tục kiên trì.

“Lịch trình cuối tuần đã làm xong, phòng làm việc của anh cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

“Tôi không muốn nghe cái này!” Hà Tử Nghiệp gầm thét, anh chỉ muốn nghe một lời dịu dàng tại sao lại khó như vậy?

“Vậy anh muốn nghe cái gì?” Nét mặt Lâm Cảnh Nguyệt không đổi, liếc nhìn nút hồng trong thang máy hiển thị số “46”

“Tôi...” anh muốn nghe cô giải thích một chút chuyện hôm qua, muốn nghe cô nói chúng ta lại như thường, muốn nghe cô mềm mại nỉ non gọi Diệp Tử, Diệp Tử... Nhưng làm sao kêu anh nói ra miệng? Tại sao cô nhất định làm ngược với anh? Hà Tử Nghiệp đang ngẩn người, thang máy đã đến tầng 48, Lâm Cảnh Nguyệt đẩy anh ra, bước khỏi thang máy, một lần cũng không quay đầu lại.

Có phải dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng? Cô vốn nghĩ thật trọng trong tình cảm sẽ thu được quả ngọt, không ngờ cô vẫn là sai lầm rồi, cũng vậy, cô là một người thất bại trong tình cảm, làm sao biết được phải như thế nào mới có thể khiến cho tình cảm mới vừa manh nha có thể trở thành một cây đại thụ che trời?

Chiều hôm đó, Hà Tử Nghiệp cũng không tìm cô gây khó dễ, hai người chỉ làm chuyện ông chủ và thư ký nên làm, mãi cho đến khi tan việc.

Bình thường hai người là người cuối cùng rời công ty, bởi vì bọn họ muốn né tránh người quen để cùng nhau về nhà. Sắp đến giờ tan tâm, Hà Tử Nghiệp liếc mắt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, cô đang hết sức chuyên chú vào màn hình xử lý số liệu, anh nhất thời tỉnh táo lại, xem ra bọn họ có thể kéo dài thói quen như trước, nếu vậy anh có thể có cơ hội đem ba chữ kia nói ra.

Hà Tử Nghiệp lắc đầu một cái, đem mọi ý nghĩ rối rắm vứt ra khỏi đầu, trước cứ xử lý tốt đồng công việc như núi này đã, những việc kia chờ nói sau. Cho tới bây giờ, mỗi khi anh làm việc luôn tập trung 100% tinh lực, cho đến khi tan việc cũng không biết, bởi vì mắt có chút mỏi nên ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, mới phát hiện đã quá 10 phút so với giờ tan tâm.

Phản ứng đầu tiên của anh là nhìn về phòng của Lâm Cảnh Nguyệt, lại phát hiện nơi đó trống không, cô gái thường ngày tươi cười rạng rỡ, nói cười riu rít đã sớm chẳng biết đi đâu. Đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ qua lại cô bỏ lại anh một mình rời đi.

Hà Tử Nghiệp bình tĩnh nhìn căn phòng trống không, trong lòng đầu tiên cảm thấy sợ. Trong nhận thức của anh, việc ngày hôm qua rõ ràng là cô sai, anh có thể cưỡng chiều cô, có thể mang cho cô toàn bộ thứ cô muốn, điều tiên quyết là muốn cô xem anh là trung tâm. Anh cho phép cô làm nũng thậm chí ăn vạ, lại không cho phép cô có chút giấu diếm nào đối với mình, anh nghĩ muốn nắm cô hoàn toàn trong tay. Anh vốn cho rằng cô là người vô tư, vết thương lành sẽ nhanh chóng quên đi nỗi đau, nhưng chưa từng nghĩ trong lòng cô cái gì cô cũng đều hiểu biết rõ ràng.

Hà Tử Nghiệp cảm thấy rất mê man, anh đến cuối cùng thích cô ở điểm gì chứ? Một lần gây gổ hoàn toàn lật bỏ hình tượng của cô trong lòng anh, cô nhóc của anh không phải ngây thơ đơn thuần, mà là rất tinh táo và cơ trí, như vậy biểu hiện thích anh trước đó là giả dối sao? Hôm nay, cho dù anh thể hiện lấy lòng muốn đến gần thể nào cô cũng không chút phản ứng, tinh táo đến đáng sợ, không một chút đáng vẽ là người mới cùng người yêu tranh cãi. Lòng chợt nhói lên, có một loại đau đớn bén nhọn từ đáy lòng lan đến toàn thân, có lẽ anh sai lầm rồi. Không, thật ra còn có một loại có thể, cô cơ bản không hề yêu anh!

30. Chương 30: Duyên Phận Đã Hết

Quan hệ của hai người kể từ ngày đó bắt đầu trở nên cứng nhắc, Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy chán nản tuyệt vọng, mà Hà Tử Nghiệp lại có cảm giác mê man mất mát. Hai người đều ngồi tại chỗ bồi hồi, trên người đều mang mặt nạ thật lớn để che giấu, không để cho đối phương nhìn thấy cảm xúc chân thật của mình, giùng giàng, tuyệt vọng.

Lâm Cảnh Nguyệt càng lúc càng gầy, mặc dù thời tiết đã chuyển lạnh, áo quần cũng mặc rất dày nhưng vẫn có thể nhìn ra. Cô cao 1m7, gầy đi lại có vẻ xinh đẹp mong manh, một đôi mắt to trên gương mặt trắng noãn nhỏ nhắn, tinh xảo khiến người yêu thương. Vậy mà, cặp mắt như lưu ly lại mất đi vẻ sáng rõ của quá khứ, thường thường mang theo vẻ trống rỗng mê man, khiến cả người cô có vẻ ngơ ngác, cũng thật phù hợp với cách gọi bé con.

Phần lớn những nữ đồng nghiệp cùng công ty có tuổi tác khá lớn luôn thích thừa dịp cô không chú ý tới siết chặt mặt của cô, cực kỳ giống như đang đối với đứa bé nhà mình, Lâm Cảnh Nguyệt đối với loại hành vi này thật sự là dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật ảm áp, kiếp trước, cô vì Hàn Mộ Vân dường như đã đối lập với toàn thế giới, trừ với người nhà cô chưa từng có được loại tình cảm như này, mà nay, cô lại thật may mắn khi có thể chính mình tự trải nghiệm tất cả các loại cung bậc tình cảm phong phú của cuộc sống chân chính.

Cô dần dần nghĩ thông, không còn rối rắm cùng mẫu thuẫn với Hà Tử Nghiệp, cùng hòa mình vào với mọi người ở công ty, tất cả mọi người cũng rất yêu thương cô, cô cảm thấy thật vui vẻ. Ban đầu, cô cho rằng cô có thể quên tất cả, có thể quên người đàn ông cao cao tại thượng kia.

Nhưng ánh mắt lại không tự chủ được luôn hướng về phía hắn. Mỗi lần nhìn thấy hántrái tim cũng đều đau đớn mờ mờ ảo ảo, lời nói khắc nghiệt của hắn ngày đó vẫn vang lên bên tai, những ánh mắt và lời chế giễu ác độc kia, mỗi khi nhớ đến đôi mắt vẫn sẽ nổi lên một tầng hơi nước.

Giờ đây cô không còn là Lâm Cảnh Nguyệt khổ sở chờ đợi Hàn Mộ Vân, cô đã sớm không đem toàn bộ cuộc sống của chính mình vây quanh một người đàn ông, cũng không còn đem hết tất cả chỉ để yêu một người, như vậy, nếu Hà Tử Nghiệp đã chọn bỏ đi một đoạn tình cảm này thì cô cũng không cần phải dây dưa nữa, kiếp trước cũng tốt, kiếp này cũng được, có lẽ duyên phận bọn họ có nhiều bao nhiêu cũng đã mất hết ở kiếp trước, kiếp này còn lưu lại cái gì đây?

Lòng cô rất đau, giống như bị kim đâm phải, đau đến hô hấp cũng khó khăn, đau đến toàn thân tê dại, nhưng cô không nói. Có lẽ, đối với cô mà nói, đau cũng giống như lời nhắc nhở, nhắc nhở cô không cần vì một người khác mà trở thành con thiêu thân lao đầu vào lửa. nhắc nhở cô cuộc sống mới của cô chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt từng nghĩ đến việc từ chức, dù sao mắt không thấy lòng có thể sẽ dễ chịu hơn một chút, thế nhưng công việc này cô đã sớm quen thuộc, tiền lương cũng rất cao, nếu là công việc khác chắc chắn sẽ không có được như vậy, mọi ý nghĩ cũng chỉ là thỉnh thoảng lại nghĩ một chút, dù không có tình yêu, cô vẫn còn cuộc sống, cô mất đi một người đàn ông, vẫn còn cha mẹ ở nhà trông ngóng. Tất cả rồi sẽ qua thôi Lâm Cảnh Nguyệt, đây là câu nói cô thường động viên trong lòng, ít nhất còn không bị gièm pha, khiinh thường như trước kia, mà chỉ là thất tình, vẫn phải đứng thẳng, uốn ngực mỉm cười nghênh đón mỗi ngày mới.

“Cảnh Nguyệt!” Lâm Cảnh Nguyệt đang cùng Trần Huyền ăn trưa, chị Lưu ở phòng tài vụ chợt bừng đĩa đi đến, trên mặt là nụ cười tươi. Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng nuốt xuống ngụm cơm trong miệng đứng lên: “Chị Lưu, có chuyện gì ạ?”

“Được rồi, được rồi, không cần câu nệ như vậy!” Chị Lưu khoát tay, ngồi xuống đối diện Lâm Cảnh Nguyệt, cô là quản lý phòng tài vụ, làm việc tại công ty cũng đã rất lâu, bình thường là một người nghiêm khắc, Lâm Cảnh Nguyệt lại được cô sử dụng thái độ như vậy quả thật có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng có chút nghi ngờ hỏi: “Chị Lưu, rốt cuộc có chuyện gì?”

Nhìn dáng vẻ thấp thỏm của cô, chị Lưu không nhịn được cười trêu ghẹo nói: “Sao vậy? chị có thể ăn được em sao? Nhìn dáng vẻ của em kìa!”

Lâm Cảnh Nguyệt có chút ngượng ngùng, vuốt vuốt mái tóc, trên mặt cũng có chút hồng: “Nào có, em chỉ là có chút bất ngờ thôi!”

Chị Lưu nhìn Lâm Cảnh Nguyệt cười như vậy lại càng mừng hơn, ánh mắt lại còn có vẻ hài lòng, cô chậm rãi gấp một miếng măng bở vào miệng từ từ nhai sau đó nuốt vào bụng mới nói: “Cảnh Nguyệt, em chưa có bạn trai chứ?”

“Dạ?” Lâm Cảnh Nguyệt đầu tiên là sững sờ, sau đó lại cảm thấy có chút chua xót, cô cúi đầu nhỏ giọng đáp: “Không có...không có.”

Chị Lưu nghĩ rằng cô xấu hổ, vỗ vỗ đầu cô nói: “Vừa đúng, cháu chị cũng không có bạn gái, hai người gặp mặt được không?”

“Khụ khụ...” Trần Huyền hớp một hớp nước chanh bị sặc, không chịu được liền ho khan, Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng lấy lại tinh thần giúp cô dễ thở: “Bạn sao lại ăn uống gấp như vậy?”

Trần Huyền nắm được tay cô, dùng sức lay, còn không ngừng nháy mắt: “Cảnh Nguyệt...Cảnh Nguyệt, bạn...” Có vài câu cô không tiện nói, chỉ có thể ám chỉ với Lâm Cảnh Nguyệt, hi vọng cô có thể nghe hiểu ý mình. Không ngờ Lâm Cảnh Nguyệt chỉ lắc đầu với cô một cái, khóe miệng mỉm cười có chút khổ sở, Trần Huyền mặc dù có chút đầu gỗ, nhưng là phụ nữ, đối với tình cảm luôn nhạy cảm, cô nhanh chóng hiểu được ý tứ của Cảnh Nguyệt, khiếp sợ trợn to hai mắt: “Bạn...bạn nói là?”

Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu một cái, âm thanh nhàn nhạt: “Chính là như vậy.” dáng vẻ của cô nhẹ nhàng bình thản, dường như nụ cười chua chát vừa rồi vốn dĩ không hề tồn tại, Trần Huyền lại thấy cô thật gương gao, cô vỗ bàn một cái trực tiếp đứng lên, âm thanh vang dội cả căn tin: “Được lắm, bà đây đi phết hần!”

Không đợi Lâm Cảnh Nguyệt kéo cô, chị Lưu đã mở miệng: “Ui, đây là thế nào? Hai người đang làm cái gì bí hiểm thế?” Chị Lưu chuyển sang Lâm Cảnh Nguyệt, trên mặt có chút không vui: “Cảnh Nguyệt, em đã có bạn trai sao?”

“Không...không, em không có.” Lâm Cảnh Nguyệt cuống quýt giải thích.

“Vậy vừa rồi hai người là nói cái gì?” Chị Lưu nhất quyết không tha, đối phương mặc dù là người cô thích, nhưng dù sao cũng là người ngoài, cô cũng không hiểu quá rõ lai lịch của Cảnh Nguyệt, chỉ mới hơn nửa năm làm việc chung cảm thấy cô bé này không tệ mới muốn giới thiệu cho cháu mình. Nhưng ngộ nhỡ trong này lại có cái gì cong cong queo queo, chẳng phải là hại cháu mình sao, dù sao cũng chính là máu mủ. Hơn nữa, cô ở công ty làm quản lý đã nhiều năm, liếc mắt đã nhìn thấy hai cô bé này tuyệt đối là đang giấu giếm chuyện quan trọng.

“Cái đó...cái đó.” Lâm Cảnh Nguyệt lắp ba lắp bắp muốn giải thích, moi hết ruột gan cũng không có một lý do, nhìn thấy sắc mặt chị Lưu càng ngày càng kém, lòng cô cũng gấp đến xoay vòng. Lúc này chợt vang

lên âm thanh trầm thấp của người đàn ông bên tai cô, không lớn, lại khiến ọi người ở gần tin đổi sắc mặt: “Tôi đang theo đuổi Cảnh Nguyệt, cô ấy sẽ là bạn gái của tôi.”

Lâm Cảnh Nguyệt hít một hơi khí lạnh, đầu cảm thấy có chút đau, một cục diện rối rắm còn chưa giải quyết lại tới thêm một, ai có thể nói cho cô biết tại sao Hàn Mộ Vân lại tới đây? Còn nữa, hắn nói như vậy là có ý gì? Giọng nói bá đạo dường như chắc chắn cô sẽ là bạn gái của hắn vậy, hiện tại hắn mới vào công ty, cũng chưa ai biết tình huống của hắn, nhưng không lâu sau mọi người sẽ biết hắn đã kết hôn, đến lúc đó phải làm sao? Cô chẳng phải trở thành trò cười sao?

“Ồ, theo đuổi? Cũng chính là chưa có theo được!” Chị Lưu ưu nhã uống một hộp nước, đẩy ghế ngồi đứng lên nhìn thẳng vào mắt Hàn Mộ Vân: “Tôi còn tưởng chuyện gì khiến hai cô bé này thần thần bí bí, hóa ra là như vậy. Cảnh Nguyệt của chúng ta bây giờ vẫn còn là người tự do, muốn làm gì cũng không cần anh phải chăm nom chứ?” Chị Lưu không hổ là người trong ngành lâu năm, nói chuyện liền nói trúng tim đen, nhưng vẫn mang theo giọng điệu của nữ cường nhân: “Cứ như vậy, Cảnh Nguyệt.” cô quay đầu nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, trong mắt là ánh sáng không cho cự tuyệt: “Sáng thứ bảy, 8 giờ, tại Noãn các gặp lại.” Quảng xuống một câu, cũng không quan tâm sắc mặt hàn Mộ Vân đã biến thành đen đã nhẹ nhàng lướt đi rồi.

Đến khi chị Lưu rời đi Lâm Cảnh Nguyệt mới lấy lại tinh thần, nhìn dáng vẻ như bị xâm chiếm lãnh thổ của Hàn Mộ Vân, đột nhiên cảm thấy châm chọc, con người này vẫn cứ tự tin như vậy, một chút cũng không thay đổi, có lẽ nên có người nói cho hắn biết, trên thế giới này không phải thứ gì hắn muốn đều có thể có được. “Hàn Mộ Vân, tôi đã sớm nói, tôi đối với việc làm người tình của anh không có hứng thú.”

“Cảnh Nguyệt, tôi chưa từng nghĩ sẽ để cho cô làm người tình.” Hàn Mộ Vân có chút khổ não, cô gái này tại sao không để cho hắn giải thích? Tại sao mỗi lần thấy hắn đều muốn đưa ra một thân gai góc đối chọi, hắn rốt cuộc đã chọc gì tới cô chứ?

“Cứ vậy đi, anh không cần lại xuất hiện trước mặt của tôi nữa.” Lâm Cảnh Nguyệt không nhịn được xoay người, giống như nhìn hắn lâu thêm một chút cũng không muốn: “Tôi cũng không muốn nghe lý do của anh, nếu như anh đã quên thì tôi sẽ nói thêm một lần, tôi chán ghét anh! Cho dù đàn ông trên thế giới có chết sạch hết tôi vẫn sẽ không theo anh!”

Con người Hàn Mộ Vân co rút lại, máu toàn thân như đông cứng lại, mỗi câu mỗi chữ từ cô đều giống như hóa thành từng mũi kiếm sắc bén, vừa độc vừa chuẩn đâm thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng hắn, mà cô, chỉ đứng một bên nhìn dáng vẻ đâm đĩa máu tươi của hắn, cười nhạo tình cảm của hắn. Hắn nhìn thấy rồi, ánh mắt khinh thường lại chán ghét của cô. Vì sao? Vì sao? Hắn không mong cô có thể đáp lại mình, nhưng tại sao nhất định phải dùng cách thức tàn nhẫn như vậy để cự tuyệt ?

“Lâm Cảnh Nguyệt, tôi lại đến tìm cô thì tôi chính là người ngu không bằng chó.” Sắc mặt Hàn Mộ Vân có chút trắng, hắn gầm thét về phía bóng lưng của Lâm Cảnh Nguyệt, cũng không quan tâm đến ánh mắt khác biệt của người toàn bộ công ty. Hàn Mộ Vân hắn, muốn gì được nấy, cho tới bây giờ chưa có ai từng chà đạp tình cảm của hắn như vậy, vì thế tại sao hắn lại muốn dùng mặt nóng của mình đi dán lên móng lạnh của người khác? Hắn không tiện, hắn chỉ là vì cô mà bỏ xuống tự ái của mình mà thôi!

Bước chân Lâm Cảnh dừng lại, trong lòng khó chịu, có chút đau đớn lan khắp toàn thân, khi nào thì một người dịu dàng lại biến thành như vậy? Cô vẫn cảm thấy Hàn Mộ Vân là người thích hợp nhảy điệu walt, một phong cách nhanh nhẹn như thân sĩ thật sự là mơ ước trong lòng của các thiếu nữ, nếu đứng trên sàn nhảy nhất định sẽ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, chỉ có bốn chữ: “Quân tử như ngọc” mới có thể xứng với hắn.

Mà nay, mặt nạ của hắn bỗng bị xé đi, có thể thấy được là đã phần nộ đến mức nào, còn có mỗi lần nhắc đến hôn nhân dáng vẻ của hắn lại giống như muốn nói rồi lại thôi, thật giống như kiếp trước, lúc đó cô cũng luôn cảm thấy hắn có gì muốn nói với mình, nhưng cô cũng sớm không muốn biết rồi. Hiểu quá rõ đôi khi lại làm loạn chính mình, có lúc, hồ đồ mới có thể qua được.

Cho nên, mặc dù rất muốn quay đầu lại, cô vẫn nện bước như cũ, lảo đảo đi về phía trước: “Tùy anh.”

31. Chương 31: Cô Muốn Nghỉ Việc

Lâm Cảnh Nguyệt không nghĩ tới việc Hàn Mộ Vân muốn theo đuổi cô trong một đêm đã lan ra khắp công ty, hiện tại ai nhìn thấy cô cũng đều là dánh về mập mờ, thậm chí còn nhạo báng mấy câu, bên ngoài Lâm Cảnh Nguyệt chỉ biết bắt đắ dĩ cam chịu nhưng cũng lén lén quan sát phản ứng của Hà Tử Nghiệp, nhưng anh vẫn không có thái độ gì, cũng không có gì khác thường. Tâm tình vốn mang chút hy vọng của cô nhanh chóng trở nên tĩnh mịch. Từ đó về sau, cô thậm chí còn không nhìn anh lâu một chút, không phải không muốn nhìn mà sợ khi anh rời đi cô lại càng lún sâu thêm.

Thật ra thì cô đang nghĩ oan cho Hà Tử Nghiệp, phòng của anh ở tầng 48, thuộc về tầng lầu của những nhân viên quản lý đứng đầu công ty, bọn họ ai cũng am hiểu kinh doanh, không phải ai cũng giống như những nhân viên bình thường loạn lười lảm lờ, cho dù có biết cũng chỉ cười cho qua. Mà khi làm việc Hà Tử Nghiệp cũng chỉ ở tầng 48 ngây ngô, nếu nói về thị trường khứu giác của anh có thể xem là 10 phần nhậy bén thì khi nói đến các loại tin đồn tạp nham của công ty thì có thể xem anh một chút cũng không biết gì.

Nhưng lại có tình gặp đúng dịp, chuyện vốn không nên biết lại để cho anh biết được, việc này phải tính công cho vôi nước của tầng 48. Theo lẽ thường, thiết bị ở tầng 48 là cao cấp nhất, cũng ít người sử dụng nhất, thiết bị sẽ rất khó hư hỏng, nhưng có tình vào lúc này ống nước ở tầng 48 lại có vấn đề, tất cả các vôi nước đều không thể sử dụng.

Nếu không có nước, nhà vệ sinh tất nhiên không thể dùng, tuy nói đã báo sửa gấp, nhưng muốn làm tốt trong một hôm là chuyện không thể, cho nên khi Hà Tử Nghiệp muốn đi vệ sinh chỉ có thể xuống tầng dưới. Anh đứng trong thang máy, nghĩ đến thái độ những ngày qua của Lâm Cảnh Nguyệt đối với anh đã trở nên càng ngày càng bình thường, trong lòng cảm thấy đau đớn, cô thật sự không cần sao? Bọn họ thật sự phải chấm dứt như vậy sao? Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi mất hồn, chờ anh hồi hồn nhìn lại, bản thân đã đến tầng 26.

Hà Tử Nghiệp xoa xoa huyết thái dương, tầng 26 thì tầng 26, dù sao cũng có thang máy. Mới vừa đến khúc quanh vào nhà vệ sinh đã nghe một đám phụ nữ tám chuyện, anh đối với việc nghe lén không có hứng thú, cũng không có ý trừng phạt việc bọn họ nói chuyện trong giờ làm việc, dù sao ở nơi này áp lực công việc cũng rất lớn, buông lỏng một chút cũng có thể điều chỉnh cảm xúc của nhân viên, anh rất am hiểu đạo quản lý, cho nên đối với việc nhỏ như vậy cũng liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Vừa muốn đi qua, bỗng nhiên lại nghe được tên của Lâm Cảnh Nguyệt, bước chân hơi chậm lại, không tự chủ ngừng bước, chuyện về cô anh đều muốn biết, hơn nữa, anh không biết gần đây cô có gì để người ta bàn tán, chẳng lẽ quan hệ của bọn họ bị phát hiện rồi? Nghĩ tới đây, trong lòng Hà Tử Nghiệp có chút vui mừng, nếu như vậy anh có thể mượn cơ hội này cùng cô làm lành được hay không? Anh còn không biết Lâm Cảnh Nguyệt đã sớm cho rằng bọn họ đã chia tay rồi.

“Lâm Cảnh Nguyệt đó, cô không biết à?” Nhân viên A: “Chính là người vừa tốt nghiệp đại học, có bề ngoài xinh đẹp, thư ký Tổng giám đốc.”

“A, nhớ rồi!” Nhân viên B vỗ đầu bưng tỉnh: “Nhưng cô ta thật sự có năng lực, đầu tiên là làm thư ký tổng giám đốc, sau lại cùng với Hàn Mộ Vân nhìn có vẻ tốt hơn, chuyện tốt đều để cô ta chiếm hết rồi.”

“Ai bảo cô ta có dánh về xinh đẹp, chắc chắn, khuôn mặt nhỏ nhắn như vậy, con gái nhìn còn động lòng cơ mà.” Nhân viên A.

“Thôi đi, cũng là dựa vào khuôn mặt thôi, còn không biết cùng bao nhiêu người đàn ông rồi, loại phụ nữ như vậy...”

Lời đồn đãi chính là lời đồn đãi, nhưng khi qua miệng của bọn họ thường sẽ thay đổi hoàn toàn thậm chí là hoàn toàn trái ngược.

“Đi nhận tiền lương tháng này!” Như bóng ma, dánh về cao lớn rần rở của Hà Tử Nghiệp bước tới, sắc mặt của anh âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, khiến hai người nhân viên rét run. “Ngay lập tức rút ra khỏi công ty!” Cảm giác áp bức mạnh mẽ từ trên người Hà Tử Nghiệp truyền tới, hai nhân viên nơm nớp lo sợ nhìn anh, nhất thời mặt không còn chút máu.

Hà Tử Nghiệp xoay người, không thèm nhìn hai người kia một cái, sải bước vào trong thang máy, ngay cả nhà vệ sinh cũng quên đi. Đến khi thang máy khép lại, toàn bộ không gian chỉ còn lại mình anh, anh mới hung hăng đâm một quyền vào cửa thang máy, một vết máu theo tay rớt xuống, Hà Tử Nghiệp nhắm mắt lại, giống như mất hết hơi sức, toàn thân tựa vào trên tường.

Không biết vì sao ánh mắt của cô dừng lại trên người anh càng ngày càng ít, không biết vì sao cô tuyệt không quan tâm đến tình cảm giữa họ, hóa ra là như vậy. Cô và Hàn Mộ Vân sao? Là chuyện từ lúc nào? Hà Tử Nghiệp chợt nhớ đến tin nhắn trong điện thoại của cô, nhất thời hiểu ra, hóa ra là như vậy, giữa họ chỉ sớm đã có qua lại, chỉ có mình anh là không hề hay biết gì! Hà Tử Nghiệp hung hăng cắn răng, dùng sức tưởng chừng như muốn cắn nát hàm, một là bạn tốt của anh, một là bạn gái của anh, tốt! Thật sự rất tốt!

Trong thang máy nhỏ hẹp, không khí giống như bị đông cứng, Hà Tử Nghiệp thở gấp, cảm thấy lửa giận trong lòng từng chút nhen lên, cháy sạch lý trí của anh. Cái gì cũng không nghĩ, ban đầu cô chính là trêu chọc anh, mọi thứ đều là giả! Nụ cười của cô, tình cảm của cô đều là giả! Nhưng đáng chết, tại sao anh lại còn tham luyến, tham luyến tất cả những gì thuộc về cô, cho dù đó là cái tát kia ở nhà của cô! Hà Tử Nghiệp, Mày thật tiện! Anh dựa thoe vách tường thở dốc, tay đặt lên ngực, nơi đó đau tê tâm liệt phế, trái tim giống như bị cắt xẻo, đau đến cả người ớn lạnh. Lòng mi Hà Tử Nghiệp run rẩy, người đàn ông kiên cường ngay tại nơi không ai nhìn thấy đã lộ ra vẻ mặt yếu đuối của mình: “Nguyệt Nha Nhi...Nguyệt Nha Nhi...” anh cúi đầu nỉ non, một tiếng so với một tiếng lại càng thêm dịu dàng, giống như làm như vậy có thể đem người anh yêu đem về.

Hôm sau, cả công ty sôi trào, Nguyên nhân là tổng giám đốc mới ra quy định mới cho công ty, tăng thêm một cái chính là: Nhân viên công ty không được có chuyện yêu đương, một khi bị phát hiện sẽ lập tức đuổi việc.

Khi Lâm Cảnh Nguyệt thấy được quy định này tay cũng run lên, sắc mặt thay đổi trắng bệch, nhân viên không được nói yêu đương...Không được yêu đương...cô cúi đầu, rốt cuộc không cần dè nén nữa, nước mắt nhanh chóng rơi xuống nền gạch men trắng loáng.

Anh rất thông minh, không, có lẽ sợ cô đối với anh quá chặt chẽ nên sau nhiều ngày đã tìm ra được phương pháp hoàn mỹ nói cho cô biết, bọn họ đã chia tay rồi. Lâm Cảnh Nguyệt cười nhỏ có chút quỷ dị, anh thật sự không hiểu cô, cô làm sao có thể dây dưa với anh chứ, anh nói một câu cô sẽ đi, thật uống phí tâm tư như vậy. Lâm Cảnh Nguyệt dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, quật cường ngẩng đầu lên, giờ phút này, cô đối với anh đã không còn một tia hy vọng. Đúng như anh mong muốn, cô sẽ không ở bên cạnh anh nữa, Lâm Cảnh Nguyệt cô dựa vào bằng tốt nghiệp Đại học nổi tiếng nhất nước cùng với nửa năm kinh nghiệm chẳng lẽ lại không tìm được một công việc. Cô muốn nói cho anh biết, vị trí bên cạnh cô không phải thiếu! Tuyệt đối không!

Khi đơn từ chức của Lâm Cảnh Nguyệt đặt trên bàn của Hà Tử Nghiệp, anh cảm thấy cả người như rơi xuống vách đá cao ngàn mét. Anh dùng sức nắm lấy đơn từ chức của cô, gân xanh cũng nổi lên, giống như ngay lập tức mạch máu sẽ vỡ ra, ngay cả khớp xương cũng nổi lên rõ ràng. Cô lại thích hấn như vậy? Thích đến nỗi vì hấn tương lai cũng không cần sao? Hà Tử Nghiệp trực tiếp xé nát đơn từ chức, bước nhanh qua phòng làm việc của Lâm Cảnh Nguyệt, anh không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa mà vào, cô đang sửa soạn đồ của mình, phần lớn đã thu dọn xong, chỉ còn lại một chút ít đồ đạc linh tinh đặt ở trên bàn.

Nhất thời Hà Tử Nghiệp cảm thấy lửa giận dâng trào, anh bước tới, trực tiếp xách lên Lâm cảnh Nguyệt như xách một con gà, nhìn gương mặt khiến anh vừa yêu vừa hận nghiêng nghiêng lợi chất vấn: “Cô đây là ý gì?”

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn anh buông thông mí mắt, để mặc anh lôi kéo mình: “Chính là giống như anh nghĩ.”

Không ngờ cô lại thừa nhận dứt khoát như vậy, hô hấp Hà Tử Nghiệp căng thẳng, thiếu chút nữa không thể khống chế nhào tới xe nát cô, cô rốt cuộc xem anh là cái gì? Bọn họ còn chưa chia tay cô đã nhanh chóng vui vẻ với người đàn ông khác, hơn nữa còn là người đàn ông đã kết hôn rồi!

“Cô có biết Hàn Mộ Vân là người như thế nào hay không?” Anh gầm thét đối với cô, thật hận không bỏ được đầu cô ra xem thử bên trong chứa cái gì lại muốn đi làm tiểu Tam của người khác.

“Chuyện này liên quan gì đến tôi?” Đối với câu hỏi của anh, cô thật không giải thích được, Lâm Cảnh Nguyệt không khách khí đáp trả một câu.

Nghe xong lời cô, lòng Hà Tử Nghiệp cuộn cuộn cảm xúc phức tạp, thống hận, ghen tỵ, tức giận...đủ loại dung hợp lại với nhau, đem lý trí của anh toàn bộ biến mất: “Mẹ kiếp, sao cô lại có thể ti tiện như vậy? À không, làm sao cô cứ ti tiện như vậy!”

Vừa dứt lời, Lâm Cảnh Nguyệt vốn yên lặng chợt bắt đầu phản kích, cô dùng hết hơi sức toàn thân để phản kháng, giùng giàng, dùng sức đánh vào lồng ngực của anh, thậm chí bắt đầu cắn anh, hung ác giống như con báo nhỏ cự tuyệt bất cứ ai đến gần: “Anh đừng đụng tôi! Đừng đụng vào tôi!”

Mặc dù bị cô đánh rất đau, nhưng Hà Tử Nghiệp không quan tâm nhưng đau đơn nhỏ này, quá tức giận lại trở nên bình tĩnh, anh cười lạnh, gắt gao đề Lâm Cảnh Nguyệt lên tường, giọng điệu ác liệt, xen lẫn lạnh lùng, thổi qua lỗ tai của cô, lại làm tổn thương lòng của cô.

“Không cho tôi đụng? Là chỉ muốn hấn đụng có phải không?” Hà Tử Nghiệp bắt được mái tóc của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: “Nói! Hấn đã đụng những nơi nào trên người cô?”

Mái tóc bị lôi khiến da đầu đau đớn, lòng dạ cũng tan nát, Lâm Cảnh Nguyệt cắn môi, thét lên: “Nơi nào cũng đụng! Như thế nào? Có quan hệ đến anh sao?”

Nhất thời, lồng ngực Hà Tử Nghiệp kịch liệt đập phồng, thậm chí Lâm Cảnh Nguyệt còn nghe được âm thanh dư thừa của anh, biểu hiện của anh giống như dấu hiệu của một cơn bão lớn, càng yên lặng thì sức tàn phá càng nặng nề. “Hà Tử Nghiệp, là đàn ông thì nhanh buông tôi ra! Chúng ta đã chia tay rồi! Anh như vậy là đang làm gì hả? Đừng để cho tôi coi thường anh!”

“Có phải là đàn ông hay không?” Anh chợt phát ra một chuỗi tiếng cười không phù hợp, ngay sau đó âm thanh lạnh lẽo đến tận xương tủy vang lên: “Có phải đàn ông hay không cô lập tức sẽ biết!”

Vừa dứt lời, anh đã nhanh gạt bỏ áo khoác lông bên ngoài, trong sự hoảng sợ của cô tiếp tục xé nát áo nhỏ bên trong của cô.

32. Chương 32: Làm Sao Có Thể Không Có Cô

“Cô không phải là thiếu đàn ông sao? Tôi thỏa mãn cô!” Ánh mắt Hà Tử Nghiệp đỏ ngầu, thô bạo dầy xéo da thịt Lâm Cảnh Nguyệt: “Cô không phải muốn theo hấn sao? Đàn ông như vậy cô cũng muốn, nhiều thêm tôi cũng đâu tính là gì chứ?” Anh gào thét, một tay ấn thật chặt cơ thể đang giãy dụa của Lâm Cảnh Nguyệt, một tay khác tháo ra thắt lưng.

“Hà Tử Nghiệp, anh không phải là người...anh không có tâm.” Lâm Cảnh Nguyệt không giãy dụa nữa, một cánh tay cô che lên mắt không muốn nhìn dáng vẻ nổi điên của anh, cũng che lại sự yếu ớt trong mắt mình. “Nhìn tôi, cô nhìn tôi!” Hà Tử Nghiệp bắt cánh tay của cô nâng lên: “Cô không muốn nhìn tôi sao? Bởi vì tôi không phải là hấn sao?” Anh cười tàn nhẫn: “Tôi mạn phép muốn cô nhìn rõ! Nhìn cho rõ ràng tôi như thế nào coi trọng cô!”

Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu đi chỗ khác, nước mắt từng chuỗi chảy dài theo khóe mắt, tí tách rơi trên nền gạch men sứ trắng, tấu lên khúc nhạc bi ai, cô không hiểu đã sai ở nơi nào, cũng không biết vì sao anh lại mở miệng nói cô với Hàn Mộ Vân như vậy, rõ ràng anh là người nói chia tay đầu tiên, vì sao bây giờ lại đem tất cả đổ lên trên đầu cô? Cô không hiểu anh. Cũng giống như kiếp trước, khi anh điên cuồng theo đuổi cô vẫn nơm nớp lo sợ, trừ chuyện về Hàn Mộ Vân, cô rất ít khi dám làm trái ý của anh. Anh luôn cường quyền, bá đạo, lấy thân phận chiếm đoạt ngang tất cả những gì của cô, cuốn đi lòng của cô, bây giờ còn muốn đem ý chí sống sót cuối cùng của cô cướp đi sao?

Đáng tiếc cô không phản kháng được, cô không thể kêu lớn tiếng, thật sự đáng buồn, ngay cả lúc này cũng muốn giữ lại hình tượng của anh.

“Lâm Cảnh Nguyệt, cô nhìn tôi, cô...” Hà Tử Nghiệp nắm lấy cằm của Lâm Cảnh Nguyệt, đem cô quay đầu lại, lời châm chọc mới vừa ra khỏi miệng cũng không thể tiếp tục được nữa. Cô nhóc anh vẫn nâng niu cứng chịu hai mắt đỏ ngầu, nước mắt không ngừng rơi, đôi mắt to sáng bởi vì nước mắt mà ướt nhep, mang theo vẻ đẹp mỏng lung, lại trống rỗng đến đáng sợ, liếc nhìn qua toàn bộ đều là sương mù. Ánh mặt trời đâu? Vì sao trong mắt cô anh không tìm thấy ánh sáng mặt trời? Ngày trước, mỗi lần anh nhìn vào mắt cô đều có thể thấy được hi vọng cùng sức sống bừng bừng, mà bây giờ, cái gì cũng không có, trong mắt cô chỉ còn lại thê lương, ngay cả đau thương cũng không có.

Lòng đau như muốn ngừng thở, cô cứ như vậy không muốn anh chạm vào? Hay là cô thích người kia đến mức không phải hẳn là không được? Vậy anh đây? Anh nên làm gì? Rõ ràng là cô trêu chọc anh trước, khi anh rơi vào chiếc bẫy của cô lại lạnh lùng đem lưới thu về, nói với anh rằng trả tự do lại cho anh. Nếu như tim không bị trói buộc, vậy tại sao anh còn không bỏ đi? Anh chính là không thể bỏ được!

Hà Tử Nghiệp buông cô ra, thay cô sửa sang lại áo đã bị anh xé nát, Lâm Cảnh Nguyệt không nhúc nhích mặc kệ động tác của anh, giống như anh có làm cái gì cũng sẽ không phản kháng. Nhìn Lâm Cảnh Nguyệt như vậy, động tác Hà Tử Nghiệp càng trở nên cẩn thận, xem cô giống như một búp bê sứ dễ vỡ. Anh cởi xuống áo của mình khoác lên người cô, lại thay cô chỉnh lại mái tóc rối bời, nhìn cô một hồi lâu mới thở dài đứng lên.

Dưới chân như mang ngàn cân nặng, anh muốn quay đầu lại nhìn, nhìn cô gái của anh, nhưng lại không dám, anh sợ mình nhìn một cái sẽ không thể khống chế mà ôm cô vào trong lòng. Cứ như vậy thôi, Hà Tử Nghiệp tự nhủ, anh muốn đi tìm Hàn Mộ Vân nói chuyện một chút, mặc dù hôn nhân của hắn chỉ là hình thức nhưng cũng nên mau chóng ly hôn, nếu không đối với danh tiếng của cô ảnh hưởng không tốt. Anh nắm chặt tay, khắc chế cảm giác muốn vọt tới bên cô, từng bước từng bước chuyển động, cũng nhanh chóng đến cửa.

Anh đưa lưng về phía cô, bàn tay run rẩy nắm lấy cửa, trong lòng giãy giụa mâu thuẫn mấy trăm lần, cuối cùng vẫn chậm rãi mở cửa ra, bước ra một bước...hai bước..., anh cách cô ngày càng xa. Có lẽ gặp lại lần nữa cô sẽ trở thành vợ bạn ? Hà Tử Nghiệp tưởng tượng cô đứng cạnh Hàn Mộ Vân mỉm cười nhẹ nhàng, tim liền đau như cắt, không thể! Anh không thể trở mắt nhìn cô thuộc về người khác! Cô là của anh! Là người của anh! Cho dù là sống chết, già nua, hay bệnh tật anh đều muốn cô ở cùng một chỗ với anh!

Hà Tử Nghiệp nhắm mắt, hít sâu một hơi, nếu quyết định, anh cũng không chần chờ nữa, cho dù sử dụng thủ đoạn gì cũng phải khiến cô ở bên anh! Trong ba mươi năm, anh đã chủ động buông tha rất nhiều thứ, nghề nghiệp mình yêu thích, tuổi thơ vui vẻ bên bà ngoại ở căn nhà ven sông...nhưng chỉ có cô, chỉ có cô là anh không thể buông tha! Một phút cũng không được!

Anh vừa muốn xoay người lại, liền nghe được âm thanh nho nhỏ mang theo tiếng khóc sù sùi của cô, giống như tiếng kêu của chú mèo con vừa mới chào đời: “Diệp Tử, Anh không cần em sao?”

Thân thể Hà Tử Nghiệp cứng đờ, anh cảm giác là mình đã nghe lầm, cô làm sao có thể giữ mình lại? Làm sao lại có thể kêu mình là Diệp Tử? Anh cứ cứng ngắc tại chỗ như vậy, không dám quay đầu cũng không dám đi về phía trước, giống như đang ở trong mộ giấc mộng đẹp, sợ mình vừa động giấc mộng liền tan biến.

“Diệp Tử...anh...muốn rời đi sao?” Tiếng khóc phía sau truyền đến càng lúc càng lớn, dường như bể vụn cùng nghẹn ngào, nghe thấy lòng anh rất đau rất đau. Kệ mẹ nó nằm mơ hay không! Hà Tử Nghiệp xoay người bước mấy bước đến bên cạnh Lâm Cảnh Nguyệt, ôm cô từ trên nền đất vào trong ngực thật chặt. Ngực cô dán vào lồng ngực anh, hai quả tim nhịp đập dần dần dung hợp lại với nhau, ăn ý mà nhất trí.

“Cảnh Nguyệt, Cảnh Nguyệt...” anh ôm cô gất gao, dùng hết sức dán chặt không một kẽ hở cơ thể cô vào trên người mình, vóc dáng của Lâm Cảnh Nguyệt so với các cô gái khác có thể xem là cao nhưng khi so với Hà Tử Nghiệp thì cũng không là gì, anh vòng quanh cô, đem toàn thân mình cô bọc vào trong ngực mình, cảm thụ nhiệt độ của cô, chợt cảm thấy yên tâm, cũng may, cô vẫn còn ở bên cạnh mình.

Được anh ôm nhưng Lâm Cảnh Nguyệt vẫn không ngừng khóc, cô giống như muốn đem tất cả nước mắt uất ức mấy ngày nay khóc luôn một lần, muốn ngừng cũng ngừng không được. Ướt đầm áo len của anh, thấm vào trong sơ mi. Cảm thấy lồng ngực dính dính ướt, Hà Tử Nghiệp buông cô ra, luống cuống thay cô lau nước mắt, vừa dụ dỗ cô: “Ngoan, ngoan, đừng khóc.” Anh cũng không phải là người ăn nói vụng về, ngược lại, trên thương trường, trên bàn đàm phán lời nói của anh luôn sắc bén, nói trúng trọng tâm đàm

thẳng vào đối thủ, nhưng bây giờ, đối mặt với nước mắt của Lâm Cảnh Nguyệt, ngoài việc lau nước mắt anh cũng không có biện pháp khác.

“Cũng...đều là do anh sai!” Cô ghen ngào, dùng âm thanh mềm mại nhầy nhụa mắng anh. Bao nhiêu uất ức trong lòng của Hà Tử Nghiệp cũng nháy mắt tan biến, cô cuối cùng đã cùng anh làm nũng, bỏ đi chiếc mặt nạ lộ diện gương mặt thật của mình. Anh luôn không phải là người theo chủ nghĩa duy tâm, nhưng lúc này cũng muốn cảm tạ ông trời, thật may là anh đã không bỏ lỡ, thật sự may mắn. “Lỗi của anh, thật xin lỗi, Nguyệt Nha Nhi, thật xin lỗi...”

Lâm Cảnh Nguyệt khóc không thành tiếng, cô đã từng thề với lòng, đời này cô sẽ yêu anh, nhưng cô vẫn không làm được. Không có cách nào yêu anh trong im lặng như anh đã từng làm với cô. Cô biết cá tính của mình quá mức quật cường, vừa rồi cô còn đã nghĩ mình đã mất đi anh, cũng may, anh đã trở lại, anh vẫn còn ở đây. “Em không có...Diệp Tử, em không có.” Nhưng mà, vẫn có chút thất vọng, vì sao anh không tin cô? Vì sao lại nói những lời như vậy nói với cô? Chẳng lẽ trong lòng anh cô chính là loại con gái như vậy sao?

“Hà Tử Nghiệp.” Cô đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, chăm chú hỏi: “Tại sao anh lại nói em cùng Hàn Mộ Vân có quan hệ với nhau?”

Hồ hấp Hà Tử Nghiệp cứng lại, bàn tay đặt bên hông cô cũng cứng đờ, nhất thời trong phòng chỉ nghe tiếng hít thở nhàn nhạt của hai người. Lâm Cảnh Nguyệt thất vọng rủ mí mắt xuống, cô còn cho rằng anh đã muốn mở rộng cánh cửa lòng đối với cô, còn nghĩ rằng bọn họ đã không còn chút ngăn cách. Nhưng biểu hiện của anh đã khiến cho cô hiểu, tất cả chỉ là hi vọng của riêng cô mà thôi.

“Cảnh Nguyệt...” không biết vì sao người luôn bình tĩnh thông dong như Hà Tử Nghiệp lúc này lại có chút khó xử, hình như có lời khó nói, Lâm Cảnh Nguyệt cũng không nhìn đến nét mặt của anh, chỉ nghe giọng anh hơi chần chừ liên ngắc đầu lên, vừa vặn bắt gặp trên mặt anh một chút ngưng ngừng.

Lâm Cảnh Nguyệt kinh ngạc không dám tin vào mắt mình, Hà Tử Nghiệp, Hà Tử Nghiệp đo! Anh lại xấu hổ! Nụ cười trong mắt cô ngày càng rõ ràng, Hà Tử Nghiệp nhìn thấy liền muốn nổi giận, vẻ mặt của cô là sao chứ? Nét mặt gì đây?! Cô dám cười nhạo anh! “Lâm Cảnh Nguyệt!” anh chìm giọng gầm nhẹ, trong âm thanh hàm chứa cảnh cáo nồng đậm.

Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng cúi đầu, nụ cười trong mắt lại không giấu được. Nhưng cô cũng biết anh rất thích sĩ diện, nếu lúc này trêu chọc anh, không khác gì thêm dầu vào lửa, cô nhanh chóng điều chỉnh nét mặt mới ngắc đầu lên: “Diệp Tử, anh cuối cùng là vì sao lại nghĩ em cùng Hàn Mộ Vân có quan hệ chứ?”

Hà Tử Nghiệp nhìn khuôn mặt nhỏ đang cố làm vẻ nghiêm túc, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, đừng tưởng anh không biết cô đang cố đè nén nụ cười! Thôi, dù sao anh cũng rất muốn biết cô và Hàn Mộ Vân đến cùng là đã xảy ra chuyện gì: “Trên dưới công ty đều nói, anh cũng không phải là người điếc!” Anh dừng một chút, khẽ xoay mặt: “Ngày đó, ...ngày đó anh còn nhìn thấy tin nhắn của em.”

Tin nhắn nào? Lâm Cảnh Nguyệt vừa muốn hỏi lại chợt nhớ đến chiếc điện thoại cô để trên bàn, chính là hôm đó anh nhìn thấy tin nhắn của Hàn Mộ Vân gửi cho cô nên mới nghi thần nghi quỷ sao? Nhưng rõ ràng nội dung tin nhắn đó đâu có gì mập mờ, ai đọc được cũng đều nhận ra là cô đã cự tuyệt hẳn! “Hà Tử Nghiệp, anh nghi oan cho em!”

“Em thật cùng hắn ta không có gì?” Vậy sao trong công ty lại có nhiều lời đồn đãi như vậy, dù sao không có lửa làm sao có khói.

“Anh có ý gì?” Lâm Cảnh Nguyệt giương mày, hàm răng cũng muốn rít lên! Đường như muốn nhào qua cắn cho anh một miếng.

“Đừng làm rộn, nói chuyện chính! Nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Hà Tử Nghiệp vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, làm động tác trấn an. Lâm Cảnh Nguyệt thật sự muốn cắn người, ai mới là người đang làm rộn chứ? Nhưng cô biết, chuyện này nhất định phải giải thích rõ ràng, nếu không, cho dù bọn họ bây giờ hòa hảo, chuyện này cũng sẽ trở thành một mầm họa, có thể tìm được cơ hội bộc phát lần nữa.

Cô không do dự, đem chuyện của cô cùng Hàn Mộ Vân từ khi quen biết cho đến bây giờ nói ra, Hà Tử Nghiệp vẫn yên lặng lắng nghe, thế nhưng khi nghe được Hàn Mộ Vân đứng trước mặt bao nhiêu người nói

câu “Cô sẽ là bạn gái của hần” như vậy thì trong mắt chợt lóe lên lệ khí.

Buổi tối, sau khi đưa Lâm Cảnh Nguyệt về nhà, anh cũng không nán lại quá lâu, lấy lý do trong nhà có tiệc liên lái xe trở về. Trên đường, anh lập tức gọi ột số điện thoại, đầu dây vừa thông, trong phút chốc ánh mắt tràn đầy tàn nhẫn cùng quỷ dị: “Alo, Cục trưởng An, Tôi là Hà Tử Nghiệp.”

33. Chương 33: Sự Thật Dần Xuất Hiện

Bị bạn tốt phản bội, Hà Tử Nghiệp cũng không biểu hiện có gì tức giận, cũng không đi tìm Hàn Mộ Vân chất vấn, anh vẫn như trước, nên làm gì vẫn cứ làm, cho dù bên ngoài lời đồn về Hàn Mộ Vân và Lâm Cảnh Nguyệt đã truyền đi long trời lở đất, anh vẫn không biến sắc, một vẻ rất an tĩnh điềm nhiên, dường như tất cả mọi chuyện đều được nắm trong tay, một chút hốt hoảng cũng không có. Trên thực tế, anh cũng không cần phải khẩn trương, bởi vì Lâm Cảnh Nguyệt chân chính là bạn gái của anh. Nhưng cũng không thể không thừa nhận anh là người rất tinh táo cùng với tâm kế không phải ai cũng có thể so sánh được.

Anh là một người đàn ông đáng sợ, anh đem mọi chuyện đều chôn giấu trong lòng, không để cho ai biết được một nửa phần, mọi chuyện đều thông dong, giống như đều đã được tính kỹ, phong cách cao cao tại thượng chân chính là một người đứng cao trên đỉnh của thế giới.

Tất cả đều phát triển rất tốt, trải qua chuyện lần này, điểm chướng ngại duy nhất giữa Hà Tử Nghiệp và Lâm Cảnh Nguyệt đã bị đánh vỡ, lại hiểu nhau thêm một phần, có thể xem như trong họa lại được phúc.

Trong khi Hà Tử Nghiệp cùng Lâm Cảnh Nguyệt quay về ngọt ngào ngào ngào thì Hàn Mộ Vân lại trải qua những ngày giã giũa trong vòng xoáy, ngày ấy, sau khi bị Lâm Cảnh Nguyệt thêm một lần, trong lòng hần âm thầm thề sẽ không bao giờ đến tìm cô nữa, đàn bà mà thôi, thiếu gì người xinh đẹp, hần đâu phải không có cô là không sống được.

Nhưng mà, bản thân con người thật lạ, càng muốn quên lại càng nhớ rõ ràng, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất của hai người kia đều hiện rõ mồn một trước mắt hần, đem tâm trí của hần càng trở nên rối loạn.

Công việc liên tiếp phạm sai lầm, ngay trong lĩnh vực am hiểu nhất của mình lại phạm phải sai lầm của người mới học việc, khiến cho hần trở nên buồn bực không chịu nổi, cố tình lúc này Trần Mạ Ly lại gọi điện thoại muốn hần quay trở về.

Mặc dù không muốn nghĩ đến nguwoif vợ trên danh nghĩa này, nhưng nghĩ đến ánh mắt áy náy và mong đợi của cha già. Hàn Mộ Vân không thể không kìm nén lửa giận ở trong lòng mà xin nghỉ phép bay về thành phố S.

Vừa vào nhà, Hàn Mộ Vân liền bị mùi khói thuốc hun thẳng vào mặt đến ho khan. Hần nắm chặt quả đấm lạnh lùng nhìn thẳng vào Trần Mạ Ly đang hút thuốc trên sofa: “Tôi nói bao nhiêu lần rồi, không được hút thuốc trong nhà, đầu óc của cô bị nước vào sao?”

Trần Mạ Ly ngẩng đầu, không để ý đến hần, dập tắt tàn thuốc, sắc mặt cô vàng vọt, hốc mắt trũng sâu, tầm mắt có một vòng xanh tím, tóc cũng có chút rối loạn, giống như mấy tuần lễ không hề được ngủ ngon, rõ ràng là một cô gái đang trẻ tuổi, vào lúc này lại tiều tụy đến mức khó nhận ra tuổi thật của mình.

Hàn Mộ Vân chán ghét liếc cô một cái, ngay sau đó xoay mặt, dường như nhìn cô lâu một chút sẽ cảm thấy ghê tởm: “Có chuyện gì cô nói đi, bên kia tôi còn có việc.”

Trần Mạ Ly không thềm để ý đến thái độ ác liệt của hần, chỉ đưa tay lên sofa lục lợi một hồi, từ dưới gối rút ra một phần tài liệu đưa cho Hàn Mộ Vân: “giúp tôi giải quyết”

Trong lòng Hàn Mộ Vân lộp bộp một tiếng, nhưng vẫn đưa tay nhận được, đọc nhanh qua, càng xem càng nổi giận, cuối cùng ngay cả thở cũng trở nên nặng nề.

Chợt, hần vút tài liệu xuống đất, nhào qua bóp lấy cổ Trần Mạ Ly, dùng sức ép cô trên sofa, trên mặt toát ra ánh sáng tàn nhẫn: “Con mẹ nó, tôi đã nói qua mấy lần không được chạm qua thứ đồ kia, cô nghe không

hiếu sao? À? Cô muốn chết thì tự mình đi mà chết, cắt tay, uống thuốc độc, muốn chết ra sao cũng không có ai đến cản, chớ con mẹ nó liên lụy đến chúng tôi!” Hàn Mộ Vân thật sự rất tức giận, bao nhiêu lời nói tục cũng liên tiếp văng ra ngoài.

Trần Mạt Ly không có vẻ gì bị hấn hù, hình như đối với thái độ này của Hàn Mộ Vân đã nhìn quen, trên mặt cô chứa đựng nụ cười châm chọc, âm thanh khàn khàn khó nghe, giống như rất nhiều ngày không uống nước, nghe vào khiến cho người khác nổi da gà: “Hàn Mộ Vân, có bản lĩnh anh liền bóp chết tôi, giả làm người chồng tốt trước mặt người khác đã đủ chưa? Anh chẳng lẽ không biết, mỗi lần nhìn thấy gương mặt giả nhân giả nghĩa của anh tôi thật sự ghê tởm muốn chết!”

Sắc mặt Hàn Mộ Vân thay đổi âm trầm, hàm răng cắn lộn đập vang dội, sức phát ra càng lớn, nhìn thấy sắc mặt Trần Mạt Ly càng ngày càng trắng, miệng cũng há thật to, hấn rồi cuộc vẫn phải thả tay, một môi tựa vào ghế salon: “Cô nghe đây, Trần Mạt Ly, một lần cuối cùng, tôi đảm bảo đây là lần cuối cùng.”

Thân thể Trần Mạt Ly run lên, giọng điệu như vậy cô chưa từng nghe qua, ngay cả khi cô chạt vật nhất cũng chưa từng, cô sợ, sợ mất đi một chút ấm áp vắt vả mới có được. Không nhận được, có chút ghen ngào, đứng lên gào lớn: “Không thể, anh không thể như vậy! Cha tôi đối với cha anh...”

“Đó là cha tôi!” Hàn Mộ Vân lạnh lùng cắt đứt lời cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Trần Mạt Ly, mơ hồ mang theo một tia tàn nhẫn: “Cô không nên ý vào điểm này mà có thể không kiêng kỵ gì, bằng lương tâm mà nói, nhà chúng tôi cũng coi như đã hết lòng giúp đỡ rồi, cha tôi đã đem hôn nhân của đứa con trai duy nhất hi sinh, như vậy còn chưa đủ sao? Hả? Cô còn muốn như thế nào nữa?”

Trần Mạt Ly ngơ ngác nghe hấn tức giận gào thét, trong lòng có chút đau nhói, hấn nói hi sinh, trong lòng hấn việc kết hôn với cô là hi sinh! Trần Mạt Ly chột che mặt cười, trong tiếng cười lộ ra vẻ điên cuồng tuyệt vọng.

Ban đầu, khi cùng hấn kết hôn đúng là đã sử dụng một chút thủ đoạn, cô ý vào ân tình của cha đối với cha Hàn mà gả cho hấn, mặc dù việc hôn nhân này người lớn hai nhà đem thành một cách thức để cứu vớt cô, Hàn Mộ Vân chỉ cần trông coi cô, không để cho cô tiếp tục phạm sai lầm là được, cũng không cần thực hiện trách nhiệm người chồng, nhưng cô tưởng thật a! Cho dù như thế nào, cô đều là vợ của hấn, nhưng tại sao chỉ mỗi mình cô cho là thật chứ?

“Kẻ điên!” Hàn Mộ Vân ngồi dậy, khinh bỉ nhìn Trần Mạt Ly một cái muốn ra khỏi cửa, cái nhà này cho dù như thế nào cũng không ở nổi. Nhưng còn chưa tới cửa, thanh âm khó nghe của Trần Mạt Ly liền truyền đến: “Hàn Mộ Vân, anh dám đi! Anh quên ban đầu anh đáp ứng cha tôi cùng Bác Hàn việc gì sao? Anh nếu không làm được tôi liền dây dưa với anh cả đời!”

Bước chân Hàn Mộ Vân ngưng lại, dây dưa cả đời...Trong đầu hấn chợt thoáng qua hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lâm Cảnh Nguyệt, giống như không hề vướng bụi hồng trần, nhìn lại đáng vẻ điên cuồng của Trần Mạt Ly. Chân mày hấn cau lại, hấn cũng nên có cuộc sống của chính mình, việc cấp bách bây giờ là phải giải quyết xong đám lộn xộn này. Nghĩ tới đây, hấn đột nhiên xoay người, nhìn vào ánh mắt của Trần Mạt Ly nói: “Bắt đầu từ hôm nay, cô liền dằng hoàng ở nhà, có muốn cũng không được đi!”

“Không! Anh không có quyền làm như vậy!” Trần Mạt Ly dùng sức hét lớn, nhào tới ra sức cắn xé Hàn Mộ Vân, đúng thật là tinh thần hỗn loạn. Hàn Mộ Vân mặc kệ động tác của cô, kéo cô đến phòng ngủ, mở ngăn tủ đầu giường lấy ra một sợi dây thừng cùng một tấm vải, động tác nhanh chóng đem Trần Mạt Ly vũng vàng cột vào trên giường, dùng vải nhét chặt miệng cô. Trần Mạt Ly đã điên cuồng, lại bị sợi dây trói buộc, lại càng không ngừng giãy giụa trên giường, Hàn Mộ Vân vẫn mặc kệ cô, mở ra một ngăn kéo khác lấy ra thuốc an thần cũng ống chích, thuận thực tiêm cho cô, nhìn mí mắt Trần Mạt Ly dần dần gục xuống mỗi thở phào nhẹ nhõm, chán ghét cõi bỏ quần áo, thật ghê tởm, người đàn bà này thật quá lắm rồi.

Tắm rửa qua rồi ra ngoài, Hàn Mộ Vân cảm thấy cái loại cảm giác buồn nôn dần dần biến mất, móc ra điện thoại, bấm một dãy số: “Alo, thật xin lỗi, chuyện vợ tôi...được, làm phiền anh...Hôm nào tôi lại đến nhà chào hỏi.”

Bên kia điện thoại lại nói cái gì, có vẻ rất khó xử. Chân mày Hàn Mộ Vân chau chặt chân mày: “Đây là lần cuối cùng, được, không cần triệt tiêu án...nơi nào, cô ấy đã tốt hơn rồi, cũng đã giống người bình thường. Được, cảm ơn anh, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, Hàn Mộ Vân đột nhiên có chút kỳ quái, trước kia khi tìm cục trưởng An làm việc đều rất nhanh nhẹn, lần này tại sao lại liên tục do dự không chịu đồng ý, không nên ép hắn nói thẳng không cần triệt tiêu án mới chịu giúp một tay? Trong việc này có chuyện gì? Hàn Mộ Vân ngồi suy tư trên ghế salon, cả nửa ngày cũng không hiểu được, không thể làm gì khác là thở dài gọi điện thoại đặt thức ăn ở ngoài. Người vợ trên danh nghĩa của hắn, đời nào sẽ nấu cơm, cho dù trong nhà xuống dốc cũng là một thiên kim đại tiểu thư.

Tâm tình Lâm Cảnh Nguyệt rất tốt, giờ tan sở cô liền gõ cửa kiếng gây sự chú ý với Hà Tử Nghiệp, sau đó chỉ chỉ bên ngoài, ý bảo anh là muốn đi chợ mua thức ăn, muốn anh lái xe đến chợ đón cô. Hà Tử Nghiệp gật đầu một cái, tỏ ý đã hiểu, mấy ngày này bọn họ càng trở nên ăn ý, loại quan hệ mật thiết khiến không ai có thể chen vào khiến Hà Tử Nghiệp lần đầu tiên có cảm giác muốn thời gian dừng mãi dừng trôi qua. Anh nhìn chằm chằm vào bóng lưng gầy nhỏ của cô biến mất ở cuối phòng làm việc mới cúi đầu tiếp tục làm việc, tuy nói đã hết giờ, nhưng bây giờ làm việc nhiều một chút, buổi tối sẽ có nhiều thời gian hơn với cô.

Lâm Cảnh Nguyệt vừa mới bước ra khỏi công ty đã gặp phải chị Lưu, nhìn thấy cô, chị Lưu lập tức cong mắt, không có chút nào đáng vẻ của một nữ cường nhân, chị đi tới vỗ bả vai Lâm Cảnh Nguyệt nói: “Sáng mai tám giờ, gặp ở Noãn Các, đừng quên.”

Nét mặt Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời cứng lại, cô sao lại quên việc này rồi? Cô lại muốn đi xem mắt với cháu của chị Lưu! Nghĩ tới đây cô thấp thỏm nhìn lên lầu một cái, mặc dù biết anh không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại có chút chột dạ, làm sao bây giờ? Cái bình dấm chua trên đó mà bị đánh đổ thì không xong rồi, nhưng chuyện đến bây giờ cô làm sao mở miệng nói với chị Lưu rằng cô đã có bạn trai?

Ngày đó, cô một mực chắc chắn mình không có bạn trai, mới hai ba ngày lại nhảy ra một người, nhất định sẽ khiến chị Lưu sinh nghi, cũng sẽ đắc tội với người quản lý tài vụ. Tiến lùi đều khó, trên mặt Lâm Cảnh Nguyệt có chút khó xử.

Không hổ là người đã lăn lộn trên thương trường mấy chục năm, chị Lưu rất có bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện, vẻ mặt khó xử trên mặt Lâm Cảnh Nguyệt cũng không có lừa được chị, nhưng chị chỉ cho rằng cô bé này đang xấu hổ, âm thanh mềm mại trấn an: “Không sao, không cần xấu hổ, chỉ là nhìn một chút, nhất định phải đi nha, không đi là không cho chị mặt mũi rồi. Như vậy sáng mai tám giờ hai người liền gặp tại Noãn Các nhé, yên tâm, chị Lưu sẽ không đi, chị sẽ để thời gian cho người trẻ tuổi bọn em.”

Nói xong, chị Lưu liền nhẹ nhàng bước đi, để lại Lâm Cảnh Nguyệt đứng nguyên tại chỗ chần chừ lo lắng, cô bây giờ nên làm gì? Có đi hay không đây?

34. Chương 34: Hết Lòng Che Chở

Buổi tối, Hà Tử Nghiệp như thường lệ ăn cơm tối ở nhà Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng không hiểu sao, anh cứ cảm thấy cô nhóc kia có lời muốn nói với mình, từ này giờ đã tới lui, vòng vo trước mặt anh vài vòng rồi, vẫn còn chưa đến đây ngồi, rút cuộc là việc gì lại khó nói đến vậy? Chẳng lẽ muốn thổ lộ lời yêu với mình?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hà Tử Nghiệp hiện lên chút ý cười, nhanh tay ôm lấy Lâm Cảnh Nguyệt đang suy nghĩ viển vông vào lòng mình, cọ cọ chiếc cổ của cô: “Có lời muốn nói với anh?” Lâm Cảnh Nguyệt vốn bị động tác của anh làm cho hết hồn, nhưng sau khi nghe anh nói cũng không nhớ đến sợ, nghĩ ngờ nghiêng đầu: “Làm sao anh biết?”, ghét thật, nghiêng đầu cũng không nhìn rõ vẻ mặt của anh, cô ghét tư thế này! Lâm Cảnh Nguyệt dịch mông một chút, muốn thoát khỏi người anh, nhưng cánh tay ôm cô của Hà Tử Nghiệp lại càng thêm siết chặt: “Đừng động, rốt cuộc có gì muốn nói? Nếu lại không muốn trả lời thì anh đây phải “ép hỏi” rồi!”

Lâm Cảnh Nguyệt cứng đờ, nghe giọng nói và nụ cười của anh thì cũng biết “ép hỏi” của vị này là cái gì, nhưng cô vẫn rất rối, không muốn nói chuyện ngày mai đi xem mắt nói với anh, anh làm sao lại nhìn ra mình có chuyện muốn nói chứ! Ai, bạn trai mà thông mình quá cũng không tốt.

Nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt vẫn trầm mặc không nói gì, bàn tay Hà Tử Nghiệp bắt đầu không yên, vén bộ đồ mặc nhà của cô muốn đi vào, kết quả lại bị Lâm Cảnh Nguyệt chặn kịp, cổ thủ thật chặt không cho anh hành động, cô nhóc đoé mắt, dáng vẻ thật giống như người chiến sỹ sắp ra trận: “Được, em nói!”

Hà Tử Nghiệp bật cười, dáng vẻ này của cô thật đáng yêu, hôn bẹp lên mặt cô một cái, tâm tình Hà Tử Nghiệp rất tốt ôm cô vào ngực: “Nói đi.”

Nhưng giây tiếp theo thì anh không thể cười được nữa rồi, vẻ mặt đông cứng hoàn toàn, bởi vì Lâm Cảnh Nguyệt nói: “Em muốn đi xem mắt.”

“Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa?” Đôi môi Hà Tử Nghiệp sờ sờ cổ của cô, âm trầm mở miệng.

Bởi vì sự đụng chạm của anh, vùng cổ có chút tê tê ngứa ngứa, Lâm Cảnh Nguyệt rụt rụt người lại: “Việc này, Diệp Tử, không nên tức giận, em cũng không muốn như vậy.” Thấy phía sau không có động tĩnh, Lâm Cảnh Nguyệt lại tăng thêm một câu: “Em thề, là thật! Em thật sự là không muốn đi!”

“Với ai?” giọng nói của Hà Tử Nghiệp mang theo sự bình tĩnh trước cơn bão, nghe vậy, Lâm Cảnh Nguyệt cũng sợ run: “Cháu trai của chị Lưu.”

“Quản lý phòng tài vụ?”

“Dạ.” Lâm Cảnh Nguyệt ngoan ngoãn lên tiếng, xoay người chủ động ôm Hà Tử Nghiệp, tựa đầu vào vai anh, cả người rúc vào trong ngực, giọng nói mềm nhũn, mang theo mùi vị làm nũng: “Diệp Tử, em thật sự không muốn đi.”

Lòng Hà Tử Nghiệp nhanh chóng nhũn như nước, mặc dù vẫn rất tức giận, nhưng nghĩ đến nước mắt ngày đó của cô, lửa giận của anh cũng nhanh mất, cô là bảo bối của anh, anh muốn chăm sóc cô thật tốt, cho dù là chuyện gì cũng không thể nổi giận với cô, không muốn lại nhìn thấy nước mắt của cô, muốn nhìn thấy cô mỗi ngày đều vui vẻ. Anh muốn kiếp này đời này chỉ cưng chiều mỗi mình cô, chỉ duy nhất là cô, tình yêu của anh.

Hai tay anh ôm lấy vòng eo của cô, đem cô từ ngực mình kéo ra, nhìn thẳng vào mắt cô: “Không muốn đi tại sao không từ chối?” còn là chưa từng nghĩ đến từ chối? Tức giận lại dâng trào, cố gắng kiềm chế, không thể nổi giận với cô, không thể!

Mặt Lâm Cảnh Nguyệt đỏ lên, cô làm sao có thể nói cho anh biết rằng lúc đó cô nghĩ hai người đã chia tay chứ? Thật ra thì, còn một nguyên nhân khác, đó chính là cô muốn anh thấy, cho dù không có anh cô cũng không phải không có ai thích! Nhueng mà, lời đó lúc này không thể nói ra được. Lâm Cảnh Nguyệt ánh mắt vòng vo: “Chị Lưu quá mạnh mẽ, em còn chưa nói gì chị ấy đã quyết định rồi!” Chuyện tới lúc này chỉ có thể tự vệ, trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt không ngừng xin lỗi với chị Lưu, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ mặt vô tội.

Hà Tử Nghiệp nhìn ánh mắt vòng vo của cô cũng biết cô đang che giấu điều gì, anh cũng không vạch rõ, mà ngắt lấy cái mũi nhỏ của cô: “Ồ chỗ nào?”

“Noãn các.”

“Ha, điểm hẹn cũng rất cao cấp.” Hà Tử Nghiệp nhú mày nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, hài lòng nhìn tahays vẻ kinh hoảng thoáng qua trong mắt cô: “Diệp Tử...”

“Được rồi, anh cũng đâu có nói gì.” Hà Tử Nghiệp vỗ lưng của cô, ý bảo cô bình tĩnh lại, nhưng mà mềm nhũn như vậy ôm cũng rất thoải mái. Trải qua chuyện lần này anh đã hiểu ra rất nhiều, ngày trước, anh chỉ muốn trói cô lại bên mình để quản lý, không muốn để cho ai nhìn thấy, nhưng bây giờ anh biết, thay vì giấu cô đi, nhìn cô dần dần mất đi sức sống, không bằng để cô tự do, cho cô thoải mái bay lượn. Mà anh, chỉ cần đứng xa nhìn cô, làm chỗ dựa vững chắc cho cô, khi cô cần anh xuất hiện là được. Dĩ nhiên, điều kiện trước hết là phải đem tim của cô bắt được.

Nghe Hà Tử Nghiệp nói như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt lại càng thêm lo lắng, không có ai hiểu anh hơn cô, người này nói một không hai, bá đạo lại cố chấp, sao lại dễ dàng đồng ý cho cô đi gặp người đàn ông khác? “Diệp Tử, anh tức giận?” Lâm Cảnh Nguyệt nhìn Hà Tử Nghiệp thận trọng hỏi.

Hà Tử Nghiệp dở khóc dở cười nhìn dáng vẻ thấp thỏm của cô, có vẻ trước kia anh rất bá đạo, ngó đáng vẻ đáng thương của cô, thật khiến người khác muốn lập tức kéo vào lòng an ủi, anh vỗ vỗ đầu cô: “Nguyệt Nha Nhi, anh thật sự không tức giận, chỉ là...”

“Tuy nhiên làm sao?” Lâm Cảnh Nguyệt vẫn chưa tin anh, trực giác nói cho cô biết câu sau của anh không có cái gì tốt cả.

“Tối nay anh ngủ ở đây.” Không trưng cầu ý kiến của Lâm Cảnh Nguyệt, mà là đang nói rõ ràng cho cô biết, tối nay anh muốn ngủ ở nơi này. Mặt Lâm Cảnh Nguyệt đỏ lên, lập tức cúi đầu, nhăn nhăn nhó nhó: “Việc này...việc này, không được, anh đi về nhà đi! Em...không thể ~”

“Nguyệt Nha Nhi, mặt em sao lại đỏ như vậy chứ? Ah? Lỗ tai cũng đỏ? A, cổ cũng đỏ!” Hà Tử Nghiệp nhìn từ gương mặt đến cổ đều đỏ bừng vì thẹn thùng của Lâm Cảnh Nguyệt nhin không được nhạo báng. Khiến cho Lâm Cảnh Nguyệt càng thêm xấu hổ, nửa ngày cũng không ngóc đầu lên được, cuối cùng, Lâm Cảnh Nguyệt còn muốn bỏ chạy trốn chết, phần Hà Tử Nghiệp lại thấy cô gái của anh da mặt thật quá mỏng rồi, chỉ mới có vậy thôi mà: “Được rồi, được rồi, em đỏ mặt cái gì, anh chỉ muốn ở lại đây ngủ một giấc, em đây là đang nghĩ cái gì, hả?”

Ai nha nha, nghe giọng điệu quái dị của anh đi! Lâm Cảnh Nguyệt tức giận muốn cắn người mà, nếu không phải bình thường anh hay biểu hiện...tham sắc đến gấp gáp thì cô sẽ nghĩ bậy sao? Có không?! Hiện tại lại khiến cho cô biến thành người không thể chờ đợi vậy! Anh lúc nào lại thành người miệng lưỡi như vậy chứ? Đường như mỗi lần hai người cãi vả anh đều là người chiến thắng, như vậy sao được!

Lâm Cảnh Nguyệt là một người, nói dễ nghe một chút là khó nhận thua, nói khó nghe chính là lì lợm, cố chấp, chuyện đã nhận định thì 9 trâu kéo cũng không thay đổi. Cho nên muốn cô ngoan ngoãn nhận thua là chuyện không thể nào. Hà Tử Nghiệp cho rằng cô đã lùi bước, đang muốn lên phòng ngủ, ai ngờ, Lâm Cảnh Nguyệt dùng sức, liền áp đảo anh trên sofa, cô ngồi trên hông của anh, từ trên cao nhìn xuống, sử dụng ánh mắt khiêu khích: Như thế nào, em chẳng lẽ không đàn áp được anh!

Hà Tử Nghiệp nhìn dáng vẻ hằm hè của cô trong lòng vui lên, dáng vẻ kiêu ngạo như vậy, thật sự đáng yêu chết được! Bị đè thì cứ đè đi, dù sao về sau anh cũng sẽ đè lại gấp đôi, hơn nữa cô nhóc lại có thể chủ động như vậy đối với tư thế nữ trên nam dưới ? Chỉ số chủ động về tinh thần rất đáng khen ngợi nha! Thấy Hà Tử Nghiệp không để ý tới mình, Lâm Cảnh Nguyệt không cam lòng, cô thật vất vả mới có thể hòa một ván với anh, làm sao lại không thể được hưởng thụ quyền lợi của mình chứ, cho nên ra sức uốn éo trên hông của anh, cố gắng đưa tới sự chú ý của Hà Tử Nghiệp.

Cho đến khi Hà Tử Nghiệp thật sự chịu không nổi nữa trực tiếp đè cô xuống dưới, trầm giọng cảnh cáo: “Anh chỉ muốn ở nhà em ngủ một giấc, em có phải hay không đang muốn anh đang thực hiện những việc khác?”

Da đầu Lâm Cảnh Nguyệt tê rần, hơi quá rồi! Vội vàng lắc đầu, cô không phải muốn như vậy, ai bảo anh không để ý tới cô kia chứ!

“Không phải, anh muốn xem em muốn làm thế nào?” Hà Tử Nghiệp cười tà ác

Thật không phải vậy mà! Lời này Lâm Cảnh Nguyệt còn chưa nói ra đã bị Hà Tử Nghiệp chặn miệng, mấy ngày đã không có hôn cô rồi, lần này nhất định phải mang cả lời lẫn vốn ra hôn cho thỏa! Hà Tử Nghiệp hạ quyết tâm, dĩ nhiên phải làm như vậy, đến khi Lâm Cảnh Nguyệt xụi lơ thở nhẹ ở trên ghế sofa anh mới bỏ qua cho cô. Nhìn cô mông lung, mê hoặc mở to đôi mắt tâm tình Hà Tử Nghiệp rất tốt: “Bây giờ còn dám hay không hả?”

Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng lắc đầu, trên mặt còn lưu lại vết đỏ ửng, nhìn rất dụ người. Hà Tử Nghiệp lại cúi đầu hôn thêm vài cái mới từ sofa đứng dậy.

“Anh ôm em đi ngủ.”

“Không cần, không...”

“Hả?”

“Được...”

Vì vậy bạn Lâm Cảnh Nguyệt tiểu bạch bị bạn Hà đại sói ôm cùng nhau về phòng ngủ! Có phải chỉ đơn thuần là ngủ hay không? Dĩ nhiên...ừ, sờ soạng thân mật là không thể thiếu được, không chiếm hết tiện nghi không phải là tác phong của Hà đại soi mà!

Vì vậy, sáng hôm sau mới có một cảnh như vậy: Lâm Cảnh Nguyệt đỏ mặt, cảm tức nhìn Hà Tử Nghiệp, Hà Tử Nghiệp vô tội nhìn lại, đáng vẻ rất tự nhiên.

“Hà Tử Nghiệp anh vì sao lại như vậy...như vậy...” Lâm Cảnh Nguyệt nắm chặt chăn bao quanh cả người, cứ như vậy hơn nửa ngày cũng không tìm ra từ thích hợp để hình dung.

“Hiện tượng tự nhiên, lại nói anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ.” Hà Tử Nghiệp vẻ mặt đương nhiên cười nói, sau đó chậm rãi cười mờ ám: “Em cũng không phải chưa có sờ qua mà.”

Rầm, Lâm Cảnh Nguyệt chỉ thấy máu nóng sôi trào, khiến cô chút nữa hít thở không ra, cũng không dám nhìn gương mặt tươi cười tà ác của Hà Tử Nghiệp, chui vào trong chăn chết sống cũng không chịu chui ra.

Hà Tử Nghiệp nhìn cô nhóc đang co thành một cục, nhú nhú mào, xấu hổ như vậy? sau này kết hôn thì làm sao? Lập tức anh nghĩ đến một câu nói: trăm hay không bằng tay quen, mỗi ngày đều nhìn đoán chừng sẽ không còn xấu hổ nữa! Trong lòng Hà Tử Nghiệp âm thầm ra một quyết định.

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt còn không biết một bước lùi của cô đã có hậu quả gì, cho đến mấy ngày sau, vài tuần lễ, thậm chí mấy tháng sau Hà Tử Nghiệp vẫn nương nhờ nhà cô, cô rút cuộc cũng biết cái gì gọi là chết sớm thì sớm siêu sinh, thay vì bị đặt trong nồi từ từ nấu không bằng áp đặt đó!

35. Chương 35: Rút Ngắn Khoảng Cách

Thứ bảy Lâm Cảnh Nguyệt dậy rất sớm, vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt tuần tú của Hà Tử Nghiệp, cô chưa bao giờ nhìn anh gần như vậy, thật khó mới có cơ hội đương nhiên muốn nhìn cho đủ! Đường cong lãnh ngạnh của anh bởi vì đang ngủ nên có vẻ mềm mại một chút, cặp mắt bén nhọn được giấu dưới lông mi, nét mặt buồn lờ, giống như tháo xuống tất cả phòng bị, đôi môi khẽ mím lại, khóe môi có chút giờ lên, giống như đang nằm thấy mộng đẹp.

Một đôi tay sắt siết thật chặt cô vào trong ngực, cả người ôm lấy cô, đem cơ thể cô hướng tới bên anh, đến mức cô có thể nghe rõ tiếng tim đập của anh, một tiếng lại một tiếng, trầm ổn mà hữu lực.

Lâm Cảnh Nguyệt vươn tay đụng nhẹ lông mi thật dài của anh, hơi ngứa, giống như có một dòng điện nhỏ truyền từ ngón tay đến đáy lòng, không hề khiếp đảm. Tay của cô từ từ đặt lên mặt anh, chậm rãi vuốt ve: “Diệp Tử...” cô kêu nhỏ, mặc dù biết anh không thể nghe được, nhưng vẫn cứ muốn gọi, giống như bị đầu độc.

Không ngờ, tiếng kêu vừa dứt trên môi, người nào đó chợt đề lên, đôi mắt đen trong suốt khác thường, nào có vẻ ngái ngủ mới tỉnh dậy. Chẳng lẽ người nào đó đã sớm tỉnh rồi? Lâm Cảnh Nguyệt bừng hiểu ra, liền lúng túng vì làm chuyện xấu bị bắt gặp.

“Sáng sớm đã chọc anh?” giọng nói khàn khàn của Hà Tử Nghiệp nhẹ nhàng vang vọng bên tai cô, mặt Lâm Cảnh Nguyệt đỏ lên, cô nào có, không phải chỉ sờ sờ một chút thôi sao? Chẳng lẽ bình thường anh không sờ loạn cô sao?! Đang nghĩ như vậy, bàn tay của Hà Tử Nghiệp đã quen thuộc luồn vào trong áo ngủ của cô, gợi tình vuốt ve chiếc bụng bằng phẳng bóng loáng của cô: “Hôm nay vì sao lại thức dậy sớm như vậy?”

“A, hôm nay, hôm nay muốn đi xem mắt.” Lâm Cảnh Nguyệt nắm lấy tay anh, không để cho anh lộn xộn, tuy nhiên lại bị anh cầm ngược tiếp tục lưu luyến trên người cô, không khi so với ban nãy lại thêm vài phần mập mờ. Nghe được lời của cô, Hà Tử Nghiệp dừng tay, anh sao lại quên mất cô gái của anh hôm nay muốn đi “xem mắt” chứ! “Tích cực như vậy sao. Hả?” Hà Tử Nghiệp khẽ hôn lên lỗ tai cô, vô cùng dịu dàng, giọng nói lại càng thêm vẻ nguy hiểm.

Hai kiếp chung đụng, Lâm Cảnh Nguyệt dĩ nhiên nghe thấy sự bất mãn trong lời nói của anh, vội vàng ra sức trấn an: “Em đảm bảo chỉ đến ngồi một lát.”

“Ngồi một lát?” Đôi môi Hà Tử Nghiệp đã đi tới trên xương quai xanh của cô, đầu tiên là nhẹ nhàng hôn, sau một lát đã thay đổi, bắt đầu từ từ cắn, rồi giống như đang thưởng thức hương vị của món ăn ngon, bàn tay cũng có khuynh hướng sờ soạn nhiều lên.

“Em đảm bảo! đảm bảo chỉ một lát!” Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng thỏa hiệp, trong lòng thầm kêu không ổn, cứ tiếp tục như vậy có thể lau sừng cưỡi cò thôi!

“Anh cũng muốn đi.” Tay Hà Tử Nghiệp nhanh chóng xốc lên áo ngủ của cô, nhân lúc cô không kịp phản ứng đã đưa tay nắm lấy hai luồng mềm mại bên trong.

Tuy nói, trước kia đã làm không ít chuyện thân mật, nhưng đều chỉ dừng ở việc sờ sờ mà thôi, cô chưa bao giờ trần trụi đối diện với anh, trong lòng cực kỳ ngượng ngùng, gương mặt xinh đẹp cũng bị thiêu đốt đến đỏ ửng, bàn tay kháng cự ô lấy đầu của anh kéo ra, thân thể cũng bắt đầu giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh. “Anh...lấy ra! Không...không cho phép!”

Thật khó mới có thể thân mật như vậy, Hà Tử Nghiệp đã mê say rồi, làm sao có thể đơn giản tha cho cô như vậy? Dem móng vuốt nhỏ của cô giữ thật chặt, đôi môi dán lên cơ thể mềm mại của nàng từ từ di động, há một cái ngậm viên đỏ hồng, dùng sức mút một cái: “A...” thân thể Lâm Cảnh Nguyệt lập tức mềm nhũn ra, đôi mắt mịt mù sương mờ, vô thức phát ra tiếng rên, một luồng tê dại nổi thẳng vào xương sống.

Được sự khích lệ của cô, Hà Tử Nghiệp càng thêm ra sức, bàn tay chậm rãi trượt vào bên trong quần ngủ của cô, đặt lên cặp mông vĩnh mướt mà, mặc dù cách một lớp quần lót, nhưng cảm giác khít khao tinh tế vẫn khiến Hà Tử Nghiệp không nhịn được thở dài một tiếng. Động tác trên tay lại thêm cần rõ, thân thể cũng dần dần nổi lên phản ứng. “Không cho anh đi, vậy em cũng không được đi!”

Sáng sớm dần ông vốn không chịu được kích thích, hướng chỉ là tại tình huống như thế này. Người đẹp như ngọc nằm dưới thân mình lại phát ra thanh âm mềm mại đáng yêu, trên mặt còn biểu hiện say mê, Hà Tử Nghiệp nổi nóng rồi, dĩ nhiên, thật ra thì anh đã sớm nổi nóng rồi. Bàn tay dừng sức, áo ngủ trên người anh cũng bị kéo xuống, toàn thân trên dưới chỉ còn lại một chiếc quần tam giác, vừa vặn giống y như trạng thái hiện giờ của Lâm Cảnh Nguyệt.

Có lẽ hôm nay sẽ đạt thành mong muốn? Hà Tử Nghiệp chậm rãi chọn môi, nhìn cô gái vẫn còn đắm chìm trong khoái cảm, không hề khách khí đè lên môi của cô. Anh hôn vội vàng, một người luôn luôn trầm ổn lãnh tĩnh lúc này lại giống như một cậu con trai mới lớn chưa hiểu chuyện, hàm răng lại va mạnh vào môi của Lâm Cảnh Nguyệt, đau đớn đem về lý trí của Lâm Cảnh Nguyệt, lúc này mới phát hiện tình huống của hai người là như thế nào, cũng không còn biết đến xấu hổ, chỉ nghiêng đầu núp đi nụ hôn của anh, chân mày cũng nhíu lại.

Hà Tử Nghiệp thở hồng hộc, ách giọng nói: “Sao vậy?” bàn tay vẫn không nhàn rỗi, muốn đột phá lớp vải cuối cùng trên người cô!

“Đứng lên...” Lâm Cảnh Nguyệt thở hổn hển, cùng anh đối mặt như vậy có chút nóng mặt lên: “Em còn có chuyện, không thể...không thể làm.”

Mặc dù ghen rất khó chịu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng, gương mặt đỏ hồng của cô nhóc cũng là một sự hưởng thụ, hứng thú của Hà Tử Nghiệp lại nổi lên: “Làm? Làm cái gì?”

Bị anh hỏi, Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời xấu hổ, cả người cũng đều nhuộm toàn màu hồng nhạt, nhìn cực kỳ mê người, con ngươi Hà Tử Nghiệp tối dần, hô hấp càng thêm nặng nề, nhưng vẫn không quên trêu chọc nàng: “Nói đi, làm cái gì? Anh còn không biết!”

Lâm Cảnh Nguyệt tức đến mức muốn nhảy lên người anh mà đấm, anh ta không biết? Anh đã làm biết bao nhiêu lần chứ! Nhưng cô cũng không yếu thế, không phải chỉ giỏi miệng lưỡi sao, cô cũng không phải là quả hồng mềm! Cô cũng không tin cô liều mạng phản kháng anh lại có thể mạnh hơn cô đâu! Cầm lập tức giương lên: “Làm tình! Cái này anh cũng không biết?” cô treo ngược đôi mắt nhìn anh, trong mắt toàn là vẻ khinh bỉ.

Hà Tử Nghiệp vui sướng, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi, thổi vào lỗ tai cô một luồng khí nóng, khiến cho Lâm Cảnh Nguyệt run rẩy cả người: “Làm tình tại sao còn không muốn? Chẳng lẽ đây chính là nói một đàng làm một nẻo?”

Nhất thời đỉnh đầu Lâm Cảnh Nguyệt muốn bốc khói, cũng không biết là do then thùng hay do quá tức, cô tự biết ở phương diện nào cũng đều không phải là đối thủ của Hà Tử Nghiệp, nhưng cũng không thể cứ mặc cho người ta khi dễ trắng trợn như vậy được. Lâm Cảnh Nguyệt nhìn chăm chăm lồng ngực của Hà Tử Nghiệp, chợt há mồm cắn vào viên đậu nhỏ, lập tức trên đó đã in lên một hàng răng nhỏ chính tề. Hà Tử Nghiệp hít sâu một hơi, tiểu tổ tông của anh, em cắn chỗ nào không cắn, lại cố tình cắn vào chỗ này, nơi mẫn cảm nhất!

“Hôm nay nơi nào em cũng không thể đi.” Hà Tử Nghiệp cong môi, lúc dè xuống lần nữa, quần lót nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt cũng đã tuột xuống đầu gối. Lâm Cảnh Nguyệt cả kinh, chợt ý thức được người này đã từ đùa thành thật! Nhất thời tay chân luống cuống, bàn tay vô loạn trên người anh: “Em không muốn! Đừng! Anh! Đứng lên đi!” Lời nói đã bắt đầu nghẹn ngào, vừa then vừa giận vậy là òa khóc!

Thân thể Hà Tử Nghiệp cứng đờ, vội vàng trấn an: “Cảnh Nguyệt, Cảnh Nguyệt, ngoan, ngoan, không khóc!” Bàn tay ở phía sau cũng vô vô lúng cô để cô dễ thở.

Lâm Cảnh Nguyệt bỗng đứng lại khóc lớn tiếng hơn. Cô cảm thấy thật mất mặt, không phải là chuyện giữa nam nữ sao? Tại sao lại sợ đến như vậy, cuối cùng còn muốn anh an ủi. Sống hai kiếp, như vậy thật sự là mất mặt! Nghĩ vậy lại càng không còn mặt mũi nào, nước mắt liền không ngừng được.

“Được rồi, Nguyệt Nha Nhi, không khóc, nghe anh, mắt sưng lên sẽ không thể gặp người.” Hà Tử Nghiệp cũng bất đắc dĩ. Rõ ràng là việc giường chiếu, vì sao lại trở thành đồ dành con gái khóc chứ? Anh không cam lòng, cơ hội thật tốt mà! Nhưng cô nhóc cũng đã khóc rồi, anh làm sao có thể tiếp tục khi dễ cô được.

Lâm Cảnh Nguyệt nghẹn ngào giấu mặt vào đầu gối, âm thanh buồn buồn từ từ truyền đến: “Diệp Tử, em không phải là... Có phải hay không là quá vô dụng?”

“Không có, Nguyệt Nha Nhi có thể làm rất tốt.” Hà Tử Nghiệp đem mặt cô từ đầu gối kéo ra, chống lại ánh mắt của cô: “Anh rất thích.”

Nhịp tim Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời lỗi nhịp, anh là đang thổ lộ với cô sao? Đây là lần đầu tiên anh nói những lời như vậy. Cô nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt vui mừng có chút không dám tin: “Thật?”

Cảm giác không tự nhiên bởi vì lời nói bộc trực như vậy, trước ánh mắt như vậy của cô cũng biến mất, anh sờ sờ hàng lông mày lá liễu của cô cười vô cùng cưng chiều: “Thật.”

Hồi lâu, Hà Tử Nghiệp chỉ “nóc lều” dựng cao phía dưới: “Nguyệt Nha Nhi, cái này làm sao bây giờ?”

“...Anh yêu, anh làm sao lại có thể khỏe mạnh như vậy chứ?” Lâm Cảnh Nguyệt ôm anh, bàn tay nhỏ chậm rãi dờ đến bên hông, đem anh trên chọc đến càng thêm bốc hỏa. Anh yêu? Nếu là anh yêu vì sao đến bây giờ anh vẫn không thể được giải quyết? Hà Tử Nghiệp buồn bực, cho dù cô sờ sờ dùm anh cũng được nha. Anh vừa muốn mở miệng, lại phát hiện tay của cô lại lục lọi dọc theo quần lót của mình, mặc dù đến cả mang tai cũng đổ rục nhưng vẫn kiên định giúp anh cởi bỏ đến lớp cuối cùng.

Lâm Cảnh Nguyệt từ từ cúi đầu, bàn tay mềm mại vuốt ve bụng của anh, cảm giác như muốn nổ tung đánh tới. Anh không nghĩ tới...chưa bao giờ nghĩ cô nhóc dễ dàng đổ mặt lại có thể vì anh làm đến bước này. Động tác của cô rõ ràng rất không thuần thực, hàm răng đụng anh có chút đau, nhưng trong đầu vừa nghĩ tới cô, nghĩ đến cô vì anh làm như vậy, cảm giác mãnh liệt nhanh chóng đem anh tan biến.

“Nguyệt Nha Nhi...” anh lẩm bẩm tên cô, đem đầu của cô từ thân thể của mình đưa lên, trong ánh mắt nghi vấn mà ngưỡng ngừng của cô hung hăng hôn lên môi cô. Kéo lấy tay của cô, dẫn đến nơi tập trung pháo hỏa của mình chậm rãi di chuyển lên xuống: “Nguyệt Nha Nhi, như vậy là được rồi, như vậy là tốt rồi.” Anh không nên để cô làm như vậy cho anh, cho dù như vậy cảm giác sẽ nhanh đạt cực khoái. Cô nhóc là tâm can bảo bối anh để trong lòng, chỉ để nâng nui cưng chiều, anh biết cô xấu hổ, biết cô sợ, cho nên anh không thể để cho cô làm như vậy.

Anh muốn cho cô thời giờ để làm quen, anh sẽ đợi đến ngày cô chân chính tiếp nhận mình. Lam tình, đương nhiên phải là hai người yêu nhau cùng làm. Không phải chỉ mình bản thân anh hưởng thụ, anh còn

phải quan tâm đến cảm giác của cô. Nhất định phải để cho cô gái của anh chân chính hưởng thụ được cảm giác mất hồn này! Đây là mục tiêu mới xác nhận trong cuộc sống của Hà Tử Nghiệp.

36. Chương 36: Đối Với Anh Không Giấu Diễm

Ngày xem mắt Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng vẫn đến, mặc dù tới trễ mấy phút nhưng đối với sự dè dặt suy tính cũng có thể chấp nhận. Đối phương là một giáo viên đại học, là một người rất có quy củ, khi nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt ánh mắt bỗng chốc sáng lên, nhưng ngại lễ phép vẫn cố đè xuống sự hưng phấn trong lòng. Hà Tử Nghiệp theo đuôi đến, chỉ cần liếc mắt đã biết người này động tâm đối với vợ con anh, nhất thời ánh mắt ngưng tụ, khí lạnh có khuynh hướng phóng ra ngoài.

Dựa theo thỏa thuận trước đó, Hà Tử Nghiệp không được đến gần Lâm Cảnh Nguyệt trong vòng ba mét, vì vậy Hà Tử Nghiệp lựa chọn chiếc bàn gần nhất bên cạnh bàn của Lâm Cảnh Nguyệt. Lắng nghe cô gái của mình và người khác nói chuyện, nước chua trong lòng không ngừng chảy ra, đây là những chuyện gì chứ! Rõ ràng là người của mình lại còn muốn cùng người khác xem mắt, nếu là trước kia với tính khí của anh thì sẽ không bao giờ có khả năng xảy ra chuyện như vậy! Chỉ là cô nhóc kia cố chấp, không chịu để cho anh trở thành cây đại thụ che mưa chắn gió ỉn, anh cũng phải thỏa hiệp, ai bảo anh không bỏ được chứ.

Thật ra cũng chỉ là một buổi xem mắt bình thường, nhưng bởi vì người nam đối với Lâm Cảnh Nguyệt rất hài lòng, cho nên hỏi nhiều một chút, cái gì Lâm tiểu thư có phải người thành phố A không...về sau có muốn ở thành phố A phát triển không...hỏi qua đã mấy lần yêu đương, Hà Tử Nghiệp nghe được mặt cũng trở nên xanh mét, cái này không phải chính là đối với cô gái của anh có ý đồ sao, cô nhóc kia còn hỏi gì đáp nấy, có biết bảo vệ mình không hả? Lại đối với người mà bản thân không biết lại nói rõ tin tức của mình như vậy, ngộ nhỡ đối phương là người xấu thì làm thế nào... Tóm lại một câu, người nào đó đang ghen! Chẳng những ghen, còn là ghen hết cỡ!

Hà Tử Nghiệp nắm chặt tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào người nọ, ngay cả nhân viên phục vụ cũng sợ run người không dám lại gần, đáng tiếc lúc này đối phương đang trầm mê trong sắc đẹp, đối với ánh mắt địch ý của anh không có phát hiện gì. Hà Tử Nghiệp khạc ra một hớp khí, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Vì vậy, buổi xem mắt bị Hà Tử Nghiệp lù lù xuất hiện cắt đứt, đối phương nhìn thấy cô gái thật vất vả mới tìm thấy được lại bị một người đàn ông khác bắt cóc, làm sao có thể được! Nhất thời đuổi theo Hà Tử Nghiệp đang ôm chặt Lâm Cảnh Nguyệt không buông.

Tại nơi quảng trường, dưới ánh mắt bao người, Hà Tử Nghiệp kéo Lâm Cảnh Nguyệt tới hôn sâu, nhìn cô gái sắc mặt đỏ ửng tâm tình trở nên thật tốt, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, bá đạo công khai: “Đây là bạn gái tôi, anh có ý kiến?” Ánh mắt sắc bén dường như muốn đâm đối phương đến thủng lỗ.

Đối phương nhất thời đứng nguyên như tượng, ngơ ngác nhìn Lâm Cảnh Nguyệt nói: “Lâm tiểu thư...không phải là không có bạn trai sao?”

“Bây giờ có!” Ánh mắt Hà Tử Nghiệp chuyển sang nhìn Lâm Cảnh Nguyệt một cái.

Lâm Cảnh Nguyệt đối với một phen giày vò của Hà Tử Nghiệp có chút đỏ khốc đỏ cười, nhìn dáng vẻ khoe khoang hài lòng của anh lại cảm giác trong lòng có chút vui vẻ, nhưng nghĩ đến thứ hai còn phải cùng chị Lưu giải thích, nhất thời có chút nhức đầu, người này lại khiến cho vấn đề càng thêm khó khăn. Nếu như vậy, cô cũng không cần khách khí, vấn đề khó khăn nên nên cùng vị đại gia này chia sẻ thôi!

“Đúng nư vậy.” Lâm Cảnh Nguyệt thoát ra khỏi lòng Hà Tử Nghiệp, ánh mắt áy náy nhìn về phía đối phương: “Xin lỗi, người này theo đuổi tôi thời gian đã rất dài, tôi thật sự không chịu nổi anh ta dây dưa nên đã đồng ý. Tôi không có ý lừa gạt anh, quan hệ của chúng tôi cũng mới xác nhận.”

Đối phương gương mặt không thể tin: “Mới xác nhận?”

“Vâng.” Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu, cố ý nhón chân lên sờ sờ tóc Hà Tử Nghiệp: “Là thật.”

Theo đuổi cô thời gian rất lâu? Dây dưa? Hà Tử Nghiệp nhú mày, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đang tươi cười không chút nghi ngờ, có lẽ anh nên cho cô biết thế nào gọi là dây dưa chân chính. Đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác được động tác từ bàn tay cô ở trên đầu anh, anh quay đầu cười híp mắt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, trong tiếng kinh hô của cô bỗng cô lên nói nhỏ bên tai cô: “Trở về anh sẽ cho em biết thế nào gọi là dây dưa.”

Lâm Cảnh Nguyệt cứng đờ, cơ thể vốn còn muốn giãy giụa lập tức mềm nhũn, cô dường như...nói sai. Lại ngẩng đầu nhìn anh một chút, bên môi mỉm cười, thật...tà ác.

“Cô gái này là bạn gái của tôi, anh tốt nhất không cần vọng tưởng.” Hà Tử Nghiệp đem mặt Lâm Cảnh Nguyệt quay vào trong ngực mình, mặt không vẻ gì nhìn đối phương: “Còn nữa, tôi là cấp trên của cô anh, Cảnh Nguyệt không muốn công khai quan hệ của chúng tôi, nên làm thế nào bản thân anh tự biết.”

Nói xong anh liền một đường ôm cô vào trong xe, để lại người nọ ngơ ngác nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Lâm Cảnh Nguyệt mặc dù đối với việc anh trước mắt bao người ôm cô rất xấu hổ, nhưng nghe xong lời cô một chút cảm xúc ươn ẹo cũng không có. Người này trước giờ cũng đều không phải là người từ tâm, nhưng một câu nói của cô anh đều để ở trong lòng, nhớ cô không muốn công khai quan hệ của bọn họ, nhớ giúp cô xử lý tốt các quan hệ xung quanh.

Cô biết với tính cách của anh sẽ không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng anh đã vì cô, anh liền nhớ ở trong lòng. Người này, cô tại sao không nên đối tốt với anh? Có thể nào không thương?

“Buông tôi ra! Anh buông tôi ra! Anh không thể đối với tôi như vậy! Anh buông ra!” Trần Mạt Ly ra sức giãy giụa trên giường, muốn thoát khỏi sự trói buộc. Hàn Mộ Vân lẳng lặng bên cạnh, đối với tiếng rít gào của cô mắt nhắm tịt tai, thỉnh thoảng quay lại nhìn cô một cái cũng tràn đầy chán ghét.

“Hàn Mộ Vân, Mộ Vân, tôi van anh, van cầu anh, thả tôi ra.” Cứng rần không được thì mềm, Trần Mạt Ly âm thanh mềm nhũn thấp giọng cầu khẩn. Con người của cô phóng lớn, toàn bộ thân hình co quắp không ngừng, sắc mặt cũng hừng phấn đỏ ửng, trong ánh mắt hiện đầy tia máu, nhìn thật sự kinh khủng.

“Trần Mạt Ly, không nên uống phí tâm tư của tôi, tôi sẽ không nương tay nữa.” Hàn Mộ Vân đóng website, xoay đầu bình tĩnh nói, so với Trần Mạt Ly chênh lệch rõ ràng.

“Cho tôi, cho tôi, van cầu anh! Van cầu anh!” Trần Mạt Ly hét lên, phát ra tiếng rên khổ sở, hàm răng nghiến ken két, đôi môi đã đầm đìa máu tươi. Cô khẩn cầu nhìn Hàn Mộ Vân đáng vẻ thật giống con sói đã bị đói mấy ngày.

“Không thể nào.” Hàn Mộ Vân chỉ ba chữ đã đánh tan hi vọng của Trần Mạt Ly, nhìn ánh mắt của cô nói rõ từng câu: “Chớ quên ước nguyện ban đầu khi cô muốn gả cho tôi, là sơ sót của tôi, quá bận rộn với công việc mà không để ý đến cô, bây giờ tôi nhất định giúp cô cai nghiện!”

“Không, không!” Trần Mạt Ly ra sức lắc đầu, lộ mặt hoảng sợ: “Ta hết cứu rồi, hết cứu được rồi! Đau, thật là đau!” Sắc mặt cô dữ tợn, đã toát ra mồ hôi hột, không ngừng giãy giụa cổ tay bị thương vì bị trói quá lâu mà ứ đọng máu thấy rất rõ.

“Cố chịu!” Hàn Mộ Vân không chút động, nhìn Trần Mạt Ly khổ sở sắc mặt cũng không thay đổi, giống như đang nhìn người xa lạ: “Tôi cũng có cuộc sống của mình, trả xong cái nợ ân tình này cho cha cô tôi có thể không cần phải lo lắng nữa.”

Cơ thể Trần Mạt Ly co giật giống như bị định trí, lại ngừng lại, chợt cô hét ầm lên: “Có phải anh có đàn bà bên ngoài hay không? Có phải hay không?”

Hàn Mộ Vân nhìn cô làm trò cười khẩy: “Trần Mạt Ly, cô chẳng lẽ đã quên, giữa chúng ta cơ bản không có bất kỳ quan hệ gì, cô có tư cách gì quản tôi? Ngay cả họ khẩu nhà tôi cũng không có tên cô.”

Hô hấp Trần Mạt Ly cứng lại, thân thể uốn éo càng thêm điên cuồng: “Tôi sẽ không để cho anh cưới người khác! Sẽ không!”

Trên mặt Hàn Mộ Vân hiện lên tức giận, hất đi tới dùng sức nắm cằm cô cảnh cáo: “Tôi nói cho cô biết, cô tốt nhất không nên giở trò, Cô đối với tôi mà nói cũng chỉ là một ả đàn bà đang cai nghiện, ngay cả một cái rắm cũng không phải đâu! Có thể giữ cô ở đây đã là không tệ! Cô không nên tự gây nghiệt!” Nói đến lời

cuối, lửa giận bị hấn đè nén thật lâu rồi cuộc cũng bùng nổ, hừng hực bốc cháy. Hấn gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt bởi vì lên cơn nghiện mà trở nên xấu xí không chịu nổi, thậm chí muốn thẳng tay bóp chết cô ta.

Nhưng cuối cùng hấn cũng chán nản buông tay, mặc kệ Trần Mạt Ly như thế nào, ít nhất bác Trần đối với nhà bọn họ cũng không tệ.

Năm đó, bác Trần cũng cha Hàn cùng nhau đến nông thôn lao động, đám nông dân ngu muội dốt nát nhìn thân thể đơn bạc của hai người liền xem thường! Nhỏ, cái gì gọi là giới trí thức, giới trí thức mà còn luân lạc đến tình trạng như bây giờ! Đến địa bàn của bọn họ lại muốn sống dễ dàng hay sao!

Vì vậy, hai người đến nông thôn bị không ít người khách hành hạ, thậm chí là một lần cha Hàn bị đám thanh niên trong thôn vây lại dùng xẻng đánh, chỉ đó bác Trần đã vươn mình che chở cho cha Hàn ở phía dưới, mà chính ông lại bị đánh đến gãy một cái chân. Bởi vì lúc đó đang là giai đoạn sau giải phóng, cũng sẽ không có ai quản bọn họ sống hay chết, cho nên từ đó về sau, bác Trần liền bệnh tật không dứt, cái chân trái bị thương vĩnh viễn không thể duỗi thẳng, từ một người khỏe mạnh biến thành một người què, nhất là khi trời mưa giông lại càng trở nên đau nhức không chịu được.

Cha Hàn là một người trọng tình trọng nghĩa, anh em đã vì mình mà bỏ ra một cái giá cao như vậy, ông làm sao có thể không cảm động, vì vậy, khi bọn họ được trở về thành phố, khi ông buôn bán bắt đầu có khởi sắc liền bắt đầu nâng đỡ bác Trần, có thể nói không có cha Hàn thì không có Trần gia hôm nay. Nhưng cha Hàn vẫn cảm thấy không thể đáp lại ơn cứu mạng của người anh em cho nên đối với những yêu cầu của nhà họ Trần có thể nói là muốn gì được nấy.

Nhà họ Trần cũng vậy, đối với sự trợ giúp nhà họ Hàn chưa bao giờ có yêu cầu quá đáng, nhưng lần này lại không như vậy. Trần Mạt Ly là đứa con có được khi tuổi già, từ nhỏ đã lớn lên trong hũ mật, được cưng chiều đến kỳ quái, cho đến khi bác Trần phát hiện con gái mình dính vào ma túy đã không thể hồi hận được nữa, nhưng dù sao cũng là con gái của mình, lại hết sức yêu thương. Lại khoongtể cứ đánh amwsng, đành tận tình khuyên nhủ con gái cai nghiện, nhưng người được nuôi chiều đến hư làm sao có thể nghe lời cha mẹ dạy bảo? Hai bác nhà họ Trần đã mất sức của chín trâu hai hổ cũng không thể thành công cai nghiện cho con gái.

Vốn đã tuyệt vọng lại chợt có thay đổi, con gái của họ nói chỉ cần gả cô cho Hàn Mộ Vân cô liền có thể thành công cai nghiện. giống như trong đêm tối nhìn thấy ánh mặt trời, cha Trần làm sao có thể bỏ mất cơ hội này, đành phải mặt dày đến thăm hỏi người bạn già của mình.

Cha Hàn đối với ma túy cực kỳ căm ghét, đối với Trần Mạt Ly cũng không có ấn tượng tốt, nhưng nhìn thấy người bạn già mấy chục năm tóc cũng bạc phau, lời cự tuyệt không thể nói ra khỏi miệng. Nhưng dù sao cũng là người con trai duy nhất của mình, làm sao có thể không suy nghĩ cho hấn, đồng ý là đồng ý nhưng có hai điều kiện, một là chỉ cử hành hôn lễ, không làm giấy kết hôn. Hai là, hai người bên ngoài là quan hệ hôn nhân, trên thực tế ai cũng không cần đối với đối phương phụ trách, chỉ chờ Trần Mạt Ly cai nghiện thành công sẽ ly hôn, sau đó không can thiệp vào chuyện của nhau.

Mặc dù không chân chính kết hôn, nhưng Trần Mạt Ly cảm thấy đã đạt tới yêu cầu của mình, không kịp suy nghĩ đã đồng ý, cô tin trải qua thời gian dài ở chung, Hàn Mộ Vân nhất định sẽ là của cô. Đây chính là bệnh công chúa được nuôi từ nhỏ, cho rằng mình là tất cả, chỉ cần mình muốn đều sẽ được.

“Trần Mạt Ly, cô không cần tốn hơi phí sức.” Hàn Mộ Vân nhìn Trần mạt Ly người đã mệt mỏi đến thở dốc, hấn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, giúp cô sửa lại mái tóc rối tung, dù sao cũng là lớn lên cùng nhau, làm sao một chút tình cảm cũng không có: “Chỉ có giúp cô cai nghiện thành công tôi mới có thể thả cho cô đi.”

“Mộ Vân, Mộ Vân!” cảm thấy sự dịu dàng của hấn, Trần Mạt Ly giống như giữa trời đông tìm được một chút ánh lửa ấm áp, cô khàn khàn kêu tên hấn: “Anh không cần tìm người khác, em cai nghiện! em cai!” Cô van xin nhìn hấn, giống như đag nhìn vào hi vọng duy nhất của mình.

Ánh mắt Hàn Mộ Vân chạy vào không trung, ở trên giường trầm mặc hồi lâu mới nói ra một câu: “Chờ cô cai nghiện được rồi hãy nói!”

37. Chương 37: Hạnh Phúc Nhỏ Của Cô

Hà Tử Nghiệp gần đây rất bận, cực kỳ bận! Ngay cả chủ nhật cũng không có thời gian với cô, việc này cũng không tính là gì, ngay cả hẹn hò với cô cũng tới trễ! Lâm Cảnh Nguyệt mân mê, thật muốn giận dỗi bỏ về, làm gì có chuyện đàn ông lại bắt phụ nữ đứng chờ chứ! Cô đã ngồi ở bàn ăn đợi hơn một tiếng đồng hồ, ánh mắt người phục vụ nhìn cô cũng trở nên kỳ quái, người kia vẫn chưa đến! Cô thật không biết công ty dạo này lại có công việc gì khiến cho anh có thể bận rộn đến như vậy!

Ngay tại thời điểm Lâm Cảnh Nguyệt sắp muốn bùng nổ, Hà Tử Nghiệp đã tới, trong đôi mắt mang theo sự áy náy: “Thật xin lỗi Cảnh Nguyệt, lại để cho em đợi rồi!” Hừ, Lâm Cảnh Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới anh, mấy ngày nay anh cũng đã nói rất thuận miệng ba chữ thật xin lỗi rồi, còn đâu bóng dáng của người chưa từng biết nói đến xin lỗi là gì của ngày xưa nữa chứ? Không phải cô đa nghi, nhưng hành động gần đây của anh thật sự là quá kỳ lạ!

“Anh cuối cùng là đang bận rộn việc gì?” cô không nhịn được hỏi ra thành lời, cô có một tật xấu, lúc muốn biết chuyện gì, cho dù như thế nào cũng phải biết cho được, nếu không trong lòng sẽ rất khó chịu.

“Không có...” Lời còn sót lại muốn nói ra miệng đã bị cô nhóc tức giận trợn mắt nhìn lại, Hà Tử Nghiệp cong cong khóe môi, ngồi xuống bên cạnh cô: “Thật không có gì, cũng sắp cuối năm rồi, hàng năm trước Tết Nguyên đán công ty sẽ cử hành họp tổng kết cho nên dạo này có chút bận rộn! Em mới đi làm nên chưa hiểu rõ chuyện này, sau một thời gian sẽ biết.”

Có thật không? Lâm Cảnh Nguyệt nửa tin nửa ngờ, vì cử hành lễ hội cho nhân viên cấp dưới mà Tổng giám đốc đại nhân như anh lại bận rộn thành dáng vẻ này? Năm trước vì sao cô cũng chưa thấy anh bận rộn như vậy? Nhưng khi nhìn vào cặp mắt khẩn thiết của anh, cô lại cảm thấy anh đang nói thật: “Về sau không được trễ nữa!”

“Tuân lệnh!” Hà Tử Nghiệp hài hước đáp trả, Lâm Cảnh Nguyệt lại không nể mặt: “Anh qua bên kia ngồi đi, không cần ngồi cạnh em, như vậy rất kỳ!”

Đang chuẩn bị ôm tay cô, Hà Tử Nghiệp chợt cứng đờ, lặng lẽ ngồi vào ghế đối diện với Lâm Cảnh Nguyệt. Thật sự là không hề nể mặt gì hết mà!

“Anh nếu quá bận thì tối cũng không cần đến nhà em.” Nhân thấy đây là một cơ hội tốt, Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng mở miệng, anh bận như vậy nên về nhà của mình, mỗi ngày đến ở chim sẻ của cô làm gì? Làm hại cô suốt ngày để phòng, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ bị ăn sạch.

Sau lần xem mắt trước, cô đã biết thế nào gọi là “dây dưa”, hiện tại cô nhìn thấy hai chữ này đã không chịu nổi mà rùng mình!

“Không sao, nhà anh và nhà em gần nhau, anh ở đâu cũng vậy thôi.”

Lâm Cảnh Nguyệt im lặng cúi đầu uống nước, khăn giấy bị nắm trong tay cũng không biết biến thành cái dạng gì, theo anh như vậy là gần à, rõ ràng cách nhau cả nửa vòng thành phố đó, có biết hay không!

Lúc này, điện thoại của Hà Tử Nghiệp vang lên, anh cầm máy đi ra ngoài, ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt lóe lóe, lúc trước anh luôn nghe điện thoại trước mặt cô, nhưng mà bây giờ...Cô cắn cắn môi, đem vứt bỏ những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu mình vứt bỏ, mặc kệ thế nào, cô đều tin tưởng anh, bởi vì ngoài anh ra, trên thế giới này cô không còn có thể tin ai khác.

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn cục trưởng An”. Hà Tử Nghiệp cười lạnh, trong miệng lại nói lời khách khí. “Đâu có, đâu có, hai bộ sao? Không thành vấn đề, được, tôi biết rồi, vậy thì cảm ơn cục trưởng An, đồ đưa đến nhà tôi là được. Vâng, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, sắc mặt Hà Tử Nghiệp lạnh lùng tàn nhẫn khiến người khác nhìn vào cảm thấy không rét mà run. Người đã vô tình, cũng đừng trách tôi vô nghĩa! Nhưng khi xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Cảnh Nguyệt đã trở nên mềm mại, giống như tất cả dịu dàng của anh đều trút xuống người cô, cũng không quan tâm đến người khác.

Cô gái của anh tuyệt đối không thể bị người khác ức hiếp, nếu cô không biết cũng không sao, anh sẽ bảo vệ cô thật tốt!

Cảm xúc của Lâm Cảnh Nguyệt vẫn không khác hơn, mặc dù luôn thuyết phục mình Hà Tử Nghiệp sẽ không lừa cô, nhưng vừa nghĩ đến hành động khác thường của anh thì cô lại nghi ngờ. Là điện thoại gì lại không thể để cho cô nghe? Anh đang giấu cô làm chuyện gì sao?

Hà Tử Nghiệp nhận ra sự khác thường của cô, khi ăn vẫn không yên lòng, ngay cả đi dạo phố cũng không hăng hái. Khuôn mặt giống như cái bánh bao nhúu chặt, khiến anh thương yêu không dứt. Anh cũng biết mấy ngày nay hành vi của anh khiến cho cô suy nghĩ nhiều, nhưng có một số việc, anh thật sự không để cho cô biết.

Xã hội phức tạp như vậy, chuyện không biết có rất nhiều, anh muốn vì cô cất giữ một chút hồn nhiên, muốn nhìn cô khoái khoái lạc lạc, mà không phải mỗi ngày đều lo lắng phiền não.

“Cảnh Nguyệt” Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, đem sự chú ý của cô kéo về: “Chúng ta về nhà có được không? Em có mệt mỏi không?”

Hai chữ về nhà giống như kích thích Lâm Cảnh Nguyệt, cô hất tay của anh ra: “Anh về nhà anh, em về nhà em! Không có nhà của chúng ta!”

Hà Tử Nghiệp mỉm cười, giận thật rồi! Anh ôm vòng bả vai của cô, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan, đừng làm rộn như vậy, chúng ta về nhà, em không phải muốn mua con gấu bông lớn sao, anh mua cho em có được hay không?”

Chuyện này là có nguyên nhân. Lâm Cảnh Nguyệt khi ngủ thích ôm đồ mềm mại, mà từ khi Hà Tử Nghiệp đến cô liền bị cướp mất thú ôm, muốn ôm? Có thể, nhưng là ôm anh. Lâm Cảnh Nguyệt bất mãn hết ức, khởi nghĩa vũ trang thật nhiều lần, tuy nhiên đều bị Hà Tử Nghiệp dễ dàng đàn áp...

“Hà Tử Nghiệp.” Lâm Cảnh Nguyệt rù mí mắt, ánh sáng rực rỡ trong mắt hoàn toàn bị che phủ: “Anh là đang yêu bạn gái hay là đang nuôi con gái?”

Hà Tử Nghiệp sững sờ, tay muốn xoa đầu cô cũng liền rút lại, cô nhóc càng ngày càng khó lừa gạt rồi: “Là lỗi của anh.” Hà Tử Nghiệp hôn lên đôi mắt nhắm khép nửa của cô, lông mi Lâm Cảnh Nguyệt run rẩy, nhưng vẫn im lặng. “Đừng giận có được không, anh đúng là có chuyện gạt em,” anh chuyên chú nhìn cô đã chịu ngẩng mặt, thương tiếc hôn lên trán cô: “Có một số việc, có anh gánh vác là được rồi.” Như vậy, cô sẽ hiểu chứ?

“Không có gạt em?” Lâm Cảnh Nguyệt cắn môi nhìn ánh mắt của anh, muốn nhìn thấy được đáy lòng anh.

Hà Tử Nghiệp cười nhẹ, đặt tay cô lên ngực mình: “Chỉ có em.”

Việc này giống như người đàn ông cởi bỏ bề ngoài cứng rắn của mình, đem tấm lòng mềm mại của mình hiến tặng cho cô. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên ở hai kiếp sống, anh đang nói lời tâm tình với cô. Có lẽ đối với những cặp đôi khác, đây chỉ là những lời bình thường, nhưng đối với người đàn ông này mà nói, anh cái gì cũng sẽ làm, nhưng lại không biết nói. Cô đã từng rất ảo não, tuy là sống lại một lần, nhưng dù sao vẫn còn trẻ, đối với những lời tâm tình ngọt ngào đương nhiên vẫn rất thích nghe, thế nhưng một lời anh cũng chưa từng nói.

Nhưng lúc này đây, chỉ vì muốn có một nụ cười của cô, anh đã biết được sự dịu dàng không phù hợp với tính cách của mình, giây phút này, cô đã biết người đàn ông trước mắt đã vì cô mà thay đổi bao nhiêu. Cô ngửa đầu nhìn bầu trời đông xanh thẳm, hít sâu không khí mát lạnh vào trong mũi, có chút ngứa, mắt cũng ẩm ướt.

“Chúng ta về nhà thôi!”

“Được.” Anh vẫn như vậy dặt tay của cô, đem tay cô bọc thật chặt trong lòng bàn tay mình, bàn tay lạnh như băng của cô dần dần nóng lên, cô nghĩ, có lẽ như vậy, cô gặp phải anh, anh chính là hòa tan nhiệt độ ở trong cô.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, rất nhanh sẽ đến cuối năm, vũ hội tổng kết cuối năm cũng sắp bắt đầu, đối với loại yến hội này Lâm Cảnh Nguyệt cũng không mong đợi gì, dù sao cũng không khác những năm trước

là mấy, nếu tính cả kiếp trước thì cô cũng đã tham gia bốn lần rồi.

Nhưng mà sinh nhật của anh sắp tới, lời hứa của cô cũng nên bắt đầu rồi.

Cuối tuần Lâm Cảnh Nguyệt muốn trở về nhà, Hà Tử Nghiệp rất không vui, thậm chí còn muốn cùng cô trở về.

Lâm Cảnh Nguyệt đối với suy nghĩ này của anh thật sự hoảng sợ, vội vàng đưa ra tất cả thủ đoạn cố gắng bắt anh bỏ đi ý nghĩ này, cuối cùng ngay cả nhan sắc cũng đem bán, còn ký kết một loạt các điều khoản bất bình đẳng mới đem anh yên lòng. Kinh hồn bạt vía trở về nhà một lần

Đây là lần trở về đầu tiên cô trở về sau khi sống lại, nhìn mái tóc bạc phơ của cha mẹ mà thấy lòng chua xót, cha vẫn cứ nghiêm nghị như vậy, nhìn thấy cô rõ ràng rất vui mừng, lại sưng sốt cổ tỏ ra đáng vẻ nghiêm túc. Mẹ cô cười đến không khép được miệng, không biết phải biểu đạt lời yêu thương với con gái như thế nào, chỉ có thể cố gắng làm thật nhiều món ăn cô yêu thích.

Vậy mới biết cô có bao nhiêu hạnh phúc, ngay cả khi cô mất đi toàn bộ thế giới xung quanh thì vẫn còn hai người yêu thương cô, cho dù lúc đó có phải móc tim móc phổi, vẫn không hề oán tiếc, chỉ cần cô bình an, bọn họ liền thỏa mãn.

Cô thề, đời này nhất định không để cho cha mẹ phải đau lòng! Chỉ cần bọn họ hy vọng cô sẽ cố gắng làm! Chỉ là...kiếp trước, hai ông bà không thích Hàn Mộ Vân, mặc dù chỉ mới nghe vài lời bóng gió đã cương quyết muốn cô và hắn chia tay, như vậy, kiếp này, cha mẹ sẽ thích Hà Tử Nghiệp sao?

Dù sao, bàn về giao tiếp Hà Tử Nghiệp vụn vụn không bì kịp với Hàn Mộ Vân. Buồn ! Hi vọng, đến lúc đó anh sẽ cố gắng một chút!

Lúc rời đi, mẹ cô nhét rất nhiều đặc sản quê vào hành lý, muốn cô mang về chia cho đồng nghiệp, chỉ sợ cô không xử lý tốt quan hệ với mọi người còn ý tứ dặn dò cô, ra đời không như ở nhà, nhất định phải đối đãi với mọi người thật lòng mới có thể có được sự thật lòng của người khác, không thể chiếm lợi, không thể ích kỷ...Mẹ cô nói một đồng, Lâm Cảnh Nguyệt nghe rất kiên nhẫn, nghe mẹ cô cầu nhàu, cho dù cô lớn bao nhiêu, bay cao bao nhiêu, cô vẫn là đứa con gái nhỏ không hiểu chuyện trong mắt bà.

Lâm Cảnh Nguyệt lén lút lau nước mắt, sau đó nhìn mẹ cười ngọt ngào: “Me, con biết rồi, con sẽ cố gắng nhớ, bây giờ con phải đi rồi, khi nào rảnh con lại về.”

“A, hay quá.” Mẹ Lâm sờ sờ đầu con gái, vẫn có chút không yên lòng: “Cảnh Nguyệt, con đừng có làm loạn gì nhé, bằng không con đừng mang thứ kia đi nữa.”

“Không đâu mà mẹ, mẹ cứ chờ tin tốt đi!” Cô cười, nét mặt ngọt ngào: “Con thật sự phải đi rồi.”

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt con gái, mẹ Lâm dường như cũng hiểu ra việc gì: “ Con cũng lớn rồi, tự sẽ có chủ ý, mẹ chờ đấy!”

Khi Lâm cảnh Nguyệt bước xuống ga xe lửa của thành phố A, còn chưa ra khỏi trạm, Hà Tử Nghiệp đã gọi điện thoại đến: “Đã đến hay chưa? Có mang được đồ không? Anh chờ ở bên ngoài trạm xe lửa, em đã xuống xe chưa?”

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn đồng hồ trên tay, cũng chỉ cách thời gian hẹn năm sáu phút mà thôi. “Vừa mới xuống xe, đồ không nhiều lắm, tự em có thể mang được, anh cứ ở nguyên tại chỗ đợi em là được rồi.” Lâm Cảnh Nguyệt trả lời từng vấn đề của anh.

“Đừng, anh qua đón em, em đừng di chuyển, anh lập tức đã đến rồi.” Nói xong không đợi cô trả lời đã cắt điện thoại. Cô nhìn màn hình thông báo cuộc gọi kết thúc chậm rãi mỉm cười, nụ cười so với nắng ấm mùa đông còn chói mắt hơn.

Từ xa, một bóng người cao lớn đang đi tới, bước chân có chút gấp, ánh mắt quét mọi người xung quanh, giống như đang tìm người. Lâm Cảnh Nguyệt nhìn bóng dáng đang đến gần, vẫy vẫy tay: “Diệp Tử, em ở đây này!”

Bóng dáng cao lớn lập tức chạy đến, anh mặc chiếc áo khoác đen cao cổ, cả người thon dài cao lớn, khí vũ hiên ngang, lại không tị hiềm nhận lấy túi lớn, túi nhỏ trên tay cô, ước ước sức nặng trên tay, nhún chặt

mày: “Nặng như vậy lại muốn tự cầm? Về sau không ang như vậy nữa, biết không? Anh đứng ngay bên ngoài, tại sao lại khiến mình xách nặng như vậy chứ!”

Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu, nghe anh dạy dỗ, đôi mắt to xinh đẹp híp lại, nhìn một chút, mẹ, đây chính là hạnh phúc của con, hai kiếp sống, con cuối cùng cũng không đánh mất nó.

38. Chương 38: Cuối Cùng Cũng Sáng Tỏ

Buổi dạ hội tổng kết hàng năm được tổ chức vào trung tuần tháng 12. Hà Tử Nghiệp dâng trào khí huyết cổ tình muốn cùng Lâm Cảnh Nguyệt mua áo tình nhân. Lâm Cảnh Nguyệt thật không nghĩ tới người này đã ba mươi tuổi lại cố chấp đối với suy nghĩ này như vậy, nếu như ngày hôm đó cô với anh mặc áo tình nhân, chẳng khác nào gián tiếp thừa nhận quan hệ của bọn họ, cô làm sao có thể đồng ý. Hà Tử Nghiệp cuối cùng vẫn không thể thắng cô trong vấn đề này, nhưng vẫn kiên trì muốn mặc áo quần màu sắc giống nhau, Lâm Cảnh Nguyệt hết cách, chỉ đành phải cùng anh đi mua quần áo.

Vậy là, một người luôn mặc tây trang màu đen lại mua một bộ màu xanh dương, lúc anh từ trong phòng thử đồ đi ra Lâm Cảnh Nguyệt thật sự phải thán phục, người này thật đúng là mặc cái gì cũng nhìn rất đẹp. Thay ra bộ tây trang màu đen, sự sắc bén trên người anh cũng giảm bớt một phần, trở nên tuấn tú khác thường, giờ tay nhắc chân đều tản ra hơi thở của quý tộc. Hà Tử Nghiệp nhìn ánh mắt si mê của cô, liền chắc chắn sẽ lấy bộ này, thử áo quần chỉ là lý do thứ yếu, quan trọng là muốn mê đảo cô gái của anh thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt dĩ nhiên cũng mua một chiếc váy màu xanh dương, trên cổ áo viền lông chồn màu trắng, gương mặt tinh xảo của cô chôn trong lớp lông nhung trắng mịn, đôi mắt to đen lung liêng, nhìn cô thật giống như một chú hồ ly nhỏ, vừa sinh động lại cũng rất đáng yêu.

Hai người cuối cùng cũng hài lòng ra về, chỉ chờ đến buổi dạ hội cuối năm. Hà Tử Nghiệp mặc dù không hiểu cô nhóc nhà anh vì sao không có hứng thú với loại dạ tiệc này, nhưng suy nghĩ một chút cũng liền trở lại bình thường, vợ con của anh chỉ cần đem sự chú ý đặt trên người anh là được rồi, không cần phải phân tâm vì những chuyện vụn vặt khác!

Trước dạ hội một tuần, Hàn Mộ Vân trở lại công ty, thoát nhìn rất mệt mỏi, tâm tình cũng không được tốt lắm. Khi hai người chạm mặt, Lâm Cảnh Nguyệt có chút kinh hãi, cũng không dám đây chính là một Hàn Mộ Vân luôn có tác phong nhanh nhẹn, nhưng bây giờ hẳn có ra sao cũng không có quan hệ với cô nữa rồi. Lúc hai người thoáng gặp qua nhau, Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm, biểu hiện như vậy xem ra bọn họ thật sự không còn dây dưa nữa rồi, hẳn có thể bỏ xuống là tốt nhất.

Trần Huyền đối với dạ tiệc cuối năm có vẻ rất hứng thú, lôi kéo Lâm Cảnh Nguyệt cùng đi mua sắm trang phục, lúc biết được Lâm Cảnh Nguyệt đã mua rồi, có vẻ không dám tin, giống như đang kinh ngạc vì không ngờ bạn tốt của mình lại bỏ rơi mình như vậy. Đang lúc Trần Huyền muốn sử dụng bạo lực bức Lâm Cảnh Nguyệt lại đi mua thêm một lần với cô, Lâm Cảnh Nguyệt chỉ nói ba chữ Trần Huyền liền liên tục bại lui, ảo não bỏ chạy. Lâm Cảnh Nguyệt ở phía sau cười rất gian trá, đúng là muốn đối phó với Trần Huyền thì chỉ cần sử dụng ba chữ Vệ Minh Viễn là không bao giờ sai cả!

Vệ Minh Viễn ở trong nhà hắt hơi một cái, nhất thời ngã xuống giường lăn lộn vui mừng, nhất định là Trần Huyền nhà anh nhớ anh rồi, nhất định là như vậy! Buổi trưa có nên hẹn cô ra ngoài ăn cơm không nhỉ?

Buổi dạ tiệc cuối năm lặng lẽ tới trong trạng thái khác nhau của mọi người. Trên dưới công ty đều rất hứng phần. Dù sao một năm mới có một lần, có thể ăn uống thả ga, lại có thể vui chơi tận tình, quan trọng nhất là không cần phải bỏ tiền của mình ra!

Hà Tử Nghiệp là tổng giám đốc đương nhiên phải đứng lên phát biểu vài lời, thật ra đối với những hoạch định phát triển của công ty cơ bản không mấy người muốn nghe, nhưng mấy năm trước công ty cũng muốn mấy lãnh đạo thao thao bất tuyệt một phen, nhưng năm nay lại khác, Hà Tử Nghiệp chỉ nói vài câu ngắn gọn trong vài phút đồng hồ đã tuyên bố dạ tiệc chính thức bắt đầu, nhất thời phía dưới tiếng hoan hô trở nên vang dội.

Hà Tử Nghiệp ở trên khán đài nhìn bóng người mặc chiếc váy màu xanh ngọc dưới cười, vợ con anh thích ăn, không chừng đã sớm sốt ruột lắm rồi, nên sớm bắt đầu thôi.

Trước kia, vào dạ tiệc mỗi năm anh cũng chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình xong liền trực tiếp lái xe trở về, nhưng năm nay anh lại ở lại, khiến những cô gái độc thân trẻ tuổi trong công ty trở nên rất hứng phấn, liên tục chà sát tay nhau nhao nhao muốn thử, từng người đều muốn hướng tới ông chủ để tiếp cận. Nhưng không ngờ, ông chủ lại là như một vật cách điện với con gái, chỉ cần nơi nào có nhiều phụ nữ anh liền rời đi, chỉ chọn những nơi ít người để nghỉ. Nhìn như vậy một đám cô gái trẻ thật vọng không thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt đag cùng Trần Huyền trò chuyện nhanh chóng liếc thấy Hà Tử Nghiệp, nhìn thấy bên cạnh anh rộng tuếch, xung quanh chỉ có mấy quản lý đầu trọc, không khỏi cười đến híp cả mắt, trẻ con thật dễ dạy, rất có tính tự giác!

Vậy mà chưa đến vài phút cô đã không thể cười được nữa, cô đã từng làm ở phòng nhân sự, nhân duyên cũng rất tốt, tuy nói về sau được điều nhiệm trở thành thư ký tổng giám đốc, nhưng vì chung một công ty, tuy khác phòng cũng không cản trở việc mọi người lui tới. Dạ tiệc hàng năm, quan hệ tốt đều không tránh được bị mời rượu, Lâm Cảnh Nguyệt là “phần đồ của phòng nhân sự” trong miệng của mọi người, việc nhân đức không nhường ai, liền trở thành đối tượng được mọi người mời rượu.

Thật ra tửu lượng Lâm Cảnh Nguyệt cũng khá tốt, nhưng trong trường hợp này không thể ai mời bao nhiêu cũng uống hết bấy nhiêu, cô đẩy tới đẩy lui, cuối cùng cũng không tránh được vài chén, nhưng cứ như vậy cô cũng rất thỏa mãn rồi, nếu bọn họ thật sự từng người từng người tới mời, không đến 15 phút cô đã ngã gục rồi?!

Cách đó không xa, Hà Tử Nghiệp nhìn cô nhóc nhà anh bị một đám nam nữ bụng dạ khó lường vây ở giữa, lập tức đoán ra chuyện gì đang xảy ra, vừa muốn đi đến, cô nhóc đã quay đầu lại, trừng lớn hai mắt với anh. Trong nháy mắt Hà Tử Nghiệp giống như điện giật. Đến khi phản ứng kịp, khoe miệng nhắc lên một nụ cười xấu xa, có lẽ cô nhóc uống say tối nay mình sẽ có phúc lợi!

Ở đâu đó, mấy hoa si vẫn đang chú ý đến Hà Tử Nghiệp, hưng phấn liên tiếp thét chói tai: “A! Tổng giám đốc cười!”

“Thật mê người!”

“Thật sự là quá đẹp trai rồi!”

Sau một vòng bị chuốc rượu, Lâm Cảnh Nguyệt có hơi choáng váng, không có cảm giác đến những thứ xung quanh, cô lắc đầu nghĩ, cha thường nói người nhà họ Lâm có thể uống rượu, quả nhiên là không giả! Lâm Cảnh Nguyệt vốn nghĩ đã tránh thoát, muốn đi lấy chút đồ ăn để lấp đầy bao tử, ai ngờ còn chưa đến bàn để thức ăn đã bị một nhóm người khác đến ngăn lại. Định thần nhìn lại, thật tốt! Đây không phải là đám người của phòng hành chính sao? Ở giữa không phải là Trần Huyền à? Lại còn cười bỉ ổi như vậy!

“Cảnh Nguyệt! Cụng ly một cái!” Trần Huyền hình như uống có chút say, bộ mặt hài hước nhào qua lôi kéo cô cùng uống, đám người phòng hành chính bên cạnh lại ồn ào lên, Lâm Cảnh Nguyệt bất đắc dĩ đành phải uống với Trần Huyền một ly, nhất thời thu được một tràng khen ngợi.

Thế nhưng có chén đầu thì sẽ có chén thứ hai, đến khi cô cùng đám người ở phòng hành chính uống không sai biệt lắm thì cô phải đỡ bàn mới đứng lên nổi. Trên gương mặt cũng đỏ ửng, say lòng người, ánh mắt mông lung, khoe mắt nhuộm một tầng quyền rũ, nhìn thấy cô như vậy ánh mắt của các nhân viên nam cũng trợn hết cả lên.

Lâm Cảnh Nguyệt rất chóng mặt, lại vẫn suy nghĩ, bản thân lúc này thật sự không bằng khi làm việc ở phòng nhân sự, ít nhất khi uống rượu còn có đồng bọn, chứ vị trí thư ký tổng giám đốc này thật sự quá khổ ép, chỉ có một mình cô! Một mình cô lại uống chung với tất cả các phòng, thật sự quá ép người mà!

Hà Tử Nghiệp vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên Lâm Cảnh Nguyệt, ngay cả mấy quản lý đến chào hỏi cũng có chút không để ý lơ đi, khi nhìn thấy nhóm người của phòng hành chính đến chuốc rượu tập thể vợ con của anh thì chân mày liền nhíu lại, khi dễ người lại dám khi dễ đến trên đầu của anh sao? Vốn định trực tiếp đi tới, nhưng cô nhóc dường như biết suy nghĩ của anh, quay lại nhìn anh rất nhiều lần, trong mắt đều

là van xin, anh cũng cố chịu, nhưng mà bây giờ, cô nhóc của anh đứng còn không vững thì anh còn chờ cái gì?

Anh muốn đi đến! Người là của anh, sớm muộn gì cũng sẽ công khai! Nghĩ như vậy, Hà Tử Nghiệp cũng không do dự, đi đến trước mặt Lâm Cảnh Nguyệt. Mọi người trong hội trường đều trợn mắt há mồm nhìn tổng giám đốc mặt lạnh của mình đi thẳng đến bên cạnh Lâm Cảnh Nguyệt, trực tiếp bế ngang cô lên, nhanh chóng biến mất ở cửa, phải mất một khoảng lâu mọi người mới hồi phục lại tinh thần, trong phòng bỗng chốc như nổ oanh một cái, rồi rít suy đoán quan hệ giữa Lâm Cảnh Nguyệt và Hà Tử Nghiệp.

Được rồi, đã là thật thì không cần suy đoán, cả đám hoa si côi lòng tan nát rơi đầy đất, một đám đàn ông cũng vỗ ngực liên tục than thở.

Lâm Cảnh Nguyệt sau khi uống rượu rất ngoan ngoãn, không đùa bỡn điên cuồng, rất thành thật co lại một cục vùi ở trong ngực Hà Tử Nghiệp, níu lấy vạt áo của anh, mở to đôi mắt ngập nước mơ màng nhìn anh, hình như xem anh như chỗ dựa duy nhất có thể dựa vào, ngay cả lúc Hà Tử Nghiệp lái xe, phải để cô lên ghế bên cạnh cô cũng không muốn, vẻ mặt uất ức nhìn anh, nhìn đáng về tội nghiệp này, lòng Hà Tử Nghiệp nhất thời tan chảy như nước mùa xuân.

Đem cô nhóc kéo lại, dùng sức hôn thật sâu mới có thể gạt cô đem về trên ghế. Nhưng mà ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt vẫn nhìn chằm chằm toàn thân Hà Tử Nghiệp từ trên xuống dưới, đáng về thật sự sợ anh chạy trốn. Hà Tử Nghiệp bị cô nhìn đến miệng đắng lưỡi khô, hận không thể nhanh chóng biến về nhà.

“Diệp Tử...” cô nũng nịu gọi tên anh.

Nhịp tim Hà Tử Nghiệp lập tức gia tốc, hầu kết trượt nhanh mấy cái mới mở miệng: “Cái gì?”

“Hắc hắc.” Lâm Cảnh Nguyệt cười khúc khích, chỉ vẫn nhìn anh. Hà Tử Nghiệp nhìn thấy phía trước là cột đèn đỏ, lập tức ngừng xe, sờ sờ đầu của cô, Lâm Cảnh Nguyệt hé mắt, cười ngọt ngào với anh. Lỗ mũi Hà Tử Nghiệp nóng lên, quá...quá mê người rồi, cô nhóc này khi nào lại có dáng vẻ quyến rũ như vậy? Thật sự là hiếm có!

“Không đúng! anh là Hàn Mộ Vân!” Lâm Cảnh Nguyệt trợn tròn mắt, nụ cười cũng biến mất.

“Em nói cái gì?” Hà Tử Nghiệp cắn răng nghiêng lợi quay đầu lại, cô lại nhớ đến người đàn ông khác? Rượu vào lời ra, chẳng lẽ cô thật sự thích tên kia? Nghĩ tới đây, Hà Tử Nghiệp dần dần tối mặt, ánh mắt cũng lạnh xuống.

“Anh là Hàn Mộ Vân!” Lâm Cảnh Nguyệt kêu la: “Tôi muốn xuống xe! Xuống xe!” Nói xong liền muốn mở cửa xe, Hà Tử Nghiệp bị động tác của cô làm cho hết hồn, vội vàng đem xe đậu bên đường, ôm cô lại, không để cho cô làm loạn: “Lâm Cảnh Nguyệt! Em nhìn rõ anh là ai?”

“Hàn Mộ Vân!” Cô giống như chắc chắn anh chính là Hàn Mộ Vân, Hà Tử Nghiệp rất tức giận, hận không thể chặn lên cái miệng nhỏ đang nói bậy của cô, nhưng lời kế tiếp của cô lại làm ọi tức giận của anh tiêu tan, cô nói: “Hàn Mộ Vân anh buông tôi ra! Diệp Tử nhà tôi sẽ không mặt nặng mày nhẹ với tôi như vậy!”

Hà Tử Nghiệp sững ờ, ngay sau đó mừng như điên, đem cô ấn chặt vào lồng ngực của mình, cô nói là Diệp Tử nhà cô, chợt cảm thấy toàn bộ thế giới cũng bừng sáng, anh run rẩy buông cô ra, thanh âm luôn luôn trầm ổn có chút kích động: “Nguyệt Nha Nhi, em nhìn kỹ một chút, nhìn xem anh là ai?”

Lâm Cảnh Nguyệt nghiêng đầu, trong mắt lóe ra một tia nghi ngờ, dịu dàng như thế, lại gọi cô là Nguyệt Nha Nhi, hình như là Hà Tử Nghiệp à! Cô thử nhỏ giọng kêu: “Diệp Tử?”

“Chính là anh!” Anh nắm chặt tay cô lên tiếng.

“Thật sự là Diệp Tử.” Lâm Cảnh Nguyệt lộ ra nụ cười thật to, đem cả đầu đặt ở trên lòng bàn tay anh cọ xát: “Diệp Tử, anh có muốn em không?”

39. Chương 39: Lần Đầu Tiên Của Cô (h)

Cánh tay Hà Tử Nghiệp cứng đờ, không dám tin nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, giọng nói cũng có chút cà lăm: “Nguyệt...Nguyệt Nha Nhi, em nói cái gì?”

Lâm Cảnh Nguyệt cũng chỉ cười ngọt ngào nhìn anh, một chữ cũng không nói, đôi mắt ướn nhìn một hồi khiến lòng anh nhộn nhạo. Anh cúi đầu nhìn cô gái đang ngoan ngoãn trong ngực mình, trong lòng nhanh chóng tính toán: Chính mình cũng không phải là đang lợi dụng khi người khác gặp khó khăn đâu nhỉ, là cô nhóc nói ra trước, mình cũng chỉ là theo ý nguyên của cô mà thôi. Hơn nữa, khụ khụ, mình đã sớm thề sẽ thỏa mãn tất cả các nguyện vọng của cô, cho nên, lần này nhất định phải nghe theo lời cô rồi!

Nhưng ngộ nhỡ lúc cô tỉnh rượu lại không nhớ rõ những lời mình đã từng nói thì làm thế nào? Có thể sẽ trách anh hay không? Có thể cho rằng anh thật sự không phải quân tử hay không? Mình có nên giả bộ say một chút hay không nhỉ? Đầu óc Hà Tử Nghiệp nhanh chóng xoẹt qua vô số ý tưởng.

Một bên, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn Hà Tử Nghiệp nửa ngày lại phát hiện bạn trai của mình cơ bản không hề để ý gì đến cô, như vậy sao được? “Diệp Tử...” Lâm Cảnh Nguyệt uất ức tựa đầu vào bả vai của anh, tại sao lại không để ý tới mình chứ?

Toàn thân Hà Tử Nghiệp cứng lại, khuôn mặt cô nhóc có chút nóng, nhiệt độ nóng ấm thông qua bả vai truyền đến tận các góc gách trên người anh, khiến cả người anh cũng nóng lên.

Hiện tại chỉ có một vấn đề: ăn hay không ăn?

Hà Tử Nghiệp lén lén nhìn cô, thấy cô nhắm mắt dựa vào bả vai anh, hàng mi cong thỉnh thoảng lay động, đôi môi đỏ thắm cong lên, giống như đang giận anh lạnh nhạt với mình, gương mặt trắng nõn cũng nhuộm một tầng đỏ ửng, đáng vẻ ngây thơ làm cho người ta phải động lòng, không nhìn được mà yêu thương.

Nếu đã là bạn gái của anh rồi, không lý nào lại không thể trở thành người của anh được! Chân Hà Tử Nghiệp nhấn một cái, tốc độ xe lên tới cực hạn, nếu cô muốn, anh liền thỏa mãn cô thôi! Đúng, Anh là người bạn trai hiểu bạn gái nhất trên thế giới!

Chạy vào khu đỗ xe, Hà Tử Nghiệp ôm Lâm Cảnh Nguyệt chỉ nhảy mấy bước liền đến lầu. Cô nhóc vẫn không nói chuyện, vẫn chỉ cười, con mắt lóe sáng linh động, không chút đáng vẻ đề phòng khiến lòng Hà Tử Nghiệp càng thêm thương tiếc. Thả cô trên sofa, Hà Tử Nghiệp nhanh gọn lột sạch áo quần của mình, xoay người lại tiếp tục bóc sạch Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng cô giống như tìm được một chút lý trí, nắm cổ áo sống chết không theo, lại càng ra sức uốn đi uốn lại trong ngực anh, khiến Hà Tử Nghiệp càng thêm bứt bối. Cô nhóc này giống như trời sinh đã là khắc tinh của anh, ngay cả uống say cũng có thể giày vò anh thật thảm!

Cứ lôi kéo như vậy vài phút, Hà Tử Nghiệp hết kiên nhẫn, trực tiếp ấn người lên mặt đất đem cô lột sạch sẽ. Thả người vào bồn tắm, sau khi mở vòi sen Hà Tử Nghiệp mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn người anh em của mình một chút liền quyết định muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Nhanh chóng bôi sữa tắm lên người Lâm Cảnh Nguyệt, khiến Lâm Cảnh Nguyệt thoải mái thở dài một tiếng, giống như bị cảm giác thư giãn này lấy lòng rồi, cười khanh khách vui vẻ, trên khuôn mặt nhỏ cũng dính không ít bong bóng xà phòng. Hà Tử Nghiệp không nháy mắt nhìn chăm chăm cô nhóc, bàn tay lại rất sắc tình chạy loạn trên người cô.

Cô nhóc này nhìn có vẻ mảnh khảnh gầy yếu, thực tế thân thể lại vô cùng đầy đặn, nhất là hai luồng mềm mại trắng nõn trước ngực, khiến Hà Tử Nghiệp yêu thích không buông tay, nhào tới nhào lui, đầu ngón tay thỉnh thoảng lại chạm qua điểm đỏ như quả anh đào, muốn đòi bằng sạch những phúc lợi trước đây để hưởng thụ một lần.

Có lẽ cảm thấy lạnh, Lâm Cảnh Nguyệt chợt run người, đôi tay ôm ngực nằm ngửa trên bồn tắm. Hà Tử Nghiệp nhất thời cảm thấy chỉ dùng mắt nhìn liền không đủ. Mái tóc dài ướn dính vào nửa người trên trắng nõn, bộ ngực bởi vì bị hai tay đè ép mà tạo một khe rãnh thật sâu. Chiếc rốn khá ái trên bụng phẳng thỉnh thoảng vì hô hấp mà khẽ động, hai bắp đùi thon dài giao hòa khếp vào nhau, nhưng vẫn không thể che giấu được nơi quan trọng nhất. Hiện tại, toàn thân cô không hề có một điểm phòng bị nào đối với anh, hoàn toàn phô bày sự xinh đẹp nhất của mình trước mắt anh.

Hà Tử Nghiệp nuốt ực một cái, vội vàng đem cô từ trong nước ra ngoài, một tay ấn cô lên tường, một tay khác thô lỗ dọn dẹp đám bọt trên người cô.

Giữa mùa đông, cả người cô cứ như vậy dính vào trên nền gạch, lạnh thật lạnh, cô cau lông mày, đưa tay chống lại Hà Tử Nghiệp, trong miệng lại không ngừng la: “Lạnh...lạnh.”

Nghe được âm thanh của cô, Hà Tử Nghiệp nhanh chóng ôm cô vào ngực mình, tiếp tục tắm rửa cho cô, Dù là uống say con người vẫn biết nơi nào tốt nơi nào không tốt, khi dính vào lồng ngực ấm áp của anh, Lâm Cảnh Nguyệt lập tức không còn lên tiếng, chỉ cố sức chen vào ngực anh, đầu nhỏ nhún nhún, cọ xát đến lồng của Hà Tử Nghiệp cũng tê rần. Cũng bất chấp tất cả, anh nhanh chóng cầm lấy khăn tắm trên kệ lau khô cho cô, sau đó ôm đi vào phòng ngủ.

Đặt cô nhóc đang quang lỏa trên giường, Hà Tử Nghiệp từ trên cơ thể trắng nõn của cô hôn từ đầu đến cuối, ban đầu cô chỉ rầm rì vài tiếng nhưng vẫn không đẩy ra, anh liền tùy ý trên người cô muốn làm gì thì làm. Mút mạnh nú hồng đỏ thắm vừa ngậm đã thẳng đứng lên, vừa châm lửa khắp nơi trên người cô. Làn da của cô cực tốt, nơi nào cũng trơn mượt, Hà Tử Nghiệp yêu thích vuốt ve không buông tay, thậm chí có nơi bị chà xát đến nổi lên dấu đỏ.

Cảm giác tê dại trên ngực khiến cho Lâm Cảnh Nguyệt không nhịn được nhẹ nhàng ngậm lên một tiếng nhu mì, nghe được âm thanh này Hà Tử Nghiệp nhất thời khí nóng dâng trào, chỉ cảm thấy dưới bụng như nhóm lên một đóm lửa, bao nhiêu ghen uất cũng khiến anh muốn nổ tung lên rồi.

Một tay xoa nắn bờ hông khít khao của cô, một tay nắm lấy bộ ngực trắng nõn. Nú hân của anh dần dần xuống tới trên bụng cô. Cảm giác không ngừng truyền vào đại não của Lâm Cảnh Nguyệt, toàn thân của cô cũng nóng lên, chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt nóng theo bàn tay di động khắp cơ thể, muốn né ra lại cảm thấy không thoải mái, trong đôi mắt mờ sương mù: “A, uhm, ...khó chịu...khó chịu.”

“Nguyệt Nha Nhi...em cảm thấy nơi nào khó chịu, hả?” Hà Tử Nghiệp làm chuyện xấu, vừa hướng đến lỗ tai của cô thổi khí nóng, vừa đem tay lần xuống thăm dò phía dưới cơ thể cô. Nơi nào đó của Lâm Cảnh Nguyệt đã bao giờ chịu được sự trêu chọc như vậy, da thịt non mềm bị bàn tay anh chà đạp, điểm mẫn cảm trên cơ thể cũng bị anh nắm giữ, khắp cả người đều đang bị thiêu đốt, cô cảm thấy trong thân thể trống rỗng: “Diệp Tử...đừng...đừng như vậy...khi dễ em.” Nhìn đáng vẻ như bị ức hiếp như vậy của cô khiến anh hận không được lập tức giương súng ra trận.

Đầu ngón tay đùa bỡn hai điểm đỏ hồng trên ngực, Hà Tử Nghiệp tách hai đùi của cô ra, đem toàn bộ cơ thể của cô mở rộng, đối với anh đây là một tuyệt tác đối với thị giác, cảnh đẹp trước mắt khiến hô hấp của anh trở nên nặng nhọc khắc thường, trên trán cũng rịn một tầng mồ hôi, nhìn chăm chăm huyết động nhỏ nhỏ màu hồng thắm, miệng nuốt nước miếng một cái, phần dưới bụng cũng đã sớm ra sức chờ phát động.

Tiểu huyết của cô nhóc rất nhỏ, thật may là đã có chút ướt, khó khăn lắm mới có thể chứa được một ngón tay của anh, có ngốc cũng không cần phải hỏi, anh cũng biết đây là lần đầu tiên của cô, trong lòng tràn đầy yêu thương cùng nhu tình, cho dù thân thể đã muốn bộc phát thật lớn, nhưng anh vẫn cố gắng chịu đựng, anh cũng không muốn làm cô bị thương.

“Ấn...Diệp, Diệp Tử...” Lâm Cảnh Nguyệt ngậm nga, chỉ cảm thấy anh đưa một chút gì đó vào cơ thể mình liền hóa giải khát vọng của cô, nhưng mà không đủ, còn chưa đủ. “Muốn...em muốn...”

“Muốn cái gì? Nói ra đi, Nguyệt Nha Nhi” Hà Tử Nghiệp rút ngón tay ra, kề bên lỗ tai cô khàn khàn nói, anh nhìn thấy rõ chất lỏng trong suốt ẩm áp bao quanh, ngón tay lại ra ra vào vào, chất lỏng theo đó chảy xuống. Không nhịn được lại tăng thêm một ngón, cô nhóc này thật sự quá chặt.

“Muốn...Diệp Tử., em muốn...” Lâm Cảnh Nguyệt cũng không biết mình muốn cái gì, nhưng lại biết rõ ràng người trước mắt chính là phuowngt hức cứu lấy mình. Bàn tay cô sờ loạn trên người anh, sờ đến cơ bụng sáu múi liền dừng lại, cứ liên tục vuốt ve, giống như đứa bé tìm được đồ chơi yêu thích của mình.

Đã là trắng trơn quẩy rũ! Anh còn có thể nhìn sao? Mồ hôi Hà Tử Nghiệp từng giọt từng giọt rơi trên người Lâm Cảnh Nguyệt, tựa như có thể đốt cháy cả làn da cô. Anh rút ngón tay ra, đỡ hông của cô, động một cái liền đâm thẳng vào.

“Đau...” nước mắt Lâm Cảnh Nguyệt liền chảy xuống, thân thể đau đớn như bị xé rách: “Không...không cần

khi dễ em.” Cô cố gắng đẩy người trên cơ thể mình ra, liều mạng chui vào trong chăn, giống như làm như vậy có thể làm tan sự đau đớn này.

“Ngoan, ...Nguyệt Nha Nhi, không ai ức hiếp em, đừng động, đừng động.” Hà Tử Nghiệp bị hành động của cô làm cho thiếu chút nữa mất đi lý trí, vội vàng cúi xuống hôn môi của cô, tay cũng dọ quanh điểm mẫn cảm trên người của cô, cố gắng xoa dịu sự đau đớn. Trên mặt cô nhóc vẫn còn nước mắt, nhìn thật đáng thương, cho dù ghen đến khó chịu, anh cũng không dám làm liều mà động một cái.

Kéo hai bắp đùi trắng nõn bóng loáng của cô, Hà Tử Nghiệp in lên ấn ký trên da thịt non mềm, bàn tay cũng không nhàn rỗi, hai luồng mềm mại bị anh xoa nắn đến biến dạng. Dưới sự vuốt ve của anh, lông mày của Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng cũng thả lỏng, thân thể cũng bắt đầu uốn éo, trong miệng cũng thoát ra lời rên rỉ, Hà Tử Nghiệp biết được giai đoạn đau đớn đã qua.

Anh không cần ẩn nhẫn nữa, đem hai đùi của cô vòng qua bên hông mình, dùng sức đụng mạnh. “A, Diệp...Diệp Tử.” Khoái cảm mãnh liệt đột nhiên ập tới khiến Lâm Cảnh Nguyệt không thể chịu nổi, cô ngửa đầu rên rỉ, ánh mắt mờ lung nhìn người đàn ông trên người, bắt lấy cánh tay anh, giống như đang tìm lấy cảm giác an toàn.

“Nguyệt Nha Nhi...Chính là anh, chính anh!” người trước mặt động tác mãnh liệt, lời nói ra lại hết sức dịu dàng, anh cúi đầu ngậm lấy lưỡi, hôn cô thật sâu, trao đổi hơi thở cho nhau, Lâm Cảnh Nguyệt vòng tay lên lưng anh, xem anh như chỗ dựa duy nhất: “Chậm...chậm một chút.”

Hà Tử Nghiệp không để ý tới cô, há miệng ngậm lấy điểm đỏ ửng của cô, nhẹ nhàng mút vào, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Thoải mái không?”

“Không...không, quá nhanh...”

“Không?” Hà Tử Nghiệp nhú mào, ôm cô vào ngực, để cô ngồi trên đùi mình: “xem ra anh còn chưa thật cố gắng.” nói xong liền dùng sức va chạm.

“A a...”

“Nói, thoải mái hay không?”

“Thoải...thoải mái...ừm...”

“Có muốn hay không?”

“Muốn...A... muốn...”

Bộ ngực của Lâm Cảnh Nguyệt theo động tác của Hà Tử Nghiệp mà run rẩy không ngừng, mang theo một độ cong mềm mại, nhìn thấy ánh mắt của Hà Tử Nghiệp như thêm bùng cháy, một bên anh ra sức đụng mạnh vào cơ thể cô, lại vừa hôn khắp trên người, bàn tay nắm thật chặt, đè ép hai bờ mông, dùng sức ép cô vào phía anh, dán chặt vào anh không chừa một kẽ hở, thân thể theo tiết tấu của anh mà đồng đưa.

“Nói! Nói em yêu anh!” Anh cường thế ra lệnh, phần dưới không ngừng ra vào bên trong cơ thể cơ, một dòng chất lỏng từ trên người cô chảy thẳng, nhỏ giọt đến vũ khí trên người anh, nơi hai người giao hòa dính dính một mảng.

“Em...em yêu...A a ... Anh.”

“Tiếp tục!”

“Em...yêu anh...”

Trong phòng chỉ còn lại tiếng nước chảy dính dính, cùng với tiếng rên mềm mại của phụ nữ và tiếng thổ dốc của đàn ông, xen vào đó thỉnh thoảng là lời tâm tình khiến người khác phải đỏ mặt, nghe vào thật sự rất dâm mị.

Nhớ tới đây là lần đầu tiên của cô, Hà Tử Nghiệp cũng muốn ra sức giày vò, chỉ làm một lần liền bỏ qua cho cô, dĩ nhiên không thể tin anh lại có thể tốt bụng như vậy, người này chưa bao giờ chịu mua bán thua thiệt, phần còn thiếu hôm nay sớm muộn gì cũng phải bù lại vào ngày mai.

40. Chương 40: Vô Hạn Cưng Chiều

Buổi sáng sau khi say rượu tất nhiên là không dễ chịu, Lâm Cảnh Nguyệt vừa mở mắt đã cảm thấy đầu như búa bổ, quan trọng nhất là tại sao thân thể lại còn đau? Mặc dù có chút mơ hồ, nhưng cô có thể cảm giác được, hơn nữa...lại đau ở chỗ cô khó mở miệng nhất, Lâm Cảnh Nguyệt chớp mắt, quay đầu lại đã nhìn thấy đôi mắt xanh đen của Hà Tử Nghiệp đang nhìn mình. Trong cái nhìn đó ngập tràn dịu dàng và cưng chiều, nhìn thấy cô tỉnh, lại tặng một nụ cười khó thấy: “Nguyệt Nha Nhi, buổi sáng tốt lành.”

Lâm Cảnh Nguyệt lặng lẽ quay đầu lại, nhìn thấy anh cô liền nhớ ra chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua, cô ở dưới thân anh tùy tiện rên rỉ, người này lại còn ép buộc cô nói những lời mắc cỡ kia...Lâm Cảnh Nguyệt gương mặt nhanh chóng chuyển sang màu đỏ, thật sự là ...quá dâm dăng rồi, cô vẫn không thể tin người đó lại là chính mình!

Nhìn thấy cô không nói lời nào, Hà Tử Nghiệp cũng biết rằng cô đang xấu hổ, một tay ôm lấy chiếc đầu nhỏ nhỏ của cô vào ngực mình, tâm tình của anh rất tốt, hôn bẹp lên mặt cô một cái: “Xấu hổ?” Cái này không phải là nói nhảm sao, không nhìn thấy mặt cô cũng đã phát sốt rồi sao? Cô phát hiện hứng thú của người này càng ngày càng tệ hại rồi! Nhưng vì sao cô lại phải thẹn thùng? Đây là nhà của cô, giường của cô, huống chi đây là việc hai người cùng làm, cũng không phải chỉ mỗi mình cô, vì sao chỉ có mình cô phải ngượng ngùng? Hơn nữa, cho dù có xấu hổ, cô cũng phải ghen trở lại, không thể trước mặt người này lộ ra ngoài!

Nghĩ tới đây, Lâm Cảnh Nguyệt chợt thấy có thêm khí thế, cô ngẩng đầu liếc nhìn Hà Tử Nghiệp, chợt chợt lồng ngực kiên cố của anh: “Từ nay về sau anh chính là người của em rồi đó.”

Nhìn bộ dáng cố làm ra vẻ bá đạo của cô Hà Tử Nghiệp thiếu chút nữa cười ra tiếng, gương mặt ửng hồng còn chưa tan hết lại muốn giả bộ bá đạo sao, nhưng lúc này ngàn lần vạn lần không thể làm mất mặt mũi của cô, nếu không lần khai trai sau chẳng biết lại đợi đến bao giờ! Hà Tử Nghiệp không hổ là người lăn lộn trên thương trường, chỉ cần mấy giây đã đem mọi sự lợi hại phân tích rõ ràng thông suốt.

Anh gạt đầu một cái, cầm bàn tay đang chợt loạn của cô, hứa theo lời của cô: “Anh là người của em.”

Thế này còn được, Lâm Cảnh Nguyệt vỗ vỗ gương mặt tuần tú của Hà Tử Nghiệp, bày tỏ Lâm đại nhân rất hài lòng, Tiểu Hà Tử cũng rất tức thời. Cô khẽ cử động một chút, cái chăn che ở trước ngực liền vén lên, ánh mắt khép hờ của Hà Tử Nghiệp thoáng có thể nhìn thấy cảnh xuân tươi đệp trước ngực cô, hơn nữa, vào lúc này, bởi vì động tác của Lâm Cảnh Nguyệt, hai luồng trắng nõn ở trước ngực cô lại không an phận nhảy lên mấy cái, ánh mắt của Hà Tử Nghiệp trở nên sâu thẳm, chuyện này...Vẫn nên tính là do cô chủ động thôi.

“Cảnh Nguyệt...” Hà Tử Nghiệp đè thấp giọng nói, sáng sớm trên giường nghe thấy có vẻ cực kỳ mập mờ, Lâm Cảnh Nguyệt nghe thấy liền nổi cả da gà, “Cái gì...làm gì?”

“Anh là của em...” Nói xong, lật đật cô xuống dưới thân, cắn lỗ tai của cô nỉ non: “Cho nên, mau tới đây hưởng dụng anh đi!”, Thân thể Lâm Cảnh Nguyệt run lên, toàn thân dường như muốn bốc khói, cái người này, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói, còn biết xấu hổ hay không vậy hả?!

Hà Tử Nghiệp mặc kệ cô nghĩ thế nào, muốn làm liền làm, rất nhanh đã đem tay đến thăm dò nơi bị đau của cô, Lâm Cảnh Nguyệt cả kinh, hai chân nhất thời kẹp tay anh gắt gao, đẩy đẩy lồng ngực của anh: “Hà... Hà Tử Nghiệp, anh tránh ra, em...em đau.”

“Ngoan, ướm liền hết đau.” Anh nâng đùi cô lên, nhanh chóng thoát khỏi kìm kẹp của cô, quen cửa quen nẻo đi vào nơi tiêu hồn kia, sờ tới, về lui, nắn bóp một chút. “Ấn...” Lâm Cảnh Nguyệt cắn môi, nhưng vẫn khiến một tia yếu ớt rớt ra bên ngoài, Hà Tử Nghiệp cứng đờ, ngay sau đó thể công càng thêm mãnh liệt, trong phòng nhanh chóng vang lên âm thanh đứt quãng của Lâm Cảnh Nguyệt. Thời điểm Hà Tử Nghiệp đang chuẩn bị đi vào, Lâm Cảnh Nguyệt chợt tìm về một tia lý trí: “Không...không được, đi làm...đi làm.”

Nhấn nài của Hà Tử Nghiệp đã đến cực hạn, mặc kệ cô kháng cự, phần hông đóng đưa tiến vào, lại ghé vào lỗ tai cô nói: “Không sao, công ty của mình!”. Lâm Cảnh Nguyệt đag còn muốn nói, đã bị từng cái từng cái thể công mãnh liệt của anh đâm vào, chỉ có thể rên rỉ khích lệ thêm cho anh.

Tuy nói làm tình ban ngày là một chuyện không tốt, nhưng mà đóng cửa, ai cũng không nhìn thấy đúng không? Huống chi mỹ nhân trong ngực, ai còn có thể quan tâm đến thứ khác!

Vì vậy, hai con người trong chăn bỏ lỡ điểm tâm, chỉ đuổi kịp chuyến xe cuối của bữa trưa, Hà Tử Nghiệp ôn Lâm Cảnh Nguyệt đến phòng tắm, sau đó nhanh xuống lầu mua cơm trưa. Thật sự anh không muốn để cô tắm một mình, nhưng lại sợ ngộ nhỡ đang tắm lại tăng thêm khẩu vị, như vậy cô nhóc nhà anh sẽ nổi điên mất, cho nên vẫn nên sáng suốt một chút mới tốt.

Lâm Cảnh Nguyệt ngâm mình trong nước ấm, từng cảnh từng cảnh đêm qua và sáng nay xẹt qua trước mắt, không nhịn được bĩu môi mắng một câu: “Cầm thú!” trên mặt lại mang theo một tia ngọt ngào, bọn họ rốt cuộc cũng bước đến bước cuối cùng, mặc cho tương lai như thế nào, ai cũng không thể đoán trước, nhưng nếu cô đã giao mình cho anh, sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng anh. Hai kiếp, cô chỉ có một mình anh, mặc dù anh không biết, nhưng chỉ cần trong lòng cô hiểu rõ là được rồi.

Trên người mặc dù có chút không thoải mái, nhưng cũng không đến mức bước đi không nổi, cô biết anh nhất định sẽ hết sức dịu dàng, mới có thể khiến cho cô sau khi trải qua lần đầu tiên vẫn có thể hoạt động như bình thường, sự tỉ mỉ dịu dàng như vậy vốn không thuộc về anh, nhưng anh lại vì cô mà có thể như vậy, có lẽ cô may mắn, mặc dù lúc này chỉ còn có mình cô.

Khi Lâm Cảnh Nguyệt đang bôi sữa tắm, âm thanh Hà Tử Nghiệp đã vang lên bên ngoài, mang theo một chút lo lắng khó phát giác: “Cảnh Nguyệt, còn chưa tắm xong sao?”

“A, cũng sắp xong rồi.” Chợt nghe thanh thanh âm của anh trầm xuống, nhịp tim lập tức liền tăng nhanh, Lâm Cảnh Nguyệt vừa trả lời, vừa tăng nhanh động tác của mình. Bỗng nhiên, cửa phòng tắm rầm rắc vang lên, Lâm Cảnh Nguyệt kinh hoảng xoay người lại, phát hiện Hà Tử Nghiệp lại đang đi vào.

Chuyện này...có thể đừng khiến cho chịu cô kích thích lớn nhất như vậy chứ? Có thể hay không?

“Anh...anh vào làm gì?” Lâm Cảnh Nguyệt che ngực lại, khuôn mặt có chút kinh hoảng, run rẩy không biết phải làm sao, dáng vẻ hoang mang sợ hãi nhìn anh khiến Hà Tử Nghiệp thật sự buồn cười. Anh chau chau mày đi tới trước mắt cô, mở vò sen, vô tội nói: “Đương nhiên là tắm.”

Tắm thì cũng đợi lát nữa không được sao? Cô cũng sắp tắm xong rồi! Nhưng khi nhìn thấy sự chế nhạo trong ánh mắt của anh, biết anh đang cố ý đùa mình, Lâm Cảnh Nguyệt tức giận đến ngứa răng, quá ghê tởm! Ân sạch sành sanh lại còn dám lớn lối như vậy! “Anh tránh ra! Em lập tức đã tắm xong rồi!”

“Không sao, em cứ tắm.” Nói xong Hà Tử Nghiệp ôm ngực nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, bày tỏ dáng vẻ chuẩn bị đứng nhìn cô tắm. Lâm Cảnh Nguyệt vừa tức vừa xấu hổ, quả thật là không biết phải làm sao, Hà Tử Nghiệp nhìn cô tức giận đến sắp khóc, cũng biết không thể quá mức, điều chỉnh lại vò sen, bắt đầu giúp cô tắm rửa bọt xà phòng trên người, dĩ nhiên, trên thực tế tâm tư muốn chiếm tiện nghi là hơn phân nửa: “Được rồi, được rồi, không đùa em nữa, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, tắm xong liền đi ăn, đợi lát nữa bị lạnh lại không tốt.”

Lâm Cảnh Nguyệt cúi đầu nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, cũng không tiện nói cái gì nữa, chỉ là phần hạn đá anh một cước, dù sao cũng không phải là chưa nhìn, chưa sờ qua, vấn đề cũng chỉ là số lượng, lại nói, chính anh cũng đang trần truồng, cô sợ cái gì. Nghĩ như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt trở nên bình tĩnh, bắt đầu trợn to mắt ăn đậu hũ của Hà Tử Nghiệp.

Hà Tử Nghiệp đối với hành động của cô có chút dở khóc dở cười, thật ra anh đã sớm biết cô nhóc nhà anh rất ưa thích cơ bụng của mình, mắt cũng đang nhìn dính lên trên bụng của anh: “Có muốn sờ một cái không?”

“Muốn!” Lâm Cảnh Nguyệt nhìn đến quên hết mọi chuyện, vừa nghe thấy đề nghị của Hà Tử Nghiệp lập tức theo phản xạ trả lời, sau khi phản ứng kíp, gương mặt nhanh chóng bốc cháy, Hà Tử Nghiệp vuốt cuốt chiếc đầu nhỏ ướt nhep ủa cô, cầm lấy bàn tay cô đặt lên cơ bụng xinh đẹp của mình: “Thích?”

Dù sao cũng bị đoán được, Lâm Cảnh Nguyệt như chiếc vò đã nứt mẻ, thoải mái gật đầu thừa nhận: “Thích.” Còn không sợ chết nói thêm một câu: “So với Ngô Ngạn Tổ giống nhau như đúc.” Lời vừa dứt liền cảm thấy một làn gió lạnh lẽo từ phía trên, cả người cũng phát run, lúc này mới nhận ra mình đã nói lời không nên nói.

“Ngô Ngạn Tổ?” Hà Tử Nghiệp nghiêng rằng, cô gái của anh lại đang từ thân thể của anh nghĩ đến người đàn ông khác? “Em thích hẳn?”

Chống đỡ với cơn thịnh nộ của Hà Tử Nghiệp, Lâm Cảnh Nguyệt liên tục lắc đầu, ra vẻ vô tội: “Không có, không có, em chỉ thích một mình Diệp Tử thôi.”

“Hả?” Hà Tử Nghiệp chọn môi, sự kiên cường trên mặt lại trở nên vô cùng âm tà: “Anh sao lại có cảm giác là em đã vô thức nói ra lời thật lòng?”

Lâm Cảnh Nguyệt bị anh bức đến phía tường, nhìn thấy sắp va vào, cô cắn răng một cái, chụp khăn tắm trên kệ nhanh chóng quấn lên người, nhanh chóng liếm lên môi Hà Tử Nghiệp, nhân lúc anh còn sững sờ, gỡ hết sức lực chạy như một làn khói thoát ra khỏi phòng. Cho đến khi đóng lại cửa phòng tắm mới có thể thở dài một hơi, phù, cuối cùng cũng an toàn!

Hà Tử Nghiệp bắt đầu dĩ lắc đầu sờ sờ môi mình, sức ảnh hưởng của cô đối với mình quá lớn, một nụ hôn nho nhỏ cũng khiến mình bị mê hoặc rồi. Thôi, theo nàng vậy, dù sao cũng có lúc buộc cô phải nói thật, mình mới không quan tâm nhiều như vậy, nghĩ vậy, lòng Hà Tử Nghiệp trở nên nhẹ nhõm, tốc độ tắm cũng nhanh hơn, anh muốn cùng ăn cơm với cô nhóc của mình, cô rất thích náo nhiệt, ăn cơm một mình sẽ rất cô đơn.

Kết quả là nguyên một ngày hôm nay Hà Tử Nghiệp đùa qua, Lâm Cảnh Nguyệt giỡn lại, hai người đã ở nhà suốt một ngày, thật không cảm thấy vô vị. Đến buổi tối, Lâm Cảnh Nguyệt cảnh giác đem toàn bộ thân mình bao bọc thân chặt, dù sao ngày mai cô còn phải đi làm, không thể tiếp tục để anh làm xằng làm bậy.

Nhưng mà, khi tắt đèn, Hà Tử Nghiệp chỉ hôn lên trán cô một cái, nói ngủ ngon xong liền nằm xuống, nghe lời đến nghỉ ngơi, trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cô không thể làm gì khác bởi vì anh cũng không có làm gì hơn, như vậy cứ dần dần ngủ thiếp đi, đến khi xác nhận cô thật sự đã ngủ thiếp, Hà Tử Nghiệp mới mở ra đôi mắt sắc bén.

Tay anh lưu luyến trên gương mặt cô, cảm giác làn da bóng loáng nhẵn nhụi của cô: “Em là của anh, chỉ một mình anh...”. Hà Tử Nghiệp đem cô nhóc đang ngủ ngon ngọt ôm nhẹ vào trong ngực, nhỏ giọng lầm bầm. Cảm giác được lấp đầy trong ngực, anh cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Hà Tử Nghiệp cuối cùng vẫn là Hà Tử Nghiệp, mặc kệ ở trước mặt Lâm Cảnh Nguyệt có bao nhiêu dụ dỗ, bao nhiêu cưng chiều, sự cố chấp bá đạo trong anh vẫn không một chút thay đổi, chẳng qua khi đưa mắt về phía người mình yêu, anh đã đem gương mặt trong bóng tối ẩn giấu đi mà thôi. Nếu có một ngày, có việc dụ ra con dã thú ẩn giấu trong lòng anh, thì đó tuyệt đối là rất đáng sợ.

41. Chương 41: Lại Thấy “vị Chuối Tiêu”

Lúc đi làm, Lâm Cảnh Nguyệt đương nhiên vẫn ngồi trên xe của Hà Tử Nghiệp, từ miệng của anh, cô đã biết rõ chuyện xảy ra ngày hôm đó, mặc dù hận không thể nhào tới cắn Hà Tử Nghiệp vài cái, nhưng cô cũng hiểu, tình huống lúc đó một mình cô không thể tự trở về, ai dè, công khai thì công khai, cô là quang minh chính đại nói yêu đương, ai muốn nhìn nhận như thế nào thì cũng đành chịu? Nhưng mà nghĩ đến Hà Tử Nghiệp từng ban bố cái gọi là “lệnh cấm yêu” trong quy định của công ty, cô cảm thấy có chút chột dạ, đây có tính là biết luật phạm luật không?

Không ngờ, vừa mới nói với Hà Tử Nghiệp, người ta cơ bản không quan tâm đến chuyện này, anh không chút để ý, vừa để tay lên khuy áo vừa nói: “Sợ cái gì, nhân viên với nhân viên không được yêu đương, mắc

mớ gì đến chúng ta? Chúng ta là ông chủ và nhân viên.” Hà Boss thật là mạnh mẽ, Lâm Cảnh Nguyệt đối với loại logic này của anh không thể không thán phục, nhưng mà, nếu anh nói không có việc gì thì chắc sẽ không sao đâu, dù sao cũng là công ty của anh cơ mà!

Không thể chối bỏ, việc Hà Tử Nghiệp cùng Lâm Cảnh Nguyệt nói chuyện yêu đương đã làm nổi dậy cơn sóng thần trong công ty, vốn vẫn còn một nhóm người tự lừa mình dối người thầm nghĩ: Đây nhất định chỉ là hiểu lầm! Nhưng khi thấy Lâm Cảnh Nguyệt cùng Hà Tử Nghiệp cùng xuất hiện, một điểm ảo tưởng cuối cùng trong lòng cũng hoàn toàn biến mất!

Hà Tử Nghiệp là ông chủ, dĩ nhiên không ai dám trực tiếp hỏi chuyện của anh và Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt lại không phải như vậy, ngày đầu tiên đi làm sau buổi dạ tiệc tổng kết cô đã bị một đám người vây công, đủ loại câu hỏi theo nhau mà đến, khiến cho cô đến trả lời cũng không xuể.

Nào là: “Hai người khi nào thì bắt đầu...”, “Làm sao câu được ông chủ vậy hả?...”, “Trước mắt đã tiến đến bước nào rồi?...”, thêm một chút nữa thì có lẽ ngay cả giờ cơm trưa Lâm Cảnh Nguyệt cũng không dám đến phòng ăn. Cả người nhếch nhác, nhưng khi xoay người nhìn đến Hà Tử Nghiệp thấy anh toàn thân nhẹ nhàng, khoan khoái dựa vào ghế lớn là việc từ bao giờ, nhất thời Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy mất thăng bằng nghiêm trọng. rõ ràng hai người họ nói chuyện yêu đương, tại sao chỉ có mình cô chịu tội một mình chứ?! Nhưng ngẫm lại, cũng không có ai dám quấy rầy đến đại tổng giám đốc Hà chứ, cô thở dài một cái, quả nhiên, mình nhất định là bị khi dễ mà.

Cả ngày, Lâm Cảnh Nguyệt đều cảm thấy buồn bực, đến lúc này thật sự là không chịu nổi, lấy cớ đi vệ sinh ra sức chạy lên chạy xuống một vòng lầu. Đè xuống nút bấm lên tầng 48, Lâm Cảnh Nguyệt thở phải nhẹ nhõm, ra ngoài một lần thật sự có thể trút hết phiền muộn mà. Cửa thang máy vừa mở, cô vừa định đi vào, bước chân lại dừng lại bất động, sự thoải mái trên mặt cũng nhất thời biến mất, vì sao người này lại ở nơi này chứ?

Kiếp trước, lúc cô gặp người phụ nữ này cũng là ngày chết của cô, vì sao kiếp này lại có thể gặp gỡ lại như vậy?

Người phụ nữ trong thang máy nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt đứng ở cửa thật lâu lại không bước vào, có chút khó chịu: “Này, cô cuối cùng có vào hay không?”

Nghe âm thanh của cô ta, Lâm Cảnh Nguyệt phục hồi lại tinh thần lặng lẽ bước vào thang máy, kiếp này đã khác, cô không biết Trần Mạt Ly, cũng cùng Hàn Mộ Vân không có một chút quan hệ nào, cứ xem cô ta là một người xa lạ mà thôi!

Đứng trong thang máy có chút lâu, Trần Mạt Ly có chút khó nhịn hỏi Lâm Cảnh Nguyệt: “Cô là nhân viên công ty này?”

Mặc dù không muốn cùng cô ta nói chuyện, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt vẫn gật đầu một cái, cô không cần thiết bởi vì một người xa lạ mà trở nên kỳ quái đúng không?

“Vậy cô biết Hàn Mộ Vân không?” Nhắc tới ba chữ Hàn Mộ Vân, Trần Mạt Ly trên mặt cũng mang theo sự ngọt ngào, trong mắt mang theo nồng đậm tình yêu. Lâm Cảnh Nguyệt lắc đầu một cái, không nói lời nào.

“Cô là người câm à? Chỉ biết lắc với gật đầu?” Bị người làm lơ, tính khí đại tiểu thư liền trỗi dậy, mình đã hạ thân phận cùng với một nhân viên quèn nói chuyện, vậy mà cô gái này vẫn không thèm để ý tới mình, thật là xuất thân thấp hèn, một chút lễ tiết cũng không biết, cả người thật sự nhìn rất đáng ghét!

Lâm Cảnh Nguyệt lạnh lùng nhìn cô ta một cái, cô ta vẫn như vậy, lớn lối, kiêu ngạo, nhưng cô ta lấy gì để kiêu ngạo chứ, chồng mình phản bội còn không biết, ngay cả cuộc sống của chính mình cô ta vẫn phải dựa vào cha mẹ ban cho, cô ta chỉ cần mặc nhiên hưởng thụ tất cả, cơ bản không cần phải ra sức cố gắng, Lâm Cảnh Nguyệt thật không hiểu, sống như vậy hạnh phúc thật sự sẽ tới sao? “Tiểu thư, xin chú ý, đừng để lộ bản tính của mình.”

Trần Mạt Ly ngẩn người, hình như không hiểu ý của Lâm Cảnh Nguyệt, đến khi thang máy ngừng lại tại tầng 48, đầu của cô mới khai sáng, ả nhân viên quèn này đang thay đổi cách thức mắng mình! Trần Mạt Ly nhất thời giận dữ: “Cô đứng lại đó cho tôi, cô lặp lại lần nữa thử xem? Cô là cái thứ gì, dám nói chuyện với tôi như vậy?”

Nghe lời la mắng của cô ta, đầu Lâm Cảnh Nguyệt vẫn không quay lại, cùng với loại phụ nữ như vậy so đo thật sẽ khiến mình mất phẩm giá, cô khinh thường.

Trần Mạt Ly nhìn bóng lưng yếu đuối của Lâm Cảnh Nguyệt đến đỏ cả mắt, “Tiện nhân ! Tiện nhân!” Ắ mắt điên cuồng, thở gấp, tay cũng run rẩy. Đến khi thang máy mở ra thêm lần nữa, ả mới sửa lại đầu tóc một chút, điều chỉnh tốt vẻ mặt, giống như một con khổng tước kiêu ngạo đi thẳng đến phòng làm việc của Hàn Mộ Vân.

“Sao cô lại tới đây?” Nhìn thấy Trần Mạt Ly , sắc mặt Hàn Mộ Vân vô cùng khó coi, hẳn đã giúp ả cai nghiện mấy tuần lễ, muốn ả khá hơn thì ngay lập tức trở về thành phố A, giải thoát cho ngôi nhà kia, nhưng tại sao người đàn bà này lại muốn bám đến cùng?

“Em tới chăm sóc cho anh đó! Ông xã!” Trần Mạt Ly đi đến bên cạnh Hàn Mộ Vân, tựa sát vào ngực hẳn, giọng nói ngọt ngào ngậy ngậy.

Hàn Mộ Vân nhần tâm đầy ả ra, cười nhạo một tiếng: “Chăm sóc tôi? Cô biết làm việc nhà hay là biết nấu cơm?” Mấy ngày nay, tâm tình của hẳn có chút sa sút, cảnh tượng Hà Tử Nghiệp ôm Lâm Cảnh Nguyệt rời đi trong buổi tổng kết cuối năm chợt lóe trước mắt hẳn, mỗi lần nhớ lại cũng đều khiến hẳn điên cuồng, Lâm Cảnh Nguyệt là người được hẳn coi trọng, tại sao lại đi theo người khác? Cho dù người đó có là bạn tốt của hẳn cũng không được! Cho dù cô vốn chính là bạn gái của hẳn ta cũng không được!

Nhưng chính hẳn cũng không biết vì sao cô ấy lại chán ghét hẳn như vậy, hẳn không biết phải làm sao mới có thể hóa giải hiểu lầm giữa hai người, đoạt cô trở về. Mỗi ngày nhìn hai người bỏ họ cùng đi cùng về, trong tim hẳn đau đớn giống như bị dao cắt, nỗi đau tan nát cõi lòng này mỗi giây mỗi khắc đều đang nhắc nhở hẳn, người con gái của mình đang bị người khác đoạt đi, đang ở trong ngực của người khác, thậm chí bị người khác đè phía dưới thân! Hẳn bị loại tâm tình như vậy hành hạ đến điên rồi, mà lúc này Trần Mạt Ly lại cố tình xuất hiện trước mặt hẳn, vừa đứng đưng phải trên họng súng.

“Ông xã, người ta sẽ học mà!” Trần Mạt Ly đi đến phía trước, ba ba nhìn hẳn, dáng vẻ rất đáng thương.

“Đừng kêu hai chữ kia, ghê tởm!” Hàn Mộ Vân chán ghét nhíu mày một cái, ai có thể nói cho hẳn biết ả đàn bà này đang bị trúng phải loại tà gì sao? Bình thường rõ ràng đều mang dáng vẻ điên cuồng, hiện tại vì sao lại đột nhiên làm nũng với hẳn hả? Làm cho hẳn nổi hết da gà mà!

Trần Mạt Ly vốn cũng không phải là người vừa vặn gì, có thể vì Hàn Mộ Vân làm được như vậy đã là cực hạn, cho tới bây giờ ả đều là được người khác đặt trên lòng bàn tay mà cưng chiều, đã lúc nào trải qua uất ức chứ? Nếu không phải trước mặt là người mà ả yêu, ả đã sớm trở mặt rồi, hiện tại, dáng vẻ dịu dàng ả cũng không thể giả bộ được nữa: “Ghê tởm? Anh dám nói tôi ghê tởm?” Lòng mày ả dựng lên, giọng nói the thé kêu lớn.

Hàn Mộ Vân liền cười, nhìn đi, mới mấy phút đã hiện nguyên hình rồi, loại đàn bà ngu xuẩn. “Cô lập tức rút trở về thành phố S đi!” Hẳn không nhìn Trần Mạt Ly nữa, xoay người bước đến bàn làm việc cầm một phần tài liệu: “Tôi còn có việc, không nên quấy rầy tôi!”

“Tôi xin phép nói không!” Trần Mạt Ly thét lên: “Anh không phải nói sẽ giúp tôi sao? Anh bây giờ sẽ phải đến giúp đấy!”

Sự chán ghét đối với ả của Hàn Mộ Vân đã đến cực điểm, đừng nói ở cùng với ả chung một mái nhà, ngay cả hiện tại gặp người với nhau mấy phút hẳn cũng không thể chịu nổi, hẳn chợt xoay người, cầm tức nhìn Trần Mạt Ly, trên trán cũng nổi gân xanh: “Tôi cho cô biết, Trần Mạt Ly, ba mẹ cô nuông chiều cô không phải đại biểu tôi cũng phải như vậy!” Hẳn từng bước đến gần ả, cúi người nhìn ả, thái độ cực kỳ kinh khủng: “Lập tức rút về thành phố S! Không nên lại xuất hiện trong tầm mắt của tôi, rút ngay lập tức!”

Trần Mạt Ly thật bị hẳn hù sợ, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, một giây tiếp ả lại bình thường, ngẩng đầu lên không chút khuất phục nhìn thẳng vào mắt Hàn Mộ Vân: “Tôi vẫn xin nói không, anh có thể làm gì tôi?” Nhìn Hàn Mộ Vân tức giận gơ bàn tay lên, ả vẫn không lùi bước: “Anh muốn đánh tôi?” Ắ cười ha ha, giọng nói chua ngoa vang đầy phòng làm việc: “Có bản lĩnh anh đánh đi! Đánh xong, tôi liền chia giường mặt vào mỗi phòng làm việc, cùng mỗi người đều nói một câu: Nhìn đi, đây là kiệt tác của Hàn Mộ Vân. Tôi phải xem phong độ khiêm tốn của anh làm sao có thể duy trì?!”

Hàn Mộ Vân nghiêng rằng vang dội, cũng không muốn tổn hơi thừa sức với loại người như vậy, gân xanh trên bàn tay đang gờ lên của hắn cũng nhúc nhích, dường như một giây kế tiếp sẽ bùng nổ, quả đấm dường như muốn rơi xuống nhưng cuối cùng vẫn chán nản buông lỏng: “Cô muốn làm sao thì cứ làm như vậy đi!” Nghe thấy lời thỏa hiệp của hắn, trong lòng Trần Mạt Ly vui vẻ, ả chưa kịp bật cười, câu tiếp theo của Hàn Mộ Vân đã đưa ả rơi vào hầm băng: “Nửa năm, nhiều nhất là nửa năm, tôi nhất định sẽ đem cô đuổi đi!”

“Không! Tôi không đi! Chết cũng không đi!” Hàn Mộ Vân mệt mỏi dựa vào ghế nhắm mắt lại, đối với tiếng thét chói tai của Trần Mạt Ly mất điếc tai ngơ, muốn sao thì cứ như thế đi, ả đàn bà này hắn thật sự chịu đủ rồi, hắn sẽ không tiếp tục nhịn nữa.

“Đi siêu thị một chuyến đi!” Lâm Cảnh Nguyệt vừa ngồi ở ghế phụ, Hà Tử Nghiệp đã đề nghị. Lâm Cảnh Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn anh, vì sao người này lại muốn đi siêu thị chứ? Đối với tử lạnh trong nhà có những gì anh đều không quan tâm, hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao? Nhưng mà, trứng gà ở nhà hình như đã gần hết, cũng nên đi mua, nghĩ tới đây, Lâm Cảnh Nguyệt gật đầu một cái.

Vừa đến siêu thị, Hà Tử Nghiệp lập tức chia hướng ra làm việc, lý do là: “Tiết kiệm thời gian”, Lâm Cảnh Nguyệt càng cảm thấy kì lạ, người này hôm nay rốt cuộc là đang muốn làm trò gì đây? Bình thường đều là đáng vẻ thật muốn dính luôn vào người cô, hôm nay lại muốn đi một mình? Cũng tùy anh vậy, đừng tưởng rằng cách xa anh thì cô không thể sống! Lâm Cảnh Nguyệt đẩy anh một cái: “đi đi đi đi!”

Khi tính tiền, lần đầu tiên Hà Tử Nghiệp không giành thanh toán, mà đã sớm đứng ở cửa siêu thị chờ cô, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn chiếc túi bảo vệ môi trường trên tay anh, có chút tò mò xê gần lại hỏi: “Anh mua cái gì?”

Ai ngờ, Hà Tử Nghiệp lại trực tiếp đem túi giấu sau lưng không để cho cô nhìn, vẻ mặt ra vẻ không có gì nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đang tò mò đến ngứa răng: “Không có gì.”

Xấu tính! Lâm Cảnh Nguyệt thật muốn cho anh một cái tát, lại bày đặt thần thần bí bí! Thích làm gì thì làm, cô mới không thèm tò mò thứ đồ rách anh mua! Lâm Cảnh Nguyệt hừ một tiếng đi thẳng đến bãi đậu xe. Hà Tử Nghiệp phía sau cong môi cười, không lên tiếng.

Buổi tối, Lâm Cảnh Nguyệt đoán muốn tắt đèn đi ngủ, Hà Tử Nghiệp đột nhiên dè xuống tay của cô, ở bên tai cô mập mờ thổi hơi: “Nguyệt Nha Nhi, em có muốn biết hôm nay anh mua cái gì hay không?”

“Em đây không muốn!” Lâm Cảnh Nguyệt cảnh giác lắc đầu một cái, tuy nói đáng vẻ bây giờ của anh nhìn rất vô hại, nhưng trong lòng cô không hiểu sao lại có dự cảm xấu!

“Không sao, anh cho em biết!” nói xong, anh đã lật người đè cô dưới thân, bàn tay vươn đến ngăn tử đầu giường, kéo từ trong ngăn ra thứ gì đó: “Nhìn một chút.”

Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời trợn to hai mắt, khóe miệng co quắp nói không ra lời, thứ đó lại chính là một hộp Durex vị chuối tiêu!

Cuối cùng, bị Hà Tử Nghiệp giày vò đến thiếu chút nữa bất tỉnh, Lâm Cảnh Nguyệt mơ mơ màng màng nghĩ đến, thì ra anh vẫn nhớ rõ mình thích vị chuối tiêu đó. Quả nhiên, đây chính là cái gọi là nô tính trong truyền thuyết!

42. Chương 42: Cô Bị Đánh!

Từ nay về sau, Hà Tử Nghiệp càng ra sức nương nhờ trong nhà Lâm Cảnh Nguyệt, hai người nghiêm nhiên trở thành trạng thái “cộng cư”. Mặc dù Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy có chút thẹn thùng, nhưng cũng không chống lại ý muốn của người nào đó, lại cũng không muốn tách ra khỏi anh, nên cũng ồm ờ cho xong. Đến lúc này, quan hệ của hai người trở nên đột nhiên tăng mạnh, gắn kết như keo sơn.

Bên này, hai người ngọt ngào, nhưng Hàn Mộ Vân bên kia thì lại khổ không thể tả, Trần Mạt Ly bước vào căn nhà của hắn tại thành phố A, không chỉ đem nhà hắn làm cho rối loạn, khi cơn nghiện phát tác thì gặp

cái nào đập cái đó, Hàn Mộ Vân mỗi ngày bận rộn với công việc còn phải không thể không chăm sóc cô ta, lại phải nhin trước tính khí đại tiểu thư, chỉ mới mấy tuần lễ, Hàn Mộ Vân đã cảm thấy chịu hết nổi, cơ hồ muốn gọi điện cho cha mẹ của Trần Mạt Ly để bọn họ đến đón con gái trở về.

Nhưng chưa đợi hần hành động, trong nhà đã nổi sóng, nguyên nhân là trong điện thoại của Hàn Mộ Vân có một tấm hình. Đó là tấm hình hần lén chụp sau khi bị Lâm Cảnh Nguyệt từ chối. Lúc đó, Lâm Cảnh Nguyệt đang đứng yên trước bồn hoa công ty, gương mặt điềm tĩnh nhìn những đóa hoa khác nhau trong bồn. Ánh mặt trời mùa thu xuyên qua cành lá vẩy lên người cô, dát lên người cô một tầng ánh sáng vàng nhạt, cô hơi cúi đầu, sợi tóc đen được vén sau tai, hơi hiện ra gò má trắng như ngọc. Bởi vì không bị tóc che đi, cảnh vật trước mắt càng thêm rõ ràng, cô khẽ mỉm cười, mắt cong cong, khóe môi nhếch lên, đôi mắt to sáng tràn đầy vẻ trẻ trung vui vẻ.

Hàn Mộ Vân cũng không bỏ lỡ cơ hội, nhanh tay chụp lại, hình ảnh đẹp như vậy nên giữ lại, huống chi, mỗi ngày hần đều rất nhớ nhưng cô, cho dù cô ghét hần.

Sau khi có tấm hình này, Hàn Mộ Vân mỗi ngày đều lấy ra xem mấy lần, càng khiến hần thêm kiên định trong việc cắt đứt mối quan hệ với Trần Mạt Ly, quyết tâm mang Lâm Cảnh Nguyệt theo đuổi về tay, cô tốt đẹp như vậy, giống như ánh sáng hấp dẫn khiến hần phải theo đuổi, cho dù có bị thương, hần cũng cam tâm tình nguyện.

Hần dè xuống sự rung động trong lòng, đem hình giấu kỹ ở nơi bí mật nhất trong điện thoại, không ngờ vẫn bị Trần Mạt Ly phát hiện.

“Mộ Vân, đây là người nào? Là ai?” Trần Mạt Ly cầm điện thoại vô cùng tức giận mà tra hỏi, tại sao trong điện thoại của hần lại có hình của người con gái khác? Hần tới bây giờ vẫn chưa từng chụp lấy hình của cô!

“Trần Mạt Ly, cô có phải đã quản quá nhiều không?” Hàn Mộ Vân vươn tay muốn đoạt lại điện thoại trên tay cô ta, lại bị cô tránh được. mặt hần nhất thời trầm xuống, đây là tấm hình duy nhất của cô ấy mà hần có, cho dù như thế nào cũng muốn giữ thật tốt.

“Tôi mặc kệ! Ả hồ ly tinh này rốt cuộc là ai?” Trần Mạt Ly thét lên, bàn tay mảnh khảnh nắm chặt điện thoại, ánh mắt nhìn chòng chọc tấm hình kia, gương mặt phẫn hận, tất cả đàn bà muốn quyến rũ Hàn Mộ Vân đều đáng chết! Đáng chết!

Đợi chút, Trần Mạt Ly trợn to hai mắt, ả đàn bà này sao lại nhìn quen như vậy? đầu óc Trần Mạt Ly nhanh chóng chuyển, đáng vẻ thanh mát, không màng danh lợi như vậy...Nghĩ ra! Con người của ả chợt co rút, đây không phải là con tiện nhân trong thang máy ngày hôm trước sao!

“Tiện nhân! Tiện nhân!” Trần Mạt Ly mắng lớn, mắt hạnh xinh đẹp tràn đầy ác độc, ả nhìn Hàn Mộ Vân đang vội vàng muốn cướp lại điện thoại, quỷ dị cười một tiếng: “Mộ Vân, có phải đem nó phá hủy thì anh sẽ không còn nghĩ tới ả kia nữa?”

“Trần Mạt Ly, cô muốn làm gì, cô dừng tay cho tôi!” Hàn Mộ Vân vừa nghe đã biết ả muốn làm gì, lập tức nhào tới đè Trần Mạt Ly xuống dưới, cố gắng giựt lại chiếc điện thoại. Nhưng mà đã chậm một bước, sau khi cầm được điện thoại trên tay, trên màn hình đã không còn tấm hình mà cô gái hần luôn nhung nhớ, chỉ có dòng như lạnh như băng: “Hình đã xóa.”

Hô hấp Hàn Mộ Vân cứng lại, ngực cảm thấy lạnh lẽo, tấm hình duy nhất của cô đã không còn....Không còn! Từ nay về sau ngay cả len lén nhìn hình của cô hần cũng không thể! Chỉ một thoáng, lửa giận tuôn trào khắp đầu óc của hần, hần gắt gao bóp lấy cần cổ của Trần Mạt Ly, ánh mắt ngoan độc đáng sợ: “Ai ày lá gan xóa hình? Ai ày lá gan đó hả?!” Hần dùng hết sức lay lắc thân thể của ả, giống như muốn đem cơ thể ả bẻ gãy thành mấy đoạn.

Trần Mạt Ly hoảng sợ nhìn hần, giống như đang nhìn thấy quái vật. Tại sao? Cũng chỉ là một tấm hình mà thôi, tại sao phản ứng của hần lại lớn như vậy? Con tiện nhân kia trong lòng hần quan trọng như vậy sao? Cô thì sao? Cô đâu?

Nhìn thấy Trần Mạt Ly sắp không thể hít thở, Hàn Mộ Vân nhìn chằm chằm ả chừng một phút mới thả lỏng, hần lạnh lùng nhìn ả: “Cút đi, cút ra khỏi tầm mắt của tôi, sáng sớm ngày mai cô lập tức cút trở về thành phố S! Trở về nhà của cô! Quan hệ của chúng ta kết thúc!”

“Không! Không!” Trần Mạt Ly nín chân hần khẩn cầu, cả mặt đã đầy nước mắt: “Mô Vân, van cầu anh, không nên làm như vậy! Anh quen đã đồng ý với cha tôi cái gì sao? Anh quên rồi sao?!”

“Trần Mạt Ly, cô nghe cho rõ đây!” Hàn Mộ Vân một cước đá văng ả, nhìn dáng vẻ của ả mà cảm thấy buồn nôn: “Là nhà của cô cầu xin tôi đấy!”

Nhất thời, lòng Trần Mạt Ly tràn đầy tuyệt vọng, hần thật sự một chút lưu luyến đối với cô cũng không có. Tại sao, bọn họ cùng lớn lên, hơn nữa, hần cũng đồng ý giúp cô cai nghiện. Tại sao lại bất chợt giữa chừng cái gì cũng thay đổi? Trần Mạt Ly cắn chặt môi, ngay cả trong miệng nếm được mùi máu tanh cũng không để ý. Nhất định là bị con tiện nhân kia quyến rũ! Nhất định là như vậy! Ánh mắt của ả từ từ sáng lên, dường như có thể đâm bị thương tất cả mọi vật xung quanh.

Sáng ngày thứ hai, trước khi đi làm Hàn Mộ Vân đã lạnh lùng để lại một câu: “Cút nhanh lên.” Liên khởi động xe đi làm, không hề nhận thấy Trần Mạt Ly có chút khác thường.

Lâm Cảnh Nguyệt không biết Trần Mạt Ly làm sao tìm được mình, nghe thông báo có người tìm mình, cô có chút nghi ngờ, đến khi cô nhìn thấy Trần Mạt Ly, chưa kịp kinh ngạc, trên mặt đã cảm thấy đau rát, Trần Mạt Ly giơ tay, đứng trước loa thông báo của công ty chửi mắng: “Tiện nhân! Hồ ly tinh! Lại dám quyến rũ Mộ Vân, cô có biết xấu hổ hay không?”

Lâm Cảnh Nguyệt hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy huyết thái dương muốn nổ tung, kiếp trước một cái tát, lần này lại một cái tát! Cô ta thật sự cho rằng cô rất dễ bị ức hiếp rồi. Lâm Cảnh Nguyệt cao 1m7, so với Trần Mạt Ly cao hơn một cái đầu, cô từ trên cao nhìn xuống người đàn bà điên trước mặt, âm thanh lạnh lạnh bình tĩnh, không có chút dáng vẻ bị đánh trước mặt đám đông: “Tiểu thư, cô đừng cho rằng Hàn Mộ Vân của cô là miếng mồi ngon, loại người đó tôi đây còn khinh thường đi quyến rũ!” Cô đưa tay lau gò má sưng đỏ của mình, chậm rãi nhếch môi cười: “Nhưng mà cô, chỉ có một người đàn ông cũng quản không được, cô xem tôi nên nói cái gì về cô đây?”

“Cô!” Trần Mạt Ly bị cô chọc tức đến run cả người, đang muốn mở miệng nói chuyện, thành linh Lâm Cảnh Nguyệt đã tát tới một cái, đánh đến đầu ả nghiêng nghiêng: “Coi chừng chồng của cô cho kỹ, tôi cùng với hần không có quan hệ, về sau không cần lại đến khiến tôi ghê tởm.”

Nói xong, Lâm Cảnh Nguyệt muốn quay người rời đi, lúc này đã không ít người vây quanh đứng nhìn, xem náo nhiệt, vài ba người tự chung một chỗ bàn luận xôn xao, Lâm Cảnh Nguyệt cười lạnh, người muốn đứng nhìn chuyện của người khác để cười nhạo, không chừng một ngày nào đó sẽ lại bị người khác cười nhạo lại thôi.

“Tiện nhân! cô đứng lại đó cho tôi!” Trần Mạt Ly dĩ nhiên không để cho Lâm Cảnh Nguyệt rời đi, ả nhào tới cứng rắn lôi kéo trang phục của Lâm Cảnh Nguyệt trở lại: “cô dám đánh tôi! cô lại dám đánh tôi!” ả điên cuồng lăm lăm, vừa ra sức xâu xé trên người của Lâm Cảnh Nguyệt, sức lực hết sức hung ác, giống như muốn đem thân thể của cô xé nát.

Lâm Cảnh Nguyệt vốn không muốn cùng ả ta so đo, thế nhưng người này lại nhất quyết không buông, cô muốn đem tay của ả trên người mình kéo xuống, thành linh nghe được một âm thanh quen thuộc: “Này, cái người điên kia, cô buông tay ra cho tôi!” Lâm Cảnh Nguyệt vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Trần Huyền mang giày cao gót xiêu xiêu vẹo vẹo chạy tới, đẩy Trần Mạt Ly ra, đem Lâm Cảnh Nguyệt kéo về bảo vệ sau lưng, giống như gà mẹ: “Cái người điên này, cô thử động đến Cảnh Nguyệt một cái nữa xem!”

Trần Mạt Ly mặc dù rất can đảm, cũng có lẽ bởi vì hút thuốc phiện mà thính thoảng cũng biết làm một số chuyện điên cuồng, nhưng ả tuyệt đối không ngu, bây giờ, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt có người tới giúp cũng biết mình không thể chiếm được lợi thế liền ra vẻ người có khí thế, nâng cằm nhìn Lâm Cảnh Nguyệt chát vắn: “Tiện nhân, nói cho cô biết, Hàn Mộ Vân tuyệt đối sẽ không coi trọng cô! cô cho rằng với khuôn mặt ma mị thì muốn làm gì thì làm sao? Thấp hèn, cô vĩnh viễn đều là người thấp hèn!”

“Nhưng mà, đúng là tiện nhân thích bám lấy người có tiền, còn mơ tưởng tiến dần từng bước? cô nên nằm mơ giấc mộng xuân thu đi!”

Trí nhớ hai kiếp trùng trùng điệp điệp kéo tới, Lâm Cảnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy thật sự tức giận, cô thế nào? cô làm gì sai? Khi cô chung một chỗ với Hàn Mộ Vân cơ bản không biết hần đã kết hôn rồi, người

kia trước mặt cô thề son sắt bảo đảm hẳn chỉ có một người, cho đến khi chết cô mới biết được chân tướng. Mà bây giờ, cô đã tận tâm né tránh hẳn, tại sao vẫn bị những chuyện không thể hiểu của hắn dính đến?

cô nuốt không trôi giọng điệu này! đang nghĩ muốn tiến lên cho cô ta một bài học, Trần Huyền đã ghé vào tai cô nói nhỏ một câu: “Minh đã thông báo cho Hà Tử Nghiệp rồi!”

Lâm Cảnh Nguyệt kinh ngạc nhìn Trần Huyền, cô ấy lúc nào lại thận trọng khi làm việc vậy chứ? Trần Huyền bị cô nhìn có chút xấu hổ: “Bạn... ánh mắt bạn như vậy là có ý gì chứ? Minh không phải sợ bạn chịu thiệt sao?”

“Cám ơn!” Hai kiếp mặc kệ ai thay đổi, Trần Huyền vẫn cứ như cô nghĩ, đời này có một người bạn như vậy thì có gì trân quý bằng nữa chứ.

“Cám ơn cái rắm!” Trần Huyền liếc mắt, cô bạn này còn khách khí với mình nữa chứ: “Đừng sợ, chị bảo kê em!” Lâm Cảnh Nguyệt đỏ khốc đỏ cười nhìn dáng vẻ đàn chị của Trần Huyền, nhưng trong lòng lại rất ấm áp, Trần Huyền, trong cuộc sống của cô, không ai có thể thay thế.

“Tôi cho cô biết! Muốn giường oai thì về nhà mà giường, Cảnh Nguyệt nhà chúng tôi đã có bạn trai, đừng có đem cái bô mà chụp lên đầu của cô ấy, cái người Hàn Mộ Vân kia, cho dù là mua một tặng một chúng tôi cũng không cần!” lời này của Trần Huyền thật sự quá tuyệt, Trần Mạt Ly tức giận run cả người, vừa định phản bác lại đã bị một âm thanh cắt đứt: “Mọi người đều đứng ở đây làm gì?” âm thanh đàn ông lạnh lẽo khác thường, giống như bất thành linh, khiến ọi người không nhìn được rùng mình.

Hà Tử Nghiệp vừa nhận được điện thoại của Trần Huyền liền vội vàng chạy xuống, mặc dù chưa hiểu rõ được chuyện gì, nhưng nghe khẩu khí của Trần Huyền cũng cảm thấy chuyện không ổn, chỉ sợ cô gái của mình bị thua thiệt, một giây cũng không dám chậm trễ chạy nhanh xuống lầu.

Mọi người nhìn thấy Hà Tử Nghiệp tới, ngay cả việc tò mò đối với chuyện cầu huyết hơn cũng không dám vậy xem, nhanh chóng chạy về làm chuyện của mình, chỉ là lỡ tai đều dừng cả lên, khi Hà Tử Nghiệp đi tới trước mặt Lâm Cảnh Nguyệt, gò má sưng đỏ của cô đã đập vào mắt của anh. Anh tự tay vỗ nhẹ lên gương mặt của cô, trong mắt hết sức ôn nhu: “Đau không?”

Lâm Cảnh Nguyệt lắc đầu một cái không nói gì, anh tới, anh rút cuộc cũng tới. Ầm ực hai kiếp vào giờ phút này lập tức bộc phát, nước mắt Lâm Cảnh Nguyệt chập chập rơi xuống. Lòng Hà Tử Nghiệp đau nhói, ôm chặt cô vào ngực, in trên trán cô một nụ hôn: “Ngoan, không đau, lát nữa anh đưa em về nhà.”

Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt anh đã trở nên lạnh lẽo đến thấu xương, vô cùng tàn nhẫn: “Xem ra tôi đối với các người còn quá nhân từ!” âm thanh của anh rất nhỏ, thay vì nói là đang nói với Trần Mạt Ly, còn không bằng nói anh đang tự một mình nỉ non, trừ Lâm Cảnh Nguyệt không ai nghe thấy anh đang nói gì.

43. Chương 43: Cùng Nhau Đến Bạc Đầu

Trần Mạt Ly vừa thấy Hà Tử Nghiệp, đầu đang ngẩng cao nhất thời thấp xuống. Trong lòng hốt hoảng, ả hồ ly kia lại là bạn gái của người này? Nếu ả sớm biết, ả tuyệt đối sẽ không tới đây! ả cũng là được cưng chiều mà lớn lên, chưa từng sợ qua bất cứ ai, nhưng người này không giống như vậy, từ lần đầu tiên ả nhìn thấy người này, ả đã không dám đi trêu chọc hắn. Đây là một loại trực giác, thay vì nói là trực giác của phụ nữ, chẳng bằng nói đây chính là loại cảnh giác của kẻ kinh doanh ma túy hình thành.

“Hà ...Hà Tử Nghiệp.” ả miễn cưỡng duy trì gương mặt tươi cười, nhưng giọng nói không tự giác có chủ run rẩy.

“Đến tìm Hàn Mộ Vân ?” con ngươi của Hà Tử Nghiệp tối như mực, dường như một chút ánh sáng cũng không chen vào được, giống như hút hết mọi vật trên thế gian này vào đó. Cả người Trần Mạt Ly lạnh băng, nhanh chóng cúi đầu, gặt đầu lung tung, thật ra ả tới đây làm gì thì ai cũng biết.

“Lên đi, hẩn ở trên lầu.” giọng nói Hà Tử Nghiệp cực kỳ bình tĩnh, lại khiến Trần Mạt Ly không dám tỏ mạnh, nhưng những lời này của anh đối với ả lại không khác gì lệnh đặc xá, lời vừa dứt Trần Mạt Ly liền xách chiếc túi hàng hiệu vội vàng đi lên lầu.

“Ngày mai, cô định giờ, chúng ta nói chuyện một chút.” Âm thanh Hà Tử Nghiệp từ phía sau truyền đến, chân Trần Mạt Ly lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào, ả điều chỉnh thân thể, sắc mặt trắng bệch, liều mạng muốn chạy trốn, kích động nói một câu: “Được.”

Những gì nên nói đã nói, Hà Tử Nghiệp cũng không để ý đến ả, anh nâng cằm Lâm Cảnh Nguyệt, khẽ nhìn lên mặt cô, Lâm Cảnh Nguyệt bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, đem mặt tránh khỏi tay anh: “Không nên nhìn, xấu.”

Anh đau lòng hôn lên gò má sưng đỏ của cô: “Không xấu, Nguyệt Nha Nhi là đẹp nhất.” Anh khẽ mỉm cười, trong con mắt là bóng dáng nho nhỏ của cô, “Anh đưa em về nhà.”

“Nhưng...còn đang giờ làm việc.” Lâm Cảnh Nguyệt có chút khó xử. mặc dù cô bây giờ không có tâm trí để làm việc, nhưng dưới nhiều ánh mắt như vậy, một ông chủ như anh sao lại có thể đường hoàng mang theo cô trốn việc, như vậy đối với anh sẽ ảnh hưởng không tốt.

“Không sao, công ty của mình.” Đây là câu nói giắt mép thường xuyên gần đây của anh, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn dáng vẻ không quan tâm của anh, cười hì hì một tiếng, Diệp Tử của cô thật đáng yêu, “Được, chúng ta về nhà.”

Thế giới bên ngoài có mưa gió như thế nào, ít nhất cô luôn có anh bên cạnh.

“Cô tới làm gì?” Hàn Mộ Vân nhìn Trần Mạt Ly công khai vào phòng làm việc của mình, vì sao hẩn đi đến đâu cũng không thoát được người phụ nữ này chứ?

Nghe lời của hẩn, trong lòng Trần Mạt Ly quặn đau, mắt cũng đỏ lên, liên tưởng đến thái độ vừa rồi của Hà Tử Nghiệp đối với Lâm Cảnh Nguyệt, nhìn lại thái độ của Hàn Mộ Vân với mình, ả có muốn tự an ủi mình cũng không thể. Vì sao ả lại không có được hạnh phúc chứ? Rõ ràng ả yêu hẩn như vậy, tại sao lại không có được một chút dịu dàng nào từ hẩn?

“Hàn Mộ Vân, anh không thấy sao? Không nhìn thấy mặt của tôi sao? Anh, không phải biết tôi bị người ta đánh sao?” nước mắt Trần Mạt Ly từng chuỗi rơi xuống, không nhận được liên tiếp bật ra những lời chất vấn, nhưng ả thất vọng, mặc dù đôi mắt đầm lệ mông lung, ả vẫn thấy rõ thái độ của người trước mắt, hờ hững như thế, giống như đang đối mặt với một người không hề quen biết.

“Hàn Mộ Vân, anh thật là lòng dạ ác độc.” Trần Mạt Ly hung hăng lau nước mắt trên mặt, nhìn thấy sự xem thường trong mắt hẩn, ả chợt cười: “Anh thích Lâm Cảnh Nguyệt chứ gì? Nhưng cô ta là bạn gái của Hà Tử Nghiệp rồi, anh không nhìn thấy anh ta nâng niu cô ta như bảo bối như thế nào...” Nói đến đây, ả chợt không thể nói thêm, hạnh phúc như vậy khiến ả ghen tỵ không thôi, mà ả, ngay cả tư cách hy vọng cũng không có. “Phụ nữ của Hà Tử Nghiệp mà anh cũng dám đụng sao? Hàn Mộ Vân, tôi đoán anh cũng không có lá gan đó...”Không bằng chúng ta cứ cùng nhau vui vẻ thôi. Câu nói sau còn chưa nói ra, đã bị vẻ mặt tàn nhẫn của Hàn Mộ Vân làm cho nuốt trở về.

“Cô đi tìm cô ấy rồi hả? Cô đã làm gì với cô ấy?” Hàn Mộ Vân rất thông minh, từ trong lời nói của ả đã nhìn ra điểm không đúng, người phụ nữ này lại dám đi tìm Cảnh Nguyệt! Hẩn biết ả sẽ không cam lòng cứ như vậy trở về thành phố S, lại không ngờ ả lại có gan tìm tới tận cửa!

“Anh yên tâm, người đàn ông kia sẽ không cho phép tôi làm gì đối với cô ta đâu.” Trần Mạt Ly cười thâm đạm, người con gái kia thật hạnh phúc: “Mộ Vân, anh...”

“Cô câm miệng lại cho tôi!” khuôn mặt Hàn Mộ Vân giận dữ, cái miệng của ả này toàn là Cảnh Nguyệt cùng Hà Tử Nghiệp như thế này, như thế kia, Cảnh Nguyệt là của hẩn! Nhất định sẽ là của hẩn! “Lập tức cút về thành phố S cho tôi! Hiệp nghị giữa chúng ta hủy bỏ!” Hẩn gầm thét, bên trong đôi mắt đã hoàn toàn đỏ đậm: “Cô không cần lại đến quấy rầy cuộc sống của tôi! Cô có biết là tôi có bao nhiêu ghê tởm đối với cô hay không hả?!”

“Tôi sẽ không đi.” Trần Mạt Ly ngẩng đầu, trong mắt đều là quật cường: “Tôi không đi!”

“A...” Hàn Mộ Vân chê cười, hất khế vén sợi tóc rối trên trán, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trần Mạt Ly, từng câu từng chữ nói ra: “phụ nữ đề tiện đến mức này lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy, cô không đi? Hôm nay tôi sẽ gọi điện thoại cho cha cô, để ông ấy đến đây nhận con gái bảo bối của mình về, thuận tiện nhìn cô ta mặt dày mày dạn không buông tha đàn ông như thế nào!”

Sắc mặt Trần Mạt Ly trở nên trắng bệch, thân thể mềm nhũn té xuống. Ắ không dám tin gương mặt kia, khuôn mặt người ả yêu, vốn vẫn ôn hòa anh tuấn, giờ phút này lại trở nên khắc nghiệt như vậy? Là người khi ả còn bé vẫn thường đưa ả đi thả diều, đến khi ả trưởng thành vẫn luôn mỉm cười dịu dàng với ả đây sao?

Ắ từ từ nhắm mắt, nhưng ả sẽ không bỏ qua, cả đời nàng chưa từng có cảm giác mãnh liệt muốn một món đồ như vậy, Hàn Mộ Vân chính là thứ ả muốn, ả từ sớm đã biết rõ, ngoài hấn ra ai ả cũng sẽ không gả! Mặc kệ như thế nào, hấn định là của ả! Cho dù cả đời đau khổ cũng được, chỉ cần hấn ở bên người của ả mà thôi!

Buổi tối, sau khi dùng cơm xong, Hà Tử Nghiệp chợt tâm huyết tuôn trào muốn cùng Lâm Cảnh Nguyệt đi ra ngoài tản bộ, Lâm Cảnh Nguyệt không muốn, không nói đến gương mặt sưng vù của mình, chỉ nghĩ đến gió Bắc gào thét ở bên ngoài thôi cô đã co rút thành một cục đầu còn tâm ý gì mà tản bộ chứ?

Hà Tử Nghiệp vây quanh, dùng mọi lời nói, làm nũng cũng đều vô ích, dở nửa ngày cuối cùng cũng đành bỏ ý định ra ngoài, nhưng Lâm Cảnh Nguyệt vẫn không hiểu vì sao anh lại có cái chủ ý này. Trong tay cầm một múi bưởi đã được Hà Tử Nghiệp bóc sạch, vừa gặm vừa đi đến trước mặt anh hỏi: “Diệp Tử, vì sao đột nhiên anh lại muốn đi ra ngoài tản bộ?”

Hà Tử Nghiệp mắt không nháy nhìn chằm chằm vào tivi, làm như mọi sự chú ý đều đặt ở đấy, không nghe thấy lời nói của cô, Lâm Cảnh Nguyệt dĩ nhiên không để gì bỏ qua cho anh, trong này nhất định có âm mưu! Vì vậy, cô không từ bỏ ý định, trực tiếp ngồi trên đùi anh, ngăn trở tầm mắt của anh, ghé vào lỗ tai anh làm nũng: “Diệp Tử, anh nói cho em biết có được hay không? Anh nói không hề nói dối em nữa mà!”

Hà Tử Nghiệp bắt đắc dĩ, vỗ vỗ cái mông nhỏ của cô: “không có gì nói, đột nhiên nghĩ đến thôi!” cô nhóc này gần đây càng ngày càng biết làm nũng, tuy nói đây là một hiện tượng tốt, nhưng mà...

Anh khi dễ em!” Lâm Cảnh Nguyệt chọn môi kháng nghị, cố làm ra vẻ tức giận quay đầu đi chỗ khác.

“Bao lớn rồi còn ăn vạ!” Hà Tử Nghiệp ngắt chóp mũi của cô, trong mắt lảng động sự dịu dàng: “Chỉ là muốn cùng em ra ngoài ngắm tuyết rơi thôi!”

“Sao? Tuyết rơi?” Lâm Cảnh Nguyệt vui mừng trợn to mắt, dùng cả tay chân từ trên người Hà Tử Nghiệp kéo xuống, chạy đến phía cửa sổ, vừa kéo màn ra để nhìn, thật sự là tuyết rơi. “Tuyết lớn như vậy! Diệp Tử, năm nay sinh nhật anh nói không chừng sẽ là một ngày tuyết lớn!” Lâm Cảnh Nguyệt lại nhào tới trong ngực anh, sờ sờ hấu kết đang nhô ra của anh, ngày mai là sinh nhật anh rồi, nói không chừng có thể thật sự vượt qua ngày tuyết rơi này.

Trong lòng Hà Tử Nghiệp ấm áp: “Còn nhớ rõ?”

“Dĩ nhiên!” Lâm Cảnh Nguyệt hung hăng nhìn anh, lại dám chất vấn cô! Hà Tử Nghiệp đón nhận ánh mắt của cô: “Muốn quà tặng.”

“Em đã sớm chuẩn bị xong rồi á!” Lâm Cảnh Nguyệt giương chiếc cảm nhỏ, gương mặt hài lòng đắc chí.

Lần này đến phiên Hà Tử Nghiệp giật mình, cô nhóc lại sớm đã chuẩn bị quà cho anh rồi? Đúng rồi, cô đã từng nói đến khi sinh nhật sẽ đưa quà cho anh, chẳng lẽ lúc đó đã nghĩ đến? Rốt cuộc là thứ gì? Lòng Hà Tử Nghiệp ngứa ngáy.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô: “Là cái gì?” Anh thật sự rất mong đợi.

“Này này, bây giờ không thể nói!” Lâm Cảnh Nguyệt đưa tay che miệng của anh, ngăn cản anh lại tiếp tục hỏi. cô tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết!

Ánh mắt Hà Tử Nghiệp híp lại, bên trong ánh sáng chói lóa, Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy lòng bàn tay nóng ngứa một chút, vội vàng rút tay trở về, người này là chó sao chứ? Thế nhưng lại liếm tay cô!

“Điểm mẫn cảm?”

“Này này, không nên hỏi lời dâm dăng như vậy đâu!”

“Dâm dăng? Dâm dăng hơn không phải em cũng chưa từng làm qua.”

Đầu óc Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời đau nhức, tại sao cô cảm thấy đối thoại giữa bọn họ càng ngày càng không trong sáng rồi! Kể từ ngày đó, mặc dù là đề tài bắt đầu là gì, cuối cùng nhất định sẽ chuyển đến sự tình này! thật nhức đầu, “Hà Tử Nghiệp, anh có thể hay không... đúng, có thể hay không bình thường một chút?”

Hà Tử Nghiệp nghe vậy nhú mày: “Anh nơi nào không bình thường? không thỏa mãn em?”

“Hà Tử Nghiệp!” Lâm Cảnh Nguyệt tức muốn giơ chân, có thể nói chuyện đơn giản hay không hả? Có thể hay không hả? Hà Tử Nghiệp nhìn cô tức giận, vội vàng kéo cô vào trong ngực, ở thời điểm cô sắp xù lông vội vàng trấn an: “Được rồi! Anh không nói!”

Lâm Cảnh Nguyệt nghi ngờ nhìn anh, giống như không tin anh có thể cam kết như vậy. Hà Tử Nghiệp bị cô làm cho dở khóc dở cười, nói cũng không được, không nói cũng không được, rốt cuộc là anh phải làm gì đây?

“Mặt còn đau nhức không hả?” Khi về, đã xử lý vết thương cho cô, nhưng hiện tại vẫn sưng đỏ, gương mặt của cô da thịt rất non mềm, bây giờ lại sưng như vậy thật là khiến anh đau lòng muốn chết mà.

“đã sớm hết đau rồi!” Lâm Cảnh Nguyệt không để ý phát tay, đây coi là gì, kiếp trước anh vì cô còn đau đến mức nào, kiếp này cũng chỉ là một cái tát, làm sao đủ bù đắp cảm giác đau lòng muốn chết kia chứ?

“Vậy tối mai chúng ta đi tản bộ đi!” Hà Tử Nghiệp tựa đầu vào cổ của cô nói, Lâm Cảnh Nguyệt bắt đắc dĩ, người này sao lại cố chấp với việc tản bộ như vậy chứ, nhưng nếu không đồng ý sợ rằng anh sẽ còn nhiều kiểu suy nghĩ khác, cô cố một chút là được rồi, ôm bờ vai rộng của anh, bắt đắc dĩ nói: “đi đi, đi đi.”

Môi của Hà Tử Nghiệp ở nơi không ai nhìn thấy khẽ nâng lên, tuyết rơi, anh chỉ muốn cùng nàng nắm tay đi, cho đến bạc đầu.

44. Chương 44: Con Cá Mắc Câu

Lâm Cảnh Nguyệt cũng không biết tại sao Hà Tử Nghiệp đi gặp Trần Mạt Ly, cô đã hỏi anh, anh chỉ nói dù sao cũng là bạn bè, giữa hai người đó có vấn đề đương nhiên anh không thể giả vờ không nghe không thấy. Lâm Cảnh Nguyệt đối với cách nói này của anh thật sự là xì mũi xem thường, anh lại quản chuyện ảnh hưởng của người khác sao? Để xem! Anh cho rằng cô không hiểu anh sao? Cái cố trăm ngàn chỗ hở như vậy mà anh cũng dám dùng?

Nhưng Lâm Cảnh Nguyệt lại không truy hỏi tới cùng, dù sao cô biết quan hệ giữa bọn họ cũng đã nhiều năm rồi, có lẽ anh cũng thật sự lo lắng cho bọn họ? Lâm Cảnh Nguyệt rất rối rắm, khụ khụ, dù sao nhân phẩm của bạn trai mình vẫn còn tại đó. Nhưng mà, nói không chừng chuyện tình của bọn họ cũng chỉ là như vậy, cô không hiểu, cũng không muốn can thiệp, cho nên cũng không nên hỏi nữa, kệ anh vậy.

Trần Mạt Ly dường như là run rẩy đến Noãn Cốc, dọc trên đường đi, ả nghĩ đến vô số loại kết quả khi Hà Tử Nghiệp gặp ả, càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng sợ, ước gì đoạn đường này đi mãi mà không đến. Đáng tiếc, đường cũng không có dài như vậy, huống gì, cuộc hẹn với Hà Tử Nghiệp ả cơ bản không dám đến trễ.

“Ngồi.” Lúc ả tiến vào, Hà Tử Nghiệp đã ngồi bên cửa sổ, nhìn có vẻ đã đợi rất lâu, Trần Mạt Ly âm thầm hít một hơi, đề xuống lo lắng trong lòng, nặn ra một nụ cười: “Hai người đã lâu rồi?”

Đối với vấn đề của ả, Hà Tử Nghiệp cũng không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên nhìn, đem thực đơn đưa cho ả: “Muốn ăn gì thì tự mình gọi.”

Ở cùng với người này ả còn có thể ăn được gì sao? Trần Mạt Ly đành nhìn lung tung trên thực đơn, gọi một phần bò bít tết chính 7 phần. Khi đưa thực đơn cho Hà Tử Nghiệp, anh lắc đầu: “Tôi nói xong đã.”

Nghe lời của anh, Trần Mạt Ly có chút nhẹ nhõm, hôm nay người này không có ý định tìm ả để tra hỏi, ả thận trọng nhìn anh dò hỏi: “Anh muốn nói gì?”

“cô thích Hàn Mộ Vân ?” đầu ngón tay của Hà Tử Nghiệp miết nhẹ lên mặt bàn, chất gỗ thượng hạng phát ra âm thanh trầm muộn, không khí bỗng nhiên khấn trương: “Phải...” rõ ràng anh biết rất rõ chuyện tình giữa bọn họ, ả cũng không chút do dự thừa nhận.

“Rất tốt.” Hà Tử Nghiệp đối với câu trả lời của ả hết sức hài lòng, động tác trên tay cũng ngừng lại, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn Trần Mạt Ly, Trần Mạt Ly cảm thấy mồ hôi trên trán đang tuột xuống, sau lưng ướt lạnh. “Nhưng hình như hần muốn vứt bỏ cô đi.” Khóe miệng Hà Tử Nghiệp khe cong, nhìn giống như đang muốn gây hấn.

Trần Mạt Ly nghe vậy cảm thấy đầu óc nóng lên, lập tức muốn nổi giận, lời còn chưa ra khỏi miệng, nghĩ đến người mình đang đối mặt là ai, lửa giận cũng dè xuống hơn phân nửa, cắn cắn đầu lưỡi để ỉnh thêm tỉnh táo, sắc mặt Trần Mạt Ly có chút tái nhợt: “không ngờ Hà Tử Nghiệp lại cũng có thể khi dễ một người phụ nữ.”

“A...” Hà Tử Nghiệp khẽ cười, anh không có chút phản bác nào đối với lời của ả: “Trần Mạt Ly, thật ra thì cô cũng rất thông minh.” Còn hiểu được ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế, nhưng với chút thủ đoạn này so với anh còn chưa đáng kể: “cô biết mơ ước lớn nhất cả đời của người đàn ông là gì không?”

Trần Mạt Ly có chút ngạc nhiên khi anh chuyển đề tài, bỗng chốc có chút sững sờ. “sự nghiệp cùng gia đình.” Hà Tử Nghiệp hớp một ngụm whisky, mùi vị thuần chính khiến tâm tình anh tốt lên không ít, ngay cả người đàn bà chướng mắt này cũng nhìn thuận mắt hơn. “Hàn Mộ Vân đã có sự nghiệp, như vậy gia đình thì sao? Mặc dù nói cô là vợ của hần, cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.”

Môi dưới Trần Mạt Ly cắn tái nhợt, ánh mắt cũng có chút u ám, nhưng không mở miệng phản bác, “nói như vậy, đàn ông sẽ lấy phụ nữ không có gì khác ngoài hai nguyên nhân.” Nhìn Trần Mạt Ly trước mắt, sắc mặt Hà Tử Nghiệp đột nhiên tươi cười, trong mắt anh thoáng quá khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mũm mĩm của cô nhóc nhà anh, vẫn là vợ con của anh tốt nhất, chưa bao giờ có gương mặt âm trầm u tối như vậy. “Thứ nhất chính là yêu, mà tiếp theo chính là bởi vì trách nhiệm.”

nói đến đây, anh cầm ly Whisky uống một hơi cạn sạch, từ trên ghế đứng lên, âm thanh rất nhẹ chỉ đủ cho Trần Mạt Ly nghe rõ: “Phải làm sao để biến cô thành trách nhiệm của hần thì phải xem bản lĩnh của cô rồi.” nói xong, anh sà bước ra khỏi Noãn Các, không hề nhìn lại. Con mồi đã mắc câu, cũng không cần anh phải quan tâm nữa.

Trần Mạt Ly cúi đầu ngồi trên ghế, chiếc bàn che ngang tầm mắt, ai cũng không nhìn thấy nét mặt của ae, đến khi ả ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đã tràn đầy quyết liệt cùng kiên định.

Đây có thể tính là một mũi tên bắn hai con chim không? Hà Tử Nghiệp nhếch môi cười lạnh, dám khi dễ vợ con của anh thì nhất định phải trả giá rất lớn. cô nhóc nhà anh là bảo bối để anh nâng niu trong lòng bàn tay, mặc kệ là ai cũng không được đụng đến cho dù chỉ là một chút! Hàn Mộ Vân, a...lần này cũng đủ đối phó hần rồi.

Tay cắm vào túi quần, Hà Tử Nghiệp nhàn nhã bước chậm trên đường, khắp nơi đều là cao ốc, xe hơi trên đường lớn, nhìn thật nhức đầu. Ai, vẫn là về nhà nhìn người đẹp thôi! cô nhóc kia bây giờ có thể còn chưa dậy đâu, gặp may có thể nhìn thỏa thuê! Ánh mắt Hà Tử Nghiệp tràn đầy nụ cười, lái xe như làn khói trở về nhà Lâm Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt quả nhiên đang ngủ, cô có thói quen ngủ trưa, thời gian đi làm tất nhiên không thể hưởng thụ phúc lợi như vậy, cho nên cứ chủ nhật là cô đều muốn ngủ cho thật đủ. Lúc Hà Tử Nghiệp trở lại, Lâm Cảnh Nguyệt đang ngủ say, trong phòng một mảnh an bình, chỉ có tiếng hít thở nhàn nhạt của cô truyền vào tai. Hà Tử Nghiệp bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến bên cạnh cô, đem chiếc chăn bị cô đạp xuống dưới kéo lên, sờ sờ chiếc đầu nhỏ của cô, ngồi yên lặng bên giường nhìn cô ngủ.

Trong nhà mở điều hòa nên nhiệt độ có chút nóng, khuôn mặt nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt cũng có chút hồng

phác, nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy sợi lông tơ mịn nhỏ, lông mi cong cong an tĩnh rũ xuống, che đi cặp mắt long lanh sáng rõ, cái miệng nhỏ hồng hồng khe mở, lộ ra hàm răng trắng như ngọc, mơ hồ có thể nhìn thấy đầu lưỡi màu hồng bên trong, màu trắng và màu hồng nhìn thật vô cùng mê người.

Hà Tử Nghiệp cúi xuống khe hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thay áo ngủ leo lên giường, đem cô ôm vào trong ngực cũng nhắm hai mắt lại, cô muốn ngủ thì anh sẽ thao cô cùng ngủ, không có cô léo réo bên tai, anh cũng không muốn tỉnh. Lâm Cảnh Nguyệt bị động tác của Hà Tử Nghiệp kinh động, hơi mở mắt, mờ mịt nhìn người đang cố sức ôm chặt mình mơ mơ màng màng nói: “Về rồi. . .”

“Ừm, ngủ đi.” Hà Tử Nghiệp nắm tay thật chặt để cô dán chặt lên cơ thể mình, Lâm Cảnh Nguyệt không biết làm bằm câu gì liền ngủ tiếp. Trong phòng, thời gian lặng lẽ trôi, lại giống như đang ngừng lại, an nhiên mà tốt đẹp.

Trước sinh nhật Hà Tử Nghiệp một ngày, Lâm Cảnh Nguyệt làm như không nhìn thấy ám hiệu liên tiếp của anh, việc làm vẫn cứ làm, không hề có ý định chuẩn bị tặng quà gì cho Hà Tử Nghiệp, Hà Tử Nghiệp cho dù có gấp cũng không thể không biết xấu hổ trực tiếp mở miệng hỏi cô, chỉ có thể đau khổ chịu đựng qua một ngày, trong lòng rất ngứa ngáy. Lâm Cảnh Nguyệt đem mọi phản ứng của anh thu vào trong mắt, vượt chiếc hộp nhỏ trong túi xách cười trộm, để cho anh gấp gấp đi, dù sao quà tặng của cô cũng chính là cái này!

Gương mặt Hà Tử Nghiệp băng bó cả ngày, cả công ty đều cảm thấy ông chủ của mình đang bức bối, mọi người đều nơm nớp lo sợ, cẩn thận, còn không ngừng liếc trộm Lâm Cảnh Nguyệt, muốn từ cô tìm ra dấu vết gây gổ của hai người, nhưng mặt Lâm Cảnh Nguyệt lại đầy nụ cười, vẫn như bình thường. Trên dưới công ty đành phải đem tính khí này của ông chủ quy vào vấn đề công việc, lập tức, các trưởng phòng bộ phận cũng nhanh phát thông báo, làm thêm giờ làm thêm giờ, giao trả nhiệm vụ, giao trả nhiệm vụ, mỗi người đều thật giống con xoay mà xoay vòng vòng.

Khuya về nhà, tốc độ xe trên đường của Hà Tử Nghiệp thật sự kinh khủng, khiến trái tim nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa bật ra, không ngờ người này lại vẫn thật cáu kỉnh, sao lại có thể ngây thơ như vậy chứ.

Xuống xe, Hà Tử Nghiệp không để ý đến cô, đi thẳng lên lầu. Lâm Cảnh Nguyệt làm mặt quỷ phía sau anh, hừ, dám trưng sắc mặt cho cô nhìn sao, có bản lĩnh thì về nhà của mình đi!

“Này, Hà Tử Nghiệp, anh đứng lại!” Lâm Cảnh Nguyệt nhìn bóng lưng của Hà Tử Nghiệp gọi một tiếng, dứt khoát dựa vào xe không đi.

Hà Tử Nghiệp đứng thì vẫn đứng nhưng không có quay đầu lại, cũng không nói chuyện, cứ như vậy đứng nguyên tại chỗ giống như bức tượng. Lâm Cảnh Nguyệt bị chọc tức đến muốn lệch mũi, có cần phải hẹp hòi như vậy không! không phải chỉ là một món quà sinh nhật thôi sao, cô không phải đã sớm nói cho anh biết là cô đã chuẩn bị rồi sao? Anh còn ở đây rồi rồi rầm rầm cái gì!

“Hà Tử Nghiệp, em đếm tới ba, anh nhanh tới đây cho em! Bằng không. . .”

Lâm Cảnh Nguyệt nghiêng rằng, anh đứng đi, anh thử không tới đây xem?

Nghe được lời của cô, thân thể Hà Tử Nghiệp cứng đờ, dường như đang đấu tranh nội tâm, nên kia Lâm Cảnh Nguyệt đã bắt đầu đếm: “một. . . hai. . .” lại không tới! Lâm Cảnh Nguyệt cắn răng, cho rằng cô không dám đếm tới “ba” sao? cô há miệng, không đợi âm thanh khạc ra đã nhìn thấy người phía trước thật nhanh đi tới, mặt không có vẻ gì: “Chuyện gì?”

Giả bộ! nhìn là biết xạo rồi! Lâm Cảnh Nguyệt đá anh một đá: “Em mệt, công em lên.”

Hà Tử Nghiệp nhìn dấu chân nhỏ in trên quần tây, lại nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đang chu chu môi, cũng không nói gì, cứ như vậy đang nhìn anh. Lâm Cảnh Nguyệt cũng không yếu thế cũng nhìn thẳng vào mắt anh, muốn dùng ánh mắt hù dọa cô? thật xin lỗi, chiều này đã sớm không dùng được rồi.

Cuối cùng Hà Tử Nghiệp thở dài một cái, ngắt gương mặt của cô từ từ ngồi xổm xuống. Làm sao bây giờ? cô gái của mình nũng nịu như vậy, vậy thì theo cô cùng nháo thôi. Coi như cô không tặng quà sinh nhật cho anh. . . Nhưng mà, cô vì sao lại không tặng quà cho anh chứ? Hà Tử Nghiệp đặt Lâm Cảnh Nguyệt trên lưng cẩn thận đi lên, đề phòng cô trượt xuống, trong mắt xẹt qua một tia chán nản.

Nghi ngơi sau bữa tối, Hà Tử Nghiệp đã sớm chui vào chăn ngủ, đây là lần đầu tiên thấy. Lâm Cảnh Nguyệt cười trộm, anh hình như vẫn rất dễ ý, nhưng bây giờ là buổi tối, nhưng sinh nhật của anh là ngày mai, cô không thể mềm lòng! không thể! Nhất định phải tiến hành theo kế hoạch!

Thay vì nói Hà Tử Nghiệp ngủ thì hãy nói nằm trên giường, một ngày phiền chán làm sao có thể ngủ được? Nhưng quay đầu qua nhìn cô gái bên cạnh, cô dường như đã ngủ thiếp đi rồi. Trong lòng Hà Tử Nghiệp mất thăng bằng thật sâu, nhưng vẫn không đành lòng đánh thức cô, không thể làm gì khác hơn là nhìn trần nhà đêm trắng. một cái trăng lưỡi liềm, hai cái trăng lưỡi liềm. . . 990 trăng lưỡi liềm. . . Hà Tử Nghiệp không nhớ rõ mình rốt cuộc đếm đến bao nhiêu cái trăng lưỡi liềm, điện thoại Lâm Cảnh Nguyệt đã vang lên.

Anh vội đứng dậy tắt điện thoại đi động, tránh ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, lại kinh ngạc phát hiện mắt của cô đã sớm mở, ánh mắt vô cùng tỉnh táo, trên mặt là nụ cười giảo hoạt. Anh ngần ngại, động tác đứng dậy dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô gái của mình như làn khói mờ đục xuống giường, từ trong tủ quần áo móc ra một cái hộp, đưa tới trước mặt anh: “Diệp Tử, sinh nhật vui vẻ!”

45. Chương 45: Nửa Đêm Làm Chuyện Xấu

Lúc này, điện thoại trên tay hiển thị không nhiều không ít vừa vặn là 0 giờ, Hà Tử Nghiệp nhận lấy quà tặng ném lên giường, bất chợt ôm cô vào trong ngực. Từ nhỏ đến lớn, từ xưa đến nay chưa từng có ai vào giây phút đầu tiên của sinh nhật anh nói với anh câu sinh nhật vui vẻ. Ngay cả cha mẹ cũng chỉ là tặng quà qua loa mà thôi.

Bọn họ nghĩ rằng anh mạnh mẽ, là cứng rắn, cho rằng anh cơ bản không cần như lời chúc phúc mềm yếu như vậy. Nhưng bọn họ đã quên, anh cũng đã từng là cậu bé có khát vọng đối với bánh sinh nhật, nhưng anh chỉ đem khát vọng đó giấu trong lòng mà thôi. không nói ra không có nghĩa là không có, giống như anh chưa từng nói với cô chữ “yêu” nhưng cô luôn trong lòng anh, không ai có thể thay thế.

“Được rồi, được rồi, anh không muốn mở ra xem quà tặng là cái gì sao?” Lâm Cảnh Nguyệt cười híp mắt vỗ vỗ lưng anh nói. Hà Tử Nghiệp mấp máy môi, có chút quyến luyến buông cô ra, đưa tay mở sợi tơ buộc thắt trên hộp, tay có chút không ổn. Trong phút sắp khai ra, tim anh chợt có chút khẩn trương, ngay cả chớp mũi cũng đồ mồ hôi hột. Anh cảm thấy có chút buồn cười, hai từ “khẩn trương” này đã rất lâu không tìm thấy trong từ điển của anh, mà bây giờ, anh lại vì một món quà nho nhỏ của cô lại cảm thấy nhịp tim đập nhanh đến nỗi dường như không còn là của anh nữa.

Anh nhắm hai mắt lại, chậm rãi mở nắp hộp ra, không có kim cương vàng bạc hoa lệ, không phải là thủ công mỹ nghệ cao cấp, chỉ có một cuốn sổ nhỏ lằng lằng nằm bên trong, thể nhưng anh lại cảm thấy không nói nên lời, cơ hồ run rẩy lấy ra cuốn sổ nhỏ, Hà Tử Nghiệp mở ra, tìm được trang có tên tuổi của cô, chậm rãi vuốt ve. Giờ phút này, người đàn ông ý chí cường hãn, cứng như sắt thép lại có thêm một chút nước mắt.

“thật tuyệt, em có chắc chắn không?.” âm thanh của anh có chút tắc nghẽn, một chút tóc rũ xuống che đi tầm mắt của cô, cô không nhìn thấy mặt anh, nhưng có thể từ âm thanh của anh nghe được cảm xúc, cô biết, người đàn ông này không muốn có nhìn thấy mặt mềm yếu của mình trong giờ phút này.

Lâm Cảnh Nguyệt tựa đầu vào vòm ngực rộng của anh, gật đầu một cái. “Từ ngày đầu tiên em đã rất chắc chắn.”

Thân thể Hà Tử Nghiệp cứng đờ, ngay sau đó chợt đè cô xuống dưới thân, điên cuồng hôn cô, áo ngủ bị lột, quần cũng vứt xuống, đầu Hà Tử Nghiệp tựa vào vùng ngực mềm mại của cô, dùng sức mút vào hai đỉnh thịt mềm, thỉnh thoảng còn dùng răng mài một cái, Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy có chút đau, muốn đẩy anh ra, lại bị anh gắt gao ngăn chặn không thể động đậy, Anh bị điên rồi! Đây chính là cảm giác lúc này của Lâm Cảnh Nguyệt.

“Diệp Tử...Diệp Tử, anh ngừng...A, ngừng một chút.” Hai cánh tay của Lâm Cảnh Nguyệt cuốn lấy cổ anh, bàn tay vô lực đùa bỡn tóc của anh, muốn tạo ra sự chú ý với anh. Nhưng đàn ông đã điên cuồng thì còn

chú ý đến thứ gì khác được, bàn tay anh dùng sức một chút, quần lót nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt roẹt một tiếng biến thành mấy mảnh vụn.

Phía dưới chột lạnh, Lâm Cảnh Nguyệt kinh hoảng mở mắt, chỉ thấy Hà Tử Nghiệp đem hai chân của cô chống lên bả vai của mình, ánh mắt trắng trợn nhìn chằm chằm vào nơi riêng tư của cô. Mặt Lâm Cảnh Nguyệt nổ oanh một cái, đỏ rực, cô vươn tay lôi cánh tay của anh cầu khẩn nhìn anh: “Đừng...đừng nhìn...”

Hà Tử Nghiệp không nói lời nào, chỉ chậm rãi nở một nụ cười tà ác, dưới ánh nhìn của cô cúi thân xuống, vùi đầu vào trong thân thể của cô. “A!” Lâm Cảnh Nguyệt kêu lên một tiếng, đưa tay lôi kéo tóc của anh, hai chân cũng không ngừng động: “Diệp Tử...Lên...Ân a...”

Hà Tử Nghiệp lè lưỡi liếm liếm viên trân châu nhỏ màu hồng của cô, Lâm Cảnh Nguyệt run một cái, toàn thân cũng mềm nhũn, cũng không còn một tia hơi sức để phản kháng. Nhìn phản ứng của cô, Hà Tử Nghiệp biết mình đã làm đúng. Đầu lưỡi linh hoạt tìm được chiếc miệng nhỏ, trực tiếp dò xét đi vào, liếm, đâm vào. Lâm Cảnh Nguyệt bị anh làm cho thở gấp liên tục, đầu còn hơi sức phản kháng. Chỉ có thể giắt hai chân mềm nhũn lên người anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trong phòng, tấc tắc tiếng nước chảy, đầu lưỡi Hà Tử Nghiệp linh xảo ra vào trong hành lang trơn trượt, thỉnh thoảng còn dùng hàm răng khê cắn nơi nhạy cảm của cô, cảm giác như thủy triều tràn vào nhanh chóng ập tới, thân thể Lâm Cảnh Nguyệt run rẩy, run rẩy, cuối cùng lại không thể khống chế được đem đầu của anh ấn xuống dưới.

“Thoải mái sao?” bàn tay đùa bỡn hai ngọn núi đã sớm dựng thẳng đỏ hồng của Lâm Cảnh Nguyệt, Hà Tử Nghiệp ngẩng đầu lên nhỏ giọng hỏi cô.

Lâm Cảnh Nguyệt lập tức bị kéo từ trong khoái cảm ra ngoài, Lâm Cảnh Nguyệt có chút bất mãn, cô bây giờ đã hoàn toàn mơ hồ, bị Hà Tử Nghiệp làm cho thần trí sớm không biết bị vứt đi nơi nào: “Đừng...đừng ngừng...”

“Còn muốn?” Hà Tử Nghiệp nhíu mày, ngón trở vuốt ve viên trân châu nhỏ của cô, cô nhóc của anh cũng rất tham!

“Ừ a...muốn...cho em...” thân thể Lâm Cảnh Nguyệt giãy dụa, kẹp thật chặt hai chân, muốn tìm đến cảm giác sung sướng muốn chết này.

“Cầu xin anh à! Cầu xin anh liền cho em!” Hà Tử Nghiệp đưa ngón tay vào bên trong thành hẹp, cô đã sớm ướt thành một mảng, cảm, lại không nhanh không chậm rút ra, mỗi lần luôn cố ý dùng sức chà sát một chút, hành hạ Lâm Cảnh Nguyệt đến gần chảy nước mắt, cầu khẩn liên tiếp: “Van cầu anh...van cầu anh...Cho em đi...em muốn...!”

Hà Tử Nghiệp xấu xa, động tác dừng lại: “Cực cực muốn cái gì? nói ra đi, em không nói làm sao anh biết?”

Nước mắt Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng không kìm được mà rơi xuống, cô khó chịu thở hổn hển, khóc sụt sịt: “Anh yêu...anh yêu, em...Diệp Tử, cầu xin...Van cầu anh...”

“Ngoan lắm.” Hà Tử Nghiệp chống cao khoe môi, rốt cuộc không trêu chọc cô nữa, rút ngon tay ra, thay vào đầu lưỡi tiếp tục vì cô phục vụ: “Cực cực, sướng hay không?”

“Ừm...A, thoải mái...thật thoải mái...” Lâm Cảnh Nguyệt vô thức kêu lên mị hoặc, nghe vậy Hà Tử Nghiệp càng thêm gắng gượng đáng sợ. Anh không kéo dài nữa, đem viên trân châu nhỏ của cô ngậm vào trong miệng, dùng sức mút một chút_____

“A a...” thân dưới bỗng chốc thoát ra nhiều chất mật hơn, thân thể Lâm Cảnh Nguyệt co quắp đạt đến cao trào.

Hà Tử Nghiệp tà mị ngẩng đầu lên, liếm liếm khoe môi, đỡ Lâm Cảnh Nguyệt đang mất hồn dậy, đem chân của cô dăng ra trên người mình, không hề báo trước vọt vào. “A...Diệp Tử...Diệp Tử...” Lâm Cảnh Nguyệt thét lên, ôm thật chặt cổ của Hà Tử Nghiệp.

Động tác của anh cuồng dã đáng sợ,

nặng nề đâm vào lại gắng sức rút ra, cô rên la, đã sớm không còn thần trí, anh muốn cô nói gì cô đều nói theo. một dòng chất lỏng theo nơi hai người giao hợp chảy tới trên đùi của anh, một bên eo ếch của anh ra sức cắm vào, một bên đưa ngón trở dính lấy một chút chất lỏng chảy ra đưa tới bên miệng cô: “Cực cực nếm thử một chút, chính là của em đó. “

Lâm Cảnh Nguyên nghe lời, đưa lưỡi ra cuốn lấy ngón trở của anh mềm mại mót vào trong miệng, cảm giác tê liệt nổi thẳng đến đáy lòng, động tác của anh càng mạnh hơn, ngoài miệng lời nói ra cũng càng lúc càng sắc tình: “Nguyệt Nha Nhi, để ăn hay không?”

Lâm Cảnh Nguyệt vô thức lắc đầu một cái, lại vẫn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn ngón tay của anh, trong miệng lại phát ra thanh âm rên rỉ mơ hồ.

“Sao lại vậy, anh cảm thấy mùi vị rất tuyệt!” hơi thở thô gấp của đàn ông nhỏ giọng nói bên tai cô. Ở trên giường, anh giống như biến thành một người khác, tìm mọi biện pháp khi dễ cô. “Phải làm gì đây, Nguyệt Nha Nhi?” động tác dừng mãi của anh đột nhiên dừng lại, bàn tay vuốt ve hông của cô, dùng sức đem thân thể của cô ấn về phía mình.

“Diệp Tử...Diệp Tử...” Lâm Cảnh Nguyệt khóc sùi, giấy dựa cái mộng, muốn nhiều hơn.

“Gọi ông xã” Hà Tử Nghiệp dùng ngón tay vuốt ve bờ môi của cô, bá đạo ra lệnh. “Tôi gọi một tiếng ông xã nghe một chút!”

“Ông... ông xã.” Lâm Cảnh Nguyệt dùng nửa người trên mềm mại lấy lòng liếm lồng ngực cứng rắn của Hà Tử Nghiệp: “Ông xã... đừng... đừng ngừng...”

Trông mắt Hà Tử Nghiệp trở nên sâu thẳm, ánh mắt nóng rực tựa như có thể bốc cháy, anh tóm lấy mắt cá chân của Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng lập người cô lên, “A a...tốt...thật là giỏi...” kích thích quá lớn khiến Lâm Cảnh Nguyệt không thể khống chế hét lớn ra ngoài, bàn tay nhỏ nắm chặt ga giường trên giường nhận lấy từng phát từng phát đánh vào của người đàn ông.

“Đừng có ngừng! Tiếp tục gọi!” hai tay Hà Tử Nghiệp nắm vòng eo mảnh khảnh của cô hung ác từng phát đụng chạm, dường như muốn đâm thủng cả người của cô.

“Ông...xã...ông xã...” Lâm Cảnh Nguyệt kêu đứt quãng, trong đầu trống rỗng, thân thể bị anh nắm giữ, ngay cả suy nghĩ cũng nhận lấy chỉ huy của anh.

“Có hay không muốn ông xã yêu em?” Hà Tử Nghiệp đè lên người cô cắn cắn đường cong xinh đẹp trên lưng, phía dưới vẫn duy trì luật động.

”Muốn...muốn, ông xã yêu em...” Lâm Cảnh Nguyệt vô thức kêu, môi mọng khê mở, nước miếng trong suốt theo khoe miệng trượt xuống, nhanh chóng dính ướt một mảng nhỏ ga giường.

“Cực cực thật ngoan. ” Hà Tử Nghiệp cắn đầu vai của cô nỉ non, đem vành tai của cô ngậm vào miệng mót vào, rất nhanh, vành tai trắng nõn của Lâm Cảnh Nguyệt đã bị mót sung máu, lại càng thêm tôn lên đầu vai bóng loáng trắng như sứ của cô, vẻ đẹp không có từ có thể hình dung.

Tốc độ Hà Tử Nghiệp đột nhiên nhanh hơn, Lâm Cảnh Nguyệt nắm ga giường ô ô gào khóc: ”Quá...quá nhanh...chậm một chút..A...chậm một chút. “

“Anh chỉ thích nhanh một chút đó a!” Hà Tử Nghiệp ác liệt nói nhỏ bên tai cô: “Em muốn anh chậm một chút hay muốn anh dừng lại đây!”

“không...không cần...” Lâm Cảnh Nguyệt thanh âm bẽ vụn, quay đầu hôn lên khoe miệng của anh lấy lòng: ”Ông xã...không... đừng có ngừng...”

Như em mong muốn. Hà Tử Nghiệp nâng một chân của cô khoát lên vai mình, đem người cô nghiêng sang một bên, đè thật sâu lên điểm nhỏ trên người cô: ”Nguyệt Nha Nhi thật biết nghe lời.“

“Ân a...tuyệt...thật lợi hại...” Lâm Cảnh Nguyệt thét lên, thân dưới không tự chủ co lại, Hà Tử Nghiệp nặng nề hít một hơi tiếng thở dốc càng thêm nặng nề. Hai tay anh co lại, nhanh chóng rung động mấy cái cuối cùng bắn vào bên trong cơ thể Lâm Cảnh Nguyệt.

Rút ra vài tờ khăn giấy lau mồ hôi trên trán Lâm Cảnh Nguyệt, Hà Tử Nghiệp đem cả cơ thể của cô ôm vào thật chặt trong ngực. Ngày mai sẽ đi cục dân chính! Ngày mai sẽ đi!

Lâm Cảnh Nguyệt mệt đến mức toàn thân trên dưới một chút hơi sức cũng không có, mềm nhũn rúc vào trong ngực anh bình phục hơi thở: “Đều tại anh, làm như vậy? Mai làm sao có thể đi làm!” Lâm Cảnh Nguyệt tựa vào ngực anh oán trách, sáng sớm mai khẳng định cô không thể đứng dậy nổi.

“thật trách anh? Là ai vẫn cầu xin không muốn dừng?” Hà Tử Nghiệp xấu xa bắt được bàn tay nhỏ của cô gặm một cái: “Anh phải thỏa mãn yêu cầu của vợ yêu mà!”

Nhất thời, mặt Lâm Cảnh Nguyệt lại đỏ muốn nổ máu! Người này thật là càng ngày càng tệ á! Ở trên giường giày vò mình không nói bây giờ còn muốn khi dễ cô! cô tức giận quay đầu đi chỗ khác, ngủ! không để ý tới anh! Hà Tử Nghiệp dung túng hành động của cô, mới vừa rồi tình hình thật sự quá kịch liệt, cô nhóc nhất định cực kỳ mệt mỏi lúc này vẫn nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi tương đối khá.

Trong lúc mơ màng, Lâm Cảnh Nguyệt chợt nghĩ đến, tối nay Hà Tử Nghiệp hình như không có mang “áo” a! Nhưng cũng không cần phải quá gấp, là kỳ an toàn của cô! Nghĩ như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt liền an tâm mà ngủ.

46. Chương 46: Đến Cục Dân Chính

Ngày thứ hai, Hà Tử Nghiệp quả nhiên đem khẩu hiệu “công ty của mình” thực hiện quán triệt, buổi sáng gọi vài cuộc điện thoại, giao phó đôi câu liên tiếp tục ôm Lâm Cảnh Nguyệt ngủ thẳng tới trưa. Hôm nay Lâm Cảnh Nguyệt thật sự là quá mệt rồi, đến trưa vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Hà Tử Nghiệp đành phải đem vợ con nhà mình lay tỉnh: “Cảnh Nguyệt, Cảnh Nguyệt, dậy thôi.” Bọn họ hôm nay còn có chuyện quan trọng phải làm.

“Ừm ...mấy giờ rồi?” Lâm Cảnh Nguyệt mơ mơ màng màng mở mắt, đầu ở trên gối mềm cọ xát mấy cái hỏi.

“Hơn 11 giờ, mau dậy đi, anh dẫn em đi ăn cơm.” Hà Tử Nghiệp vỗ vỗ gương mặt cô, lấy áo khoát được cho cô.

“11 giờ?” Lâm Cảnh Nguyệt bị kinh sợ nhảy cẫng lên, hôm nay bọn họ trốn việc rồi hả? “Công ty bên kia...”

“Ngày mai lại đi! Em mặc áo quần nhanh lên theo anh đi ra ngoài.” Hà Tử Nghiệp giúp cô sửa lại mái tóc rối bù vì ngủ, sau đó mới đứng lên kéo tử áo quần ra, lựa bộ đồ màu xanh dương lẫn trước mua mặc vào người.

“không muốn đi ăn đâu.” Lâm Cảnh Nguyệt dụi dụi con mắt, ngáp một cái, cô còn muốn ngủ lắm, “Mình nấu cơm ở nhà đi, bên ngoài quá lạnh rồi, em không muốn ra ngoài.”

Hà Tử Nghiệp đang mặc quần áo, dừng tay lại, nheo lông mày nhìn về phía Lâm Cảnh Nguyệt: “Em có phải đã quên cái gì hay không?”

Hả? cô có quên cái gì không? Lâm Cảnh Nguyệt gãi gãi đầu, hình như là không có mà! cô ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Hà Tử Nghiệp, lại phát hiện sắc mặt anh càng ngày càng không tốt. Đầu óc Lâm Cảnh Nguyệt lập tức vận chuyển nhanh chóng, rốt cuộc là cô quên chuyện gì? Mau nhớ ra a! A! Đúng rồi, ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt sáng lên: “Diệp Tử, muốn tản bộ thì buổi tối lại đi có được hay không?” Đây là chuyện duy nhất cô đồng ý với anh.

không ngờ, cô nói xong sắc mặt Hà Tử Nghiệp không những dịu đi lại có khuynh hướng ngược lại, bắt đầu đen thêm rồi. Lâm Cảnh Nguyệt sợ run cả người, đây là sao? rõ ràng tối hôm qua còn rất tốt. A, hôm nay là sinh nhật của anh, Lâm Cảnh Nguyệt vỗ đầu một cái, thật là đáng chết, chuyện quan trọng như vậy lại quên. Lâm Cảnh Nguyệt di chuyển cái mông cọ đến bên cạnh anh, ôm hông anh lấy lòng nói: “Diệp Tử, anh muốn đi ăn ở đâu?”

“Trước đứng lại lại nói.” Hà Tử Nghiệp đưa tay đến dưới nách của cô thoải mái đem cô từ giường bế lên: “Nhanh đi rửa mặt, anh chờ em.” Lâm Cảnh Nguyệt gạt đầu một cái, như làn khói chạy vào toilet.

Tuy nói là sinh nhật của anh, nhưng Hà Tử Nghiệp lại theo khẩu vị của cô đi đến Noãn Các. Vợ con nhà anh không thích ăn cơm tây, chỉ yêu thích đồ ăn Trung Quốc, đặc biệt là canh gà ở Noãn Các, đã hút hồn của cô nhóc, về chuyện của cô Hà Tử Nghiệp luôn luôn ghi nhớ rất kỹ.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút cảm thấy có lỗi, dù sao cũng là sinh nhật của anh, lại giống như đang là sinh nhật của mình. Nhưng nhìn sắc mặt của Hà Tử Nghiệp một chút, so với bình thường có thêm chút vui mừng, cô cứ vui vẻ để anh cưng chiều, dù thế nào đi nữa anh vẫn nguyện ý!

Sau khi cơm nước no nê, Lâm Cảnh Nguyệt đang suy nghĩ Hà Tử Nghiệp có phải đã có kế hoạch mới cho hôm nay hay không, Hà Tử Nghiệp đã trực tiếp lái xe đến khu phía Tây. Lâm Cảnh Nguyệt ngồi trong xe cảm thấy càng lúc càng kỳ quái, không có việc gì anh lái xe đến khu phía Tây là gì? Nhà của cô ở khu vực công nhân, mà nhà anh là ở khu biệt thự, công ty lại ở trung tâm thành phố, tất cả đều không có chút quan hệ gì đến khu phía Tây, anh đây là muốn làm gì?

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn ánh mắt Hà Tử Nghiệp tràn đầy nụ cười, đột nhiên cảm thấy mình đã bỏ quên chuyện gì rất quan trọng, cô suy nghĩ đi suy nghĩ lại vẫn là không nhìn được mở miệng hỏi: “Diệp Tử, anh đang muốn đi khu Tây sao?”

“Ừ.” Hà Tử Nghiệp gạt đầu một cái, mỉm cười với Lâm Cảnh Nguyệt, xem ra tâm tình đàng hoàng vô cùng tốt.

Lâm Cảnh Nguyệt chợt rung mình, nhất định có gì đó không đúng. cô nuốt nước miếng, thận trọng hỏi: “Chúng ta đi khu Tây làm gì?”

Hà Tử Nghiệp liếc cô một cái, không lên tiếng, cô nhóc này chắc mới tới nơi này lần đầu, khẳng định là đối với nơi này chưa quen thuộc, hỏi một câu cũng không có gì lạ. “Cục dân chính ở khu Tây, không đi khu Tây thì đi nơi nào.” nói xong con thân mật ngẩng cái mũi của cô, cô nhóc tự chủ động thật sự khiến anh rất vui mừng. cô lại đem hộ khẩu của mình làm quà sinh nhật cho anh, đây không phải là chủ động hướng anh cầu hôn ư, đương nhiên là anh phải theo ý cô rồi.

Cục dân chính?! cô không nghe nhầm chứ? Vì sao...vì sao chợt muốn đi cục dân chính, chẳng lẽ? Lâm Cảnh Nguyệt bỗng trợn to hai mắt, thật sự là tự mình làm vậy nên không thể sống mà! cô rõ ràng không phải là ý đó có được không! Trời ạ! Bây giờ cô nên làm cái gì?

Lâm Cảnh Nguyệt vô cùng rối rắm nhìn Hà Tử Nghiệp đang cười rạn rở, trong lòng mấu thuẫn có nên mở miệng hay không. Cuối cùng, cô hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng gọi anh: “Diệp Tử...”

“nói.” Người có tâm tình đàng hoàng tốt không để ý đến nguyên nhân cô do dự, ngược lại thể hiện dáng vẻ đang chuẩn bị nghe đoạn sau của cô.

“Cái đó...cái đó...” ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt飄忽, cuối cùng ác độc nói ra: “Em không phải ý này.”

Người đàn ông nhất thời nghe không hiểu ý cô, nheo lông mày muốn hỏi lại lần nữa, chợt có phản ứng, ánh mắt anh ngưng tụ, nụ cười trong mắt chỉ một thoáng đã bị u ám vô tận thay thế, ánh mắt âm trầm thẳng tắp nhìn vào cô, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lâm Cảnh Nguyệt, em nói cái gì? Em nói lại cho anh nghe!”

“Em...Em thật sự là không có ý này!” Lâm Cảnh Nguyệt nháy nháy mắt, vẻ mặt rất là vô tội. cô đưa cho anh hộ khẩu chỉ là muốn nói cho anh biết, cô đời này nhất định là người của anh rồi, vì sao anh lại hiểu thành cô hướng anh cầu hôn chứ? Quả nhiên, đây chính là suy nghĩ nam nữ khác biệt.

“Lâm Cảnh Nguyệt, em tốt nhất phải giải thích cho rõ ràng!” Hà Tử Nghiệp dừng xe ở ven đường, xoay người kéo cô vào trong ngực, đôi môi lau bên tai cô âm trầm nói: “Nếu không...” nhiệt tình của anh đang dâng trào lại bị cô gái này dội ột gáo nước lạnh, thua thiệt là anh lại cho rằng vợ con anh lại đột nhiên trở nên thông suốt, thì ra là tự anh ảo tưởng.

Giống như sợ anh nổi điên, Lâm Cảnh Nguyệt nắm chặt bàn tay anh, run rẩy giải thích: “Em... em không phải đã sớm nói với anh sao? Là anh. Là anh không có coi trọng, hơn nữa...”

Đúng là có chuyện như vậy, Hà Tử Nghiệp suy tư, lần đi công tác đó, trên xe lửa cô nhóc cũng đã nói, lúc đó anh lại tưởng là nói giỡn thôi! Tuy vậy cũng không thể tha cho cô! “Hơn nữa cái gì?” Anh vén lên bộ đồ

nhưng của cô, đem bàn tay chui vào bên trong, thần thực cởi ra nút áo ngực, đầu ngón tay trần trọc vuốt ve điểm đỏ hồng: “nói đi!”

Cảm giác tê liệt truyền khắp người, hô hấp Lâm Cảnh Nguyệt có chút không ổn, muốn kéo bàn tay sờ soạn của anh ra cũng không dám, lúc này không nên không vâng lời anh, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục giải thích: “Hơn nữa... mẹ em còn chưa có gặp qua anh!” nói đến đây, lá gan của cô chợt lớn lên, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của anh, từng câu từng chữ nói: “Phải được mẹ em gật đầu mới được!”

Nghe vậy, chân mày Hà Tử Nghiệp cau lại, bàn tay đang chu du trên người cô cũng dừng lại. Đây là một vấn đề! Vấn đề lớn, ngộ nhỡ ba mẹ của cô không thích mình thì làm thế nào? cô gái nhỏ của anh sẽ không lấy chồng? không được! Tuyệt đối không được!

“Em cho rằng em chạy thoát?” Hà Tử Nghiệp cắn nhẹ vành tai cô, âm thanh thật thấp nhưng không cần hoài nghi: “Mặc kệ ba mẹ em có đồng ý hay không em đều là của anh!” Anh ôm cô chặt hơn, bàn tay trên bụng cô chậm rãi vuốt ve: “Lại nói, nơi này... không phải đã nhớ mùi vị của anh hay sao?”

Mặt Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời như bị lửa đốt, hình ảnh tối qua dưới thân anh rên rỉ xin tha thứ nháy mắt xuyên vào đầu, cô nhất thời mắc cỡ, một câu cũng không nói nên lời. “Đừng nghĩ rời khỏi anh, Cảnh Nguyệt.” Hà Tử Nghiệp ở bên tai cô nói nhỏ: “Em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh!” nói xong, anh lập tức buông cô ra, trực tiếp lái xe, chạy về hướng cục dân chính.

Lâm Cảnh Nguyệt vừa nhìn đã biết chuyện không ổn, cũng biết mình nói sai, vội vàng dè tay của anh, nhỏ giọng cầu khẩn: “Diệp Tử... chúng ta về nhà đi, em thật sự là không thể đi được. Ba mẹ em còn chưa biết! Em không thể làm như vậy.”

“Khi em đưa hộ khẩu cho anh thì cũng nên tự biết đến việc này.” Hà Tử Nghiệp dùng ngón tay dịu dàng vuốt ve gò má ấm áp của cô, lời nói ra lại làm cho Lâm Cảnh Nguyệt kinh hồn bạt vía.

“Diệp Tử, van cầu anh, không được sao?” trong mắt Lâm Cảnh Nguyệt đã ngấn lệ cầu khẩn nhìn anh, hi vọng anh có thể thay đổi chủ ý.

Hà Tử Nghiệp lắc đầu một cái: “đã đến như vậy rồi, cũng chưa từng có đạo lý trở về.”

“Diệp Tử, anh không thể như vậy.” Lâm Cảnh Nguyệt biết anh thích mềm không thích cứng cho nên cũng không thể cứng rắn với anh, chỉ có thể dùng ánh mắt ngập nước nhìn anh.

“Vậy em muốn thế nào? À? Em nói đi!” Hà Tử Nghiệp chợt nổi điên, anh nắm chặt cằm của cô, ánh mắt xanh đen chợt lóe ra lạnh lẽo, đem sự lo lắng ép sâu xuống: “Có phải là nếu ba mẹ em không đồng ý thì em sẽ rời khỏi anh? Phải hay không?”

“không phải vậy, Diệp Tử.” Lâm Cảnh Nguyệt vuốt ve gương mặt của anh, muốn cho anh tỉnh táo lại, cô nhìn ánh mắt anh nói rõ ràng: “Em sẽ không rời khỏi anh, Diệp Tử, nhưng mà anh phải thấy mẹ em, khiến cho bà biết người mà con gái bà muốn giao phỉ là người như thế nào, anh nói có đúng không?”

Hình như là lời của cô có tác dụng, bàn tay nắm cằm cô của Hà Tử Nghiệp cũng thả lỏng một chút, nhưng vẫn có chút không tin tưởng: “thật? không có lừa gạt anh?”

“Em là của anh, Diệp Tử.” Lâm Cảnh Nguyệt từ từ cầm lấy tay anh, kiên định nhìn anh: “Vĩnh viễn là của anh.”

Hà Tử Nghiệp kéo cô ôm vào trong ngực, chui vào nơi ấm áp ở cổ cô, âm thanh buồn buồn: “thật xin lỗi.”

Lâm Cảnh Nguyệt vỗ vỗ lưng anh, giống như đang trấn an một đứa trẻ bình thường, an ủi anh: “Vậy chúng ta về nhà đi, có được không?”

Trầm mặc một lời, Lâm Cảnh Nguyệt mới nghe được âm thanh của Hà Tử Nghiệp, mang theo một chút dò xét cẩn thận: “Vậy lúc nào em mới dẫn anh về nhà?” Trong lòng Hà Tử Nghiệp vui lên, thiếu chút nữa cười lớn, ngây thơ như vậy thật khó gặp ở Hà Tử Nghiệp, nhưng cô vẫn không khống chế được tâm tình của mình: “Lễ mừng năm mới.” Bây giờ đã là cuối năm, đến lúc lễ mừng năm mới dẫn anh về nhà là một lựa chọn không tồi.

“Tốt.” Hà Tử Nghiệp cuối cùng cũng chịu buông cô ra, nhưng vẫn như cũ kiên trì với ý nghĩ của mình: “Đến lúc đó mặc kệ mẹ em có đồng ý hay không, em đều phải theo anh đi đăng ký.”

Lâm Cảnh Nguyệt đỏ khóc đỏ cười nhìn người đang kiên trì khác thường, cuối cùng cũng gật đầu một cái: “Được.”

47. Chương 47: Âm Mưu Được Như Ý?

Mặc dù hành động áp bách Lâm Cảnh Nguyệt đi cục dân chính chưa thành công, nhưng Hà Tử Nghiệp lại mượn cơ hội này đạt được một đồng phúc lợi khiến cho những ngày qua trôi qua thật hài hòa, đi làm nhìn người đẹp, tan việc ôm người đẹp, cuộc sống như vậy thực sự là không khác gì thần tiên.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, nhưng Hà Tử Nghiệp biết cuối năm nay khẳng định sẽ không yên tĩnh như vậy. Quả nhiên, như anh dự tính, hôm nay vừa đi làm đã nhận được điện thoại xin nghỉ một tuần của Hàn Mộ Vân, Hà Tử Nghiệp không nói nhiều, hỏi qua loa vài câu cho có lệ, trong lòng lại âm thầm hả hê, chuyện lớn như vậy chỉ xin nghỉ một tuần sao? Là Hàn Mộ Vân đánh giá cao bản thân mình hay là anh đánh giá quá thấp Trần Mạt Ly ?

Nhưng mà hiện tại việc anh tò mò nhất là, Trần Mạt Ly đến cùng đã giải quyết cái vấn đề này như thế nào khi Hàn Mộ Vân uống say? Một tay Hà Tử Nghiệp đặt trên quai hàm vui thích suy tư, trông đôi mắt xanh đen lại tràn đầy hứng thú tẻ nhạt, khiến Lâm Cảnh Nguyệt vừa bước vào nhìn thấy đã nổi da gà, chẳng lẽ anh lại đang nghĩ trò gì gian trá ?

Buổi tối hôm qua Lâm Cảnh Nguyệt thực không chịu nổi Hà Tử Nghiệp quấy nhiễu, ngày trước cô còn không biết anh là người khó chịu như vậy! Không, phải nói là trên giường hóa dề, xuống giường lại giả vờ đứng đắn! Nhưng vì trấn an cho việc không đi cục dân chính mà trở nên luống cuống, cô không thể không đồng ý với anh, cùng với anh cùng nhau hồ đồ.

Vào lúc này, vừa nhìn thấy nét mặt của Hà Tử Nghiệp, Lâm Cảnh Nguyệt đã cảm thấy không ổn, cô đang nghĩ tối nay có nên hay không chạy đến nhà Trần Huyền tránh một chút, quá đáng sợ, cô còn muốn sống thêm mấy năm, cũng không muốn cùng anh sung sướng quá mà chết!

“Sững sờ cái gì! Tôi đây!” thấy Lâm Cảnh Nguyệt, Hà Tử Nghiệp ngoắc ngoắc tay bảo cô đến, cầm lấy văn kiện trên tay cô, liền đem cô ôm vào trong ngực: “Thế nào?”

Thân thể Lâm Cảnh Nguyệt bỗng cứng ngắc giống như cọc gỗ, chỉ sợ ngay tại phòng làm việc anh lại nghĩ ra cái việc quái đản gì, vội vội vàng vàng tránh thoát tay anh nhảy xuống, chạy như khói về phía cửa, chạy xa câu nói còn chưa dứt: “Em còn có việc, về phòng trước!”

Hà Tử Nghiệp nhíu nhíu mày, cô nhóc này sao vậy? Chẳng lẽ còn xấu hổ, ài u, vậy là dạy vẫn chưa đủ rồi! Tối nay xem ra phải lại cố gắng chỉ dạy rồi. Bên này, Lâm Cảnh Nguyệt trở về phòng làm việc cứng rắn rùng mình, cô quay đầu nhìn ánh mắt lấp lánh của Hà Tử Nghiệp qua cửa kính thở dài một tiếng, tối nay lại chịu hình rồi.

Sáng sớm thức dậy Hàn Mộ Vân đã cảm thấy đầu đau như bị nứt, day day thái dương đang chuẩn bị xuống giường, chợt cảm thấy mình bị cái gì đè lại, cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện Trần Mạt Ly toàn thân trần truồng trắng trợn co rúc vào trong ngực hắn, gối lên tay hắn đang ngủ rất ngon.

Ánh mắt hắn nhanh chóng trừng lớn như cái đầu, giống như gặp phải quái vật, chợt rút cánh tay của mình, đem Trần Mạt Ly vứt qua một bên. Trái tim nhảy bang bang, giống như muốn nổ tung, đây là chuyện gì đã xảy ra? Bọn họ vì sao lại ngủ chung trên giường? Còn là toàn thân trần truồng? Hàn Mộ Vân chợt cảm thấy dạ dày buồn nôn, hắn hít thở sâu mấy lần mới dề xuống được cảm giác buồn nôn mưa mãnh liệt.

Ngoan tuyệt đánh thức Trần Mạt Ly, giọng Hàn Mộ Vân khàn khàn: “Trần Mạt Ly, cô nói đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” khủng hoảng ừ ừ kéo đến tuôn về phía hắn, hắn cảm thấy cả người cũng bắt

đầu run rẩy, tại sao lại có thể như vậy? Hấn không thể cùng người đàn bà này có bất cứ quan hệ gì! Không thể! Một chút cũng không thể có!

Trần Mạt Ly bị sức mạnh thô bạo của Hàn Mộ Vân lay tỉnh, ả mở mắt, nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ ngầu của Hàn Mộ Vân ngọt ngào cười một tiếng, cơ bản không quan tâm đến cơ thể trắng nõn của mình đang bị nhìn: “Ông xã, anh quên rồi sao? Tối hôm qua anh thật sự rất kích động mà!”

Hồ hấp Hàn Mộ Vân cứng lại, đầu óc vốn không rõ ràng nhất thời lại rối loạn lung tung, tối hôm qua hình như hấn uống rượu, sau đó Trần Mạt Ly tới đây muốn cùng hấn uống, nói cái gì mà buổi tối cuối cùng ở thành phố A cho nên không say không về, lúc đó hấn cũng không nghĩ nhiều, vừa đúng lúc tâm trạng không tốt, cũng uống nhiều hơn vài chén, không ngờ lại uống đến trên giường?

Cánh tay trơn nhẵn của Trần Mạt Ly dây dưa ôm lấy phần hông của Hàn Mộ Vân, gò má dính vào sống lưng của hấn cọ xát làm nũng: “Ông xã, anh đã nghĩ ra rồi sao? Tối hôm qua...”

“Câm miệng!” Hàn Mộ Vân đẩy Trần Mạt Ly ra, chợt từ trên giường đứng lên, hấn nhìn Trần Mạt Ly cười lạnh một tiếng: “Trần Mạt Ly, nói láo ngây thơ như vậy cô cũng nói được thành lời? Cô nói tôi uống say sau đó xảy ra quan hệ với cô, có phải hay không?”

Trần Mạt Ly gật đầu một cái, trong mắt cũng có chút utor át: “Mộ Vân, chẳng lẽ anh không muốn chịu trách nhiệm sao?”

“Chịu trách nhiệm?” Hàn Mộ Vân cầm áo ngủ che lấy cơ thể trần truồng của mình, lạnh lùng nhìn Trần Mạt Ly đang ngồi trên giường là chả muốn khóc nói: “Đừng đóng kịch nữa, cô còn không biết, tôi uống rượu say cơ bản không thể cùng người khác phát sinh quan hệ.” âm thanh của hấn lạnh lẽo, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Trần Mạt Ly, bước đến gần ả, nắm thật chặt cầm ả, ném ra một quả bom tấn: “Bởi vì tôi uống say cơ bản là “đứng” không nổi! Như thế nào? Cái này cô biết không?”

Nghe người đàn ông gầm gừ tức giận, thậm chí không để ý đến tôn nghiêm của đàn ông, đem chính điểm yếu của mình nói ra ngoài, Trần Mạt Ly chậm rãi cúi đầu, khoe môi nâng lên một nụ cười, âm thanh nhẹ nhàng, lại kiên định truyền vào lỗ tai Hàn Mộ Vân: “Nhưng nếu dùng thuốc thì sao?”

“Cái...cái gì?”

“Tôi nói dùng thuốc thì sao? Mộ Vân không biết tôi là làm cái gì sao?”

Sắc mặt Hàn Mộ Vân trắng bệch, đúng vậy, ả đàn bà này là chơi ma túy! Lòng ngực hấn phập phồng, lửa giận không đè nén được trào ra, đốt trái tim hấn mau chóng trở thành tro bụi, ả đàn bà này vì sao lại như ác quỷ quỷ hấn không thả? Hấn vì sao lại chộc tới người đàn bà như vậy? Hấn thở gấp. hung dữ nhìn Trần Mạt Ly trước mặt, hận tới mức muốn nghiền ả thành tro. Lúc này Trần Mạt Ly lại còn cố tình kích thích hấn, cô vén chăn mền trên người lên, lộ ra vết hôn tím bầm, có chút ai oán nhìn Hàn Mộ Vân: “Mộ Vân, về sau không nên làm ra dấu vết lớn như vậy, anh nhìn trên người của em, đều là dấu vết anh tạo ra nè!”

Oanh một tiếng, sợi dây được gọi là lý trí trong đầu của Hàn Mộ Vân hoàn toàn bị cắt đứt, hấn giống như con sư tử bị mất đi địa bàn, ánh mắt đỏ ngầu nhào tới trên người Trần Mạt Ly, đem ả đè thật chặt phía dưới, tay dùng sức bóp cái cổ mảnh khảnh của ả. Trong đầu hấn lúc này chỉ có một suy nghĩ, bóp chết ả đàn bà này! Chỉ có khi người này chết đi hấn mới được giải thoát! Như vậy có thể có được cuộc sống mình muốn rồi! Tay hấn càng lúc càng dùng sức, chiếc cổ trắng mịn của Trần Mạt Ly cũng rất nhanh xuất hiện vết siết xanh hồng.

Trần Mạt Ly hoảng sợ trừng to mắt nhìn Hàn Mộ Vân đang thở gấp, ả có thể cảm thấy được hấn thật sự muốn bóp chết mình! Không, không, ả là yêu hấn, yêu đến tất cả liêm sỉ cũng không cần đến, hấn tại sao lại đối xử như vậy với ả! Trần Mạt Ly ra sức giãy giụa, giống như con rắn bị nắm ở đoạn bẫy tắc, đáng tiếc không khí tràn vào phổi càng ngày càng mỏng manh, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, Trần Mạt Ly há to mồm cố sức hô hấp, tham lam muốn hút vào trong miệng từng chút không khí ít ỏi, đáng tiếc hít thở càng ngày càng khó khăn. Con mắt ả đã có chút lồi lỏn, cả khuôn mặt xanh trắng xanh trắng, nhìn thật sự kinh người.

Hàn Mộ Vân đã trở nên điên cuồng, gắt gao nhìn cơ thể càng ngày càng co giật của Trần Mạt Ly, trong

lòng lại có một cảm giác khó hiểu, giống như đã tháo xuống toàn bộ gánh nặng trên người, toàn thân nhẹ nhàng, hần đường như hưng phấn nhìn quá trình Trần Mạt Ly hít thở khó khăn, rất nhanh, rất nhanh hần sẽ được giải thoát, khi đó hần có thể yên tâm theo đuổi Lâm Cảnh Nguyệt rồi, không ai còn có thể nói xấu, cô ấy là của hần! Hần tuyệt không, cũng không buông tay!

Tại ngay thời điểm mấu chốt, điện thoại chợt vang lên, động tác Hàn Mộ Vân dừng lại, sức lực trên tay không tự giác mà buông lỏng, một lượng lớn không khí chợt rú vào phổi Trần Mạt Ly, ả bị nghẹn đến ho một hồi mãnh liệt, nhưng vẫn há to mồm hô hấp từng ngum từng ngum. Chưa từng cảm thấy không khí là quý báu, mà hôm nay, ả bước trên con đường chết mới cảm thấy sinh mạng thật đáng quý.

Ả nhìn Hàn Mộ Vân dường như còn chưa kịp phản ứng, chợt vươn tay dùng sức đẩy, vốn không có hi vọng gì, lại vui mừng phát hiện mình đã đem Hàn Mộ Vân đang hốt hoảng đẩy xuống dưới, Trần Mạt Ly vội vàng dùng toàn bộ sức lực bò đến bên cửa. Một cánh cửa nhỏ lại là điểm ngăn cách giữa sự sống và cái chết, cuối cùng thoát khỏi gian phòng đáng sợ, chân Trần Mạt Ly mềm nhũn, chậm rãi ngã trên mặt đất.

Tĩnh tảo lại, Hàn Mộ Vân nhận ra mình đang làm gì, trong lòng hoang sợ, thiếu chút nữa hần đã đem ả đàn bà kia giết chết! Sau lưng đổ mồ hôi lạnh, Hàn Mộ Vân ngồi dưới đất bình phục hơi thở mới đứng lên, việc đến nước này, nói gì đều vô ích, nhưng cho dù như thế nào hần cũng không lấy ả đàn bà kia. Nghĩ tới đây, hần chợt cười lạnh, lên giường với ả đàn bà kia không chỉ có một mình hần, giống như xe buýt miễn phí, tại sao người người đều không cần tiền, lại cứ muốn hần trả ? Không có cửa đâu!

Hàn Mộ Vân suy nghĩ ổn thỏa mới mở cửa, nhìn Trần Mạt Ly tê liệt ngã trên ghế sofa sợ hãi nhìn mình, liền bước đến trước mặt ả cười quỷ dị: “Như thế nào? Cảm giác có dễ chịu hơn chưa? Có muốn thử nghiệm thêm một lần hay không?” Nhìn đôi mắt hoảng sợ không ngừng chảy nước mắt của Trần Mạt Ly, Hàn Mộ Vân dịu dàng sờ tóc ả, nhẹ nhàng nói: “Vậy bây giờ cô còn muốn tôi chịu trách nhiệm hay không? Có muốn trở về của chính mình hay không?”

“Tôi về nhà! Về nhà!” Trần Mạt Ly ôm lấy đầu gối không ngừng co rúc cơ thể của mình, sợ hãi gập đầu, cơ bản không dám nhìn trực tiếp ánh mắt của Hàn Mộ Vân.

“Rất tốt, nghe lời sớm một chút không phải là tốt sao.” Hàn Mộ Vân nâng lên khóe môi: “Vậy còn muốn tôi chịu trách nhiệm không?”

“Không...không cần!” Trần Mạt Ly mức nở, đầu lắc như trống bỏi.

“Thật nghe lời, ngày mai tôi cùng cô về nhà nói chuyện cho rõ ràng, Hả?” tay Hàn Mộ Vân chậm rãi dời đến bên cổ Trần Mạt Ly vuốt ve, sức lực nhẹ như vậy lại khiến Trần Mạt Ly sợ hãi khôn cùng, ả run rẩy mở miệng: “Được...”

Hàn Mộ Vân cuối cùng cũng hài lòng thả tay, mềm không được thì rắn vẫn dùng tốt thôi! “Chuẩn bị, sáng sớm mai chúng ta trở về thành phố S!” câu nói Hàn Mộ Vân vừa dứt hần liền thư thái vào phòng. Hần tin là Trần Mạt Ly đã bị hần hù sợ, từ nay về sau hần có thể thoát khỏi ả, nhưng mọi chuyện cơ bản lại không phát triển theo hướng mà hần tưởng tượng.

Nhìn hần đi xa, Trần Mạt Ly rốt cuộc ngẩng đầu lên, mặt ả tái nhợt, mảnh mai tiêu tụy, trong mắt lại vẻ lạnh lẽo âm u, quỷ dị dọa người. Chuyện cho tới lúc này, ả tuyệt đối sẽ không buông tay! Ả đã bỏ ra cái giá lớn nhất có thể trả! Hàn Mộ Vân, người này chỉ có thể là của ả! Ai cũng không thể cướp đi!

48. Chương 48: Gặp Cha Mẹ

Vài ngày sau Nguyên đán, Lâm Cảnh Nguyệt lại gặp phải khó khăn bởi vì Hà Tử Nghiệp đã quyết định muốn cùng cô đi về nhà! Cô vốn là tính đến mùa xuân mới dẫn anh về, ai biết người này không thuận theo, còn lên án cô không quan tâm mình, không muốn dẫn mình đi gặp cha mẹ, trời biết, cô cũng đã mang hộ khẩu của mình cho anh, anh còn muốn cô phải như thế nào nữa!

Hiện tại, anh càng muốn theo cô về, bởi vì trước đó một chút chuẩn bị cũng không có, cô vẫn chưa cùng cha mẹ nói gì, Lâm Cảnh Nguyệt không nghĩ dọa đến hai người, nhưng người trước mặt này chỉ cho cô 2 lựa chọn: thứ nhất, dẫn anh về nhà gặp cha mẹ. Thứ hai, lập tức cùng anh đi cạy dân chính. Thứ hai nhất định là không thể, nhưng chọn cái thứ nhất cô cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Aizz!

Tết Nguyên đán càng ngày càng gần, Lâm Cảnh Nguyệt cũng theo đó càng ngày càng buồn, cầm điện thoại lên rồi lại để xuống, vẫn không có quyết định. Tối hôm đó, Lâm Cảnh Nguyệt đang rối rắm với chiếc điện thoại, Hà Tử Nghiệp nhện không được, không phải chỉ là dẫn anh về nhà thôi sao? Chẳng lẽ anh để cho cô phải mất mặt à? Anh đoạt lấy điện thoại của cô, dưới ánh mắt hoảng sợ của cô uy hiếp: “Em nếu không gọi nữa thì anh sẽ gọi!” Nói xong còn giả bộ bấm số điện thoại nhà Lâm Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt vừa thấy việc lớn không ổn liền vội vàng cướp lấy điện thoại, quyết tâm nhấn phím call, không phải chỉ là mang bạn trai về gặp người lớn sao, Diệp Tử của cô tốt như vậy cũng nên sớm mang đi ra ngoài! Lâm Cảnh Nguyệt vừa nghĩ vừa thấp thỏm chờ điện thoại nổi máy trong phút chốc.

Là mẹ Lâm Cảnh Nguyệt nghe điện thoại, thấy là số của con gái rất là mừng rỡ: “Cảnh Nguyệt, mấy ngày nữa cũng nhanh về nhà đi, mấy ngày nay trời không lạnh lắm!”

Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt ấm áp, đối với vấn đề của mẹ trả lời rất rõ ràng: “Thành phố A cũng không lạnh như nhà chúng ta, ngày ba mươi một con mới được nghỉ, sáng mùng 1 sẽ ngồi máy bay về nhà, mẹ cứ ở nhà chờ con đi!”

“Được, được” nghe con gái nói thời gian chính xác, mẹ Lâm Cảnh Nguyệt vui mừng cười híp mắt: “Ai, mẹ và cha con đều ở nhà chờ con đấy! Đến lúc đó mẹ sẽ làm món ngon cho con ăn! Ở bên đó khẳng định ăn không ngon rồi, về nhà mẹ sẽ bồi bổ thật tốt cho con!”

“Được, con...” Câu kể tiếp Lâm Cảnh Nguyệt còn chưa nói ra miệng, đã nhìn thấy Hà Tử Nghiệp thoải mái nhàn nhã ngồi đối diện với mình, đôi mắt bén nhọn nhìn mình chằm chằm không nháy, giống như đang nhắc nhở cô: Mau nói chuyện chính!

Lâm Cảnh Nguyệt nuốt nước miếng một cái, lắp ba lắp bắp mở miệng: “Cái đó, mẹ...cái kia...” Hay là không nói nhỉ! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Cảnh Nguyệt thật tội nghiệp nhìn Hà Tử Nghiệp.

“Cảnh Nguyệt, chuyện gì? Nói với mẹ.” Mẹ Lâm không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cảm thấy con gái có chuyện khó nói, nhện không được mở miệng mà hỏi: “Có phải là không có tiền hay không? Mẹ đi ngân hàng chuẩn bị cho con?”

“Không phải, mẹ, con...con!” Lâm Cảnh Nguyệt nhìn sắc càn lúc càn đen của Hà Tử Nghiệp cắn răng nói một câu: “Con có bạn trai muốn dẫn về nhà ọi người nhìn một chút!” Hô, cuối cùng cũng nói rồi, Lâm Cảnh Nguyệt nghiêng lỗ tai thận trọng nghe động tĩnh bên kia điện thoại.

Yên lặng mấy giây, bên kia truyền đến thanh âm vui mừng của mẹ Lâm: “Có thật không? Nói ẹ nghe một chút là dạng gì? Dáng dấp như thế nào? Điều kiện gia đình thì sao? A, đúng rồi, còn có hân thích ăn cái gì, con mau nói, để mẹ chuẩn bị trước cho tốt.”

Lâm Cảnh Nguyệt dở khóc dở cười nghe mẹ mình oanh tạc một đống lớn vấn đề ánh mắt đã ươn ướt: “Mẹ, người rất tốt, dáng dấp thì,” Cô nhìn một chút Hà Tử Nghiệp đang cứng ngắc: “nhìn cũng được, điều kiện về gia đình thì không có gì, anh ấy không kén chọn, mẹ, mẹ không phải vội, tùy tiện chuẩn bị một chút là được rồi.”

“Đứa nhỏ này, nói như vậy cũng giống như không nói!” mẹ Lâm đối với con gái của mình thật sự hết cách, mở miệng một chút không được sao, ai biết rốt cuộc là người như thế nào! Nhưng cũng nhanh hiểu ra, Lâm Cảnh Nguyệt có thể dẫn về nhà đã nói lên tiểu tử kia cũng không tệ lắm. Không được! Bà phải nhanh chóng chuẩn bị! Nghĩ tới đây, mẹ Lâm tranh thủ thời gian nói với điện thoại: “Mẹ phải đi chuẩn bị cẩn thận, cúp máy đây, khó lắm mới về nhà cơ mà!”

Lâm Cảnh Nguyệt bất đắc dĩ phải đáp ứng, cúp điện thoại, trong lòng cô có cảm giác rất vi diệu, Hà Tử Nghiệp chưa đi nhà cô đã đoạt lấy súng ai của cô rồi! Minh về nhà mẹ cũng chưa rồi ren như vậy bao giờ, nhưng tại sao vừa nghe Hà Tử Nghiệp muốn tới mẹ đã giống như chuẩn bị tiếp đón khách quý như vậy chứ? Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt khó nghĩ, cô dùng cùi chỏ thọt Hà Tử Nghiệp: “Này, anh đi nhà em nhớ

chuẩn bị lễ gặp mặt thật tốt nha, anh không phải muốn đi sao, tự mình giải quyết!” Hừ, do anh liều mạng muốn đi, cho anh một vấn đề khó, không tin không làm khó được anh đâu?

Quả nhiên, chân mày Hà Tử Nghiệp chau lại, gương mặt tuần tú có chút rối rắm: “Cảnh Nguyệt...” đây không phải là cố ý gây khó khăn cho anh sao, anh làm sao biết ba mẹ cô thích gì? Hơn nữa, khụ khụ, đây là lần đầu tiên đi đến nhà của cô, anh còn đang muốn để cho cha mẹ vợ tương lai một ấn tượng thật tốt, cô gái nhỏ này nếu không giúp anh thì anh biết phải làm sao?

“Em mặc kệ, cũng không phải là em bắt anh đi.” Cầm nhỏ Lâm Cảnh Nguyệt giương lên, dáng vẻ thật kiêu ngạo, tiểu ác ma trong lòng vui mừng, đánh trống reo hò, khó có lần làm khó được Hà Tử Nghiệp, cơ hội không thể mất đâu!

Hà Tử Nghiệp nhíu mày nhìn dáng vẻ hả hê của cô, rõ ràng là đang xem anh thành chuyện cười, anh chậm rãi nhếch miệng: “Nguyệt Nha Nhi, em nói anh có nên gọi điện ẹ anh nói cho bà biết địa chỉ nhà em không nhỉ?”

Nụ cười Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng cứng ở trên mặt, mẹ Hà Tử Nghiệp ...cô sai lầm rồi! Vui quá hóa buồn mà! “Diệp Tử, em cho anh biết, mẹ em thích đẹp, đưa cái gì tùy anh, về phần ba em, đưa mấy bình rượu là được, Diệp Tử...”

“Thật?” cô gái nhỏ rất tinh quái, không nên dễ mắc lừa.

“Thật. thật” Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng gật đầu, cô không dám đem loại chuyện này đùa giỡn: “Diệp Tử, vậy địa chỉ nhà em...”

“Tạm thời tha cho em một mạng.” Hà Tử Nghiệp ké Lâm Cảnh Nguyệt qua hung hăng hôn lên gương mặt nhăn nhó khổ sở của cô một cái, tâm tình thật tốt, thỉnh thoảng trêu chọc cô gái của anh cũng là một chuyện thật tốt!

Rõ ràng là chính em tha cho anh một mạng có được không? Lâm Cảnh Nguyệt trong lòng Hà Tử Nghiệp liếc mắt, bất đắc dĩ, công phu của mình còn thấp, không đấu lại người ta, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua

Hà Tử Nghiệp biết được sở thích của cha mẹ Lâm Cảnh Nguyệt, ngày thứ hai liền bắt đầu chuẩn bị, tuy nói đối với các sản phẩm làm đẹp không có nghiên cứu, nhưng chỉ cần thỉnh giáo với mẹ già nhà mình là được, về phần rượu, chỉ cần mình nghiên cứu kỹ là được rồi. Chẳng qua, không biết cha Lâm thích rượu tây hay là rượu Trung Quốc, vậy thì mua hết! Hà Tử Nghiệp biến thành cuồng mua sắm, đồ đạc đã mua đủ một xe để trong nhà Lâm Cảnh Nguyệt rồi, khiến Lâm Cảnh Nguyệt nhìn thấy liền kinh hồn bạt vía, thật vất vả mới ngăn cản được hành động mua sắm điên cuồng của anh lại.

Cuối cùng, trước tết một buổi tối, Lâm Cảnh Nguyệt thu xếp mọi thứ ổn thỏa, liền lên giường ngủ, đồ quá nhiều, cô dọn dẹp đến đau lưng, phải nghỉ ngơi sớm một chút mai mới có tinh thần trở về nhà.

Không ngờ, ý thức vừa mới mông lung đã bị Hà Tử Nghiệp nằm bên cạnh làm tỉnh, anh đè lên người của cô, bàn tay nắm lấy gương mặt cô, đôi mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm, đem toàn bộ buồn ngủ trong đầu cô đuổi chạy hết. Lâm Cảnh Nguyệt giật mình, đẩy anh từ trên người mình xuống: “Hơn nữa đêm anh không ngủ còn đag làm gì?”

“Nói chuyện phiếm với anh!” thanh âm đè thật thấp, lại mang theo sự chân thật đáng tin.

Người này không có bệnh chứ, Lâm Cảnh Nguyệt nhắm mắt lại quay người không để ý đến anh, không biết giữa đêm khuya lại gặp chứng gì. “Lâm Cảnh Nguyệt, em nói chuyện cho anh.” Người đàn ông bên tai cô tồn hơi thừa lời, hơi thở nóng ấm phun vào nơi nhạy cảm sau cổ của cô, trên người Lâm Cảnh Nguyệt thoáng nổi lên một tầng da gà, cô nhích về phía sau một chút, cách xa Hà Tử Nghiệp, không vui nói: “Làm gì? Em mệt chết rồi, muốn nói chuyện phiếm anh giữ lại ngày mai cùng với mẹ em nói chuyện vẫn đi.”

Không ngờ lời chưa nói dứt, hơi thở đàn ông đã biến thành ồ ồ, đôi tay dùng lực thắt ngang qua hông của cô kéo thân thể của cô qua, nhìn vào mắt cô nói từng câu từng chữ vô cùng nghiêm túc: “Cảnh Nguyệt, không cần ngủ, nói chuyện với anh.”

Đối với yêu cầu không giải thích được nguyên nhân này của anh Lâm Cảnh Nguyệt quả thật là không có gì để nói, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ bắp thịt kiên cố của anh, ôn tồn khuyên nhủ: “Diệp Tử, ngày

mai chúng ta còn phải ngồi máy bay hai giờ, nghỉ ngơi sớm một chút đi, em thật sự vô cùng mệt mỏi.”

Vốn cho rằng với sự căng chiều của anh đối với mình có thể đánh bay cái yêu cầu bốc đồng này, không ngờ anh lại lắc đầu một cái, bắt được bàn tay của cô liền gặm một cái, ánh mắt luôn luôn sắc bén lại nổi lên một tầng nhàn nhạt uất ức, nhìn thẳng vào cô, giống như đang tố cáo cô không sẵn sàng: “Anh không ngủ được.”

Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt kinh ngạc, người ày tối nay bị sao vậy, sao lại mất ngủ? Chuyên tâm ngẫm lại, Lâm Cảnh Nguyệt bỗng tỉnh hiểu ra, chẳng lẽ bởi vì ngày mai đi về nhà cô nên khẩn trương? Cô giương mắt nhìn gương mặt vẫn nghiêm túc tuấn tú của anh, trong lòng chợt mềm mại, một người cho dù trời có sập xuống cũng không biến sắc lại vì ngày mai đến nhà cô mà khẩn trương! “Không quan trọng, ba ẹm em sẽ thích anh!” Lâm Cảnh Nguyệt vòng tay ôm lấy bờ eo cường tráng của anh, dán sát gò má lên ngực anh nói.

Lâm Cảnh Nguyệt chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm mình trở nên căng thẳng, tiếp đó trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh không chút ưỡn ẹo: “Anh mới không phải vì vậy mà mất ngủ!”

Người này đang ngượng ngùng, Lâm Cảnh Nguyệt cười trộm, nhưng vẫn phụ họa theo: “Ừ, tốt, anh không có khẩn trương, vậy thì nhanh đi ngủ đi!”

Yên lặng một hồi, Lâm Cảnh Nguyệt nghe thấy âm thanh có chút rối rắm: “Cảnh Nguyệt? Cảnh Nguyệt? Em đã ngủ chưa?”

Bị anh ôm như vậy có thể ngủ sao, Lâm Cảnh Nguyệt giật giật khoe miệng, dùng đầu cọ xát ngực anh ý bảo mình đang hoàn toàn tỉnh táo.

“Ba mẹ em thật sẽ thích anh?”

Ha, khoe môi Lâm Cảnh Nguyệt ở nơi Hà Tử Nghiệp không nhìn thấy giờ lên thật cao, quả nhiên là vì cái này! “Yên tâm đi, Diệp Tử, bọn họ nhất định sẽ thích anh.” Cho nên anh mau ngủ đi.

Có được câu trả lời khẳng định của cô, Hà Tử Nghiệp vẫn không yên lòng, lại hỏi một lần: “Thật ?”

“Thật!” Lâm Cảnh Nguyệt nghiêng răng trả lời, thâm nghĩ, nếu anh còn muốn hỏi thêm một lần nữa cô nhất định sẽ không thêm phản ứng nữa! Thấy Hà Tử Nghiệp không nói thêm cái gì, hình như là ngoan ngoãn ngủ rồi. Lâm Cảnh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại chậm rãi hô hấp, đang lúc cô chuẩn bị ngủ thiếp đi, bên tai lại truyền tới giọng đàn ông buồn buồn: “Coi như bọn họ không thích anh, em cũng phải đi lĩnh chứng với anh!”

Tự anh đi mà lĩnh! Lâm Cảnh Nguyệt tức giận trả lời trong lòng, vẫn trùm kín chắn cảm giác của mình. Chỉ còn lại một mình Hà Tử Nghiệp một mình như cũ rối rắm trong vấn đề ba mẹ vợ tương lai có thích mình hay không.

49. Chương 49: Coi Như Là Cầu Hôn?

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Cảnh Nguyệt cùng Hà Tử Nghiệp mang theo túi lớn túi nhỏ bước lên máy bay về nhà, dọc theo đường đi, Hà Tử Nghiệp vô cùng bình tĩnh, yên lặng ngồi trên ghế không nói một lời, chỉ lo nhắm mắt dưỡng thần, nhìn anh như vậy khiến trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt thán phục không dứt, đây mới gọi là tư cách cao quý a!

Nhưng mà trong lòng Hà Tử Nghiệp còn lâu mới có biểu hiện bình tĩnh như trên mặt, anh đã khẩn trương đến cứng ngắc cả người, dường như chỉ cần đụng một cái sẽ ngã bể, lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi, đối với cuộc gặp gỡ sắp tới trong tim anh một chút ổn định cũng không có, trước nói về tính tình của anh thì cũng không nhất định người lớn phải thích, chỉ với việc anh lớn hơn cô gái nhỏ kia gần mười tuổi cũng đã khiến anh cảm thấy muốn vượt qua cuộc kiểm tra này có chút khó khăn.

Hà Tử Nghiệp xoa xoa thái dương có chút đau, xách hành lý theo Lâm Cảnh Nguyệt bước xuống máy bay, mặc kệ như thế nào, đi một bước tính một bước vậy!

Nhà Lâm Cảnh Nguyệt so với tưởng tượng của anh cũng không khác lắm, là một gia đình bình thường, lại mang không khí ấm áp. Một khắc khi vào cửa, anh hít một hơi thật sâu, thậm chí ép bản thân nặn ra một tia “thân thiết” khi mỉm cười, cha Lâm mẹ Lâm dường như là không kịp đợi vọt nhanh tới cửa bắt đầu quan sát “bé trai” mà con gái mang về. Ấn tượng ban đầu là “đứa nhỏ” này quá già, nhìn lần thứ hai lại cảm thấy ngoại hình của “đứa nhỏ” này cũng không tệ, nhìn lần thứ ba thì lại cảm thấy khí thế quá lớn, Cảnh Nguyệt nhà bọn họ thật sự có thể không chế một người như vậy sao?

“Bác trai bác gái khỏe.” Hà Tử Nghiệp hướng hai người đang quan sát mình chào hỏi, thuận tiện đem vật cầm trên tay đặt xuống ở trên đất.

“A, tốt tốt.” mẹ Lâm vui mừng cười đến không ngậm được miệng, vỗ bả vai Hà Tử Nghiệp đem anh dẫn vào nhà: “Tới đây thì cứ xem như là nhà mình, không cần quá gò bó. Đến, Cảnh Nguyệt, tới đây cùng...đứng rồi, cháu tên gì?” mẹ Lâm có chút xấu hổ, cư nhiên lại quên hỏi tên người ta.

“Bác gái, cháu tên là Hà Tử Nghiệp.” Hà Tử Nghiệp nắm chặt tay Lâm Cảnh Nguyệt trả lời đầu ra đây.

“Đứa bé ngoan, đi đến phòng Cảnh Nguyệt chơi đi, một lát ăn cơm sẽ gọi hai đứa.” mẹ Lâm phát tay đuổi người, nhìn Hà Tử Nghiệp cao lớn rần rở cười đến hí mắt, đứa nhỏ này không tệ, không sử dụng mảnh lời cũng không quá cung phụng nghênh đón, nhân phẩm tốt, Cảnh Nguyệt nhà bọn họ thật tình mắt!

“Mẹ, con giúp mẹ nấu cơm.” Lâm Cảnh Nguyệt không thuận theo, mình thật khó mới có thể trở về một lần sao có thể để cha mẹ hầu hạ mình, nói xong liền muốn đứng dậy vào nhà bếp.

“Con bé này sao lại không hiểu chuyện vậy chứ, tới bồi tiểu Hà ! Trong nhà bếp cũng không cần dùng đến cô!” mẹ Lâm trợn mắt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt một cái, sau đó muốn vào bếp.

“Để Cảnh Nguyệt phụ làm cơm, tôi sẽ ở cùng với Tiểu Hà.” Vừa lúc đó cha Lâm mở miệng, ánh mắt Hà Tử Nghiệp ngưng lại, sống lưng không tự giác mà ưỡn thẳng lên.

“Ông già...” mẹ Lâm còn muốn nói liền bị cha Lâm cắt đứt: “Được rồi, được rồi, đi làm cơm đi, hai người chúng tôi nói chuyện một lát.” Nói xong liền kéo Hà Tử Nghiệp đến bên cạnh, mẹ Lâm đành mang theo Lâm Cảnh Nguyệt vào nhà bếp.

“Cháu nói một chút về mình đi.” Cha Lâm không chút khách khí đi thẳng vào vấn đề, đây chính là người con gái chọn, ông phải thẩm tra thật tốt.

Hà Tử Nghiệp vừa muốn mở miệng liền thấy cha Lâm đưa bàn tay vào trong túi giống như muốn lấy thuốc, anh vội vàng từ trong túi mình lấy ra bao thuốc lá rút một điếu và đốt cho ông. Cha Lâm hít một hơi thuốc do con rể đốt, trong lòng tăng thêm cho Hà Tử Nghiệp một phân số điểm, không tệ, rất biết chuyện.

“Nhà cháu ở thành phố A, năm nay 32 tuổi, ba mẹ đã về hưu, không có anh em khác. Công việc bây giờ có thể nuôi sống hai người chúng con.”

“Khoan đã nào...!” Trong tai cha Lâm trừ câu năm nay 32 tuổi thì cái khác đều không nghe thấy, ông không thể tưởng tượng nổi nhìn Hà Tử Nghiệp : “Anh nói anh 32 tuổi?”

Hà Tử Nghiệp mấp máy môi, quả đấm cũng nắm chặt lại một chút: “Vâng.”

“Có lớn một chút a!” cha Lâm thì thầm, so với Cảnh Nguyệt nhà ông lớn hơn 9 tuổi! Nhưng nếu người có gia cảnh tốt thì cũng không có vấn đề gì: “Làm việc ở đâu?”

“Cùng công ty với Cảnh Nguyệt ạ.”

Dường như từng nghe con gái nói công ty bọn họ rất tốt, nhìn đứa bé này cũng không giống với nhân viên tầng dưới chót, cửa công việc này cho qua.

Sau đó cũng không có gì là không thể hỏi nữa rồi, gia cảnh hay là ông hỏi con gái mình thì tốt hơn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên người ta tới nhà, ông cũng không nên tùy tiện ra sức giày vò người ta.

“Biết uống rượu không?” cha Lâm chuyển đề tài.

“Dạ có.” Hà Tử Nghiệp gật đầu một cái, anh uống rượu còn chưa từng say bao giờ!

“Không tệ không tệ!” cuối cùng trên mặt cha Lâm cũng nở một nụ cười: “Đi, đi với bác xuống lầu mua rượu, buổi trưa hôm nay hai bác cháu phải cùng uống một bữa!” Nói xong cha Lâm liền muốn đứng dậy ra ngoài.

“Bác trai, cháu có mang rượu từ thành phố A tới, không cần phải mua.” Hà Tử Nghiệp vội vàng ngăn cha Lâm lại.

“Sao? ở đâu, rượu gì, cho bác nhìn một chút!” cha Lâm vừa nghe rượu tới tinh thần liền khác cũng không đoái hoài tới cái giá của cha vợ, lôi kéo Hà Tử Nghiệp đi xem rượu, Hà Tử Nghiệp cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi trong lòng, như vậy cũng có thể miễn cưỡng vượt qua.

Bởi vì công lao của rượu, cha Lâm đối với Hà Tử Nghiệp thiện cảm không chỉ tăng lên một tầng, ở trong lòng cha Lâm, người hiểu rượu, biết uống rượu đều không quá kém, vì vậy, trên bàn cơm, cha Lâm đối với Hà Tử Nghiệp thái độ quả thật so con gái mình còn thân hơn, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn mà trợn mắt há mồm, không biết Hà Tử Nghiệp đã cho cha mình loại canh bổ gì. Đã có rượu, lại có người bồi, cha Lâm tự nhiên muốn lôi kéo Hà Tử Nghiệp liêu mạng uống, cuối cùng hai người uống đến ngã trái ngã phải, nhất là cha Lâm, đến lời nói cũng không lưu loát vẫn còn ôm chai rượu không thả. Mà bên này, Hà Tử Nghiệp vẫn tốt hơn một chút, trừ việc dựa vào người Lâm Cảnh Nguyệt cũng không làm ra hành động gì thất thường, thật khiến Lâm Cảnh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Hai người này đã say đến bộ dáng này, dĩ nhiên không thể tiếp tục ở chung một chỗ, vì vậy Lâm Cảnh Nguyệt cùng mẹ Lâm mỗi người đỡ một người vào phòng. Bên này, Lâm Cảnh Nguyệt vừa đem cửa phòng ngủ đóng lại, chỉ thấy người vốn đi bộ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo chột tránh khỏi tay cô ngồi ở trên giường, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt thanh tỉnh. Lâm Cảnh Nguyệt trợn to hai mắt chỉ vào Hà Tử Nghiệp : “Anh...anh không có say?”

“Dĩ nhiên không có say.” Hà Tử Nghiệp nhếch môi, đem cô kéo đến ngồi trên chân mình, dán bên tai cô thổi khí: “Cũng không nhìn xem chồng em là ai.”

“Vậy sao anh lại giả bộ say?” Lâm Cảnh Nguyệt không hiểu.

“Cô bé ngốc!” Hà Tử Nghiệp gõ gõ cái trán bóng của cô: “ cho cha chút mặt mũi thôi! Nếu để cha biết ngay cả con rể cũng uống không lại nhất định sẽ giận dữ đấy!” Hà Tử Nghiệp liếc thôi cũng biết cha Lâm là người yêu rượu như mạng, người như vậy khẳng định ở phương diện uống rượu sẽ rất tự phụ, nếu để ông biết uống rượu thua bởi anh nhất định sẽ không thoải mái trong lòng, vì để cha vợ vui lòng, Hà Tử Nghiệp đương nhiên sẽ phải tác thành cho ông!

“Không ngờ anh lại có tâm nhân như vậy a!” Lâm Cảnh Nguyệt bĩu môi: “Còn nữa, không cần mở miệng đã gọi cha, đó là cha em!”

“Sớm muộn gì cũng đều là cha!” Hà Tử Nghiệp nheo mắt hôn lên môi cô một hớp, tay cũng không quy cũ dao động trên người cô: “Nguyệt Nha Nhi nói có đúng không?”

“Tránh ra, thú vị chết!” Lâm Cảnh Nguyệt đỏ mặt, đem đầu anh đẩy ra, mùi rượu nồng quá, hun cô đến váng đầu.

“ghét bỏ anh?” Hà Tử Nghiệp nhú mào, nhếch miệng nở một nụ cười nguy hiểm: “một lát nữa sẽ hết thú vị!”

“Ừm...” cái ót Lâm Cảnh Nguyệt bị bàn tay anh giữ chặt, thê sảo cũng trốn không thoát, chỉ có thể nhắm mắt mặc anh càn rỡ.

“Còn thú vị?” Hà Tử Nghiệp cong tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, híp mắt hỏi.

Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng lắc đầu: “Không thú vị, không thú vị!” người thức thời mới là tuần kiệt! “Cái này còn được!” Hà Tử Nghiệp ôm cô, cầm chổng trên bả vai thon gầy, âm thanh từ tính trầm ấm truyền vào lỗ tai cô: “Cảnh Nguyệt, chúng ta kết hôn có được hay không? Nhanh gả cho anh đi! Chúng ta cùng nhau đến trọn đời!”

Đây chính là lời cầu hôn của người đàn ông, Không có lời ngon tiếng ngọt, không có hoa tươi, cũng không có nhẫn kim cương, chỉ có một câu cam kết: Chúng ta cùng nhau đến trọn đời. Mắt Lâm Cảnh Nguyệt có

chút ướt, nhưng vẫn hất cầm, xoay người dùng ngón tay chỉ chỉ lồng ngực bền chặt của anh: “Chỉ như vậy mà muốn đem em lấy về nhà? Hừ!”

“Vậy em còn muốn như thế nào?” Hà Tử Nghiệp tự hỏi, anh đang nói tới lời nghe cảm động nhất, tại sao cô gái nhỏ này lại không kích động mà ôm lấy anh gật đầu nói “được” chứ?

Lâm Cảnh Nguyệt thiếu chút nữa phun máu, cô muốn như thế nào? Cầu hôn có dạng này sao? Quả thật chỉ giống như đang nói chuyện phiếm bình thường, chẳng lẽ anh cho rằng chỉ đơn giản như vậy cô liền đem mình bán đi sao? “Suy nghĩ thật kỹ nha, không để em hài lòng em sẽ không đồng ý!” Lâm Cảnh Nguyệt cười híp mắt sờ sờ đầu Hà Tử Nghiệp nói.

Nghe vậy, chân mày Hà Tử Nghiệp nhíu lại thật chặt: “Cảnh Nguyệt...”

“Ồ, không có thương lượng!” Lâm Cảnh Nguyệt cho dù thế nào cũng không nhả: “Ngủ trước một chút đi, mới vừa uống rượu xong, nếu không sẽ nhức đầu.” Nói xong, cô nhảy ra khỏi ngực anh: “Em đi tìm mẹ, anh nên ngủ đi!”

Cô nhóc cứ như vậy chạy đi, Hà Tử Nghiệp day day thái dương, thay áo ngủ nằm lên giường, anh làm sao ngủ được chứ, vợ còn chưa chiếm được vào tay đâu! Nhưng không biết là do tác dụng của rượu hay là do tối hôm qua ngủ không ngon, không lâu anh đã ngủ mất rồi, đợi đến khi Lâm Cảnh Nguyệt đánh thức anh thì đã đến bữa cơm tối.

Vì buổi trưa uống quá nhiều, lúc ăn cơm tối cha Lâm cũng không kêu uống nữa, một nhà yên lặng ăn xong cơm tối liền trở về phòng của mình. Cha mẹ Lâm cũng đồng ý với hành động ngủ một phòng của Lâm Cảnh Nguyệt và Hà Tử Nghiệp dù sao con cái cũng đã lớn, bọn họ cũng có thể buông tay ra rồi.

Buổi chiều Hà Tử Nghiệp ngủ quá nhiều, lúc này tất nhiên không ngủ được, ôm cô gái nhỏ trong ngực, mùi thơm cơ thể không khỏi có chút ngứa ngáy trong lòng, nhưng nói sao cũng không thể thực hiện. Nhà Lâm Cảnh Nguyệt phòng ốc có chút cũ, chất lượng cách âm mặc dù không quá kém, nhưng tuyệt đối là không được, nếu bọn họ bên này xảy ra động tĩnh gì khiến cha mẹ cô nghe được, cô làm gì còn mặt mũi gặp người.

Nhưng cây gậy phía dưới Hà Tử Nghiệp lại nóng rực đặt bên hông của cô, tiếng thở dốc bên tai cũng ngày càng nặng nề, cô cơ bản không thể coi thường, huống chi cô cũng không đành lòng để cho anh cứ kìm nén như vậy, không thể làm gì khác hơn là dùng miệng tay cùng sử dụng, cuối cùng để cho anh phóng ra ngoài.

Sau đó, Hà Tử Nghiệp ôm cô, mặt thỏa mãn, còn Lâm Cảnh Nguyệt lại vỗ ngực liên tục trong lòng, làm sao lại thỏa hiệp như vậy chứ! Nén cũng không ghen chết, cô chính là quá mềm lòng mới luôn bị người này khi dễ! Đây tớ mà! Con đường trở mình thật gian nan a!

50. Chương 50: Nếu Có Kiếp Sau...

Hai người Lâm Cảnh Nguyệt ở thành phố A hai ngày đã trở về, cha mẹ Lâm mặc dù không nỡ nhưng cũng không có biện pháp, con cái lớn khôn thì luôn muốn vươn cánh bay xa bên ngoài. Không thể không nói đến chính là việc Hà Tử Nghiệp hai ngày nay ở Lâm gia đã hoàn toàn bắt được lòng của hai lão nhà họ Lâm làm tù binh, đem tấm gương con rể nhị thập tứ hiếu phát huy vô cùng tinh tế, khiến cho cha Lâm không thể bỏ được việc muốn cùng con rể như anh uống rượu.

Sau khi trở về thành phố A, cuộc sống của hai người cũng không khác trước bao nhiêu, mỗi ngày đều trôi qua trong ấm áp và yên bình, bình thản mang theo ngọt ngào. Ngày từng chút trôi qua, bước chân mùa xuân cũng chậm rãi đi tới. Trong khi Lâm Cảnh Nguyệt đang chuẩn bị đón mùa xuân thì người đã biến mất rất lâu trong cuộc sống của cô – Hàn Mộ Vân lại đột nhiên xuất hiện.

Không giống như lúc bắt đầu day dưa có chút lạnh nhạt, hẳn lúc này lại mang theo tràn đầy tự tin không chút tị hiềm mà tuyên bố muốn theo đuổi cô! Lâm Cảnh Nguyệt bất đắc dĩ, lời chua ngoa cũng nói không ít, nhưng lại vẫn không thể đem người này đuổi cách xa mình, lúc mới bắt đầu cô còn có thể gạt Hà Tử

Nghiệp, nhưng càng về sau, Hàn Mộ Vân tấn công ngày càng mãnh liệt, Hà Tử Nghiệp cũng không phải là người ngốc, tự nhiên sẽ nhận ra. Anh tức giận mất đồ ngẫu, lao ra phòng làm việc mất thấy là sẽ đi tìm Hàn Mộ Vân, Lâm Cảnh Nguyệt phải rất vất vả mới ngăn lại người đàn ông như dã thú này, lại còn phải thật cố gắng mới có thể thuyết phục để cho anh bình tĩnh lại.

“Em đảm bảo, nhất định sẽ không để hấn ta quần lấy mình nữa có được không?” Lâm Cảnh Nguyệt hôn một cái lên khóe môi mím chặt của Hà Tử Nghiệp dịu dàng nói.

“Để cho anh đi!” ánh mắt xanh đen của Hà Tử Nghiệp lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, ánh mắt sắc bén như xuyên thấu bắn thẳng đến phòng làm việc của Hàn Mộ Vân, xem ra anh thật sự để cho hấn ta tiêu dao quá lâu, lại dám đào góc tường của anh!

“Diệp Tử, trở về phòng làm việc có được hay không, làm vậy để người khác thấy được sẽ không hay, em sẽ giải quyết.” Lâm Cảnh Nguyệt nắm thật chặt tay Hà Tử Nghiệp, chỉ sợ anh quá kích động mà vọt thẳng qua bên kia của Hàn Mộ Vân.

“Em sẽ giải quyết? giải quyết như thế nào? Cứ như vậy để mặc hấn muốn làm gì thì làm?” âm thanh lạnh lẽo mang theo sự ác độc khiến người khác phải run sợ, “Cảnh Nguyệt, buông anh ra, em biết không, không phải mọi người ai cũng biết khó mà lui, người như vậy phải để cho hấn trả giá một chút, hấn mới rõ được vị trí của mình!”

Lòng Lâm Cảnh Nguyệt run lên, cô biết Hàn Mộ Vân là bạn hữu của Hà Tử Nghiệp, tuy nói không có quá thân thiết, nhưng quan hệ vẫn không tệ. Cô chưa bao giờ nghĩ muốn giữa hai người lại vì cô mà trở nên ác liệt, mặc dù cô đối với Hàn Mộ Vân có oán hận, nhưng đây cũng chỉ là cảm xúc của cô, cô không thể vì loại cảm xúc này mà để cho Hà Tử Nghiệp làm ra chuyện gì đáng sợ. “Diệp Tử, anh nhìn em, nhìn em.” Lâm Cảnh Nguyệt chống lại ánh mắt của anh, từng câu từng chữ nghiêm túc, “Em sẽ tìm hấn nói rõ, anh phải tin tưởng em, em không thể cái gì cũng lệ thuộc vào anh. Tối nay anh trở về trước được không, em sẽ hẹn hấn ra ngoài gặp mặt, sau đó sẽ về nhà.”

Hà Tử Nghiệp đưa tay lau mặt Lâm Cảnh Nguyệt, lắc đầu, anh không thể để cho bọn họ đơn độc gặp mặt, không phải không tin Lâm Cảnh Nguyệt mà cơ bản là không thể nhìn cô cùng người đàn ông có ý đồ đối với cô ngồi chung một chỗ, như vậy anh sẽ nổi điên lên mất!

“Diệp Tử, đây là chuyện của em, em cuối cùng không thể không ra mặt, hấn một ngày không gặp được em sẽ không chịu chết tâm, chẳng lẽ anh muốn cả đời hấn luôn nhớ kỹ em sao?”

Hà Tử Nghiệp trầm mặc, những lời này của Lâm Cảnh Nguyệt đập nặng vào đầu óc của anh, lý trí nói cho anh biết nên để cho cô đi, nhưng tim của anh cũng đang dao động, không thể, không thể để cho cô đi gặp hấn! Anh mâu thuẫn, do dự, không còn là Hà Tử Nghiệp cương nghị quả quyết!

Nhìn thấy những lời của mình có tác dụng, Lâm Cảnh Nguyệt vội rên sất khi còn nóng, “Không có việc gì. Diệp Tử. Nếu như anh không yên tâm, có thể chờ em ở bên ngoài, em sẽ ngồi ở nơi anh có thể nhìn thấy được, có được không?”

Lời cũng đã nói đến mức này, Hà Tử Nghiệp cũng không thể kiên trì nữa, chỉ có thể đem cô ôm vào trong ngực, cắn lỗ tai cô thì thầm rằng nói: “Nói xong liền đi, nếu để cho anh nhìn thấy em cười với hấn, mặc kệ hấn có buông xuống hay không anh cũng sẽ khiến hấn không được tốt!”

Nghe lời nói bá đạo lại cực kỳ ngây thơ của Hà Tử Nghiệp, nhất thời Lâm Cảnh Nguyệt dở khóc dở cười. Không ngờ quyền tự do cười của cô cũng không có? Nhưng trong lúc mấu chốt này cô cũng không dám chọc anh, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Nhận được lời hẹn của Lâm Cảnh Nguyệt, Hàn Mộ Vân hưng phấn vô cùng, cả buổi chiều đều ở trạng thái lâng lâng. Cho đến khi nhận được điện thoại của Trần Mạt Ly: “Cô còn dám gọi cho tôi?” Hàn Mộ Vân cau mày, vẻ mặt không vui, tính tình tốt bụng hầu như đã không còn rồi.

Ngày đó hấn đem Trần Mạt Ly đưa về Trần gia, cùng hai bác Trần nói rõ tình trạng của ả, cũng mờ mịt bày tỏ mình đã tìm được người trong lòng, hơn nữa có tính toán muốn kết hôn, hi vọng bọn họ có thể đem con gái của mình về. Cha Trần nhìn sắc mặt hơi bại của con gái thờ dài, đúng là vẫn không có duyên phận! Ông có thể làm thế nào, mặc dù đau lòng con gái nhưng cũng không thể ép buộc người ta, Nhà họ Hàn đối

với gia đình ông đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, đây đưa cũng không biết bao nhiêu rồi, huống gì người ta làm gì có nghĩa vụ đền bù trợ giúp mình?

“Bác biết rồi, cháu là đứa bé ngoan, là Mạt Ly không xứng với cháu thôi!” Ông vỗ vỗ bả vai Hàn Mộ Vân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Lúc kết hôn cũng đừng quên gọi cho bác!”

“Làm sao có thể quên.” Hàn Mộ Vân khiêm tốn nói, “Bác Trần nhất định sẽ là khách quý của buổi tiệc.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” cha Trần thở dài.

Hai người vẫn trò chuyện với nhau, không ai chú ý đến ánh sáng quỳnh diệp trong mắt Trần Mạt Ly.

“Mộ Vân, chúng ta vẫn là bạn bè chứ, làm sao lại không thể gọi cho anh!” Trần Mạt Ly mềm mại nói, ả đã cố hết sức để cho giọng điệu của mình dịu dàng động lòng người rồi, hẳn sẽ không nhận thấy được sự thay đổi của ả chứ? Trần Mạt Ly thận trọng mong đợi.

Không ngờ Hàn Mộ Vân cơ bản không hề bình tĩnh đã nói với cô: “Được rồi, không có việc gì thì cắt máy đi, một lát tôi còn có việc.”

Sắc mặt Hàn Mộ Vân thay đổi, nhưng vẫn cố nén mà nói: “Mộ Vân, hiện tại anh cũng chưa tan việc, còn có chuyện gì?”

“Trần Mạt Ly cô quản cũng thật rộng nhỉ!” Hàn Mộ Vân chê cười, giọng điệu không chút thương tiếc: “Có thời gian thì quản tốt mấy chuyện rác rưởi của mình đi!” Nói xong liền muốn cúp điện thoại. Bên kia liền truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Trần Mạt Ly: “Mộ Vân! Mộ Vân! Anh nói cho em biết anh phải đi đâu, nói cho em biết, em sẽ không tới đây đưa với anh nữa!”

Hàn Mộ Vân nheo lông mày, trầm ngâm nửa ngày mới chậm rãi nói: “Tôi muốn đi hẹn hò cùng Cảnh Nguyệt!”

“Anh muốn đi hẹn hò với con đàn bà kia!” Hàn Mộ Vân thét chói tai: “Cô ta đã có bạn trai còn muốn hẹn hò với anh? Cô ta cũng thật là dâm dăng...”

“Câm cái miệng của cô lại!” Hàn Mộ Vân lạnh lùng cắt đứt lời nói của Trần Mạt Ly: “Cô có tư cách gì nói câu này? Trần Mạt Ly, tôi nên nói cô có cái gì tốt, đừng tưởng rằng chính mình thanh cao, những chuyện hư hỏng của cô tôi không thèm nói đến mà thôi!” Nói xong, Hàn Mộ Vân bộp một tiếng cúp điện thoại, chỉnh lại tâm tình đi đến nơi hẹn cùng Lâm Cảnh Nguyệt.

Trần Mạt Ly bên này, sắc mặt xanh trắng, ngón tay mảnh khảnh nắm thật chặt điện thoại trên tay, móng tay cũng trắng bệch, bờ môi run rẩy tự lẩm bẩm: “tôi sẽ làm cho anh biết rằng...biết được cô ta là hạng người gì...tôi sẽ làm cho anh biết...”

Hai người hẹn ở một quán nhỏ gần công ty, hoàn cảnh bên trong thanh u yên tĩnh, rất thích hợp hai người tâm sự. Khi Hàn Mộ Vân đến Lâm Cảnh Nguyệt đã sớm đợi bên trong, nhìn thấy hắn đi vào cũng chỉ cúi đầu nhàn nhạt, một chút hưng phấn của Hàn Mộ Vân một thoáng giống như bị một gáo nước lạnh dội đi mất. Cô vẫn là thái độ đó, từ đầu tới cuối đều chưa từng thay đổi, như vậy buổi hẹn hôm nay cơ bản không thể giống như tưởng tượng của hắn. Hàn Mộ Vân chợt sinh ra cảm giác muốn lùi bước, chỉ vài bước chân mà thôi, nhưng hắn lại không bao giờ muốn bước tiếp nữa, nhưng người đã đến, hiện tại cũng là quá muộn rồi, Hàn Mộ Vân đè nén sự lo lắng trong lòng ngồi đối diện với Lâm Cảnh Nguyệt, miễn cưỡng cười cười: “Xem ra cố gắng bao ngày của tôi cũng không phải không có kết quả, ít nhất em đã nguyện ý chủ động hẹn gặp tôi rồi.”

“Tuyệt không buồn cười.” Lâm Cảnh Nguyệt thanh lãnh nhìn hắn, vừa mở miệng đã nói thẳng vào vấn đề: “Tôi sẽ không thể nào chấp nhận anh, anh đừng có hi vọng nữa!”

Nụ cười trên mặt Hàn Mộ Vân nhất thời đọng lại, hắn nắm chặt quả đấm hít một hơi thật dài mới mở miệng: “Cảnh Nguyệt, đừng nói lời tuyệt tình như vậy, nói không chừng ngày nào đó...”

“Không thể nào!” Lâm Cảnh Nguyệt nói như chém đinh chém sắt: “Tuyệt đối không thể nào, cho nên anh đừng có hi vọng nữa, trở về tìm Trần Mạt Ly vui vẻ sống qua ngày đi!”

“tôi và cô ta đã chia tay!” Hàn Mộ Vân vội vàng quát, nếu cô ấy quan tâm đến cái này, như vậy hiện tại hai người bọn họ đã không còn chướng ngại rồi.

Chia tay? Lâm Cảnh Nguyệt nhất thời sững sờ, làm sao có thể? Kiếp trước khi cô chết bọn họ còn ngọt ngào lắm, mà kiếp này, bọn họ lại chia tay? Tại sao lại biến hóa lớn như vậy? cô sống lại rồi cuộc đã dẫn theo sự thay đổi số mạng của bao nhiêu người ?

Cảm nhận thấy tâm tư của Lâm Cảnh Nguyệt không ở đây, Hàn Mộ Vân vui mừng một chút, có phải cô đối với hắn cũng có cảm giác hay không? Có phải hay không cô cũng đang nghĩ đến hắn? “Cảnh Nguyệt, cho nên chúng ta...”

“Không có chúng ta, chỉ có tôi và anh.” Lâm Cảnh Nguyệt cắt đứt lời của hắn, khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, “Mời buông tay đi, mặc kệ anh có phải cùng Trần Mạt Ly ly hôn hay không tôi cũng không muốn biết, tôi có Diệp Tử là đủ rồi, Hơn nữa chúng tôi cũng đã định kết hôn, anh là bạn hữu của anh ấy, đến lúc đó thiệp mừng sẽ đưa đến.”

Lời của cô không chút lưu tình, giống như con dao bọc hàn băng, từng dao từng dao đâm vào ngực hắn...cắt nát trái tim của hắn, đông kết nhiệt huyết của hắn. Phong độ quân tử của Hàn Mộ Vân rút cuộc không thể giữ được nữa, hắn chợt đứng lên, không chú ý đến hình tượng mà gào thét: “Tôi so với hắn kém chỗ nào? Nơi nào kém chứ? Tại sao em lại chán ghét tôi? Tại sao...”

Lòng Lâm Cảnh Nguyệt run lên, Hàn Mộ Vân như vậy cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cặp mắt vốn dịu dàng bình hòa lúc này lại dấn đầy dữ tợn và không cam lòng, nhưng cũng không đáng sợ, ngược lại có vẻ nghèo túng mà đáng thương, tồn tại trong trí nhớ của cô hắn luôn là nụ cười yếu ớt, là người đàn ông dịu dàng, luôn nói mình chưa từng yêu ai, là đàn ông của cô, mà không phải giống như bây giờ, hoảng loạn vô dụng.

“Không có gì có được hay không, chỉ là cảm giác mà thôi. Cho nên...nếu như anh thật không thích Trần Mạt Ly, như vậy...như vậy thì đi tìm một người khác tốt hơn đi!” Lâm Cảnh Nguyệt vừa nói dứt câu liền chạy chối chết, cô không có cách nào nhìn hắn như vậy. Có cái gì đó thật sâu ở trong tim nhào ra, điên cuồng lớn lên, chiếm cứ cả lồng ngực của cô, bánh trưởng thiếu chút nữa làm cô không thể thở nổi, trí nhớ hai kiếp cùng nhau tuôn trào, đầu của cô muốn nổ tung.

Vốn nghĩ rằng mình sẽ có được sự sung sướng của trả thù, nhìn đi, Hàn Mộ Vân , lần này tôi đã đá anh! Nhưng mà chỉ có cảm giác bị ai, dù sao cũng đã từng điên cuồng yêu hắn như vậy, nhìn hắn đáng vẻ suy sụp trước mặt mình, Lâm Cảnh Nguyệt tình nguyện chưa bao giờ gặp mặt hắn vào lúc này.

Cô chạy đến góc đường, trên đường nhón nháo có một chiếc xe màu đen đang đỗ ở bãi đỗ xe, thâm trầm khiêm tốn, nhìn một cái cô đã nhận ra được. Hít sâu một hơi, Lâm Cảnh Nguyệt không do dự nữa, mở cửa xa trực tiếp ngồi vào ghế phụ, ôm chặt người đàn ông có sắc mặt không tốt, “Diệp Tử, chúng ta về nhà đi!” Cô có anh rồi, cũng chỉ có nhà của hai người mà thôi.

Hàn Mộ Vân ngã trên ghế ngồi, đôi tay che mặt thật thấp mà cười, tiếng cười thật thê lương, mỗi tiếng đều có thể đâm sâu vào nơi sâu nhất của lòng người. Vì sao không cho hắn một cơ hội? Vì sao luôn một gậy đánh chết hắn ? Không còn có sau đó, hắn biết đây là cơ hội cuối cùng. đã lâu như vậy, lúc này thật sự phải buông tay.

Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau...Không, không có kiếp sau. Hắn đã từng hỏi cô, nếu có kiếp sau cô có yêu hắn hay không ?

Khi đó câu trả lời của cô là gì? Cô nói: “Kiếp sau, tôi là nam!”

51. Chương 51: Người Đàn Bà Điên Cuồng

Rất nhanh sẽ đến mùa xuân, Hà Tử Nghiệp chỉ có thể ở nhà họ Lâm một buổi chiều liền vội vàng vàng trở về thành phố A, nhà anh không như những gia đình khác, thời điểm lễ mừng năm mới chính là lúc bận

rộn nhất, cho dù anh có chán ghét như thế nào, cũng không tránh khỏi được các buổi quan hệ xã giao.

Hà Tử Nghiệp vốn muốn mang Lâm Cảnh Nguyệt cùng đi, để cho cô ở trong các buổi tiệc lộ diện, cũng tính toán tốt về sau dành cho hai người. Nhưng Lâm Cảnh Nguyệt lại không muốn để cho cha mẹ mình cô đơn trong dịp mừng năm mới, Hà Tử Nghiệp cũng chỉ có thể bỏ qua ý nghĩ này, ánh mắt mong đợi của cô thật khiến anh không thể cự tuyệt.

Mùng 8 Lâm Cảnh Nguyệt đi làm, ở nhà cô cùng cha mẹ thư thư phục phục ăn xong bữa cơm đoàn viên, thỉnh thoảng cùng Hà Tử Nghiệp nấu cháo điện thoại, những ngày này cực kỳ thoải mái. Hà Tử Nghiệp đối với cô vẫn cứ như vậy, ban ngày, vì bận rộn xã giao nên ít nghĩ ngợi, nhưng trời vừa tối, đầu óc cứ như chuyển xe quen thuộc khiến anh liên nhớ đến vợ còn của mình. Nếu có cô ở đây, nhất định sẽ vo thành một cục núp ở trong ngực anh, thỉnh thoảng nghịch ngợm khiến cho anh ngứa ngáy da thịt, cũng có khi bị anh chọc tức quá mức sẽ nhe răng cắn cho anh một ngụm. Chơi mệt sẽ trở nên ngoan ngoãn, thu lại móng vuốt nho nhỏ của mình, cái miệng nhỏ hồng hồng khê gương, cánh mũi xinh xắn hít hít, khiến cho người ta nhìn không được mà hết sức thương yêu. Hà Tử Nghiệp vuốt vị trí trống ở bên cạnh thỏ dài, lật người, đem gấu bông Đại Hùng của Lâm Cảnh Nguyệt ôm vào trong ngực. Vợ không ở đây thật sự là việc chán ghét nhất rồi!

Đàn ông, đói khát quá lâu tới một mức nào đó sẽ biến thành sói hoang, cũng là sói hoang nguyên một tháng! Những lời này được Hà Tử Nghiệp phát huy hết sức tinh tế, cũng được Lâm Cảnh Nguyệt thể nghiệm vô cùng tinh tế. Lâm Cảnh Nguyệt vừa về tới nhà liền bị anh bày ra tư thế mãnh liệt tấn công hù sợ, có cần phải như vậy không chứ, cô không phải chỉ là về nhà có 7 ngày thôi ư, người này vì sao lại biểu hiện giống như bị bỏ đói 01 năm vậy chứ? Này, đây gọi là hôn sao? Đây rõ ràng chính là cắn đó! Còn nữa, bàn tay kia có cần ra sức lớn như vậy chứ! Lâm Cảnh Nguyệt trong lòng rơi lệ, Diệp Tử nhà cô có phải là ăn trứng cái gì không nên ăn không?!

Cũng khi biết là do Hà Tử Nghiệp dùng sức quá hay là do nguyên nhân gì, lúc anh ăn uống no đủ muốn ôm cô đi ngủ, Lâm Cảnh Nguyệt lại đột nhiên ôm bụng đau đến mức mồ hôi lạnh cũng chảy xuống, đáng vẻ đau đớn vô cùng, khuôn mặt vốn hồng hào cũng trở nên tái nhợt. Hà Tử Nghiệp nhanh chóng nhảy xuống giường, lung tung mặc áo quần muốn mang cô đến bệnh viện. Nhưng Lâm Cảnh Nguyệt lại sống chết bám giường không chịu. Nói giỡn, đến bệnh viện nói thế nào? Nói là lâu quá không gặp mặt nên động tác quá mạnh khiến cô chịu không nổi?! Cô không chịu nổi xấu hổ đâu!

Hà Tử Nghiệp vốn là người cường thế, lúc này lại vừa lo lắng kiêm tự trách, cũng không biết là có phải mình tổn thương cô gái nhỏ hay không, sao có thể để tùy cô được chứ. Cánh tay sắt đuối một cái, đem Lâm Cảnh Nguyệt siết vào trong ngực muốn mở cửa xuống lầu. Lâm Cảnh Nguyệt lại quật cường, chết cũng không đi, cũng không để ý bụng đang đau, bắt Hà Tử Nghiệp lại cắn, sưng sốt thoát ra từ trong lòng anh.

Hà Tử Nghiệp đối với hành động ăn vạ của Lâm Cảnh Nguyệt như vậy một chút biện pháp cũng không có. Mắng? Không nổi được! Đánh? Lại càng không thể! Làm thế nào? Chỉ có thể canh giữ bên giường Lâm Cảnh Nguyệt, gấp đến xoay vòng, một lúc lại hỏi thăm một lần, chỉ sợ sẽ thật có vấn đề gì. Phiền đến mức Lâm Cảnh Nguyệt thật sự muốn đem anh lập tức đuổi đi! Vốn nghĩ, qua một lúc bụng sẽ đỡ đau, lại không ngờ lúc đi vệ sinh cô phát hiện trên quần nhỏ có dính máu. Chính bản thân cô cũng có chút sợ, cũng không dám nói với Hà Tử Nghiệp, chỉ có thể ôm chặt anh, trong lòng tự thôi miên mình: ngủ được sẽ tốt thôi, ngủ được sẽ tốt thôi...Không thể nói, chiều này đúng là có tác dụng, Lâm Cảnh Nguyệt thật sự ngủ thiếp đi, chỉ là ngủ không yên. Chốc chốc lại lật người, hơi nhú mào, một lúc lại rên mấy tiếng, khiến cho Hà Tử Nghiệp lo lắng, cả đêm cũng không nhắm mắt, thậm chí chỉ cần Lâm Cảnh Nguyệt lật người anh cũng bị kinh sợ hết nửa ngày.

Cũng may, sáng hôm sau thức dậy, bụng của Lâm Cảnh Nguyệt cũng không có dấu hiệu đau lại, nhưng vết máu nhàn nhạt trên quần nhỏ khiến cho cô cảm thấy lo lắng, nhưng cô cũng không quá quan trọng, chỉ mờ mịt cảnh báo Hà Tử Nghiệp không thể tiếp tục như vậy. Thấy cô gái nhỏ của mình hôm qua đau đến trình độ này Hà Tử Nghiệp dĩ nhiên vội vàng gạt đầu đồng ý, cho dù là gì anh cũng không muốn cô gái của mình bị thương.

Ngày đầu tiên đi làm Lâm Cảnh Nguyệt lại dĩ nhiên trốn việc! Bởi vì Hà Tử Nghiệp thực sự cảm thấy sợ, nên không dám để cho cô đi làm, mạnh mẽ ép buộc cô ở lại trong nhà, Lâm Cảnh Nguyệt mặc dù không muốn nhưng vẫn nghe lời anh. Cô cũng có chút sợ, dù sao tình huống như vậy cũng là lần đầu tiên.

Mặc dù lúc đi Hà Tử Nghiệp đã bảo cô nhất định phải nghỉ ngơi cho thật tốt, nhưng một người ở nhà thật sự không có ý vị gì. Lâm Cảnh Nguyệt cúi đầu nhìn qua bụng bằng phẳng của mình, cảm thấy cũng không có nơi nào khó chịu, thu thập một chút liên xuống phố đi dạo. Cô biết mấy ngày nay Hà Tử Nghiệp bận rộn xã giao nhất định không có ăn cơm tử tế, liền muốn đi ra ngoài mua chút đồ khuya về làm anh ăn. Về sau, nhiều năm sau này, Lâm Cảnh Nguyệt đều vì quyết định lúc này của mình mà hối hận không ngừng.

Kể sau lần gặp mặt đó Hàn Mộ Vân cũng không còn đi tìm Lâm Cảnh Nguyệt, hẳn biết có kiên trì cũng không còn ý nghĩa, mặc dù nói không biết nguyên nhân, nhưng cô thật sự không thích hẳn. Thay vì ở trước mặt cô ganh tỵ, càng khiến hai người càng thêm khúc mắc, ít nhất sau này khi cô nhớ tới hẳn, trong đầu cũng sẽ không tràn đầy chán ghét.

Thất tình khiến cho hẳn nản lòng thoái chí, nhưng vẫn chưa thể phá hủy hẳn, hẳn là đàn ông Hàn gia, cho dù mất đi người mình yêu thích, hẳn vẫn cần phát triển Hàn gia, cho nên hẳn quyết định, chỉ ở lại công ty Hà Tử Nghiệp thêm 01 năm sau đó sẽ trở về tiếp quản công ty nhà mình. Mặc dù mỗi lần cha Hàn cùng hẳn nói tới vấn đề này hẳn đều mâu thuẫn, hẳn thích công trình kỹ thuật, chứ không phải là quản lý, Nhưng hẳn biết mình đã hơn 30 tuổi rồi, không thể tiếp tục tùy hứng, trách nhiệm nên gánh thì cũng không thể trốn thoát được.

Hẳn không muốn gặp lại Hà Tử Nghiệp, càng không muốn nhìn thấy cảnh anh ta cùng Lâm Cảnh Nguyệt ngọt ngào ngào ngào, như vậy chỉ có rời đi, đem tất cả nhiệt huyết của chính mình vùi vào công việc mới có thể làm mình quên đi tất cả. Hàn Mộ Vân quyết ý, muốn bắt đầu lại cuộc sống của chính mình, nhưng không đợi hẳn chuyển ý chỉ thành động lực công việc thì trong nhà đã truyền đến một tin như sét đánh giữa trời quang: Trần Mạt Ly mang thai! Đã hai tháng!

Hàn Mộ Vân bị tin tức này đã kích cũng mau muốn điên rồi, hai tháng, không thể là giả, là mẹ hẳn tự mình cùng cô ta đi kiểm tra. Vì sao giữa bọn họ chỉ một lần lại có hậu quả như thế? Hàn Mộ Vân bất chấp tất cả chạy về nhà chuẩn bị chất vấn Trần Mạt Ly, hẳn không tin! Hẳn không tin sẽ có chuyện trùng hợp như vậy! Nhưng vừa về tới nhà, thấy khuôn mặt tươi cười tha thiết hy vọng có cháu trai của mẹ cùng thiệp mừng kết hôn mà cha ném tới trên người hẳn, hẳn chợt bối rối, giống như khi hẳn còn chưa kịp nghĩ gì thì mọi người đã thay hẳn chuẩn bị. Mà hẳn, là người trong cuộc nhưng cái gì cũng không biết, thậm chí ngay cả ngày mình kết hôn cũng là từ trong miệng cha mình mà biết được!

Nhưng có một việc chắc chắn sẽ không thay đổi, hẳn tuyệt đối sẽ không cùng người đàn bà kia kết hôn! Hàn Mộ Vân biểu đạt ý của mình với cha Hàn, cẩn thận thăm dò có thể hay không đem đứa bé kia hủy đi, lại chỉ có thể nhận được từ cha Hàn 04 chữ: Không có thương lượng! Mặc dù ông cũng không hi vọng Trần Mạt Ly làm con dâu mình, nhưng huyết mạch của con trai hiện tại trong bụng người ta! Huống chi đây còn là con gái của anh em ông, dù thế nào ông cũng không thể khiến người ta đem chính cháu ngoại của mình phá bỏ, nói đi nói lại, lần cưới xin nàu của con trai ông đã định rồi!

Khi Hàn Mộ Vân tìm được Trần Mạt Ly thì cơ hồ hẳn đã nhanh điên rồi, mặc dù ngày tháng không sai, nhưng hẳn vẫn không tin đứa bé kia là của mình, nhưng cho dù hẳn tra hỏi như thế nào Trần Mạt Ly cũng đều bày ra khuôn mặt ngượng ngùng, hơn nữa còn cố gắng muốn hẳn sờ đứa bé trong bụng mình. Chăm chú nhìn bụng cô ta, những tâm tình cố gắng đè nén những ngày qua của Hàn Mộ Vân lập tức bạo phát, hẳn chỉ vào mặt Trần Mạt Ly gầm thét: “Cô chờ xem! Tôi sẽ không lấy cô, vĩnh viễn sẽ không! Người như cô cơ bản không xứng đáng! Không hề xứng!”

Trần Mạt Ly không ngờ chuyện đến mức này mà Hàn Mộ Vân vẫn không chịu thỏa hiệp, chẳng lẽ ngay cả đứa bé của mình hẳn cũng không cần sao? Ắ nhìn đáng vẻ điên cuồng của Hàn Mộ Vân, lửa giận trong lòng cũng bắt đầu cháy rừng rực, ả vì sao lại thương hẳn, vì hẳn ả có thể làm bất cứ việc gì, nhưng tại sao ngay cả một danh phận hẳn cũng không muốn cho ả? Nhất định là con đàn bà kia! Chính là cô ta đã cướp đi hết sự chú ý của Hàn Mộ Vân! Mới khiến cho hẳn ngay cả đứa bé ruột thịt của mình cũng không cần!

Ả không thể cứ trơ mắt nhìn người khác cướp đi Hàn Mộ Vân! Không thể! Lần đầu tiên trước sự phẫn nộ của Hàn Mộ Vân ả có thể giữ được tỉnh táo. Ả hiện có đứa bé trong bụng, Hàn Mộ Vân không cưới cũng phải cưới, ả sợ cái gì chứ, chướng ngại trước mắt chỉ có một: tiện nhân Lâm Cảnh Nguyệt! Cô ta đáng chết! Đáng chết!

Lâm Cảnh Nguyệt chỉ đi đến chợ bán thức ăn gần nhà, cô tuy có chút đỉnh đặc nhưng vẫn biết cơ thể quan

trọng, cho nên cũng không muốn đi quá xa, cũng không đi dạo quá lâu, chỉ mua vật cần thiết liền xách đồ chuẩn bị về nhà. Chợ bán thức ăn cách nhà cô không xa không gần, chỉ một trạm xe buýt, Lâm Cảnh Nguyệt ước lượng đồ trên tay cũng không quá nặng, cũng chưa từng ngồi xe buýt, đoạn đường này người cực kỳ nhiều, cô không thích cảm giác người người chen chúc.

10 phút lộ trình, Lâm Cảnh Nguyệt xách theo một túi rau dưa, thịt cá các loại đi qua đường cái, về nhà cần rẽ qua một con hẻm nhỏ. Nơi cô ở là khu công nhân, điều kiện tự nhiên không quá tốt, đường lớn không nhiều, hẻm nhỏ cũng không ít, hiện tại là giờ làm việc, trong hẻm cũng vắng vẻ không còn mấy người.

Trái tim Lâm Cảnh Nguyệt chợt đập loạn, giống như có chuyện gì đó không tốt xảy ra. Cô lắc đầu, muốn đem cảm giác kỳ quái này quên đi, tại sao lại có thể có chuyện gì? Nhất định là cô ngủ không ngon. Nhưng cô vẫn bước nhanh hơn, ra sức mau chóng đi ra khỏi con hẻm. Lâm Cảnh Nguyệt không biết đây chính là bản năng của con người đối với nguy hiểm.

Khi cô sắp ra khỏi đường hẻm, trên đầu lập tức bị chụp vào một khoảng tối, Lâm Cảnh Nguyệt cả kinh trong lòng, đang muốn ngẩng đầu lên, lại bị người dùng khăn tay bịt chặt miệng, chân cô mềm nhũn, trước mắt tối đen như mực, tiếp theo cái gì cũng không biết.

52. Chương 52: Một Phút Nguy Hiểm

Lâm Cảnh Nguyệt tỉnh lại chỉ thấy toàn thân đau nhức, trước mắt vẫn tối đen như mực, miệng cũng bị cái gì đó chặn lại. Trong lòng vô cùng khủng hoảng, sợ đến phát run, cô biết là mình đang bị bắt cóc. Nhưng cô cần rằng để cố gắng kiên trì, hôm nay cô nhất định phải dựa vào chính mình!

Bởi vì không xác định ở đây còn có ai khác hay không, cho nên cô chỉ có thể giật nhẹ cơ thể của mình, lúc này mới phát hiện tay chân mình cũng bị trói, dường như cô đang tựa vào nơi giống như cây cột.

Lâm Cảnh Nguyệt không dám manh động, cô ngưng thở, nghiêng tai lắng nghe, đến khi xác nhận rõ không có ai khác cô mới thử dùng sức giãy dụa đôi tay, cô gắng nói lỏng sợi dây, nhưng cô thất vọng, sợi dây trói quá chặt, sức cô không đủ, giãy dụa một hồi khiến cho cô thở hồng hộc, bàn tay cũng bị siết đến đau đớn. Chẳng lẽ cứ như vậy ngồi chờ chết? Lâm Cảnh Nguyệt không cam lòng cắn chặt môi dưới, nhanh nghĩ ra biện pháp đi Lâm Cảnh Nguyệt! Ai biết bọn cướp kia rốt cuộc có ý đồ gì!

Đầu óc của cô nhanh chóng luân chuyển, cố gắng nghĩ đến phương án tự cứu mình, nhưng cô gái yếu mềm, tay chân lại bị trói, mắt cũng không nhìn thấy, đối mặt với hoàn cảnh như vậy cô có thể làm gì đây? Lâm Cảnh Nguyệt có chút tuyệt vọng, cô không biết mình đã từng đắc tội với ai, mà mình cũng không phải là tiểu thư gia tài vạn bạc, bắt cóc người bình thường như cô để làm gì? Không thể đoán ra được nguyên nhân, cho nên khủng hoảng trong lòng càng lớn. Khi Lâm Cảnh Nguyệt đang còn loạn nghĩ chợt nghe tiếng mở cửa, cô giật mình một cái, vội vàng hô hấp chậm lại, không nhúc nhích giống như chưa hề tỉnh lại.

“Sao lại chưa tỉnh?” một giọng nói thô kết của đàn ông truyền vài bên tai Lâm Cảnh Nguyệt.

“Nhìn dáng vẻ trắng trẻo nộn nộn, khẳng định vừa nhỏ nhắn vừa xinh đẹp, chắc chắn, cơ thể mềm yếu.” một giọng nói hơi khàn khàn khác vang lên. “Thời gian lâu vậy vẫn chưa tỉnh, nếu không cứ trực tiếp làm việc thôi!” giọng nói khàn khàn trở nên bỉ ổi. Lâm Cảnh Nguyệt giật mình trong lòng, theo bản năng liền muốn lùi về phía sau một chút, nhưng cô chợt sững sốt trong lòng càng thêm khủng hoảng, không thể lui về phía sau! Không thể để cho bọn họ phát hiện mình đã tỉnh lại!

“Gấp cái gì, mọi người đều ở đây, còn sợ chạy sao?” giọng nói thô kết trên choker, tiếp theo giống như tiện tay lôi một cái ghế ngồi lên trên, “chắc chắn, không biết cô này sao lại đắc tội với người đàn bà kia, thật là ác độc mà! Như vậy quả thật là muốn phá hủy cô gái này!”

“Sao vậy, còn thương hương tiếc ngọc?” giọng nói khàn khàn có chút đùa giỡn ngược lại.

“Buồn cười, người đẹp đưa tới cửa chẳng lẽ còn đẩy ra ngoài?”

Nghe đến đây, lông măng trên người Lâm Cảnh Nguyệt đều dựng cả lên, cô cắn chặt răng mới có thể làm mình không nổi đóa. Lời của hai kẻ này đã ra ràng hành động tiếp theo của họ, mà lúc này cô ngoài có thể giả vờ bất tỉnh để kéo dài thời gian thì đều không thể làm gì được. Không, không thể! Tuyệt đối không thể khiến hai người này được như ý! Mau nghĩ cách đi! Đúng rồi, bọn họ nói đến đàn bà, mình khi nào đắc tội với người đàn bà nào? Lâm Cảnh Nguyệt cố gắng nhớ lại, đúng rồi! Ngoài Trần Mạt Ly cô cũng không cùng ai cự cãi qua, nhưng giữa hai người các cô cũng không có hận thù sâu đậm gì, sao cô ta lại dùng phương pháp này đối phó với cô? Hay là do người khác?

Lâm Cảnh Nguyệt lấy lại bình tĩnh, cô đang bị trói, bên cạnh lại có hai kẻ đàn nhìn chăm chăm, ngoài kéo dài thời gian thì không thể làm gì, vì vậy, Lâm Cảnh Nguyệt liền nghiêng đầu tiếp tục bày ra dáng vẻ vô ý thức.

Cô không biết luống này Hà Tử Nghiệp đang ở bên ngoài tìm cô đến sắp điên rồi, Hà Tử Nghiệp mặc dù đi làm, nhưng vẫn có chút không yên lòng cô gái nhỏ ở nhà, sau khi kết thúc buổi họp sáng liền lập tức gọi điện thoại cho cô, nhưng lại nghe được giọng trả lời của hệ thống: số điện thoại quý khách đang gọi đã đóng.

Điện thoại Lâm Cảnh Nguyệt không thể tắt máy, anh biết rõ, cô thường dùng đi động lên net, thậm chí có lúc mở máy 24h, sao lại bất chợt tắt máy, huống chi lại vào lúc này. Hà Tử Nghiệp lập tức liên tưởng đến có phải là cô đau bụng quá nên đi viện rồi. Nhưng ngẫm lại không đúng, tối hôm qua ép buộc thế nào cô cũng không chịu đi, thà chịu đau như vậy, hôm nay khẳng định càng không thể đi rồi. Vậy thì cô có thể đi đâu? Hà Tử Nghiệp càng nghĩ càng lo lắng dứt khoát trực tiếp bỏ việc về nhà, bên trong phòng trống rỗng, không có Lâm Cảnh Nguyệt, điện thoại, ví tiền cũng đều không có ở nhà.

Có lẽ cô đã đi dạo phố rồi nhỉ? Nhưng sao điện thoại lại tắt máy, tối hôm qua anh còn thấy cô sạc điện, nhất định không thể nào là hết pin được! Nghĩ tới đây, trong lòng Hà Tử Nghiệp lại hồi hộp hơn, có phải đã xảy ra chuyện gì không?!

Môi Hà Tử Nghiệp mím thật chặt, cô gái nhỏ sẽ không thể không hiểu chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không đi đâu mà tắt máy, nhất định có chuyện đã xảy ra! Anh càng nghĩ càng hốt hoảng, trong đầu giả định liên tục những tình huống có thể xuất hiện, khiến cho anh càng thêm rối tung rối mù. Anh nắm chặt quả đấm, nóng nảy đi quanh phòng khách, Cảnh Nguyệt! Cảnh Nguyệt! Em rốt cuộc ở đâu? Chợt bước chân anh dừng lại, trong đầu chợt nghĩ đến một người, ngoài điểm này sẽ không có nơi nào khả nghi khác.

“Hàn Mộ Vân, anh có gặp Lâm Cảnh Nguyệt không?” Nghĩ liền làm, Hà Tử Nghiệp không chút do dự bấm điện thoại của Hàn Mộ Vân.

“Bạn gái của anh lại hỏi tôi? Bao giờ thì Hà Tử Nghiệp lại vô dụng như vậy!” Nhận được điện thoại của Hà Tử Nghiệp, Hàn Mộ Vân có chút sửng sốt, nghe được anh nói hần liền lên tiếng châm chọc, anh ta đang làm gì đây chứ, muốn khoe khoang sao?

“Hàn Mộ Vân tôi không có thời gian nói nhảm với anh, không thấy Lâm Cảnh Nguyệt, người kia có hành động gì không?”

“Cái gì gọi là không thấy? anh nói rõ cho tôi Hà Tử Nghiệp!” Hàn Mộ Vân ngực nhói một cái, tim đã nhảy đến cổ rồi.

“Chính là ý như anh đang nghĩ, trừ ý đó còn có gì khác nữa, tôi hỏi anh, Trần Mạt Ly gần đây có hành động kỳ quái gì không?” Anh cũng biết người đàn bà là một người điên, nếu có thể vì Hàn Mộ Vân mà tới công ty làm khó dễ Lâm Cảnh Nguyệt thì tự nhiên cũng có thể làm ra chuyện khác quá đáng hơn.

“Không có, anh nghi ngờ cô ta? Anh xác định?” Hàn Mộ Vân có chút chần chờ, người kia dù ngu xuẩn, nhưng mà không thù không oán, không! Nghĩ tới đây hô hấp của hần chợt cứng lại, người đàn bà kia cơ bản không thể dùng suy nghĩ của người bình thường mà đánh giá ả. Hơn nữa, trong lúc bọn họ nói chuyện không ít lần đã nhắc đến Lâm Cảnh Nguyệt. “Đợi chút, Hà Tử Nghiệp, có điểm không đúng.”

“Nói mau!” giống như nắm được cây cỏ cứu mạng cuối cùng, Hà Tử Nghiệp hận không được lập tức nghe được tin tức từ Hàn Mộ Vân.

Hàn Mộ Vân cũng không so đo giọng điệu của anh, việc nặng việc nhẹ hần còn phân biệt rõ, hiện tại thời gian khẩn cấp, hần đem chính chuyện của mình và Trần Mạt Ly nói rx ràng tóm tắt: “Trần Mạt Ly mang

thai, muốn tôi cưới cô ta, tôi không đồng ý. Tâm tình cô ta rất kích động, quan trọng nhất nhất là khi chúng tôi nói chuyện không ít lần cô ta đều nhắc đến Cảnh Nguyệt!”

Bàn tay nắm điện thoại của Hà Tử Nghiệp dần siết chặt, đứng rồi, đây chính là điểm mấu chốt nhất! “Đi điều tra thông tin điện thoại của Trần Mạt Ly! Nhanh lên!”

“Được!” lúc này Hàn Mộ Vân cũng không đoái hoài đến khúc mắc giữa hai người, Lâm Cảnh Nguyệt mới là quan trọng nhất.

Lòng Hà Tử Nghiệp nhảy bang bang, giống như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực, người đàn bà kia làm gì anh so với ai càng rõ ràng hơn hết, ma túy! Thứ đồ kia không thể đụng đến, cô gái của anh, cô gái nhỏ sạch sẽ của anh! Gân xanh trên trán Hà Tử Nghiệp giật giật, hô hấp cũng nặng nề, nếu chuyện này không phải là hiểu lầm thì chính thật là cùng người đàn bà kia có liên quan! Nếu như cô ta dám dấn thương Cảnh Nguyệt, anh đảm bảo tuyệt đối sẽ không cho cô ta yên ổn!

“Cục trưởng An, có chuyện khẩn cấp muốn anh giúp đỡ một chút...”

“Anh vương, đội hình cảnh gần đây bận việc à...”

Gọi hết điện thoại, Hà Tử Nghiệp nặng nề thở ra một hơi ngả xuống ghế salon, anh bây giờ không thể rối loạn, nói không chừng cô còn đag chờ anh, anh muốn tỉnh táo! Tỉnh táo! Nhưng làm sao có thể tỉnh táo, đó là cô gái của anh, là người anh nâng niu trong lòng bàn tay! Ngày qua ngày nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mới có thể có cảm giác mình còn đang sống, hàng đêm ôm cô ngủ mới có thể an lòng, lúc này cô có thể đang lọt vào nguy hiểm, anh làm sao mới có thể làm cho cô không bị thương tổn?

Đều là lỗi của anh, rõ ràng biết có tai họa ngầm nhưng không có đề phòng! Nguyệt Nha Nhi, Nguyệt Nha Nhi của anh, tuyệt đối không thể có chuyện! Anh đi tới phòng ngủ, kéo đầu tủ lấy ra một chiếc hộp màu đỏ nhưng vuốt ve nhẹ nhàng, Cảnh Nguyệt, không nên xảy ra chuyện gì, van cầu em, dù là vì tương lai của chúng ta.

Lâm Cảnh Nguyệt duy trì một tư thế thật lâu, coi như cô có thể kiên cường thì cơ thể cũng không chịu nổi, huống chi trong lúc nguy hiểm này bụng lại bắt đầu đau đớn, trán của cô bắt đầu thấm ra mồ hôi hột, Lâm Cảnh Nguyệt cắn răng kiên trì, nhưng không nhịn được xê dịch cơ thể, một động tác nho nhỏ như vậy lại bị hai kẻ đag canh chừng thấy được.

“!@#%\$, ả này nhất định đã sớm tỉnh!” giọng đàn ông khàn khàn nhỏ nước miếng, tức giận níu lấy tóc Lâm Cảnh Nguyệt.

“Còn rất giảo hoạt! À, Mày giả bộ sao!” Hắn vỗ mạnh lên gương mặt của Lâm Cảnh Nguyệt, chốc lát gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Cảnh Nguyệt đã bị vỗ đến đỏ lừ.

Lâm Cảnh Nguyệt giùng giàng muốn thoát khỏi bàn tay đang nắm của người đàn ông, nhưng cơ bản không chống lại sức lực của hắn, chỉ có thể mặc hắn kéo tóc mình. Da đầu bị kéo đau, trên mặt cũng nóng hừng hực, môi Lâm Cảnh Nguyệt bị lấp kín cũng không thể kêu ra tiếng, mặc dù biết khóc cũng không giải quyết được vấn đề, càng lộ ra vẻ mềm yếu trước kẻ địch, nhưng nước mắt vẫn không tự chủ được mà chảy xuống.

“Được rồi, nhanh làm việc, xong xuôi liền rời đi!” giọng đàn ông thô kết kéo lại giọng đàn ông khàn khàn, nhìn ăn mặc của cô gái này đoán chừng cũng là người phú quý, hắn cũng không muốn chọc đến người không nên dây vào, thừa dịp bây giờ còn chưa có ai nhận ra ra nhanh làm cho xong việc sau đó lấy tiền rồi rời đi mới là tốt nhất.

“Cũng đúng.” Giọng đàn ông khàn khàn gật đầu một cái, chuyển sang cười thô bỉ với Lâm Cảnh Nguyệt: “Người đẹp, nghe nói bị mất nhưng vẫn có cảm giác!”

Lâm Cảnh Nguyệt hoảng sợ ô ô kêu lên, cô biết bọn họ muốn làm gì, không, không thể! Cô dốc sức liều mạng mà lắc đầu, đem cơ thể của mình co thành một cục, lạnh đến phát run, Diệp Tử, Diệp Tử, anh đang ở đâu a?

“Việc này cũng không phải do cô quyết định.” Người đàn ông giọng thô kết bắt đầu dao động xấu xa trên người cô, bởi vì cô bị trói nên áo mặc trên người không thể cởi xuống, liền dứt khoát đem áo cô kéo lên phía

trên, côi tay vuốt làn da trơn mềm của cô, trong miệng phát ra tiếng than thở: “Làn da cô nàng này thật tốt!” Tiếp theo hắn chuyển sang người đàn ông kia: “Mở camera”

Nỗi sợ trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt đã trở nên kinh khủng, cô liều mạng lui về phía sau, nhưng vẫn không chạy thoát, chỉ có thể bị người đàn ông hung ác đặt ở phía dưới, một tay xé rách áo quần trên người cô.

53. Chương 53: Muốn Làm Ba

“Hà Tử Nghiệp, tra được rồi! sáng hôm nay có một vài cuộc điện thoại lạ, trước kia cô ta rất ít liên lạc! Tôi đang xác định thân phận của người này.” Âm thanh lo lắng có một chút vui mừng của Hàn Mộ Vân từ đầu bên kia vang lên.

“Mau! Càng nhanh càng tốt!” Hà Tử Nghiệp cầm tay lái thật chặt, sau khi cúp điện thoại, anh chuyển sang bên cạnh: “Anh Vương, người khả nghi trên màn hình camera giám sát khu vực này vào sáng hôm nay đã điều tra rồi, đã xác định được hành tung, có thể để mọi người chuẩn bị ra tay.”

“Được, tôi lập tức gọi điện thoại, Tiểu Hà, anh không cần khẩn trương.”

Làm sao có thể không khẩn trương, tại sao có thể không vội chứ! Trái tim Hà Tử Nghiệp đập nhanh đến mức muốn nổ tung, từ những chứng cứ trước mắt mà nói, cô gái nhỏ của anh 100% đã bị bắt cóc rồi! Anh đem tất cả những nơi bình thường cô hay đi kiểm tra vài lần, cuối cùng tại chợ bán thức ăn tra ra được tung tích, thật may ngay bên chợ có một ngân hàng lớn, từ máy theo dõi của ngân hàng để cho anh nhìn ra được bóng dáng khiến anh nóng ruột nóng gan, nhưng mấy phút sau anh cũng nhìn thấy được hai tên lén lút đi theo phía sau cô. Ngần vịn lần dừng xảy ra chuyện gì, hai mắt Hà Tử Nghiệp nhắm nghiền, lần đầu tiên anh hướng toàn bộ lòng thành cầu nguyện với trời cao.

“Tìm ra rồi! Hai người kia đã từng có tiền án! Bọn chúng đã từng dùng ma túy nên bị bắt! Nhưng sau lần đó đã không còn vi phạm chuyện gì, nhưng hôm qua bọn chúng có mượn một chiếc xe miniBus của người khác, nói hôm nay xong việc sẽ trả!” Vừa lúc đó Hàn Mộ Vân đã gọi điện thoại đến.

“Biết bọn chúng bây giờ đang ở đâu không?” Hà Tử Nghiệp kích động đến thở cũng tăng thêm, anh đối với điện thoại quát ra lửa.

“Còn chưa xác định, nhưng địa điểm hoạt động của bọn chúng đang ở một vùng ngoài ngoại ô, anh có thể nhờ cục trưởng An ra tay điều tra một chút!” Hàn Mộ Vân vừa nói xong, Hà Tử Nghiệp đã trực tiếp cúp điện thoại. Không kịp chờ đợi, đẩy cửa đi ra ngoài: “Cục trưởng An...”

“Tiểu Hà à, tôi đang định gọi cho anh, đã tra ra được hai người trên màn hình theo dõi, xác định bọn chúng đang ở khu nhà máy hợp kim nhôm bị bỏ hoang ở vùng ngoại ô!” Tin tức này đối với Hà Tử Nghiệp mà nói chính là ánh sáng trong đêm tối, anh quay đầu nhìn chằm chằm đôi trưởng Vương bên cạnh, ánh mắt như đước: “Anh Vương, thông báo cho người của anh đi đến nhà máy hợp kim nhôm bị bỏ hoang ngoài ngoại ô.” truyện được copy từ

Bên kia, Lâm Cảnh Nguyệt đang liều chết phản kháng gã đàn ông trên người, cô tuyệt đối không thể để người này được như ý! Tuyệt không! Nhưng theo thời gian trôi qua, động tác phản kháng của cô cũng dần dần vô lực, cô vốn đã bị trói chặt tay chân, giày dũa cũng chỉ đến một mức độ nhất định. “U, con nhóc này còn rất cay! Uốn éo nữa đi, càng uốn éo tao càng hưng phấn!” tên đàn ông giọng khàn khàn bỉ ổi trêu chọc bên tai cô: “ anh đây để ày ném thử một chút** tư vị” bàn tay xù xì của hắn vuốt ve trên người cô, Lâm Cảnh Nguyệt cảm thấy bàn tay lạnh như băng này giống như quỷ trảo từ địa ngục vươn ra, xé nát tất cả của cô, đem cô kéo vào vực sâu. Cảm giác buồn nôn từ dạ dày dâng lên, nước mắt Lâm Cảnh Nguyệt nhanh chóng thấm ướt miếng vải đen.

Cô đã tuyệt vọng, Diệp Tử, thật xin lỗi, em thật sự đã tận lực, Diệp Tử, anh đang ở đâu? Khuôn mặt cô trắng bệch giống như người chết nằm trên đất, mặc dù mắt bị che kín, nhưng cô vẫn cảm thấy được ánh đèn lóe sáng từ camera ghi hình.

Môi dưới của Lâm Cảnh Nguyệt bị cắn đến chảy máu, cô vốn cho rằng mình có thể thay đổi được số mạng, có thể tìm được hạnh phúc của chính mình, nhưng thực tế đã cho cô một kích nặng nề, mặc dù không có sai lầm như khi rơi lầu, nhưng kiếp này lại muốn dùng cách này để kết thúc. Cô biết, nếu hôm nay cô bị vậy bản, cô và Hà Tử Nghiệp sẽ không còn có thể tiếp tục. Có lẽ anh sẽ không tính toán, nhưng chính cô không thể không để ý, Diệp Tử của cô, đáng được thứ tốt nhất trên đời này...

Nước mắt từ từ chảy xuống, ướt đầm mảnh vải bịt mắt. Cô có thể cảm thấy áo của mình đã bị cởi sạch không còn gì, kế tiếp chính là quần rồi...Tên ghê tởm kia đang dùng miệng hôn loạn trên người cô, giống như quái thú đang phun dịch, từng ngụm cắn nuốt lấy cô...

Không có hi vọng nữa rồi...hai kiếp, kết cục vẫn là chết, người đã chết vốn không nên tồn tại nữa, lần này có thể khác sao? Nhưng cô không bỏ được, Diệp Tử của cô, dịu dàng cưng chiều...Từng chuyện từng chuyện đều để lại dấu ấn trong óc cô rõ ràng, nếu không có cô, anh nên làm cái gì? Cô thật không làm được, yêu thương anh cả đời, có lẽ kiếp này cô không nên đến quấy rầy cuộc sống của anh. Diệp Tử, Diệp Tử...Rất nhớ anh, còn chưa nhận được nhẫn kết hôn của anh, còn chưa mặc lên áo cưới làm cô dâu của anh...

“Cảnh Nguyệt!” Hà Tử Nghiệp phá cửa vào liền nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy. Cô gái của anh bị người ta trói lại, đè lên người mà giày xéo, áo quần trên người đã bị xé tan tành không ra hình dạng, đôi tay tội ác kia đã đưa về phía dưới của cô, ánh mắt Hà Tử Nghiệp nhất thời đỏ đậm, đập một cước, anh đem gã đàn ông đang hoảng sợ kia đạp đổ xuống mặt đất, đem Lâm Cảnh Nguyệt ôm vào trong lòng, dùng áo khoát của mình bao thật chặt cơ thể đang run lẩy bẩy của cô, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của cô giống như đag dỗ con nít: “Nguyệt Nha Nhi, ngoan, đừng sợ, đừng sợ, anh đag ở đây, chính là anh đây...”

CCảnh sát cùng chạy đến đã đem hai gã kia bắt lại, Đội trưởng Vương nhìn một chút dáng vẻ của Hà Tử Nghiệp vẫn không có bước đến chào hỏi, đối với cấp dưới ra dấu tay liền lạnh lẽ mang người rút lui.

Lâm Cảnh Nguyệt cảm giác cô đang nghe nhầm, cô giống như nghe Diệp Tử đag gọi mình, dịu dàng như vậy, giống như là...giống như là lúc cô kết thúc ý thức cuối cùng của kiếp trước. Cô nhếch lên khóe miệng, trên mặt là nụ cười như được giải thoát, Diệp Tử của cô thật tốt, cho dù trong ảo cảnh vẫn dịu dàng như vậy.

Nụ cười mờ ảo của cô khiến Hà Tử Nghiệp hoảng hồn, mặc dù lúc này cô đang trong ngực anh, nhưng giống như giấy kẻ tiếp cô sẽ tan biến, anh muốn cầm tay cô nói cho cô biết cô không phải sợ, lại phát hiện mình lại quên mất tháo dây trói trên người cô. Nhưng anh không muốn buông cô ra, cho dù một giây cũng không muốn buông ra!

Anh có thể ôm Lâm Cảnh Nguyệt ngồi trên mặt đất, đặt cô ngồi lên đùi mình, hung hăng dán vào trong ngực mình, cầm đặt trên vai cô, hai cánh tay nhanh chóng cởi dây trói cho cô, hơn nữa còn kéo xuống mảnh vải đen che trên mắt cô.

“Nguyệt Nha Nhi, anh là Diệp Tử, anh đang ở đây, không phải sợ, anh tới đây, Nguyệt Nha Nhi, nói một câu có được hay không?” Anh chống lại cặp mắt trống rỗng của cô, đem bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đặt vào lồng ngực của mình, để cho cô cảm nhận được nhiệt độ của anh, kiên định, kiên nhẫn ở bên tai cô dịu dàng nói chuyện: “ Nguyệt Nha Nhi, nhìn anh có được không, gọi anh một tiếng, Diệp Tử thật sự rất lo lắng cho em...nếu em vẫn không để ý tới hần, hần sẽ sợ, sẽ kinh hoàng...” Âm thanh của anh có chút nghẹn ngào, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Nguyệt Nha Nhi đừng không để ý đến Diệp Tử có được hay không, Diệp Tử thật sự rất nhớ em...”

“Diệp...Diệp Tử?” ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt vẫn mê mang, trong miệng vô thức thốt ra mấy chữ, nhưng Hà Tử Nghiệp lại giống như nắm được hi vọng: “Là anh, Nguyệt Nha Nhi...sờ sờ, em sờ sờ, chính là anh, Diệp Tử sẽ không bao giờ bỏ em lại một mình nữa, đừng tức giận, đừng không để ý tới anh có được không?”

“Diệp Tử...Diệp Tử...” trong cặp mắt vô hồn của Lâm Cảnh Nguyệt rốt cuộc có chút ánh sáng, một chút bóng dáng của người trước mắt rơi vào trong mắt cô, ngũ quan anh tuần, đường cong kiên cường, con người dịu dàng trong cặp mắt bén nhọn...Quen thuộc như vậy quen thuộc như vậy.

“Nguyệt Nha Nhi, chính là anh, anh tìm được em rồi, chúng ta về nhà có được không?” Hà Tử Nghiệp hôn đôi mắt khóc đến đỏ của cô, đỡ cái trán của cô dịu dàng ní non.

“Diệp Tử! Diệp Tử!” Lâm Cảnh Nguyệt cuối cùng không nhịn được ôm thật chặt lấy anh oa một tiếng khóc lên: “Diệp...Diệp Tử, em sợ...em thật là sợ...”

“Ngoan, không sao, chúng ta về nhà, những kẻ khi dễ em một người anh cũng sẽ không bỏ qua!” trông mắt Hà Tử Nghiệp lạnh xuống, ánh mắt sắc bén có thể bức lui tất cả: “Nguyệt Nha Nhi, ngoan, anh đưa em về nhà.” đọc chương mới nhanh nhất tại

Chuyện ngày đó, cả đời Lâm Cảnh Nguyệt cũng sẽ không thể quên, cũng như vậy, Hà Tử Nghiệp cũng vĩnh viễn sẽ không quên. Có lẽ ghi nhớ trong lòng, không nhất định sẽ nghĩ lại, nhưng nhắc nhở bọn họ càng thêm quý trọng người trước mắt.

Sau khi về nhà, yêu cầu đầu tiên của Lâm Cảnh Nguyệt chính là muốn tắm, Hà Tử Nghiệp hiểu tâm tình của cô, cũng không nói gì liền đem người ôm vào phòng tắm. Anh đi ra ngoài lấy áo quần sạch cho cô. Lúc tiến vào đã nhìn thấy cô đang chà xát da của mình, làn da mềm mại đã bị chà đến đỏ bừng một mảnh, nhưng cô vẫn cố ý chà, dường như muốn đem da mình chà xát đến lớp tiếp theo. Hà Tử Nghiệp vội vàng chạy tới ôm cô vào trong lòng, ngăn lại hành động tự làm khổ bản thân của cô.

Cặp mắt Lâm Cảnh Nguyệt sưng đỏ nhìn anh, nước mắt chập chập chảy xuống, hồi lâu mới thở ra một chữ: “Bắn”

Hà Tử Nghiệp vỗ phần lưng trần của cô, nhẹ giọng an ủi: “Không bắn, Nguyệt Nha Nhi là sạch sẽ nhất, anh giúp em tắm có được không? Tắm xong chúng ta cùng lên giường ngủ.”

Lâm Cảnh Nguyệt trầm mặc một hồi nhưng vẫn gật đầu một cái. Hà Tử Nghiệp nửa ôm cô, nửa lấy sữa tắm bôi lên toàn thân của cô, bọt sữa tắm ôm trọn cả người Lâm Cảnh Nguyệt vào bên trong, nổi bật lên vóc người thon gọn của cô, Hà Tử Nghiệp cúi đầu trìu mến hôn lên khóe miệng của cô: “Nguyệt Nha Nhi, anh yêu em.”

Tay trái anh ôm cô, tay phải đưa vào túi quần lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ: “Gả cho anh có được không? Cả đời không phân ly...”

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn chiếc nhẫn tinh xảo mà ngây dại, cái gì hoảng sợ, ghê tởm, sợ hãi toàn bộ đều ném ra sau đầu, trước mắt chỉ còn lại nụ cười dịu dàng” của chính anh. Đây là lần đầu tiên anh nói yêu cô, anh...cầu hôn với cô rồi hả?

“Nguyệt Nha Nhi...” giống như không hài lòng với thái độ mất hồn của cô, âm thanh Hà Tử Nghiệp có hơi ủy khuất truyền đến tai cô: “Nguyệt Nha Nhi...”

Lâm Cảnh Nguyệt ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của anh, dưới ánh mắt mong chờ của anh gật đầu một cái, đưa ra đầu ngón tay trắng nõn: “Anh đeo lên cho em đi!” khóe miệng Hà Tử Nghiệp cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, đây mới là cô gái của anh, có chút tùy hứng nhưng lại khiến cho người thương yêu.

Lâm Cảnh Nguyệt không biết người khác cầu hôn như thế nào, nhưng mà...Cầu hôn trong phòng tắm đoán chừng họ chính là người đầu tiên. Cô vốn là người rộng lượng, lại bị Hà Tử Nghiệp dùng cầu hôn phân tán đi sự chú ý, lúc này nằm vùi trong ngực của anh, tất cả những gì trải qua ban ngày đã dần cách xa, cô rốt cục yên tâm, hạnh phúc vùi vào ngực Hà Tử Nghiệp ngủ thiếp đi.

Nhưng Hà Tử Nghiệp cũng không dám ngủ, anh mặc dù thể hiện không hề để ý, nhưng thực tế trong tim anh so với ai đều sợ hãi hơn, cảnh cô bị người khác đè dưới thân không ngừng xuất hiện trong đầu anh, nếu như anh tới chậm một chút...chậm một chút nữa, anh không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì. Thật may, thật may là, cảm tạ trời cao, cô gái của anh vẫn đang hoàn chỉnh nằm bên cạnh mình.

Mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến nửa đêm, Hà Tử Nghiệp chợt bị động tĩnh bên cạnh làm tỉnh, anh giật mình ngồi dậy, mở đèn trên đầu giường, chỉ thấy Lâm Cảnh Nguyệt nhắm chặt mắt, trong miệng không biết đang nỉ non những gì, gương mặt đỏ bừng, ngay cả môi cũng khô nứt.

Hà Tử Nghiệp cả kinh, đặt tay lên trán Lâm Cảnh Nguyệt, nóng đến dọa người! Anh không dám trì hoãn, lật người đi xuống giường, tùy tiện mặc một bộ quần áo liền lấy xe đưa Lâm Cảnh Nguyệt đến bệnh viện gần nhất, lúc này là nửa đêm, trong bệnh viện không có mấy người, Hà Tử Nghiệp trực tiếp ôm Lâm Cảnh Nguyệt trực tiếp xông vào phòng bác sỹ trực. Bác sỹ trực thấy Hà Tử Nghiệp một thân khí thế cũng không

nhìn được mà run lên, vốn đang định phát hỏa cũng nhìn xuống, vội vàng mặc áo khoát trắng vừa chụp phim vừa thử máu, vô cùng tận tụy.

Lúc này lòng Hà Tử Nghiệp như lửa đốt, chỉ còn muốn bắt bác sỹ lại mà tra hỏi, ngay lúc muốn làm như vậy kết quả kiểm tra cũng vừa có. Vị bác sỹ kia đẩy cặp kính trên sống mũi, ánh mắt nhìn về phía Hà Tử Nghiệp đag muốn phát hỏa: “Vợ anh có thai, đã hai tháng.”

54. Chương 54: Lựa Chọn Gian Nan

“Cái...cái gì?” lòng Hà Tử Nghiệp nhảy lên bang bang, ánh mắt không thể khống chế liếc tới chiếc bụng bằng phẳng của cô, nơi đó thật đang nuôi dưỡng đứa bé của bọn họ sao? Đứa bé của bọn họ, sẽ gọi anh là ba, gọi cô là mẹ...Bọn họ có thể dắt nó ra ngoài, sau đó thoả mái giới thiệu với người khác: Đây là cục cưng của chúng tôi...

“Nhưng không nên vui mừng quá sớm, cô ấy hiện có dấu hiệu sảy thai, lại bị kinh sợ, tình huống thật sự không quá tốt.” Bác sỹ dừng một chút lại nói: “Anh cân nhắc kỹ, cuối cùng có muốn đứa bé này hay không, tình huống trước mắt của vợ anh muốn tự mình khỏe hẳn là không thể, phải dùng thuốc, nhưng nếu dùng thuốc sẽ tạo thành thương tổn đối với đứa bé.”

Hà Tử Nghiệp còn chưa thoát khỏi sự vui mừng vì tin Lâm Cảnh Nguyệt mang thai đã bị bác sỹ dội một chậu nước lạnh lên đầu, trong nháy mắt dập tắt tất cả vui sướng. Đứa bé của bọn họ, đứa bé đầu tiên của bọn họ, thật không thể có được sao? Anh ôm tay của cô, nắm thật chặt, ý thức của cô đã sớm không còn tỉnh táo rồi, cứ nóng sốt như vậy không chừng sẽ biến thành bệnh khác...Anh trầm mặc cúi đầu, mắt dính sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng bừng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo 100% quyền luyện cùng dịu dàng, giống như người trong ngực anh lúc này chính là tất cả của anh. Một hồi lâu sau, trong phòng trực của bác sỹ vang lên giọng nói khàn khàn: “Dùng thuốc!” vô cùng mệt mỏi nhưng cũng vô cùng kiên định.

Khi Lâm Cảnh Nguyệt tỉnh lại chính là buổi sáng, ánh nắng sớm mai xuyên qua cửa thủy tinh chiếu đến căn phòng bệnh trắng tinh, khiến cho căn phòng lạnh lẽo như dát lên một tầng ánh sáng vàng kim ấm áp. Người đàn ông yên lặng ngồi bên giường nhìn chăm chăm cô, đáy mắt xanh thẳm, tràn đầy dịu dàng. Anh cười, mang theo sự vui sướng như sống lại, “Cảnh Nguyệt, em đã tỉnh.” Anh tìm kiếm bàn tay dưới chân của cô, dùng sức cầm lấy, giống như làm như vậy có thể bắt được cô cả đời: “Nguyệt Nha Nhi của anh rất cuội đã tỉnh.”

Lỗ mũi Lâm Cảnh Nguyệt đau xót, khẽ nâng nửa người lên, nhìn khuôn mặt tuấn tú có chút mệt mỏi của anh: “Ôm em một cái, Diệp Tử.” Âm thanh của cô còn mang theo khàn khàn do bị sốt, giọng nói cũng nóng hực, thân thể cũng bởi bệnh đột ngột mà suy yếu, nhưng vẫn kiên định duỗi tay về phía anh: “Ôm em một cái...”

Hà Tử Nghiệp bước tới, dùng một tay ôm cô vào trong ngực, vùi mặt ở cổ cô, chuyện cho tới lúc này, anh làm sao có thể nói với cô đứa bé của hai người không thể có được đây, muốn anh làm sao có thể làm được, đây là đứa bé đầu tiên của hai người, Cảnh Nguyệt...Cảnh Nguyệt anh nên làm thế nào?

Cảm nhận được cảm xúc bi ai của anh, Lâm Cảnh Nguyệt làm nũng y hệt con mèo nhỏ cọ xát vào gò má của anh: “Diệp Tử, anh làm sao vậy? lo lắng cho em à? Em đã không sao rồi.”

“Từ chức đi, Cảnh Nguyệt, em nên từ chức thôi.” Anh chợt ngẩng đầu lên nói. Thân thể Lâm Cảnh Nguyệt cứng đờ, không hiểu vì sao anh lại muốn như vậy, là lo lắng cô lại bị bắt cóc sao? Đúng rồi, bắt cóc! “Diệp Tử, em nghe bọn hần nói người sai khiến họ là một người phụ nữ!”

“Yên tâm.” Anh vuốt đầu nhỏ của cô, trong mắt lóe ra một tia lạnh lùng: “Mặc kệ là nam hay nữ anh cũng đều sẽ không cho họ được tốt!” Anh dừng lại một chút, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô: “Cảnh Nguyệt, em mang thai, từ chức được không? Em không thể tiếp tục tiếp xúc với mấy vi tính.”

Mang thai, Lâm Cảnh Nguyệt trợn to hai mắt, cô sao có thể mang thai? Đúng rồi, là lần ấy, chính là lần! Nhưng...thật là vui mừng, nhịp tim cũng không thể khống chế mất rồi, tay của cô vô thức sờ lên bụng mình, thật sự có cục cứng sao? Mặc dù cô không có chuẩn bị, nhưng...Cô muốn làm mẹ sao? Cô sắp làm mẹ! “Diệp...Diệp Tử, cục cứng của chúng ta sao?” Mặt của cô bởi vì hưng phấn có chút ửng hồng, cặp mắt mở to tràn đầy khao khát nhìn anh, sự vui sướng từ đó tuôn chảy ra, khiến da mặt tái nhợt của cô trở nên cực kỳ sáng rỡ. Anh gật đầu một cái, không có một tia do dự: “Ừm, cục cứng của chúng ta, đã hai tháng!”

“Này, vậy chúng ta phải chuẩn bị gì không? Tã? Giường trẻ con? Sữa bột...” Lâm Cảnh Nguyệt kích động đến mức lời nói có chút không rõ ràng, cô nắm thật chặt bả vai Hà Tử Nghiệp, mắt to cong cong, còn có chút nâng lên khoe môi khô nứt một đường cong hạnh phúc: “A, còn có áo quần...nhưng không biết con trai hay con gái, Diệp Tử, anh thích con trai hay con gái?”

“đều thích!” Anh lần nữa kéo cô vào trong ngực mình, không cần nhìn tới gương mặt hạnh phúc của cô, cứ như vậy đi, mặc kệ như thế nào chỉ cần cô vui mừng là tốt rồi. Coi như...coi như đứa bé có thể có vấn đề anh cũng sẽ hết sức yêu thương nó, chỉ cần cô vui vẻ ...

Ngày nay nhà họ Hà sôi trào, nhà họ Lâm cũng sôi trào. Tất cả mọi người vì cháu nội, cháu ngoại của mình mà vui mừng không dứt, thậm chí mẹ Hà vì quá vui mừng mà khóc òa, thật vất vả cha Hà mới dụ được mà nín khóc. Chỉ có Hà Tử Nghiệp một mình đem bản thân mình ngăn cách ra khỏi sự vui sướng.

Buổi tối, khi anh xác định Lâm Cảnh Nguyệt đã ngủ say mới lặng lẽ đi ra khỏi phòng, một mình đứng ở hành lang trong cái lạnh của cuối đông, từng điếu từng điếu thuốc, khói mù lượn lờ quanh gò má tuần tú có chút chán nản, lúc hút quá nhiều cũng sẽ ho khan thành tiếng, thế nhưng anh lại không hề để ý, vẫn cứ như không muốn sống đem loại khói xám đen kia hít vào trong phổi...

“Ba, trong ngăn kéo bàn ở phòng con có hai phần tài liệu, cha giúp con đem phần phía trên cho Hàn Mộ Vân, phần phía dưới đưa đến cho cục trưởng An.”

“Không hổ là con ba, ba cũng muốn nhúng tay vào, không ngờ con đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Ba. Ba giúp con quan sát nhà họ Trần, cho dù là quan hệ gì cũng đều ngăn trở họ! Con không đi được, tình trạng của Cảnh Nguyệt vẫn còn chưa ổn định.”

“Không sao! Con trai, con cứ chăm sóc tốt cho Cảnh Nguyệt, cũng nên cẩn thận chăm sóc cháu nội ngoan của ba đó! Ha ha!”

“Ba...”

“Thế nào?”

“Không có...Không có việc gì.” Tất cả mọi chuyện chỉ cần một mình anh gánh chịu là được rồi, Nguyệt Nha Nhi của anh chỉ cần hạnh phúc sinh hạ cục cứng của họ, mà ba mẹ anh chỉ cần ngồi mong cháu nội là tốt rồi.

Mới sáng sớm nhà họ Trần đã rối loạn, Trần Mạt Ly bị một đội hình cảnh vũ trang đầy đủ trực tiếp còng tay mang đi, ba Trần mẹ Trần liều mạng ngăn cản cũng không làm được gì, chỉ có thể trơ mắt con gái bị bắt. Hai ông bà hồi lý do vô số lần cũng chỉ nhận được một câu: “Cơ mật, đến cục cảnh sát lại nói.”

Hai người già tóc bạc lại vội vàng gọi xe taxi chạy theo đến đồn cảnh sát, đội trưởng Vương của đội Cảnh sát có giao tình với bọn họ cũng đầy tiếc nuối nói cho họ biết, Trần Mạt Ly là nghi phạm lớn nhất trong vụ buôn lậu thuốc phiện cùng vụ bắt cóc gần đây, hơn nữa chứng cứ rất xác thực. Trong nhà của cô ta cùng Hàn Mộ Vân đã soát được hơn 50 gói thuốc phiện cùng ma túy tổng hợp, hơn nữa lần này là vụ án liên đới hai vụ kiện, ban đầu không nghĩ sẽ điều tra đến cô ấy, nhưng không ngờ chứng cứ rất khó tìm lần này lại có thể dễ dàng tìm ra.

Cha Trần ra dấu muốn Vương Lôi ra ngoài nói chuyện, nhưng Vương Lôi lại nhanh chóng vội vàng lắc đầu cự tuyệt, trực tiếp nói luôn: “ Ông bạn, lần này không phải là tôi không giúp anh, nhưng mà nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, không có cách nào, hai người cũng nên ra ngoài theo dõi thôi.”

Mẹ Trần nghe thấy câu này liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh, cha Trần liền đỡ lấy vợ mình, nhìn về hướng phòng thẩm vấn, nặng nề thở dài, hồi lâu mới vác gương mặt thất bại đưa vợ về nhà. Đó là đứa con gái

ông yêu thương nhất, mặc kệ không có tiền đồ như thế nào cũng đều là xương thịt của ông, nếu Vương Lôi không thể giúp được, vậy thì lại đến nhờ nơi khác! Còn có nhà họ Hàn, Mạt Ly là con dâu nhà họ, hi vọng ông bạn già của ông có thể giúp được một tay. đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o ,r. g

Nhưng không đợi cha Trần đến nhà họ Hàn xin giúp đỡ, cha Hàn đã tức giận đằng đẵng tới đây từ hôn rồi, cha Hàn khuôn mặt hung hăng đem một phần tài liệu tức giận vứt ở trên mặt bàn, gầm thét: “Anh Trần, anh nuôi dạy con gái thật tốt đấy, lại đem một cái nón xanh thật lớn đội lên trên đầu của Mộ Vân! Hôm nay chúng ta nói chuyện luân, về sau, Trần Mạt Ly một bước cũng không thể bước vào cửa nhà của chúng tôi.”

Cha Trần nghe những lời cha Hàn vũ nhục con gái của chính mình thì cũng tức giận không rõ, nhưng khi mở phần tài liệu kia nhìn xem một chút sắc mặt cũng dần dần thay đổi.

Thì ra đứa bé trong bụng Trần Mạt Ly cơ bản không phải của Hàn Mộ Vân, ngày đó cô ta vốn muốn chuốc say Hàn Mộ Vân rồi thừa dịp thần trí hấn không tỉnh táo mà xảy ra quan hệ nhân đó mà mang thai đứa bé của hấn, nhưng không nghĩ tới Hàn Mộ Vân sau khi uống say, cho dù dùng cách nào cũng không được. Cô ta muốn dùng thuốc, nhưng mọi thứ đều ở thành phố S, trong nhà ở thành phố A vốn không có gì cả. Cô ta cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, hiện tại Hàn Mộ Vân say rượu cũng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là cắn răng, tìm tới một người đàn ông bình thường hay cùng cô ta lâu lóng...

Gia môn bất hạnh mà, cha Trần nắm phần tài liệu kia mà nước mắt rơi xuống, vốn cho rằng con gái biết hối cải, ai nghĩ là lại phạm tiếp vào lỗi lầm lớn như thế. “Là chúng tôi thật xin lỗi với nhà họ Hàn các người!” cha Trần, một người hơn 60 tuổi, có sóng to gió lớn gì chưa từng trải qua, nhưng mà hôm nay, vì một đứa con gái không ra gì mà sóng lưng thẳng tắp phải cong xuống. Thôi, con cái tự có phúc phận của chính nó, ông chỉ có thể che chở cho nó nhất thời không thể che chở cho nó cả đời, nó cũng nên bị dạy dỗ, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị chết trên đường.

Giờ phút này, những ý định muốn đem con gái ra khỏi đồn cảnh sát của cha Trần toàn bộ đều bị đánh tan.

Không tới một tháng, Trần Mạt Ly đã bị phán án. Phán hình 18 năm, bởi vì ả đang mang thai cho nên được hưởng án treo. Đợi đến khi sinh xong đứa bé sẽ lập tức thi hành án. Mà Lâm Cảnh Nguyệt trong sự căn dặn của bác sỹ cũng rất cuộc được ra viện, bắt đầu cuộc sống dưỡng thai, dĩ nhiên, trước đó cô muốn chính thức đem mình bán cho Hà Tử Nghiệp, kỳ hạn là cả đời.

Hôn lễ của Hà Tử Nghiệp và Lâm Cảnh Nguyệt rất lớn, mặc dù đối với buổi hôn lễ này người lớn hai nhà đều ứng phó không kịp, nhưng đều dồn hết sức lực chọn ngày tốt, phát thiệp mừng, dù sao chuyện cả đời là chuyện lớn, không thể làm qua loa, thật may là nhà họ Hà thế lớn tiền lại nhiều, chỉ với thời gian nửa tháng đã chuẩn bị tốt tất cả. đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o r g

Lâm Cảnh Nguyệt đối với cuộc sống sắp tới có chút thấp thỏm, cô còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, nhưng mà Hà Tử Nghiệp mỗi ngày đều ở trước mặt cô làm ám hiệu, cái gì mà bụng lớn thì sẽ không mặc được áo cưới...rồi về sau sẽ hối hận...Lâm Cảnh Nguyệt cứ như vậy trúng bẫy của anh, mặc dù trong lòng vẫn thấp thỏm nhưng cũng không có kháng cự

Chuyện tốt của Hà Tử Nghiệp gần tới,mặt cũng không còn nghiêm nghị nữa rồi, mỗi lần bước vào công ty mặt đều mỉm cười, thiếu chút nữa làm cho đám nhân viên mù hết cả mắt. Tuy biết ông chủ của mình sắp lừa được người đẹp đến tay, nhưng lại đột nhiên tỏa sáng như vậy thực sự khiến người khác chói mắt không ngừng mà! Hơn nữa, chẳng lẽ Boss không thể dùng lộ liễu khoe khoang hạnh phúc như vậy không? Chúng tôi, một đám đàn ông độc thân còn chưa được nắm tay con gái đây này! Tổ lại, cho dù như thế nào, hôn lễ của hai người cũng khiến mọi người hâm mộ, hoặc đổ kị đều có cả.

55. Chương 55: Dưỡng Thai

Tháng tư, mặt trời ấm áp nhu hòa, hiền lành như người mẹ, ngay cả cây liễu ven sông cũng chịu yếu thế mà rút đi những trạc cây màu xanh nhạt, những chú chim hình như cũng biết hôm nay là một ngày vui mừng,

ríu rít ca hát trên trời cao, hoạt bát khiến người khác yêu thích. Trong thành phố cũng một mảnh tươi tốt phồn thịnh.

Lâm Cảnh Nguyệt trong bộ áo cưới màu trắng cúp ngực đứng trước mặt Hà Tử Nghiệp, xinh đẹp như một nữ thần. Vóc người của cô cực kỳ thon gầy, cho dù mang thai đã gần ba tháng cũng không thể nhìn ra được, kết hợp với áo cưới bộc lộ đường cong hoàn mỹ khiến cho sự linh động trẻ trung thường ngày cũng trở nên dịu dàng mà quý khí.

Hà Tử Nghiệp một thân tây trang màu đen gọn gàng, càng thêm tôn lên thân hình cao lớn thon dài, Lâm Cảnh Nguyệt chỉ cần nhìn anh đã thấy lòng mình thật an tâm ấm áp. Anh bước dưới ánh nắng từ từ nắm lấy tay cô vững vàng đặt trong lòng bàn tay mình, kiên định kéo cô đi tới trước mặt người dẫn chứng hôn—

“tiểu thư Lâm Cảnh Nguyệt, cô có nguyện ý cả đời cùng tiên sinh Hà Tử Nghiệp nắm tay nhau, cùng chung sống đến già hay không?”

Lời kịch không theo dự đoán khiến cô có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu: “Tôi nguyện ý.”

“Tiên sinh Hà Tử Nghiệp, anh có nguyện ý cùng tiểu thư Lâm Cảnh Nguyệt nắm tay nhau, cùng chung sống đến già hay không?”

Anh đang nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, trịnh trọng đặt một nụ hôn lên trên đó: “Tôi nguyện ý!” cũng không ai vào giờ phút này, người đàn ông nghiêm túc như thiên thần đã từng vì một câu nói ngắn ngủi này mà trắng đêm không ngủ.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, tiếng hét chói tai, tiếng huýt sao vang lên trong lễ đường, trong ánh mắt cứng chiều quyến luyến của anh, cô tung bó hoa cưới trong tay hung hăng hướng về cô gái trẻ đang lệ nóng dâng trào, rất chính xác, bó hoa vững vàng rơi vào trong ngực cô gái. Trần Huyền ngẩng đầu lên, cùng ánh mắt của Lâm Cảnh Nguyệt giao nhau, nước mắt trong hốc mắt cũng lăn xuống. giờ phút này, một người đàn ông yêu nghiệt hưng phấn đoạt lấy bó hoa trong tay Trần Huyền, đem Trần Huyền đang còn sững sờ ôm vào trong ngực. Lâm Cảnh Nguyệt cười, có lẽ, Trần Huyền cơ bản cũng không cần một đóa hoa như vậy.

Thân thể Lâm Cảnh Nguyệt mặc dù đã rất tốt, nhưng cha mẹ hai bên vẫn không buông tha, trực tiếp tóm hết tất cả rượu mời được đưa tới trước mặt cô và Hà Tử Nghiệp, tất cả vì đứa bé làm trọng. Lâm Cảnh Nguyệt sờ sờ bụng cười hạnh phúc. Ánh mắt của Hà Tử Nghiệp đau xót, khẽ quay đầu đi chỗ khác.

Đêm tân hôn của hai người cũng thật sự đơn thuần đến không thể đơn thuần hơn nữa, hai người nằm ở phòng cưới, ôm lẫn nhau, tựa sát vào nhau, ấm áp mà bình thản. Người nam cao lớn ôm lấy cô vào trong ngực từng cái khẽ hôn vào trán cô, hạnh phúc tràn đầy: “Cảnh Nguyệt...chúng ta kết hôn.”

“Em cuối cùng đã thuộc về anh, một mình anh...”

“Nguyệt Nha Nhi, anh yêu em...”

Cô nhắm chặt mắt, mặc cho từng đợt sóng hạnh phúc bao phủ lấy mình: “Em cũng yêu anh...”

Những ngày dưỡng thai rất nhàm chán, thậm chí khô khan, mỗi ngày đều phải uống một đồng hồ đồ bổ mà mẹ Hà mang tới ngọt, mặn đều có, Lâm Cảnh Nguyệt bị giày vò đến mức muốn bỏ trốn. Mẹ Hà vốn muốn chuyển sang chăm sóc Lâm Cảnh Nguyệt nhưng bị Hà Tử Nghiệp trợn mắt quay trở về, mẹ Hà vừa lau nước mắt vừa trốn vào trong lòng chồng mình tìm an ủi, vừa cảm thán con trai có vợ liền quên mẹ, nhưng chỉ tổng chốc lát liền nghĩ tới đứa cháu trai chưa ra đời của mình, uất ức, bất mãn đều tan thành mây khói.

Phản ứng nôn nghén của Lâm Cảnh Nguyệt cũng không quá lớn, thậm chí rất nhỏ, cái gì cũng có thể ăn một chút, mọi hành động so với bình thường cũng không có gì khác biệt cho lắm, thời điểm ban đầu Hà Tử Nghiệp còn có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng về sau càng ngày lại càng lo lắng, phụ nữ có thai không phải là rất ưa thích ăn vặt ư, tại sao vợ anh lại cái gì cũng không muốn ăn, chỉ cần mỗi ngày ba bữa là đủ rồi, chưa từng nói với anh là muốn ăn cái gì đó. Hà Tử Nghiệp nóng nảy, vừa gọi điện hỏi thăm mẹ Hà, vừa lên net tra cứu tài liệu, vội vàng loạn hết cả lên, cuối cùng cũng không tìm ra biện pháp khiến cho vợ mình thêm ăn. Không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày đều lái xe chạy khắp thành phố, đem những thức ăn dinh dưỡng mua về nhà.

Lâm Cảnh Nguyệt đem ý nghĩ muốn mình ăn của chồng thật sự không biết phải làm sao, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh cũng không muốn làm trái, chỉ có thể ép mình ăn thêm một chút, mới khiến cho Hà Tử Nghiệp yên tâm hơn một chút.

Mang thai bốn tháng, vào một ngày mưa nhỏ, Lâm Cảnh Nguyệt rảnh rang ngồi ở cửa sổ nhìn màn mưa liên miên, đột nhiên cảm thấy bụng bỗng nhúc nhích, cô cả kinh, lập tức thả xuống quả nho trong miệng nuốt ừng ực, Lâm Cảnh Nguyệt thận trọng đặt tay lên bụng, một hồi lâu sau, rốt cuộc cảm nhận được sự máy động mừng rỡ dưới lòng bàn tay. Cô lập tức chạy như bay đến bên điện thoại nhấn dãy số của Hà Tử Nghiệp.

Lúc đó, Hà Tử Nghiệp đang họp, chợt cảm thấy điện thoại rung động, anh không để ý liếc một cái, khi thấy dãy số gọi tới cũng không để ý mình đang ở phòng họp, lập tức nghe máy, âm thanh dịu dàng có thể tan chảy thành nước: “Nguyệt Nha Nhi, thế nào?”

“Động! Động! Nó động!” Lâm Cảnh Nguyệt lời nói kích động không có mạch lạc, Hà Tử Nghiệp sững sờ mới nghe được cô đang nói gì. Nắm chặt điện thoại trong tay, giọng điệu không thay đổi: “Anh biết rồi, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, không nên chạy loạn!”

Lâm Cảnh Nguyệt có chút buồn bực, vốn nghĩ anh sẽ rất vui mừng, nhưng nghe giọng điệu của anh cơ bản là không quan tâm nha, hừ! “Được rồi! Biết!” nói xong, cô bộp một cái cắt điện thoại. Bên này, Hà Tử Nghiệp nhìn điện thoại cười khổ, tính khí cô gái nhỏ càng lúc càng lớn! Nhưng...đứa bé của bọn họ sẽ cử động, sẽ động a!

Trong phòng họp, các trưởng bộ phận nhìn tổng giám đốc của họ nhận điện thoại liền trầm mặc, không khỏi nhìn nhau, đây là thế nào? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Nghĩ vậy mỗi người đều vội vàng cúi đầu ngồi nghiêm chỉnh, chờ đợi phát biểu của tổng giám đốc đại nhân. Nhưng chờ mỗi mồn cũng không nghe thấy gì, mọi người lại thận trọng nhắc đầu, chỉ thấy mấy tờ báo cáo trong tay tổng giám đốc đã bị vò thành một đống, tổng giám đốc trước giờ trấn định như núi của bọn họ tay...tay đang run rẩy? cổ mọi người co rút lại, chợt cảm thấy sau lưng rét lạnh từng hồi, cũng âm thầm suy đoán trong lòng báo cáo kia là của ngành nào. Trong lúc bọn họ đang nơm nớp lo sợ, trên đỉnh đầu lại truyền đến một hồi hét lớn: “Sẽ động!”

Sẽ...sẽ động? Đây là ý gì? Mấy trưởng bộ phận đều ngẩng đầu lên nhìn anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng đoán không ra tổng giám đốc anh mình của bọn họ là có ý gì, vào lúc này cũng không nghĩ tới cảm giác sợ, đồng loạt đều ngẩng đầu lên nhìn Hà Tử Nghiệp. Da đầu Hà Tử Nghiệp tê rần, rõ ràng anh chỉ muốn hô lớn trong lòng, tại sao lại hô lên thành tiếng chứ? Anh giả ho hai tiếng, bày ra dáng vẻ nghiêm túc phun ra hai chữ: “Tan họp!” nói xong liền bỏ lại một bầy người không rõ chân tướng, thi thi nhiên nhiên trở về phòng làm việc của mình, chỉ là bước chân cảm giác cứ như có vẻ mơ hồ. Về sau, hội nghị lần này được xem là hội nghị thần bí nhất từ khi thành lập công ty, về phần câu nói “sẽ động” rốt cuộc có ý gì, các quản lý nghiên cứu một hồi lâu cũng không biết được ý tứ của tổng giám đốc, chỉ có thể thở dài bi ai một tiếng: Thế giới của thiên tài người bình thường không thể hiểu!

Hà Tử Nghiệp từ khi nhận được tin tức cục cưng chuyển động của Lâm Cảnh Nguyệt liền đứng ngồi không yên, cái gì cũng làm không được, cuối cùng dứt khoát quang minh chính đại trốn việc. Khi anh về nhà, Lâm Cảnh Nguyệt còn đắm chìm trong vui sướng, mắt mở to nhìn chăm chăm bụng mình, dáng vẻ kia thật sự làm cho Hà Tử Nghiệp cực kỳ yêu thích. Anh đi thẳng tới bên người cô đưa tay đánh lên bụng cô: “Còn cử động không?”

“Hừ, anh không phải là không vui mừng sao?” Lâm Cảnh Nguyệt búi môi đem tay anh đẩy ra, cũng không để cho anh sờ.

“Anh mất hứng khi nào?” Hà Tử Nghiệp vuốt vuốt đầu nhỏ của cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô: “Anh là vui mừng đến mức không biết phải nói gì.”

“Vậy thì còn được! Miễn cưỡng để cho anh sờ sờ!” Lâm Cảnh Nguyệt cười khoe cả răng, đem tay Hà Tử Nghiệp đặt lên chiếc bụng hơi nhô lên của mình. Cũng không biết là do đứa bé trong bụng cảm nhận được hay sao, tay Hà Tử Nghiệp vừa mới để lên nó bỗng nhúc nhích liên, Hà Tử Nghiệp cả kin, liền tranh thủ rút tay về, khó có khi lắp bắp một câu: “Thật...thật động!”

Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của anh, Lâm Cảnh Nguyệt bật cười: “Đúng vậy a, không lừa anh chứ!”

Hà Tử Nghiệp cúi đầu, cách lớp áo vuốt ve bụng của cô, có phải anh có thể mong đợi kỳ tích xuất hiện hay không? Đứa bé của anh, đứa bé của anh và cô thật sự là khỏe mạnh, sẽ không có vấn đề?

Lúc Lâm Cảnh Nguyệt mang thai sáu tháng chính là mùa hè, cô mặc áo bầu lồi kéo Hà Tử Nghiệp đi ra ngoài dạo phố, cô, gần đây không biết tại sao luôn cảm thấy không ngồi yên, chỉ cần ngồi xuống liền cảm thấy buồn bực, Hà Tử Nghiệp không yên lòng để cô một mình đi khắp nơi, đành phải đem công ty ở công ty bỏ xuống, tất cả phải lấy vợ con làm trọng. Nhưng theo thời gian mang thai của cô càng ngày càng dài, Hà Tử Nghiệp càng ngày càng lo lắng. Lâm Cảnh Nguyệt cơ bản không giống với những phụ nữ mang thai khác, không hề mập chút nào, mặc dù mỗi ngày anh đều đem các loại đồ ăn tốt đến cho cô, cô chỉ mập lên năm kí, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chỉ lớn hơn hai lòng bàn tay một chút, áo ngủ cũng chỉ như người bình thường.

Hà Tử Nghiệp từng lấy đủ loại lý do muốn kéo cô đi bệnh viện kiểm tra vô số lần, nhưng chính là không có vấn đề gì. Anh cũng không có cách, không thể làm gì khác hơn là chăm sóc cô càng thêm cẩn thận.

“Diệp Tử, chúng ta

56. Chương 56: Kết Thúc

Khi ba mẹ Hà chạy đến Lâm Cảnh Nguyệt đã vào phòng sanh hơn hai giờ, Hà Tử Nghiệp bên ngoài cũng xoay quanh, mặt cũng trắng bệch. Mặc dù biết sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng do trong lòng cất giấu bí mật không ai biết, anh thật rất sợ, sợ ngộ nhỡ thật sự có vấn đề gì thì cô gái của anh biết phải làm sao, đây là đứa con đầu tiên, nhìn đáng vẻ thận trọng bình thường của cô cũng có thể thấy được đứa bé quan trọng với cô như thế nào. Nếu lỡ như...anh vẫn không dám nghĩ tiếp.

Cô mang thai 10 tháng, mặc dù bên ngoài nhìn anh không có vẻ gì, nhưng thực tế anh đã bắt đầu mất ngủ, cũng thường nằm thấy ác mộng, gánh nặng lớn như vậy cũng nhanh chóng đè sụp đổ lòng của anh. Anh hiện tại cũng được xem như là có kinh nghiệm, mặc kệ gặp phải sóng gió gì cũng chưa từng kinh hoảng, cũng chưa từng vì chuyện gì mà mất đi lễ nghi, cũng không cần nhẫn nại nhịn tính nóng nảy ở trong lòng.

Mẹ Hà nhìn Hà Tử Nghiệp đi tới đi lui trên hành lang bệnh viện giống như con ruồi nhặng, cuối cùng không nhịn được ngăn anh đứng lại: “Đừng đi nữa, mẹ cũng chóng mặt rồi, không có việc gì đâu, đây là bệnh viện tốt nhất thành phố A, chúng ta cũng đã mời bác sỹ giỏi nhất.”

Anh biết, anh đều biết! Nhưng không thể buông được, không thể được! Hà Tử Nghiệp nện một quyền lên tường, thái độ ác độc lạnh lẽo, mặc kệ như thế nào anh đều không thể để cho cô đau lòng, nếu đứa bé thật sự có vấn đề...Không, anh rũ đầu xuống, đó là đứa bé của bọn họ!

“A Nghiệp, không quan trọng, không nên gấp, bác sỹ chưa hề nói là không thuận lợi. Không cần quá lo lắng.” Cha Hà vỗ đầu con trai an ủi.

“Không, các người không hiểu! Không phải như thế!” Hà Tử Nghiệp đỏ mắt gầm thét, đứa bé kia là có vấn đề đó!

“Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?” cha Hà nhảy bén nhận ra chỗ không đúng.

“Con...”

Ngay lúc này, phòng sinh đột nhiên mở ra, Hà Tử Nghiệp run lên bần bật, ngay sau đó giống như điên chạy về phía bác sỹ: “Như thế nào? Hả? Như thế nào?”

“Tình trạng rất tốt, là sinh tự nhiên, một bé trai.” Bác sỹ không thèm để ý đến cái tay đang nắm chặt cổ áo mình, người cha còn trẻ như vậy phản ứng cũng đã là khá rồi.

“Đứa bé đây...” lời y tá còn chưa nói hết, Hà Tử Nghiệp lại giống như gió chạy vào phòng sinh, cũng không nhìn đứa bé trong tay y tá một cái, ngược lại cha mẹ Hà lại đang bế đứa bé cười đến không thấy mắt, chỉ một lát họ liền phát hiện ra vấn đề: “Tại sao đứa bé lại không khóc nháo?”

Y tá có chút khó xử, cô ấy liếc nhìn sắc mặt của hai ông bà một cái, có chút tiếc nuối trả lời: “Đứa bé này...sẽ không nói chuyện.” Mới vừa rồi, nhóm y tá bọn họ đã đem đứa bé vô đến đỡ cả mừng cũng không thấy nó khóc một tiếng, nên có lẽ nó sẽ không biết nói.

Mẹ Hà lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, cha Hà nghiêm mặt đỡ bà, sự vui sướng vì gặp được cháu trai vừa rồi cũng không thấy nữa, một đứa bé tốt như vậy tại sao lại không biết nói! Nhưng mặc kệ thế nào đây cũng là trưởng tôn của nhà họ Hà, không biết nói thì sao! Bọn họ đều sẽ yêu thương nó! Ông buông tay của mẹ Hà vô vai bà: “Không sao, không biết nói cũng không sao cả! Đây là đứa bé của A Nghiệp và Cảnh Nguyệt!”. Mẹ Hà còn chưa phục hồi lại tinh thần, lúc này cha Hà lại buông tay bà lập tức ngã về sau, có lẽ do bản năng, khi bà ngã xuống vội vàng đưa tay chụp lấy vạt áo của ông muốn giữ thăng bằng khi ngã xuống. Kết quả lại lôi theo đứa bé trong ngực ông, trong nháy mắt_____

“Oa oa...” tiếng khóc con nít đinh tai nhức óc vang dội cả hành lang, cha Hà sửng sốt, mẹ Hà cũng sửng sốt, y tá càng thêm sửng sốt, vừa rồi bọn họ đã làm mọi cách đứa bé cũng không khóc lần này tại sao lại có thể khóc lớn vậy chứ? Một phen sợ bóng sợ gió, ông bà Hà lưu luyến không nỡ đem đứa bé đưa cho y tá, trơ mắt nhìn y tá ôm nó vào phòng dành cho trẻ sơ sinh.

Bên này, Lâm Cảnh Nguyệt đã hôn mê, Hà Tử Nghiệp nhìn gò má ửng đỏ môi của cô mà cực kỳ đau lòng, cũng không để ý đến mặt cô đầy mồ hôi mà nhẹ nhàng in lên trán cô một cái hôn, “Vợ yêu, cực khổ rồi!”

Nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đang ngủ say một lát, lúc này Hà Tử Nghiệp mới nhớ tới con trai của mình, anh đứng lên dịch dịch góc chăn cho cô xong mới rời đi. Vừa mới mở cửa liền bị mẹ mình làm cho sợ hết hồn, anh tuyệt đối không thừa nhận cặp mắt đang phát ra ánh sáng màu xanh kia là của mẹ mình!

“Con trai à, Cảnh Nguyệt như thế nào?”

“Rất tốt, đã ngủ rồi, mẹ không nên đi vào quấy cô ấy!”

“Biết rồi, sẽ không vào!” mẹ Hà lắc đầu giống như chiếc trống bỏi: “Mẹ dọn đến nhà các con để chăm sóc Cảnh Nguyệt nhé, có được không? Nó vừa mới sinh xong, đứa bé cũng cần người chăm sóc.”

“Không cần...” lời cự tuyệt còn chưa nói hết đã bị mẹ Hà cắt đứt: “Con có kinh nghiệm à? Con có biết chăm sóc thế nào không? Đừng có cản! Nói cho con biết, mẹ nhất định phải đi!”

Hà Tử Nghiệp yên lặng, vậy mẹ còn hỏi con làm cái gì?

“Nhanh đến phòng sơ sinh xem con trai của con đi, tên nhóc kia tiếng khóc cũng thật là vang dội đó nha!” mẹ Hà cười đến không khép được miệng, cả khuôn mặt tràn đầy vẻ tự hào.

Nhịp tim Hà Tử Nghiệp bỗng nhiên nhẹ nhàng thay đổi, anh không kịp chờ đợi mà chạy đến phòng trẻ, vừa vặn cô y tá còn đứng ngay cửa, cô ấy chỉ chỉ đứa nhỏ gần nhất: “Chính là bé này, ban đầu làm sao cũng không khóc, thật sự là một cuộc náo loạn lớn mà...” y tá nói thêm gì sau đó anh cũng không nghe lọt, cách một vách thủy tinh anh nhìn một đoàn nho nhỏ, trong lồng ngực tràn đầy một cảm giác nhu tình, đó là con anh, là con trai của anh và cô. Lúc này đag yên lặng nằm đó, giống mẹ nó đang ngủ rất sâu, anh duỗi ngón tay nhẹ nhàng miêu tả trên vách kính, dịu dàng như vậy, giống như mỗi nơi đầu ngón tay đi qua chính là làn da mềm mại của con trẻ: “Thật là một nhóc con nghịch ngợm...” Ánh mắt anh nhìn không nháy một cái sinh mạng nho nhỏ kia, khóe miệng giương thật cao, hốc mắt lại ươn ướt: “Con có biết là ba có bao nhiêu lo lắng...” Mà bây giờ, cuối cùng có thể an tâm rồi, cục cưng nhỏ của bọn họ rất khỏe mạnh, rất bình thường. Từ đó, bí mật kia vĩnh viễn trở thành bí mật vĩnh cửu, anh sẽ không nói cho cô biết, vĩnh viễn đều không biết.

Khi Lâm Cảnh Nguyệt tỉnh lại, trời đã hoàn toàn tối đen, Hà Tử Nghiệp đang ngồi bên giường chuyên chú nhìn cô, trên tay bưng một chén cháo còn bốc hơi nóng, nhìn thấy cô mở mắt liền cười: “Cảnh Nguyệt, ngồi dậy ăn một chút đi, em có đói bụng không?”

Lâm Cảnh Nguyệt nhìn xung quanh một chút, nơi nào cũng không có dấu vết của trẻ con, không khỏi nóng nảy, cô chợt ngồi dậy, nắm lấy áo của Hà Tử Nghiệp: “con, con đâu?”

Chén cháo trên tay Hà Tử Nghiệp bị cô đụng thiếu nửa đổ ra ngoài, anh cũng không tính, chỉ đem cháo đặt lên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-luot-em-yeu-anh>